

---

9 Shrimaddevibhagavatamahapurane Navamah Skandhah

---

९ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे नवमः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 09

File name : devIbhAgavatam09.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

---

९ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे नवमः स्कन्धः

९.१ प्रथमोऽध्यायः । प्रकृतियश्चित्रवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

गणेशजननी दुर्गा राधा लक्ष्मीः सरस्वती ।

सावित्री च सृष्टिविधौ प्रकृतिः पञ्चधा स्मृता ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

आविर्बभूव सा केन का वा सा ज्ञानिनांवर ।

किं वा तल्लक्षणं साधो बभूव पञ्चधा कथम् ॥ २ ॥

सर्वासां चरितं पूजाविधानं गुणैः षष्ठितः ।

अवतारः कुत्र कस्यास्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

प्रकृतेर्लक्षणं वत्स को वा वक्तुं क्षमो भवेत् ।

किञ्चित्थापि वक्ष्यामि यच्छ्रुतं धर्मवक्त्रतः ॥ ४ ॥

प्रकृष्टवाचकः प्रश्न कृतिश्च सृष्टिवाचकः ।

सृष्टौ प्रकृष्टा या देवी प्रकृतिः सा प्रकीर्तिता ॥ ५ ॥

गुणैः सत्त्वे प्रकृष्टे च प्रशब्दो वर्तते श्रुतः ।

मध्यमे रजसि कृष्टश्च तिशब्दस्तमसि स्मृतः ॥ ६ ॥

त्रिगुणात्मस्वरूपा या सा च शक्तिसमन्विता ।

प्रधाना सृष्टिकरणे प्रकृतिस्तेन कथ्यते ॥ ७ ॥

प्रथमे वर्तते प्रश्न कृतिश्च सृष्टिवाचकः ।

सृष्टेरौ च या देवी प्रकृतिः सा प्रकीर्तिता ॥ ८ ॥

योगेनात्मा सृष्टिविधौ द्विधाऽपि बभूव सः ।

पुमांश्च दक्षिणार्धाऽङ्गो वामार्धा प्रकृतिः स्मृता ॥ ९ ॥

सा य ब्रह्मस्वरूपा य नित्या सा य सनातनी ।
यथाऽऽत्मा य तथा शक्तिर्यथाऽग्नौ द्वाडिका स्थिता ॥ १० ॥
अत एव हि योगीन्द्रैः स्त्रीपुंभेदो न मन्यते ।
सर्वं ब्रह्ममयं ब्रह्मञ्छ्वत्सदपि नारद ॥ ११ ॥
स्वेच्छामयस्वेच्छया य श्रीकृष्णस्य सिसृक्षया ।
साऽऽविर्भूय सडसा मूलप्रकृतिरीश्वरी ॥ १२ ॥
तदाज्ञया पञ्चविधा सृष्टिकर्मविभेदिका ।
अथ भक्तानुरोधाद्वा भक्तानुग्रहविग्रहा ॥ १३ ॥
गणेशमाता दुर्गा या शिवरूपा शिवप्रिया ।
नारायणी विष्णुमाया पूर्वाब्रह्मस्वरूपिणी ॥ १४ ॥
ब्रह्मादित्देवैर्मुनिभिर्मनुभिः पूजिता स्तुता ।
सर्वाधिष्ठातृदेवी सा शर्वरूपा सनातनी ॥ १५ ॥
धर्मसत्यपुण्यकीर्तिर्यशोमङ्गलदायिनी ।
सुभमोक्षदर्षदात्री शोकार्तिदुःखनाशिनी ॥ १६ ॥
शरणागतदीनार्तपरित्राणपरायणा ।
तेजःस्वरूपा परमा तदधिष्ठातृदेवता ॥ १७ ॥
सर्वशक्तिस्वरूपा य शक्तिरीशस्य सन्ततम् ।
सिद्धेश्वरी सिद्धिरूपा सिद्धिदा सिद्धिरीश्वरी ॥ १८ ॥
बुद्धिर्निद्रा क्षुत्पिपासा छाया तन्द्रा दया स्मृतिः ।
जातिः क्षान्तिश्च भ्रान्तिश्च शान्तिः कान्तिश्च येतना ॥ १९ ॥
तुष्टिः पुष्टिस्तथा लक्ष्मीर्धृतिर्माया तथैव य ।
सर्वशक्तिस्वरूपा सा कृष्णस्य परमात्मनः ॥ २० ॥
उक्तः श्रुतौ श्रुतगुणश्चातिस्वल्पो यथागमम् ।
गुणोऽस्त्यनन्तोऽनन्ताया अपरां य निशामय ॥ २१ ॥
शुद्धसत्त्वस्वरूपा या पद्मा सा परमात्मनः ।
सर्वसम्पत्स्वरूपा सा तदधिष्ठातृदेवता ॥ २२ ॥
कान्तातिदान्ता शान्ता य सुशीला सर्वमङ्गला ।
लोभमोहकामरोषमदाडङ्गुस्वर्जिता ॥ २३ ॥

ભક્તાનુરક્તા પત્યુશ્ચ સર્વાભ્યશ્ચ પતિવ્રતા ।
 પ્રાણતુલ્યા ભગવતઃ પ્રેમપાત્રં પ્રિયંવદા ॥ ૨૪ ॥
 સર્વસસ્યાત્મિકા દેવી જીવનોપાયરૂપિણી ।
 મહાલક્ષ્મીશ્ચ વૈકુણ્ઠે પતિસેવારતા સતી ॥ ૨૫ ॥
 સ્વર્ગે ચ સ્વર્ગલક્ષ્મીશ્ચ રાજલક્ષ્મીશ્ચ રાજસુ ।
 ગૃહેષુ ગૃહલક્ષ્મીશ્ચ મર્त्याનાં ગૃહિણાં તથા ॥ ૨૬ ॥
 સર્વપ્રાણિષુ દ્રવ્યેષુ શોભારૂપા મનોહરા ।
 કીર્તિરૂપા પુણ્યવતાં પ્રભારૂપા નૃપેષુ ચ ॥ ૨૭ ॥
 વાણિજ્યરૂપા વણિજાં પાપિનાં કલહાહુરા ।
 દયારૂપા ચ કથિતા વેદોક્તા સર્વસમ્મતા ॥ ૨૮ ॥
 સર્વપૂજ્યા સર્વવન્દ્યા ચાન્યાં મત્તો નિશામય ।
 વાગબુદ્ધિવિદ્યાજ્ઞાનાધિષ્ઠાત્રી ચ પરમાત્મનઃ ॥ ૨૯ ॥
 સર્વવિદ્યાસ્વરૂપા યા સા ચ દેવી સરસ્વતી ।
 સા બુદ્ધિઃ કવિતા મેધા પ્રતિભા સ્મૃતિદા નૃણામ્ ॥ ૩૦ ॥
 નાનાપ્રકારસિદ્ધાન્તભેદાર્થકલના મતા ।
 વ્યાખ્યાબોધસ્વરૂપા ચ સર્વસન્દેહભગ્જિની ॥ ૩૧ ॥
 વિચારકારિણી ગ્રન્થકારિણી શક્તિરૂપિણી ।
 સ્વરસડ્ગીતસન્ધાનતાલકારણરૂપિણી ॥ ૩૨ ॥
 વિષયજ્ઞાનવાગ્મૂપા પ્રતિવિશ્વોપજીવિની ।
 વ્યાખ્યાવાદકરી શાન્તા વીણાપુસ્તકધારિણી ॥ ૩૩ ॥
 શુદ્ધસત્ત્વસ્વરૂપા ચ સુશીલા શ્રીહરિપ્રિયા ।
 હિમચન્દનકુન્દેન્દુકુમુદામ્ભોજસન્નિભા ॥ ૩૪ ॥
 યજન્તી પરમાત્માનં શ્રીકૃષ્ણં રત્નમાલયા ।
 તપઃસ્વરૂપા તપસાં કૃલદાત્રી તપસ્વિનામ્ ॥ ૩૫ ॥
 સિદ્ધિવિદ્યાસ્વરૂપા ચ સર્વસિદ્ધિપ્રદા સદા ।
 યયા વિના તુ વિપ્રૌઘો મૂકો મૃતસમઃ સદા ॥ ૩૬ ॥
 દેવી તૃતીયા ગદિતા શ્રુત્યુક્તા જગદમ્બિકા ।

यथागमं यथाकिञ्चिदपरां त्वं निबोध मे ॥ ३७ ॥

माता यतुर्णां वर्णानां वेदाङ्गानां च छन्दसाम् ।
सन्ध्यावन्दनमन्त्राणां तन्त्राणां च विचक्षणा ॥ ३८ ॥

द्विजातिजातिरूपा च जपरूपा तपस्विनी ।
ब्रह्मण्यतेजोरूपा च सर्वसंस्काररूपिणी ॥ ३९ ॥

पवित्ररूपा सावित्री गायत्री ब्रह्मणः प्रिया ।
तीर्थानि यस्याः संस्पर्शं वाञ्छन्ति ज्योत्स्नशुद्धये ॥ ४० ॥

शुद्धस्कृष्टिकसङ्काशा शुद्धसत्त्वस्वरूपिणी ।
परमानन्दरूपा च परमा च सनातनी ॥ ४१ ॥

परब्रह्मस्वरूपा च निर्वाणपददायिनी ।
ब्रह्मतेजोमयी शक्तिस्तदधिष्ठातृदेवता ॥ ४२ ॥

यत्पादरजसा पूतं जगत्सर्वं च नारद ।
देवी यतुर्थी कथिता पञ्चमी वर्णयामि ते ॥ ४३ ॥

पञ्चप्राणाधिदेवी या पञ्चप्राणस्वरूपिणी ।
प्राणाधिकप्रियतमा सर्वात्म्यः सुन्दरी परा ॥ ४४ ॥

सर्वयुक्ता च सौभाग्यमानिनी गौरवान्विता ।
वामाङ्गार्धस्वरूपा च गुणेन तेजसा समा ॥ ४५ ॥

परावरा सारभूता परमाद्या सनातनी ।
परमानन्दरूपा च धन्या मान्या च पूजिता ॥ ४६ ॥

रासङ्कीडाधिदेवी श्रीकृष्णस्य परमात्मनः ।
रासमाण्डलसम्भूता रासमाण्डलमण्डिता ॥ ४७ ॥

रासेश्वरी सुरसिका रासावासनिवासिनी ।
गोलोकवासिनी देवी गोपीवेषविधायिका ॥ ४८ ॥

परमाह्लाटरूपा च सन्तोषलर्धरूपिणी ।
निर्गुणा च निराकारा निर्लिप्ताऽऽत्मस्वरूपिणी ॥ ४९ ॥

निरीडा निरलङ्कारा भक्तानुग्रहविग्रहा ।
वेदानुसारिध्यानेन विज्ञाता मा विचक्षणैः ॥ ५० ॥

दृष्टिदृष्टा न सा चेशैः सुरेन्द्रैर्मुनिपुङ्गवैः ।
 वह्निशुद्धांशुकधरा नानालङ्कारभूषिता ॥ ५१ ॥
 कोटियन्द्रप्रभा पुष्टसर्वश्रीयुक्तविग्रहा ।
 श्रीकृष्णभक्तिदास्यैककरा य सर्वसम्पदाम् ॥ ५२ ॥
 अवतारे य वाराळे वृषभानुसुता य या ।
 यत्पादपद्मसंस्पर्शात्पवित्रा य वसुन्धरा ॥ ५३ ॥
 ब्रह्मादिभिरदृष्टा या सर्वैर्दृष्टा य भारते ।
 स्त्रीरत्नसारसम्भूता कृष्णवक्षःस्थले स्थिता ॥ ५४ ॥
 यथाम्बरे नवधने लोला सौदामनी मुने ।
 षष्टिवर्षसहस्राणि प्रतमं ब्रह्मणा पुरा ॥ ५५ ॥
 यत्पादपद्मनभरदृष्टये यात्मशुद्धये ।
 न य दृष्टे य स्वप्नेऽपि प्रत्यक्षस्थापि का कथा ॥ ५६ ॥
 तेनैव तपसा दृष्टा भुवि वृन्दावने वने ।
 कथिता पञ्चमी देवी सा राधा य प्रकीर्तिता ॥ ५७ ॥
 अंशरूपाः कलारूपाः कलांशांशांशसम्भवाः ।
 प्रकृतेः प्रतिविशेषु देव्यश्च सर्वयोषितः ॥ ५८ ॥
 परिपूर्णातमाः पञ्च विधादेव्यः प्रकीर्तिताः ।
 या याः प्रधानांशरूपा वर्णयामि निशामय ॥ ५९ ॥
 प्रधानांशस्वरूपा सा गङ्गा भुवनपावनी ।
 विष्णुविग्रहसम्भूता द्रवरूपा सनातनी ॥ ६० ॥
 पापिपापेध्मदाडाय ज्वलदग्निस्वरूपिणी ।
 सुभस्पर्शा स्नानपानैर्निर्वाणपददायिनी ॥ ६१ ॥
 गोलोकस्थानप्रस्थानसुभसोपानरूपिणी ।
 पवित्ररूपा तीर्थानां सरितां य परावरा ॥ ६२ ॥
 शम्भुभौलिजटामेरुमुक्तापङ्क्तिस्वरूपिणी ।
 तपःसम्पादिनी सद्यो भारतेषु तपस्विनाम् ॥ ६३ ॥
 यन्द्रपद्मक्षीरनिभा शुद्धसत्त्वस्वरूपिणी ।
 निर्मला निरलङ्कारा साध्वी नारायणप्रिया ॥ ६४ ॥

प्रधानांशस्वरूपा य तुलसी विष्णुकामिनी ।
 विष्णुभूषणरूपा य विष्णुपादस्थिता सती ॥ ६५ ॥
 तपःसङ्कल्पपूजादिसङ्घसम्पादिनी मुने ।
 सारभूता य पुष्पाणां पवित्रा पुण्यदा सदा ॥ ६६ ॥
 दर्शनस्पर्शनाभ्यां य सद्यो निर्वाणदायिनी ।
 कलौ कलुषशुष्केध्मदलनायाग्निरूपिणी ॥ ६७ ॥
 यत्पादपद्मसंस्पर्शात्सद्यः पूता वसुधरा ।
 यत्स्पर्शदर्शने यैवेच्छन्ति तीर्थानि शुद्धये ॥ ६८ ॥
 यथा विना य विश्वेषु सर्वकर्म य निष्फलम् ।
 मोक्षदा या मुमुक्षूणां कामिनी सर्वकामदा ॥ ६९ ॥
 कल्पवृक्षस्वरूपा या भारते वृक्षरूपिणी ।
 भारतीनां प्रीणनाय जाता या परदेवता ॥ ७० ॥
 प्रधानांशस्वरूपा या मनसा कश्यपात्मजा ।
 शङ्करप्रियशिष्या य महाज्ञानविशारदा ॥ ७१ ॥
 नागेश्वरस्थानन्तस्थ भगिनी नागपूजिता ।
 नागेश्वरी नागमाता सुन्दरी नागवाहिनी ॥ ७२ ॥
 नागेन्द्रगणसंयुक्ता नागभूषणभूषिता ।
 नागेन्द्रवन्दिता सिद्धा योगिनी नगशायिनी ॥ ७३ ॥
 विष्णुरूपा विष्णुभक्ता विष्णुपूजापरायणा ।
 तपःस्वरूपा तपसां हृलदात्री तपस्विनी ॥ ७४ ॥
 दिव्यं त्रिलक्षवर्षं य तपस्तप्त्वा य या उरेः ।
 तपस्विनीषु पूज्या य तपस्विषु य भारते ॥ ७५ ॥
 सर्वमन्त्राधिदेवी य ज्वलन्ती ब्रह्मतेजसा ।
 ब्रह्मस्वरूपा परमा ब्रह्मभावनतत्परा ॥ ७६ ॥
 जरत्कारुमुनेः पत्नी कृष्णांशस्य पतिप्रता ।
 आस्तीकस्य मुनेर्माता प्रवरस्य तपस्विनाम् ॥ ७७ ॥
 प्रधानांशस्वरूपा या देवसेना य नारद ।

मातृकासु पूज्यतमा सा षष्ठी य प्रकीर्तिता ॥ ७८ ॥
 पुत्रपौत्रादिदात्री य धात्री त्रिजगतां सती ।
 षष्ठांशरूपा प्रकृतेस्तेन षष्ठी प्रकीर्तिता ॥ ७९ ॥
 स्थाने शिशूनां परमा वृद्धरूपा य योगिनी ।
 पूजा द्वादशमासेषु यस्या विश्वेषु सन्ततम् ॥ ८० ॥
 पूजा य सूतिकागारे पुरा षष्ठदिने शिशोः ।
 ऐकविंशतिमे यैव पूजा कल्याणहेतुकी ॥ ८१ ॥
 मुनिभिर्निर्मिता यैषा नित्यकामायतः परा ।
 मातृका य दयारूपा शम्भद्रक्षणकारिणी ॥ ८२ ॥
 जले स्थले यान्तरिक्षे शिशूनां सद्गोचरे ।
 प्रधानांशस्वरूपा य देवीमङ्गलयष्टिका ॥ ८३ ॥
 प्रकृतेर्भुवसम्भूता सर्वमङ्गलदा सदा ।
 सृष्टौ मङ्गलरूपा य संदारे कोपद्विणी ॥ ८४ ॥
 तेन मङ्गलयष्टी सा पण्डितैः परिकीर्तिता ।
 प्रतिमङ्गलवारेषु प्रतिविश्वेषु पूजिता ॥ ८५ ॥
 पुत्रपौत्रधनैश्वर्ययशोमङ्गलदायिनी ।
 परितुष्टा सर्ववाञ्छाप्रदात्री सर्वयोषिताम् ॥ ८६ ॥
 रुष्टा क्षणेन संदर्तुं शक्ता विश्वं मत्तेश्वरी ।
 प्रधानांशस्वरूपा सा काली कमललोचना ॥ ८७ ॥
 दुर्गाललाटसम्भूता रणे शुम्भनिशुम्भयोः ।
 दुर्गार्धांशस्वरूपा सा गुणेन तेजसा समा ॥ ८८ ॥
 कोटिसूर्यसमाजुष्टपुष्टज्जवलवित्राडा ।
 प्रधाना सर्वशक्तीनां बला बलवती परा ॥ ८९ ॥
 सर्वसिद्धिप्रदा देवी परमा योगद्विणी ।
 कृष्णभक्ता कृष्णतुल्या तेजसा विष्णुर्गुणैः ॥ ९० ॥
 कृष्णभावनया शम्भुत्कृष्णवर्णा सनातनी ।
 संदर्तुं सर्वभ्रमाण्डं शक्ता निःश्वासमात्रतः ॥ ९१ ॥

राणं दैत्यैः समं तस्याः कीडया लोकशिक्षया ।
 धर्मार्थकामभोक्षांश्च धातुं शक्ता य पूजिता ॥ ८२ ॥
 ब्रह्मादिभिः स्तूयमाना मुनिभिर्मनुभिर्नरैः ।
 प्रधानांशस्वरूपा सा प्रकृतेश्च वसुधरा ॥ ८३ ॥
 आधाररूपा सर्वेषां सर्वसस्या प्रकीर्तिता ।
 रत्नाकरा रत्नगर्भा सर्वरत्नाकराश्रया ॥ ८४ ॥
 प्रजाभिश्च प्रजेशैश्च पूजिता वन्दिता सदा ।
 सर्वोपशुव्यरूपा य सर्वसम्पद्धिधायिनी ॥ ८५ ॥
 यथा विना जगत्सर्वं निराधारं यरायरम् ।
 प्रकृतेश्च कला या यास्ता निबोध मुनीश्वर ॥ ८६ ॥
 यस्य यस्य य या पत्नी तत्सर्वं वार्यामि ते ।
 स्वाहादेवी वह्निपत्नी प्रतिविशेषु पूजिता ॥ ८७ ॥
 यथा विना उविर्दानं न ग्रीडितुं सुराः क्षमाः ।
 दक्षिणा यज्ञपत्नी य दीक्षा सर्वत्र पूजिता ॥ ८८ ॥
 यथा विना छि विश्वेषु सर्वकर्म छि निष्कलम् ।
 स्वधा पितृणां पत्नी य मुनिभिर्मनुभिर्नरैः ॥ ८९ ॥
 पूजिता पितृदानं छि निष्कलं य यथा विना ।
 स्वस्तिदेवी वायुपत्नी प्रतिविशेषु पूजिता ॥ ९० ॥
 आदानं य प्रदानं य निष्कलं य यथा विना ।
 पुष्टिर्गणपतेः पत्नी पूजिता जगतीतले ॥ ९०१ ॥
 यथा विना परिक्षीणाः पुमांसो योषितोऽपि य ।
 अनन्तपत्नी तुष्टिश्च पूजिता वन्दिता भवेत् ॥ ९०२ ॥
 यथा विना न सन्तुष्टाः सर्वलोकाश्च सर्वतः ।
 ईशानपत्नी सम्पत्तिः पूजिता य सुरैर्नरैः ॥ ९०३ ॥
 सर्वे लोका दन्द्रिद्राश्च विश्वेषु य यथा विना ।
 धृतिः कपिलपत्नी य सर्वैः सर्वत्र पूजिता ॥ ९०४ ॥
 सर्वे लोका अर्घैर्याश्च जगत्सु य यथा विना ।
 सत्यपत्नी सती मुक्तैः पूजिता य जगत्प्रिया ॥ ९०५ ॥

यथा विना भवेत्लोको बन्धुतारहितः सदा ।
 मोडपत्नी दया साध्वी पूजिता य जगत्प्रिया ॥ १०६ ॥
 सर्वे लोकाश्च सर्वत्र निष्कृलाश्च यथा विना ।
 पुण्यपत्नी प्रतिष्ठा सा पूजिता पुण्यदा सदा ॥ १०७ ॥
 यथा विना जगत्सर्वं श्रुवन्मृतसमं मुने ।
 सुकुर्मपत्नी संसिद्धा कीर्तिर्धन्यैश्च पूजिता ॥ १०८ ॥
 यथा विना जगत्सर्वं यशोहीनं मृतं यथा ।
 किंया तूद्योगपत्नी य पूजिता सर्वसम्भता ॥ १०९ ॥
 यथा विना जगत्सर्वं विधिहीनं य नारद ।
 अधर्मपत्नी मिथ्या सा सर्वधूर्तैश्च पूजिता ॥ ११० ॥
 यथा विना जगत्सर्वमुच्छिन्नं विधिनिर्मितम् ।
 सत्ये अदर्शना या य त्रेतायां सूक्ष्मरूपिणी ॥ १११ ॥
 अर्धावयवरूपा य द्वापरे यैव संवृता ।
 कलौ महाप्रगल्भा य सर्वत्र व्यापिका बलात् ॥ ११२ ॥
 कपटेन समं भ्रात्रा भ्रमते य गृहे गृहे ।
 शान्तिर्वज्ज्वा य भार्ये द्वे सुशीलस्य य पूजिते ॥ ११३ ॥
 याभ्यां विना जगत्सर्वमुन्मत्तमिव नारद ।
 ज्ञानस्य तिस्रो भार्याश्च बुद्धिर्मैधाधृतिस्तथा ॥ ११४ ॥
 याभिर्विना जगत्सर्वं मूढं मत्तसमं सदा ।
 मूर्तिश्च धर्मपत्नी सा कान्तिरूपा मनोहरा ॥ ११५ ॥
 परमात्मा य विश्रौघो निराधारो यथा विना ।
 सर्वत्र शोभारूपा य लक्ष्मीर्मूर्तिमती सती ॥ ११६ ॥
 श्रीरूपा मूर्तिरूपा य मान्या धन्यातिपूजिता ।
 कालाग्री रुद्रपत्नी य निद्रा सा सिद्धयोगिनी ॥ ११७ ॥
 सर्वे लोकाः समाच्छन्ना यथा योगेन रात्रिषु ।
 कालस्य तिस्रो भार्याश्च सन्ध्या रात्रिर्दिनानि य ॥ ११८ ॥
 याभिर्विना विधाता य सङ्ख्यां कर्तुं न शक्यते ।

क्षुत्पिपासे लोभभार्ये धन्ये मान्ये च पूजिते ॥ ११८ ॥

याभ्यां व्यामं जगत्सर्वं नित्यं चिन्तातुरं भवेत् ।

प्रभा च दाडिका चैव द्वे भार्ये तेजसस्तथा ॥ १२० ॥

याभ्यां विना जगत्स्रष्टा विधातुं च न ङीश्वरः ।

कालकन्ये मृत्युजरे प्रजवारस्य प्रियाप्रिये ॥ १२१ ॥

याभ्यां जगत्समुच्छिन्नं विधात्रा निर्मितं विधौ ।

निद्राकन्या च तन्द्रा सा प्रीतिरन्या सुप्रिये ॥ १२२ ॥

याभ्यां व्यामं जगत्सर्वं विधिपुत्र विधेर्विधौ ।

वैराग्यस्य च द्वे भार्ये श्रद्धा भक्तिश्च पूजिते ॥ १२३ ॥

याभ्यां शश्वज्जगत्सर्वं यज्जुवन्भुक्तिमन्भुने ।

अदितिर्देवमाता च सुरभी च गवां प्रसूः ॥ १२४ ॥

दितिश्च दैत्यजननी कद्रूश्च विनता दनुः ।

उपयुक्ताः सृष्टिविधावेतास्तु कीर्तिताः कलाः ॥ १२५ ॥

कला अन्याः सन्ति बह्व्यस्तासु काश्चिन्निबोध मे ।

रोडिणी चन्द्रपत्नी च संज्ञा सूर्यस्य कामिनी ॥ १२६ ॥

शततृपा मनोभार्या शयीन्द्रस्य च गेडिनी ।

तारा बृहस्पतेर्भार्या वसिष्ठस्याप्यरुच्यती ॥ १२७ ॥

अडल्या गौतमस्त्री साप्यनसूयान्निकामिनी ।

देवडूतिः कर्दमस्य प्रसूतिर्दक्षकामिनी ॥ १२८ ॥

पितृणां मानसी कन्या मेनका साम्बिकाप्रसूः ।

लोपामुद्रा तथा कुन्ती कुबेरकामिनी तथा ॥ १२९ ॥

वरुणानी प्रसिद्धा च भलेर्विन्ध्यावलिस्तथा ।

कान्ता च दमयन्ती च यशोदा देवकी तथा ॥ १३० ॥

गान्धारी द्रौपदी शैव्या सा च सत्यवती प्रिया ।

वृषभानुप्रिया साध्वी राधामाता कुलोद्भवा ॥ १३१ ॥

मन्दोदरी च कौसल्या सुभद्रा कौरवी तथा ।

रेवती सत्यभामा च कालिन्दी लक्ष्मणा तथा ॥ १३२ ॥

जाम्बवती नागजितिर्मित्रविन्दा तथापरा ।
 लक्ष्मणा रुक्मिणी सीता स्वयं लक्ष्मीः प्रकीर्तिता ॥ १३३ ॥
 काली योजनगन्धा य व्यासमाता महासती ।
 भाणपुत्री तथोषा य चित्रलेभा य तत्साभी ॥ १३४ ॥
 प्रभावती भानुमती तथा मायावती सती ।
 रेणुका य भृगोर्माता राममाता य रोहिणी ॥ १३५ ॥
 अेकनन्दा य दुर्गा सा श्रीकृष्णभगिनी सती ।
 बह्व्यः सत्यः कलाश्रैव प्रकृतेरेव भारते ॥ १३६ ॥
 या याश्च आमदेव्यः स्युस्ताः सर्वाः प्रकृतेः कलाः ।
 कलांशांशसमुद्भूताः प्रतिविशेषु योषितः ॥ १३७ ॥
 योषितामवमानेन प्रकृतेश्च पराभवः ।
 ब्राह्मणी पूजिता येन पतिपुत्रवती सती ॥ १३८ ॥
 प्रकृतिः पूजिता तेन वस्त्रालङ्कारयन्त्रैः ।
 कुमारी याष्टवर्षीया वस्त्रालङ्कारयन्त्रैः ॥ १३९ ॥
 पूजिता येन विप्रस्य प्रकृतिस्तेन पूजिता ।
 सर्वाः प्रकृतिसम्भूता उत्तमाधममध्यमाः ॥ १४० ॥
 सत्वांशाश्चोत्तमा ज्ञेयाः सुशीलाश्च पतिव्रताः ।
 मध्यमा रजसश्चांशास्ताश्च भोग्याः प्रकीर्तिताः ॥ १४१ ॥
 सुभसम्भोगवश्याश्च स्वकार्ये तत्पराः सदा ।
 अधमास्तमसश्चांशा अज्ञातकुलसम्भवाः ॥ १४२ ॥
 दुर्मुखाः कुलटा धूर्ताः स्वतन्त्राः कलङ्प्रियाः ।
 पृथिव्यां कुलटा याश्च स्वर्गे याप्सरसां गणाः ॥ १४३ ॥
 प्रकृतेस्तमसश्चांशाः पुंश्चल्यः परिकीर्तिताः ।
 अेवं निगदितं सर्वं प्रकृते रूपावर्णनम् ॥ १४४ ॥
 ताः सर्वाः पूजिताः पृथ्व्यां पुण्यक्षेत्रे य भारते ।
 पूजिता सुरथेनादौ दुर्गा दुर्गातिनाशिनी ॥ १४५ ॥
 ततः श्रीरामयन्द्रेण रावणस्य वधार्थिना ।
 तत्पश्चाज्जगतां माता त्रिषु लोकेषु पूजिता ॥ १४६ ॥

जाताऽऽदौ दक्षकन्या या निःसृत्य दैत्यदानवान् ।
 ततो देवं परित्यज्य यज्ञे भर्तुश्च निन्दया ॥ १४७ ॥
 जज्ञे छिमवतः पत्न्यां लेभे पशुपतिं पतिम् ।
 गणेशश्च स्वयं कृष्णः स्कन्दो विष्णुकलोद्भवः ॥ १४८ ॥
 भ्रूवतुस्तौ तनयौ पश्चात्तस्याश्च नारद ।
 लक्ष्मीर्मङ्गलभूपेन प्रथमं परिपूजिता ॥ १४९ ॥
 त्रिषु लोकेषु तत्पश्चाद्देवतामुनिमानवैः ।
 सावित्री याम्बपतिना प्रथमं परिपूजिता ॥ १५० ॥
 तत्पश्चात्त्रिषु लोकेषु देवतामुनिपुङ्गवैः ।
 आदौ सरस्वती देवी ब्रह्मणो परिपूजिता ॥ १५१ ॥
 तत्पश्चात्त्रिषु लोकेषु देवतामुनिपुङ्गवैः ।
 प्रथमं पूजिता राधा गोलोके रासमण्डले ॥ १५२ ॥
 पौर्णमास्यां कार्तिकस्य कृष्णेन परमात्मना ।
 गोपिकाभिश्च गोपैश्च बालिकाभिश्च बालकैः ॥ १५३ ॥
 गवां गणैः सुरभ्या य तत्पश्चादाज्ञया उरैः ।
 तदा ब्रह्मादिभिर्देवैर्मुनिभिः परया मुदा ॥ १५४ ॥
 पुष्पधूपादिभिर्भक्त्या पूजिता वन्दिता सदा ।
 पृथिव्यां प्रथमं देवी सुयज्ञेनैव पूजिता ॥ १५५ ॥
 शङ्करेणोपदिष्टेन पुण्यक्षेत्रे य भारते ।
 त्रिषु लोकेषु तत्पश्चादाज्ञया परमात्मनः ॥ १५६ ॥
 पुष्पधूपादिभिर्भक्त्या पूजिता मुनिभिः सदा ।
 कला या याः समुद्भूता पूजितास्ताश्च भारते ॥ १५७ ॥
 पूजिता ग्रामदिव्यश्च ग्रामे य नगरे मुने ।
 अयं ते कथितं सर्वं प्रकृतेश्चरितं शुभम् ॥ १५८ ॥
 यथागमं लक्षणं य किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ १५९ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे

प्रकृतिचस्त्रिवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ८.१ ॥

८.२ द्वितीयोऽध्यायः । पञ्चप्रकृतितद्भर्तृगणोत्पत्तिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

समासेन श्रुतं सर्वं देवीनां चरितं प्रभो ।

विबोधनाय बोधस्य व्यासेन वक्तुमर्हसि ॥ १ ॥

सृष्टेराद्या सृष्टिविधौ कथमाविर्भवूव ७ ।

कथं वा पञ्चधा भूता वद वेदविदांवर ॥ २ ॥

भूता यथांशकलया तथा त्रिगुणया भवे ।

व्यासेन तासां चरितं श्रोतुमिच्छामि साम्प्रतम् ॥ ३ ॥

तासां जन्मानुकथनं पूजध्यानविधिं बुध ।

स्तोत्रं कवचमैश्वर्यं शौर्यं वर्णय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

नित्य आत्मा नभो नित्यं कालो नित्यो दिशो यथा ।

विश्वानां गोलकं नित्यं नित्यो गोलोक एव य ॥ ५ ॥

तदेकदेशो वैकुण्ठो नम्रभागानुसारकः ।

तथैव प्रकृतिर्नित्या ब्रह्मलीला सनातनी ॥ ६ ॥

यथाग्नौ दालिका यन्त्रे पद्मे शोभा प्रभा रवौ ।

शश्वद्युक्ता न भिन्ना सा तथा प्रकृतिरात्मनि ॥ ७ ॥

विना स्वर्णं स्वर्णकारः कुण्डलं कर्तुमक्षमः ।

विना मृदा घटं कर्तुं कुलालो हि नलीश्वरः ॥ ८ ॥

न हि क्षमस्तथात्मा य सृष्टिं स्रष्टुं तथा विना ।

सर्वशक्तिस्वरूपा सा यथा य शक्तिमाप्सदा ॥ ९ ॥

अैश्वर्यवचनः शश्व क्तिः पराक्रम एव य ।

तत्स्वरूपा तयोर्दात्री सा शक्तिः परिकीर्तिता ॥ १० ॥

ज्ञानं समृद्धिः सम्पत्तिर्यशश्चैव बलं भगः ।

तेन शक्तिर्भगवती भगवतृपा य सा सदा ॥ ११ ॥

तथा युक्तः सदात्मा य भगवांस्तेन कथ्यते ।

स य स्वेच्छामयो देवः साकारश्च निराकृतिः ॥ १२ ॥

तेजोऽपं निराकारं ध्यायन्ते योगिनः सदा ।

वदन्ति य परं ब्रह्म परमानन्दमीश्वरम् ॥ १३ ॥

अदृश्यं सर्वद्रष्टारं सर्वज्ञं सर्वकारणम् ।

सर्वदं सर्वदुःखं तं वैष्णवास्तत्र मन्वते ॥ १४ ॥

वदन्ति यैव ते कस्य तेजस्तेजस्विना विना ।

तेजोमण्डलमध्यस्थं ब्रह्म तेजस्विनं परम् ॥ १५ ॥

स्वेच्छामयं सर्वदुःखं सर्वकारणकारणम् ।

अतीव सुन्दरं दुःखं बिभ्रतं सुमनोहरम् ॥ १६ ॥

किशोरवयसं शान्तं सर्वकान्तं परात्परम् ।

नवीननीरदाभासधामैकं श्यामविग्रहम् ॥ १७ ॥

शरन्मध्याह्नपद्मौघशोभामोचनलोचनम् ।

मुक्ताब्जविनिन्दैकदन्तपद्भुक्तिमनोरमम् ॥ १८ ॥

मयूरपिच्छयूडं य मालतीमाल्यमण्डितम् ।

सुनसं सस्मितं कान्तं भक्तानुग्रहकारणम् ॥ १९ ॥

ज्वलदग्निविशुद्धैकपीतांशुकसुशोभितम् ।

द्विभुजं मुरलीहस्तं रत्नभूषणभूषितम् ॥ २० ॥

सर्वाधारं य सर्वेशं सर्वशक्तियुतं विभुम् ।

सर्वैश्वर्यप्रदं सर्वस्वतन्त्रं सर्वमङ्गलम् ॥ २१ ॥

परिपूर्णतमं सिद्धं सिद्धेशं सिद्धिकारकम् ।

ध्यायन्ते वैष्णवाः शश्वदेवदेवं सनातनम् ॥ २२ ॥

जन्ममृत्युजराव्याधिशोकभीतिहरं परम् ।

ब्रह्मणो वयसा यस्य निमेष उपययते ॥ २३ ॥

स यात्मा स परं ब्रह्म कृष्णं धृत्यभिधीयते ।

कृषिस्तद्भक्तिवयनो नश्च तद्दास्यवायकः ॥ २४ ॥

भक्तिदास्यप्रदाता यः स य कृष्णः प्रकीर्तितः ।

कृषिश्च सर्ववयनो नकारो बीजमेव य ॥ २५ ॥

स कृष्णः सर्वस्रष्टाऽऽदौ सिंसुक्षत्रेक एव य ।
सृष्ट्युन्मुपस्तदंशेन कालेन प्रेरितः प्रभुः ॥ २६ ॥
स्वेच्छामयः स्वेच्छया य द्विधाऽप्यो बभूव उ ।
स्त्रीऽप्यो वामभागांशो दक्षिणांशः पुमान्स्मृतः ॥ २७ ॥
तां ददर्श महाकामी कामाधारां सनातनः ।
अतीव कमनीया य यारुपद्भुजसन्निभाम् ॥ २८ ॥
यन्द्रबिम्बविनिन्दैकनितम्बयुगलां पराम् ।
सुयारुकदलीस्तम्बनिन्दितश्रींशिसुन्दरीम् ॥ २९ ॥
श्रीयुक्तश्रीकृष्णकारस्तनयुग्ममनोरमाम् ।
पुष्पजुष्टां सुवलितां मध्यक्षीणां मनोहराम् ॥ ३० ॥
अतीव सुन्दरीं शान्तां सस्मितां वङ्गलयनाम् ।
वह्निशुद्धांशुकाधारां रत्नभूषणभूषिताम् ॥ ३१ ॥
शश्वयश्चक्रकोराभ्यां पिबन्तीं सततं मुदा ।
कृष्णस्य मुपयन्द्रं य यन्द्रकोटिविनिन्दितम् ॥ ३२ ॥
कस्तूरीबिन्दुना सार्धमधश्चन्दनबिन्दुना ।
समं सिन्दूरबिन्दुं य भालमध्ये य बिभ्रतीम् ॥ ३३ ॥
वङ्गिमं कबरीभारं मालतीमाल्यभूषितम् ।
रत्नेन्द्रसारहारं य दधतीं कान्तकामुकीम् ॥ ३४ ॥
कोटियन्द्रप्रभामृष्टपुष्टशोभासमन्विताम् ।
गमनेन राजदंसगजगर्वविनाशिनीम् ॥ ३५ ॥
दृष्ट्वा तां तु तथा सार्धं रासेशो रासमाऽऽले ।
रासोल्लासे सुरसिको रासक्रीडाञ्चकार उ ॥ ३६ ॥
नानाप्रकारशृङ्गारं शृङ्गारो मूर्तिमानिव ।
यकार सुपसम्भोगं यावद्वै ब्रह्मणो दिनम् ॥ ३७ ॥
ततः स य परिश्रान्तस्तस्या योनौ जगत्पिता ।
यकार वीर्याधानं य नित्यानन्दे शुभक्षणो ॥ ३८ ॥
गात्रतो योषितस्तस्याः सुरतान्ते य सुव्रत ।
निःससार श्रमजलं श्रान्तायास्तेजसा हरेः ॥ ३९ ॥

महाकमलाङ्गिण्याया निःश्वासश्च बभूव ७ ।
तदा वप्रे श्रमजलं तत्सर्वं विश्वगोलकम् ॥ ४० ॥
स य निःश्वासवायुश्च सर्वाधारो बभूव ७ ।
निःश्वासवायुः सर्वेषां जिविनां य भवेषु य ॥ ४१ ॥
बभूव मूर्तिमद्वायोर्वामाङ्गात्प्राणवल्बला ।
तत्पत्नी सा य तत्पुत्राः प्राणाः पञ्च य जिविनाम् ॥ ४२ ॥
प्राणोऽपानः समानश्चोदानव्यानी य वायवः ।
बभूवुरेव तत्पुत्रा अधः प्राणाश्च पञ्च य ॥ ४३ ॥
धर्मतोयाधिदेवश्च बभूव वरुणो महान् ।
तद्रामाङ्गाय्य तत्पत्नी वरुणानी बभूव सा ॥ ४४ ॥
अथ सा कृष्णायिच्छक्तिः कृष्णार्गर्भं धार ७ ।
शतमन्वन्तरं यावज्जवन्ती ब्रह्मतेजसा ॥ ४५ ॥
कृष्णप्राणाधिदेवी सा कृष्णप्राणाधिकप्रिया ।
कृष्णस्य सङ्गिनी शश्वत्कृष्णवक्षःस्थलस्थिता ॥ ४६ ॥
शतमन्वन्तरान्ते य कालेऽतीते तु सुन्दरी ।
सुषाव डिम्बं स्वर्णाम्बं विश्वाधारालयं परम् ॥ ४७ ॥
दृष्ट्वा डिम्बं य सा देवी हृद्येन व्यदूयत ।
उत्ससर्ज य कोपेन ब्रह्माण्डगोलके जले ॥ ४८ ॥
दृष्ट्वा कृष्णश्च तत्यागं डाडाकारं यकार ७ ।
शशाप देवीं देवेशस्तत्क्षणां य यथोचितम् ॥ ४९ ॥
यतोऽपत्यं त्वया त्यक्तं कोपशीले य निष्ठुरे ।
भव त्वमनपत्यापि याद्यप्रभृति निश्चितम् ॥ ५० ॥
या यास्त्वदंशरूपाश्च भविष्यन्ति सुरस्त्रियः ।
अनपत्याश्च ताः सर्वास्त्वत्समा नित्ययौवनाः ॥ ५१ ॥
अेतस्मिन्नन्तरे देवी जिह्वाग्रात्सलसा ततः ।
आविर्बभूव कन्यैका शुक्लवर्णा मनोहरा ॥ ५२ ॥
श्वेतवस्त्रपरीधाना वीणापुस्तकधारिणी ।

रत्नभूषणभूषाढ्या सर्वशास्त्राधिदेवता ॥ ५३ ॥

अथ कालान्तरे सा य द्विधाऽपि अभूव ७ ।

वामार्धाङ्गाय कमला दक्षिणार्धाय राधिका ॥ ५४ ॥

येतस्मिन्नन्तरे कृष्णो द्विधाऽपि अभूव सः ।

दक्षिणार्धश्च द्विभुजो वामार्धश्च यतुर्भुजः ॥ ५५ ॥

उवाच वार्णी कृष्णस्तां त्वमस्य कामिनी भव ।

अत्रैव मानिनी राधा तव भद्रं भविष्यति ॥ ५६ ॥

येवं लक्ष्मीं य प्रददौ तुष्टो नारायणाय य ।

स जगाम य वैकुण्ठं ताभ्यां सार्धं जगत्पतिः ॥ ५७ ॥

अनपत्ये य ते द्वे य जाते राधांशसम्भवे ।

भूता नारायणाङ्गाय पार्श्वदाश्च यतुर्भुजाः ॥ ५८ ॥

तेजसा वयसा ऽपगुणाभ्यां य समा हरेः ।

भूवुः कमलाङ्गाय दासीकोटयश्च तत्समाः ॥ ५९ ॥

अथ गोलोकनाथस्य लोभ्नां विवरतो मुने ।

भूताश्चासङ्घ्यगोपाश्च वयसा तेजसा समाः ॥ ६० ॥

ऽपेण य गुणैर्नैव बलेन विक्रमेण य ।

प्राणतुल्यप्रियाः सर्वे भूवुः पार्श्वदा विभोः ॥ ६१ ॥

राधाङ्गलोमकूपेभ्यो भूवुर्गोपकन्यकाः ।

राधातुल्याश्च ताः सर्वा राधादास्यः प्रियंवदाः ॥ ६२ ॥

रत्नभूषणभूषाढ्याः शश्वत्सुस्थिरयौवनाः ।

अनपत्याश्च ताः सर्वाः पुंसः शापेन सन्ततम् ॥ ६३ ॥

येतस्मिन्नन्तरे विप्र सङ्घसा कृष्णदेवता ।

आविर्भूव दूर्गा सा विष्णुमाया सनातनी ॥ ६४ ॥

देवी नारायणीशाना सर्वशक्तिस्वरूपिणी ।

बुद्ध्यधिष्ठात्री देवी सा कृष्णस्य परमात्मनः ॥ ६५ ॥

देवीनां बीजरूपा य मूलप्रकृतिरीश्वरी ।

परिपूर्णातमा तेजःस्वरूपा त्रिगुणात्मिका ॥ ६६ ॥

तमकाञ्चनवर्णाभा कोटिसूर्यसमप्रभा ।
 ष्षड्रास्यप्रसन्नास्या सडस्रभुजसंयुता ॥ ६७ ॥
 नानाशस्त्रास्त्रनिकरं भिन्नती सा त्रिलोचना ।
 वह्निशुद्धांशुकाधाना रत्नभूषणभूषिता ॥ ६८ ॥
 यस्याश्चांशांशकलया भभूवुः सर्वयोषितः ।
 सर्वे विश्वस्थिता लोका मोडिताः स्युश्च मायया ॥ ६९ ॥
 सर्वैश्वर्यप्रदात्री य कामिनां गृहवासिनाम् ।
 कृष्णभक्तिप्रदा या य वैष्णवानां य वैष्णवी ॥ ७० ॥
 मुमुक्षूणां मोक्षदात्री सुभिनां सुभदायिनी ।
 स्वर्गेषु स्वर्गलक्ष्मीश्च गृहलक्ष्मीर्गृहेषु य ॥ ७१ ॥
 तपस्विषु तपस्या य श्रीरूपा तु नृपेषु य ।
 या वह्नौ दाडिकारूपा प्रभारूपा य भास्करे ॥ ७२ ॥
 शोभारूपा य यन्द्रे य सा पद्मेषु य शोभना ।
 सर्वशक्तिस्वरूपा या श्रीकृष्णे परमात्मनि ॥ ७३ ॥
 यया य शक्तिमानात्मा यया य शक्तिमज्जगत् ।
 यया विना जगत्सर्वं श्रुवन्मृतमिव स्थितम् ॥ ७४ ॥
 या य संसारवृक्षस्य बीजरूपा सनातनी ।
 स्थितिरूपा वृद्धिरूपा कृलरूपा य नारद ॥ ७५ ॥
 क्षुत्पिपासाद्यारूपा निद्रा तन्द्रा क्षमा मतिः ।
 शान्तिलज्जातुष्टिपुष्टिभ्रान्तिकान्त्यादिरूपिणी ॥ ७६ ॥
 सा य संस्तूय सर्वेशं तत्पुरः समुवास ड ।
 रत्नसिंहासनं तस्यै प्रददौ राघिकेश्वरः ॥ ७७ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र सस्त्रीकश्च यतुर्मुषः ।
 पद्मनाभेर्नाभिपद्मान्निससार महामुने ॥ ७८ ॥
 कमण्डलुधरः श्रीमांस्तपस्वी ज्ञानिनां वरः ।
 यतुर्मुषैस्तं तुष्टाव प्रज्वलन्ब्रह्मतेजसा ॥ ७९ ॥
 सा तदा सुन्दरी सृष्टा शतयन्द्रसमप्रभा ।
 वह्निशुद्धांशुकाधाना रत्नभूषणभूषणा ॥ ८० ॥

रत्नसिंहासने रभ्ये संस्तूय सर्वकारणम् ।
 उवास स्वाभिना सार्धं कृष्णस्य पुरतो मुदा ॥ ८१ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे कृष्णो द्विधाऽप्यो बभूव सः ।
 वामार्धाऽङ्गो मडादेवो दक्षिणे गोपिकापतिः ॥ ८२ ॥
 शुद्धस्कृष्टिकसङ्काशः शतकोटिरविप्रभः ।
 त्रिशूलपट्टिशधरो व्याघ्रयर्माभरो हरः ॥ ८३ ॥
 तमकाञ्चनवर्णो जटाभारधरः परः ।
 भस्मभूषितगात्रश्च सस्मितश्चन्द्रशेखरः ॥ ८४ ॥
 द्विगम्भरो नीलकण्ठः सर्पभूषणभूषितः ।
 बिभ्रद्दक्षिणोदस्तेन रत्नमालां सुसंस्कृताम् ॥ ८५ ॥
 प्रजपन्पञ्चवक्त्रेण ब्रह्मज्योतिः सनातनम् ।
 सत्यस्वऽप्यं श्रीकृष्णं परमात्मानमीश्वरम् ॥ ८६ ॥
 कारणं कारणानां य सर्वमङ्गलमङ्गलम् ।
 जन्ममृत्युजराव्याधिशोकभीतिहरं परम् ॥ ८७ ॥
 संस्तूय मृत्योर्मृत्युं तं यतो मृत्युञ्जयाभिधः ।
 रत्नसिंहासने रभ्ये समुवास हरः पुरः ॥ ८८ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संहितायां नवमस्कन्धे
 पञ्चप्रकृतितद्भर्तृगणोत्पत्तिवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ८.२ ॥

८.३ तृतीयोऽध्यायः । ब्रह्मविष्णुमहेश्वरादिदेवतोत्पत्तिवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 अथ डिम्बो जले तिष्ठन्यावद्वै ब्रह्माणो वयः ।
 ततः स काले सडसा द्विधाभूतो बभूव ह ॥ १ ॥
 तन्मध्ये शिशुरेकश्च शतकोटिरविप्रभः ।
 क्षणं रोडुयमाणश्च स्तनान्धः पीडितः क्षुधा ॥ २ ॥
 पित्रा मात्रा परित्यक्तो जलमध्ये निराश्रयः ।

ब्रह्माण्डासङ्ख्यनाथो यो दृष्टोर्ध्वमनाथवत् ॥ ३ ॥

स्थूलास्थूलतमः सोऽपि नाम्ना देवो महाविराट् ।

परमाणुर्यथा सूक्ष्मात्परः स्थूलात्तथायसौ ॥ ४ ॥

तेजसा षोडशांशोऽयं कृष्णस्य परमात्मनः ।

आधारः सर्वविश्वानां महाविष्णुश्च प्राकृतः ॥ ५ ॥

प्रत्येकं लोमकूपेषु विश्वानि निष्किलानि य ।

अस्यापि तेषां सङ्ख्यां य कृष्णो वक्तुं न हि क्षमः ॥ ६ ॥

सङ्ख्या चेद्रजसामस्ति विश्वानां न कदाचन ।

ब्रह्मविष्णुशिवादीनां तथा सङ्ख्या न विद्यते ॥ ७ ॥

प्रतिविश्वेषु सन्त्येवं ब्रह्मविष्णुशिवाद्यः ।

पातालाद् ब्रह्मलोकान्तं ब्रह्माण्डं परिकीर्तितम् ॥ ८ ॥

तत उर्ध्वं य वैकुण्ठो ब्रह्माण्डाद् बहिरेव सः ।

तत उर्ध्वं य गोलोकः पञ्चाशत्कोटियोजनः ॥ ९ ॥

नित्यः सत्यस्वरूपश्च यथा कृष्णस्तथाप्ययम् ।

सप्तद्वीपमिता पृथ्वी सप्तसागरसंयुता ॥ १० ॥

अनपञ्चाशदुपद्वीपासङ्ख्यशैलवनान्विता ।

उर्ध्वं सप्त स्वर्गलोकं ब्रह्मलोकसमन्विताः ॥ ११ ॥

पातालानि य सप्ताधश्चैवं ब्रह्माण्डमेव य ।

उर्ध्वं धराया भूर्लोको भुवर्लोकस्ततः परम् ॥ १२ ॥

ततः परश्च स्वर्लोकं जनलोकस्तथा परः ।

ततः परस्तपोलोकः सत्यलोकस्ततः परः ॥ १३ ॥

ततः परं ब्रह्मलोकस्तप्तकाञ्चनसन्निभः ।

अेवं सर्वं कृत्रिमं य बाल्याभ्यन्तरमेव य ॥ १४ ॥

तद्विनाशे विनाशश्च सर्वेषामेव नारद ।

जलबुद्बुदवत्सर्वं विश्वसङ्घमनित्यकम् ॥ १५ ॥

नित्यौ गोलोकवैकुण्ठौ प्रोक्तौ शश्वदकृत्रिमौ ।

प्रत्येकं लोमकूपेषु ब्रह्माण्डं परिनिश्चितम् ॥ १६ ॥

अेषां सङ्ख्यां न जानाति कृष्णोऽन्यस्यापि का कथा ।
 प्रत्येकं प्रतिब्रह्माण्डं ब्रह्मविष्णुशिवालयः ॥ १७ ॥
 तिस्रः कोटयः सुराणां य सङ्ख्या सर्वत्र पुत्रक ।
 द्विगीशाश्चैव द्विकपाला नक्षत्राणि त्रिडादयः ॥ १८ ॥
 भुवि वर्णाश्च यत्वारोऽप्यधो नागाश्चराचराः ।
 अथ कालेऽत्र स विराडूर्ध्वं दृष्ट्वा पुनः पुनः ॥ १९ ॥
 उम्भान्तरे य शून्यं य न द्वितीयं य त्रिच्यन ।
 चिन्तामवाप क्षुद्युक्तो रुरोद य पुनः पुनः ॥ २० ॥
 ज्ञानं प्राप्य तदा दध्यौ कृष्णं परमपूरुषम् ।
 ततो ददर्श तत्रैव ब्रह्मज्योतिः सनातनम् ॥ २१ ॥
 नवीनजलदृश्यामं द्विभुजं पीतवाससम् ।
 सस्मितं मुरलीदस्तं भक्तानुग्रहकातरम् ॥ २२ ॥
 जडास बालकस्तुष्टो दृष्ट्वा जनकमीश्वरम् ।
 वरं तदा ददौ तस्मै वरेशः समयोचितम् ॥ २३ ॥
 भक्तसमो ज्ञानयुक्तश्च क्षुत्पिपासादिवर्जितः ।
 ब्रह्माण्डासङ्ख्यनिलयो भव वत्स लयावधि ॥ २४ ॥
 निष्कामो निर्भयश्चैव सर्वेषां वरदो भव ।
 जराभृत्युरोगशोकपीडादिवर्जितो भव ॥ २५ ॥
 धृत्युक्त्वा तस्य कर्णे स महामन्त्रं षडक्षरम् ।
 त्रिःकुत्वश्च प्रज्जाप वेदाङ्गप्रवरं परम् ॥ २६ ॥
 प्रणवादिद्यतुर्थ्यन्तं कृष्णं धृत्यक्षरद्वयम् ।
 वह्निजायान्तमिष्टं य सर्वविघ्नहरं परम् ॥ २७ ॥
 मन्त्रं दत्त्वा तदाहारं कल्पयामास वै विभुः ।
 श्रूयतां तद् ब्रह्मपुत्र निबोध कथयामि ते ॥ २८ ॥
 प्रतिविश्वं यत्रैवेद्यं ददाति वैष्णवो जनः ।
 तत्सोऽशांशो विषयिणो विष्णोः पञ्चदशास्य वै ॥ २९ ॥
 निर्गुणस्यात्मनश्चैव परिपूर्णात्मस्य य ।
 नैवेद्ये यैव कृष्णस्य न त्रि त्रिचिन्त्रयोजनम् ॥ ३० ॥

यद्यद्दाति नैवेद्यं तस्मै देवाय यो जनः ।
स य भादति तत्सर्वं लक्ष्मीनाथो विराट् तथा ॥ ३१ ॥

तं य मन्त्रवरं दत्त्वा तमुवाय पुनर्विभुः ।
वरमन्यं किमिष्टं ते तन्मे ब्रूहि ददामि य ॥ ३२ ॥

कृष्णस्य वयनं श्रुत्वा तमुवाय विराट् विभुः ।
कृष्णं तं बालकस्तावद्वयनं समयोचितम् ॥ ३३ ॥

बालक उवाच ।

वरो मे त्वत्पदाभ्यो जे भक्तिर्भवतु निश्चला ।
सततं यावदायुर्मे क्षणं वा सुखिरं य वा ॥ ३४ ॥

त्वद्भक्तियुक्तलोकैऽस्मिञ्छुवन्मुक्तश्च सन्ततम् ।
त्वद्भक्तिहीनो भूर्ध्वश्च शुवन्नपि मृतो हि सः ॥ ३५ ॥

हिं तज्जपेन तपसा यज्ञेन पूजनेन य ।
प्रतेन योपवासेन पुण्येन तीर्थसेवया ॥ ३६ ॥

कृष्णभक्तिविहीनस्य भूर्ध्वस्य शुवनं वृथा ।
येनात्मना शुवितश्च तमेव न हि मन्यते ॥ ३७ ॥

यावदात्मा शरीरेऽस्ति तावत्स शक्तिसंयुतः ।
पश्चाद्यान्ति गते तस्मिन्स्वतन्त्राः सर्वशक्तयः ॥ ३८ ॥

स य त्वं य महाभाग सर्वात्मा प्रकृतेः परः ।
स्वेच्छामयश्च सर्वाद्यो ब्रह्मज्योतिः सनातनः ॥ ३९ ॥

एत्युक्त्वा बालकस्तत्र विरराम य नारद ।
उवाच कृष्णः प्रत्युक्तिं मधुरां श्रुतिसुन्दरीम् ॥ ४० ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

सुखिरं सुस्थिरं तिष्ठ यथाहं त्वं तथा भव ।
ब्रह्मणोऽसङ्ख्यपाते य पातस्ते न भविष्यति ॥ ४१ ॥

अंशेन प्रतिब्रह्माण्डे त्वं य क्षुद्रविराट् भव ।
त्वन्नाभिपद्माद् ब्रह्मा य विश्वस्रष्टा भविष्यति ॥ ४२ ॥

ललाटे ब्रह्मणश्चैव रुद्राश्चैकादशैव ते ।

शिवांशेन भविष्यन्ति सृष्टिसंहरणाय वै ॥ ४३ ॥
 कालाग्निरुद्रस्तेष्वेको विश्वसंसारकारकः ।
 पाता विषगुश्च विषयी रुद्रांशेन भविष्यति ॥ ४४ ॥
 मद्भक्तियुक्तः सततं भविष्यसि वरेण मे ।
 ध्यानेन कमनीयं मां नित्यं द्रक्ष्यसि निश्चितम् ॥ ४५ ॥
 मातरं कमनीयां य मम वक्षःस्थलस्थिताम् ।
 यामि लोकं तिष्ठ वत्सेत्युक्त्वा सोऽन्तरधीयत ॥ ४६ ॥
 गत्वा स्वलोकं ब्रह्माणं शङ्करं समुवाच उ ।
 स्रष्टारं स्रष्टुमीशं य संहर्तुं यैव तत्क्षणम् ॥ ४७ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 सृष्टिं स्रष्टुं गच्छ वत्स नाभिपद्मोद्भवो भव ।
 महाविराट् लोमकूपे क्षुद्रस्य य विधे शृणु ॥ ४८ ॥
 गच्छ वत्स महादेव ब्रह्मभालोद्भवो भव ।
 अंशेन य महाभाग स्वयं य सुचिरं तप ॥ ४९ ॥
 धृत्युक्त्वा जगतां नाथो विरराम विधेः सुत ।
 जगाम ब्रह्मा तं नत्वा शिवश्च शिवदायकः ॥ ५० ॥
 महाविराट् लोमकूपे ब्रह्माण्डगोलके जले ।
 बभूव य विराट् क्षुद्रो विराटंशेन साम्प्रतम् ॥ ५१ ॥
 श्यामो युवा पीतवासाः शयानो जलतल्पके ।
 षष्ठ्यास्यः प्रसन्नास्यो विश्वव्यापी जनार्दनः ॥ ५२ ॥
 तन्नाभिकमले ब्रह्मा बभूव कमलोद्भवः ।
 सम्भूय पद्मदण्डे य बभ्राम युगलक्षकम् ॥ ५३ ॥
 नान्तं जगाम दण्डस्य पद्मनालस्य पद्मजः ।
 नाभिजस्य य पद्मस्य चिन्तामाप पिता तव ॥ ५४ ॥
 स्वस्थानं पुनरागम्य दध्यौ कृष्णपदाम्बुजम् ।
 ततो ददर्श क्षुद्रं तं ध्यानेन द्रिव्ययक्षुषा ॥ ५५ ॥
 शयानं जलतल्पे य ब्रह्माण्डगोलकाप्सुते ।
 यत्त्वोमकूपे ब्रह्माण्डं तं य तत्परमीश्वरम् ॥ ५६ ॥

श्रीकृष्णं यापि गोलोकं गोपगोपीसमन्वितम् ।
 तं संस्तुय वरं प्राप ततः सृष्टिं यकार सः ॥ ५७ ॥
 भ्रूवुर्भ्रुवाम्नाः पुत्रा मानसाः सनकादयः ।
 ततो रुद्रकलाश्चापि शिवस्यैकादश स्मृताः ॥ ५८ ॥
 भ्रूव पाता विष्णुश्च क्षुद्रस्य वामपार्श्वतः ।
 यतुर्भुजश्च भगवान् श्वेतद्वीपे स यावसत् ॥ ५९ ॥
 क्षुद्रस्य नाभिपद्मे य भ्रुवाम् विश्वं ससर्ज ७ ।
 स्वर्गं मर्त्यं य पातावं त्रिलोकीं सचराचराम् ॥ ६० ॥
 अयं सर्वं लोमकूपे विश्वं प्रत्येकमेव य ।
 प्रतिविम्बे क्षुद्रविराड् भ्रुवाम् विष्णुशिवादयः ॥ ६१ ॥
 इत्येवं कथितं भ्रुवाम् कृष्णसङ्घीर्तनं शुभम् ।
 सुभ्रुवं भोक्ष्यं भ्रुवाम्भिर्भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६२ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे भ्रुवाम् विष्णुमण्डेश्वरादि-
 देवतोत्पत्तिवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ६.३ ॥

६.४ यतुर्थोऽध्यायः । सरस्वतीस्तोत्रपूजाकवयादिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 श्रुतं सर्वं मया पूर्वं त्वत्प्रसादात्सुधोपमम् ।
 अधुना प्रकृतीनां य व्यस्तं वार्ष्यि पूजनम् ॥ १ ॥
 कस्याः पूजा कृता केन कथं मर्त्ये प्रचारिता ।
 केन वा पूजिता का वा केन का वा स्तुता प्रभो ॥ २ ॥
 तासां स्तोत्रं य ध्यानं य प्रभावं यरितं शुभम् ।
 काभिः केभ्यो वरो दत्तस्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 गणेशजननी दुर्गा राधा लक्ष्मीः सरस्वती ।
 सावित्री य सृष्टिविधौ प्रकृतिः पञ्चधा स्मृता ॥ ४ ॥

आसां पूजा प्रसिद्धा य प्रभावः परमाद्भुतः ।
 सुधोपमं य यरितं सर्वमङ्गलकारणम् ॥ ५ ॥
 प्रकृत्यंशाः कला याश्च तासां य यरितं शुभम् ।
 सर्वं वक्ष्यामि ते ब्रह्मन् सावधानो निशामय ॥ ६ ॥
 काली वसुन्धरा गङ्गा षष्ठी मङ्गलचण्डिका ।
 तुलसी मनसा निद्रा स्वधा स्वाहा य दक्षिणा ॥ ७ ॥
 सङ्क्षिप्तमासां यरितं पुण्यदं श्रुतिसुन्दरम् ।
 ऋवकर्मविपाकं य तस्य वक्ष्यामि सुन्दरम् ॥ ८ ॥
 दुर्गायाश्चैव राधाया विस्तीर्णं यरितं मङ्गलम् ।
 तद्गुणैश्चात्प्रवक्ष्यामि सङ्क्षेपकमतः शृणु ॥ ९ ॥
 आदौ सरस्वतीपूजा श्रीकृष्णेन विनिर्मिता ।
 यत्प्रसादान्मुनिश्रेष्ठ मूर्ध्नि भवति पण्डितः ॥ १० ॥
 आविर्भूता यथा देवी वङ्गत्रतः कृष्णयोषितः ।
 शेषे कृष्णं कामेन कामुकी कामरूपिणी ॥ ११ ॥
 स य विज्ञाय तद्भावं सर्वज्ञः सर्वमातरम् ।
 तामुवाच छितं सत्यं परिणामे सुभावं ॥ १२ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 भज नारायणं साष्टि मर्दंशं य यतुर्भुजम् ।
 युवानं सुन्दरं सर्वगुणयुक्तं य मत्समम् ॥ १३ ॥
 कामज्ञं कामिनीनां य तासां य कामपूरकम् ।
 कोटिकन्दर्पलावण्यं लीलालङ्कृतमीश्वरम् ॥ १४ ॥
 कान्ते कान्तं य मां कृत्वा यद्वि स्थातुमिच्छसि ।
 त्वत्तो बलवती राधा न भद्रं ते भविष्यति ॥ १५ ॥
 यो यस्माद् बलवान्वापि ततोऽन्यं रक्षितुं क्षमः ।
 कथं परान्साधयति यद्वि स्वयमनीश्वरः ॥ १६ ॥
 सर्वेशः सर्वशास्ताऽहं राधां बाधितुमक्षमः ।
 तेजसा मत्समा सा य रुपेण य गुणेन य ॥ १७ ॥
 प्राणाधिष्ठातृदेवी सा प्राणांस्त्यक्तुं य कः क्षमः ।

प्राज्ञतोऽपि प्रियः पुत्रः केषां वास्ति य कश्चन ॥ १८ ॥

त्वं भद्रे गच्छ वैकुण्ठं तव भद्रं भविष्यति ।

पतिं तमीश्वरं कृत्वा मोदस्व सुखिरं सुभम् ॥ १९ ॥

लोभमोडकामक्रोधमानहिंसाविवर्जिता ।

तेजसा त्वत्समा लक्ष्मी उपेया य गुणेन य ॥ २० ॥

तथा सार्धं तव प्रीत्या शश्वत्कालः प्रयास्यति ।

गौरवं य हरिस्तुल्यं कश्चिद्यति द्वयोरपि ॥ २१ ॥

प्रतिविश्वेषु तां पूजां मडतीं गौरवान्विताम् ।

माघस्य शुक्लपञ्चम्यां विद्यारम्भे य सुन्दरि ॥ २२ ॥

मानवा मनवो देवा मुनीन्द्राश्च मुमुक्षवः ।

वसवो योगिनः सिद्धा नागा गन्धर्वराक्षसाः ॥ २३ ॥

मद्भरेण कश्चिन्ति कल्पे कल्पे लयावधि ।

भक्तियुक्ताश्च दत्त्वा वै योपयाराणि षोडश ॥ २४ ॥

कण्वशाभोक्तविधिना ध्यानेन स्तवनेन य ।

जितेन्द्रियाः संयताश्च धटे य पुस्तकेऽपि य ॥ २५ ॥

कृत्वा सुवर्णगुटिकां गन्धयन्तनययिताम् ।

कवयं ते त्रलीष्यन्ति कण्ठे वा दक्षिणे भुजे ॥ २६ ॥

पठिष्यन्ति य विद्वांसः पूजाकाले य पूजिते ।

धृत्युक्त्वा पूजयामास तां देवीं सर्वपूजिताम् ॥ २७ ॥

ततस्तत्पूजनं यद्गुर्भ्रमविषगुशिवाद्यः ।

अनन्तश्चापि धर्मश्च मुनीन्द्राः सनकाद्यः ॥ २८ ॥

सर्वे देवाश्च मुनयो नृपाश्च मानवाद्यः ।

अभूव पूजिता नित्यं सर्वलोकैः सरस्वती ॥ २९ ॥

नारद उवाच ।

पूजाविधानं कवयं ध्यानं यापि निरन्तरम् ।

पूजोपयुक्तं नैवेद्यं पुष्पं य यन्तनादिकम् ॥ ३० ॥

वद वेदविदां श्रेष्ठ श्रोतुं कौतूहलं मम ।

वर्तते हृदये शश्वत्किमिदं श्रुतिसुन्दरम् ॥ ३१ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

शृणु नारद वक्ष्यामि कण्वशाभोक्तपद्मतिम् ।

जगन्मातुः सरस्वत्याः पूजाविधिसमन्विताम् ॥ ३२ ॥

माघस्य शुक्लपञ्चम्यां विद्यारम्भदिनेऽपि य ।

पूर्वेऽह्नि समयं कृत्वा तत्राह्नि संयतः शुचिः ॥ ३३ ॥

स्नात्वा नित्यङ्कियाः कृत्वा घटं संस्थाप्य भक्तितः ।

स्वशाभोक्तविधानेन तान्त्रिकेणैवाथवा पुनः ॥ ३४ ॥

गाणेशं पूर्वमभ्यर्च्य ततोऽभीष्टां प्रपूजयेत् ।

ध्यानेन वक्ष्यमाणेन ध्यात्वा बाह्यघटे ध्रुवम् ॥ ३५ ॥

ध्यात्वा पुनः षोडशोपचारैश्च पूजयेद् प्रती ।

पूजोपयुक्तं नैवेद्यं यच्च वेदनिर्गुपितम् ॥ ३६ ॥

वक्ष्यामि सौम्य तत्किञ्चिद्यथाधीतं यथागमम् ।

नवनीतं दधि क्षीरं लाजांश्च तिललङ्कुम् ॥ ३७ ॥

छक्षुमिक्षुरसं शुक्लवर्णं पञ्चगुणं मधु ।

स्वस्तिकं शर्करां शुक्लधान्यस्याक्षतमक्षतम् ॥ ३८ ॥

अच्छिन्नशुक्लधान्यस्य पृथुकं शुक्लमोदकम् ।

घृतसैन्धवसंयुक्तं उविष्यान्नं यथोदितम् ॥ ३९ ॥

यवगोधूमयूर्णानां पिष्टकं घृतसंयुतम् ।

पिष्टकं स्वस्तिकस्यापि पञ्चवरम्भाङ्गलस्य य ॥ ४० ॥

परमान्नं य सघृतं मिष्टान्नं य सुधोपमम् ।

नारिकेलं तद्दुदकं कसेरुं मूलमार्द्रकम् ॥ ४१ ॥

पञ्चवरम्भाङ्गलं चारु श्रीङ्गलं बटरीङ्गलम् ।

कालदेशोद्भवं चारु हलं शुक्लं य संस्कृतम् ॥ ४२ ॥

सुगन्धं शुक्लपुष्पं य सुगन्धं शुक्लयन्दनम् ।

नवीनं शुक्लवस्त्रं य शङ्खं य सुन्दरं मुने ॥ ४३ ॥

माल्यं य शुक्लपुष्पाणां शुक्ललारं य भूषणम् ।

यादृशं य श्रुतौ ध्यानं प्रशस्यं श्रुतिसुन्दरम् ॥ ४४ ॥

तन्निबोध महाभाग भ्रमभङ्गनकारणम् ।
 सरस्वतीं शुक्लवर्णां सस्मितां सुमनोहराम् ॥ ४५ ॥
 कोटियन्द्रप्रभामुष्टपुष्टश्रीयुक्तविग्रहाम् ।
 वह्निशुद्धांशुकाधानां वीणापुस्तकधारिणीम् ॥ ४६ ॥
 रत्नसारेन्द्रनिर्माणनवभूषणभूषिताम् ।
 सुपूजितां सुरगाणैर्ब्रह्मविष्णुशिवादिभिः ॥ ४७ ॥
 वन्दे भक्त्या वन्दितां य मुनीन्द्रमनुमानवैः ।
 अवेयं ध्यात्वा य मूलेन सर्वं दत्त्वा विद्यक्षाणः ॥ ४८ ॥
 संस्तूय कवयं धृत्वा प्राणमेदृण्डवद्भुवि ।
 येषां येयमिष्टदेवी तेषां नित्यङ्किया मुने ॥ ४९ ॥
 विद्यारम्भे य वर्षान्ते सर्वेषां पञ्चमीदिने ।
 सर्वोपयुक्तं मूलं य वैदिकाष्टाक्षरः परः ॥ ५० ॥
 येषां येनोपदेशो वा तेषां स मूलं अवे य ।
 सरस्वती यतुर्थ्यन्तं वह्निजायान्तमेव य ॥ ५१ ॥
 लक्ष्मीमायादिकं यैव मन्त्रोऽयं कल्पपादपः ।
 पुरा नारायणश्चेमं वाल्मीकाय कृपानिधिः ॥ ५२ ॥
 प्रददौ जाह्नवीतीरे पुण्यक्षेत्रे य भारते ।
 भृगुर्ददौ य शुक्राय पुष्करे सूर्यपर्वणि ॥ ५३ ॥
 यन्द्रपर्वणि मारीचो ददौ वाक्पतये मुदा ।
 भृगोश्चैव ददौ तुष्टो ब्रह्मा बहरिकाश्रमे ॥ ५४ ॥
 आस्तिकस्य जरत्कारुर्ददौ क्षीरोदसन्निधौ ।
 विभाण्डको ददौ मेरौ ऋष्यशृङ्गाय धीमते ॥ ५५ ॥
 शिवः कणादमुनये गौतमाय ददौ मुदा ।
 सूर्यश्च याज्ञवल्क्याय तथा कात्यायनाय य ॥ ५६ ॥
 शेषः पाणिनये यैव भारद्वाजाय धीमते ।
 ददौ शाकटायनाय सुतले बलिसंसदि ॥ ५७ ॥
 यतुर्लक्ष्मणपेनैव मन्त्रः सिद्धो भवेन्नृणाम् ।
 यदि स्थान्मन्त्रसिद्धो हि बृहस्पतिसमो भवेत् ॥ ५८ ॥

कवयं शृणु विप्रेन्द्र यद्वत्तं ब्रह्मणा पुरा ।
 विश्वस्रष्टा विश्वजयं भृगवे गन्धमादने ॥ ५८ ॥
 भृगुरुवाय ।
 ब्रह्मन्ब्रह्मविदां श्रेष्ठ ब्रह्मज्ञानविशारद ।
 सर्वज्ञा सर्वजनक सर्वेश सर्वपूजित ॥ ६० ॥
 सरस्वत्याश्च कवयं ब्रूहि विश्वजयं प्रभो ।
 अयातयामं मन्त्राणां समूहसंयुतं परम् ॥ ६१ ॥
 ब्रह्मोवाय ।
 शृणु वत्स प्रवक्ष्यामि कवयं सर्वकामदम् ।
 श्रुतिसारं श्रुतिसुभं श्रुत्युक्तं श्रुतिपूजितम् ॥ ६२ ॥
 उक्तं कृष्णेन गोलोके मलयं वृन्दावने वने ।
 रासेश्वरेण विभुना रासे वै रासमाण्डले ॥ ६३ ॥
 अतीव गोपनीयं य कल्पवृक्षसमं परम् ।
 अश्रुताद्भुतमन्त्राणां समूहैश्च समन्वितम् ॥ ६४ ॥
 यद्धृत्वा भगवाञ्छुक्रः सर्वदैत्येषु पूजितः ।
 यद्धृत्वा पठनाद् ब्रह्मन् बुद्धिमांश्च बृहस्पतिः ॥ ६५ ॥
 पठनाद्भारणाद्भाग्मी कवीन्द्रो वाल्मिकी मुनिः ।
 स्वायम्भुवो मनुश्चैव यद्धृत्वा सर्वपूजितः ॥ ६६ ॥
 कणादो गौतमः कण्वः पाणिनिः शाकटायनः ।
 ग्रन्थं यकार यद्धृत्वा दक्षः कात्यायनः स्वयम् ॥ ६७ ॥
 धृत्वा वेदविभागं य पुराणान्यभिलानि य ।
 यकार लीलामात्रेण कृष्णद्वैपायनः स्वयम् ॥ ६८ ॥
 शातातपश्च संवर्तो वसिष्ठश्च पराशरः ।
 यद्धृत्वा पठनाद् ग्रन्थं याज्ञवल्क्यश्चकार सः ॥ ६९ ॥
 ऋष्यशृङ्गो भरद्वाजश्चास्तिको देवलस्तथा ।
 जैगीषव्यो ययातिश्च धृत्वा सर्वत्र पूजिताः ॥ ७० ॥
 कवयस्यास्य विप्रेन्द्र ऋषिरेव प्रजापतिः ।

स्वयं छन्दश्च बृहती देवता शारदाम्बिका ॥ ७१ ॥
 सर्वतत्त्वपरिज्ञानसर्वार्थसाधनेषु य ।
 कवितासु य सर्वासु विनियोगः प्रकीर्तितः ॥ ७२ ॥
 श्रीं ह्रीं सरस्वत्यै स्वाहा शिरो मे पातु सर्वतः ।
 श्रीं वाग्देवतायै स्वाहा भावं मे सर्वदावतु ॥ ७३ ॥
 ॐ ह्रीं सरस्वत्यै स्वाहेति श्रोत्रे पातु निरन्तरम् ।
 ॐ श्रीं ह्रीं भगवत्यै सरस्वत्यै स्वाहा नेत्रयुग्मं सदावतु ॥ ७४ ॥
 ॐ ह्रीं वाग्वादिन्यै स्वाहा नासां मे सर्वदावतु ।
 ह्रीं विद्याधिष्ठातृदेव्यै स्वाहा योषं सदावतु ॥ ७५ ॥
 ॐ श्रीं ह्रीं ब्राह्म्यै स्वाहेति दन्तपङ्क्तिं सदावतु ।
 ॐ ह्रीं विद्याधिष्ठातृदेव्यै स्वाहा कण्ठं सदावतु ॥ ७६ ॥
 ॐ श्रीं ह्रीं पातु मे ग्रीवां स्कन्धौ मे श्रीं सदावतु ।
 ॐ ह्रीं विद्याधिष्ठातृदेव्यै स्वाहा वक्षः सदावतु ॥ ७७ ॥
 ॐ ह्रीं विद्याधिस्वरूपायै स्वाहा मे पातु नाभिकाम् ।
 ॐ ह्रीं क्लीं वाण्यै स्वाहेति मम हस्तौ सदावतु ॥ ७८ ॥
 ॐ सर्ववर्णात्मिकायै स्वाहा पादयुग्मं सदावतु ।
 ॐ वाग्धिष्ठातृदेव्यै स्वाहा सर्वं सदावतु ॥ ७९ ॥
 ॐ सर्वकण्ठवासिन्यै स्वाहा प्राय्यां सदावतु ।
 ॐ सर्वजिह्वाग्रवासिन्यै स्वाहाग्निदिशि रक्षतु ॥ ८० ॥
 ॐ ॐ ह्रीं क्लीं सरस्वत्यै बुधजन्यै स्वाहा ।
 सततं मन्त्रराजोऽयं दक्षिणे मां सदावतु ॥ ८१ ॥
 ॐ ह्रीं श्रीं त्र्यक्षरो मन्त्रो नैरृत्यां सर्वदावतु ।
 ॐ ॐ जिह्वाग्रवासिन्यै स्वाहा मां वारुणोऽवतु ॥ ८२ ॥
 ॐ सर्वाम्बिकायै स्वाहा वायव्ये मां सदावतु ।
 ॐ ॐ श्रीं क्लीं गद्यवासिन्यै स्वाहा मामुत्तरेऽवतु ॥ ८३ ॥
 ॐ ॐ सर्वशास्त्रवासिन्यै स्वाहाशान्यां सदावतु ।
 ॐ ह्रीं सर्वपूजितायै स्वाहा योर्ध्वं सदावतु ॥ ८४ ॥

ॐ ह्रीं पुस्तकवासिन्चै स्वाहाधो मां सदावतु ।
 ॐ ग्रन्थबीजस्वरुपायै स्वाहा मां सर्वतोऽवतु ॥ ८५ ॥
 एति ते कथितं विप्र ब्रह्ममन्त्रौघविग्रहम् ।
 एदं विश्वजयं नाम कवयं ब्रह्मरूपकम् ॥ ८६ ॥
 पुरा श्रुतं धर्मवङ्गनात्पर्वते गन्धमादने ।
 तव स्नेहान्भयाभ्यातं प्रवक्तव्यं न कस्यचित् ॥ ८७ ॥
 गुरुमभ्यर्थ्य विधिवद्ब्रह्मालङ्कारयन्तनैः ।
 प्रणाम्य दण्डवद्भूमौ कवयं धारयेत्सुधीः ॥ ८८ ॥
 पञ्चलक्षजपेनैव सिद्धं तु कवयं भवेत् ।
 यद्वि स्यात्सिद्धकवयो बृहस्पतिसमो भवेत् ॥ ८९ ॥
 महावाग्मी कवीन्द्रश्च त्रैलोक्यविजयी भवेत् ।
 शक्नोति सर्वं जेतुं च कवयस्य प्रसादतः ॥ ९० ॥
 एदं च कण्वशाप्नोक्तं कवयं कथितं मुने ।
 स्तोत्रं पूजाविधानं च ध्यानं च वन्दनं शृणु ॥ ९१ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संहितायां नवमस्कन्धे सरस्वतीस्तोत्र-
 पूजाकवयादिवर्णनं नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ९४ ॥

९.५ पञ्चमोऽध्यायः । याज्ञवल्क्यकृतं सरस्वतीस्तोत्रवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 वाग्देवतायाः स्तवनं श्रूयतां सर्वकामदम् ।
 महामुनिर्याज्ञवल्क्यो येन तुष्टाव तां पुरा ॥ १ ॥
 गुरुशापाज्ज स मुनिर्लतविद्यो बभूव च ।
 तदा जगाम दुःभार्तो रविस्थानं सुपुण्यदम् ॥ २ ॥
 सम्प्राप्य तपसा सूर्यं लोवार्षं दृष्टिगोचरे ।
 तुष्टाव सूर्यं शोकेन रुरोद च मुहुर्मुहुः ॥ ३ ॥
 सूर्यस्तं पाठयामास वेदं वेदाङ्गमीश्वरः ।
 उवाच स्तौढि वाग्देवीं भक्त्या च स्मृतिभेदवे ॥ ४ ॥

तमित्युक्त्वा दीननाथोऽप्यन्तर्धानं यकार सः ।
 मुनिः स्नात्वा य तुष्टाय भक्तिनम्रात्मकन्धरः ॥ ५ ॥
 याज्ञवल्क्य उवाच ।
 कृपां कुरु जगन्मातर्ममिवं उततेजसम् ।
 गुरुशापात्स्मृतिभ्रष्टं विद्याहीनं य द्युःषितम् ॥ ६ ॥
 ज्ञानं देहि स्मृतिं विद्यां शक्तिं शिष्यप्रबोधिनीम् ।
 ग्रन्थकर्तृत्वशक्तिं य सुशिष्यं सुप्रतिष्ठितम् ॥ ७ ॥
 प्रतिभां सत्सभायां य विचारक्षमतां शुभाम् ।
 लुभं सर्वं दैवयोगान्नवीभूतं पुनः कुरु ॥ ८ ॥
 यथाङ्कुरं भस्मनि य करोति देवता पुनः ।
 ब्रह्मस्वरूपा परमा ज्योतीरूपा सनातनी ॥ ९ ॥
 सर्वविद्याधिदेवी या तस्यै वाण्यै नमो नमः ।
 विसर्गाभिन्दुमान्नासु यदधिष्ठानमेव य ॥ १० ॥
 तदधिष्ठात्री या देवी तस्यै नित्यै नमो नमः ।
 व्याख्यास्वरूपा सा देवी व्याख्याधिष्ठातृरूपिणी ॥ ११ ॥
 यथा विना प्रसङ्ग्यावान् सङ्ग्यां कर्तुं न शक्यते ।
 कालसङ्ग्यास्वरूपा या तस्यै देव्यै नमो नमः ॥ १२ ॥
 भ्रमसिद्धान्तरूपा या तस्यै देव्यै नमो नमः ।
 स्मृतिशक्तिज्ञानशक्तिबुद्धिशक्तिस्वरूपिणी ॥ १३ ॥
 प्रतिभाकल्पनाशक्तिर्या य तस्यै नमो नमः ।
 सनत्कुमारो ब्रह्माणं ज्ञानं पप्रच्छ यत्र वै ॥ १४ ॥
 बभूव मूकवत्सोऽपि सिद्धान्तं कर्तुमक्षमः ।
 तदाऽऽजगाम भगवानात्मा श्रीकृष्णं ईश्वरः ॥ १५ ॥
 उवाच स तां स्तौहि वाणीमिष्टां प्रजापते ।
 स य तुष्टाय तां ब्रह्मा याज्ञया परमात्मनः ॥ १६ ॥
 यकार तत्प्रसादेन तदा सिद्धान्तमुत्तमम् ।
 यदाप्यनन्तं पप्रच्छ ज्ञानमेकं वसुन्धरा ॥ १७ ॥
 बभूव मूकवत्सोऽपि सिद्धान्तं कर्तुमक्षमः ।

તદા તાં સ ચ તુષ્ટાવ સન્નસ્તઃ કશ્યપાણ્યા ॥ ૧૮ ॥
 તતશ્ચકાર સિદ્ધાન્તં નિર્મલં ભ્રમભઞ્જનમ્ ।
 વ્યાસઃ પુરાણસૂત્રં ચ પપ્રચ્છ વાલ્મિકિં યદા ॥ ૧૯ ॥
 મૌનીભૂતશ્ચ સસ્માર તામેવ જગદમ્બિકામ્ ।
 તદા ચકાર સિદ્ધાન્તં તદ્ભરેણ મુનીશ્વરઃ ॥ ૨૦ ॥
 સમપ્રાપ્ય નિર્મલં જ્ઞાનં ભ્રમાન્ધધ્વંસદીપકમ્ ।
 પુરાણસૂત્રં શ્રુત્વા ચ વ્યાસઃ કૃષ્ણકલોદ્ભવઃ ॥ ૨૧ ॥
 તાં શિવાં વેદ દધ્યૌ ચ શતવર્ષ ચ પુષ્કરે ।
 તદા ત્વત્તો વરં પ્રાપ્ય સલ્કવીન્દ્રો બભૂવ હ ॥ ૨૨ ॥
 તદા વેદવિભાગં ચ પુરાણં ચ ચકાર સઃ ।
 યદા મહેન્દ્રઃ પપ્રચ્છ તત્ત્વજ્ઞાનં સદાશિવમ્ ॥ ૨૩ ॥
 ક્ષણં તામેવ સઙ્ચિન્ત્ય તસ્મૈ જ્ઞાનં દદૌ વિભુઃ ।
 પપ્રચ્છ શબ્દશાસ્ત્રં ચ મહેન્દ્રશ્ચ બૃહસ્પતિમ્ ॥ ૨૪ ॥
 દિવ્યં વર્ષસહસ્રં ચ સ ત્વાં દધ્યૌ ચ પુષ્કરે ।
 તદા ત્વત્તો વરં પ્રાપ્ય દિવ્યવર્ષસહસ્રકમ્ ॥ ૨૫ ॥
 ઉવાચ શબ્દશાસ્ત્રં ચ તદર્થ ચ સુરેશ્વરમ્ ।
 અધ્યાપિતાશ્ચ યે શિષ્યા ચૈરધીતાં મુનીશ્વરૈઃ ॥ ૨૬ ॥
 તે ચ તાં પરિસઙ્ચિન્ત્ય પ્રવર્તન્તે સુરેશ્વરીમ્ ।
 ત્વં સંસ્તુતા પૂજિતા ચ મુનીન્દ્રૈર્મનુમાનવૈઃ ॥ ૨૭ ॥
 દૈત્યેન્દ્રૈશ્ચ સુરૈશ્ચાપિ બ્રહ્મવિષ્ણુશિવાદિભિઃ ।
 જડીભૂતઃ સહસ્રાસ્થઃ પચ્ચવક્રશ્ચતુર્મુખઃ ॥ ૨૮ ॥
 યાં સ્તોતું કિમહં સ્તૌમિ તામેકાસ્થેન માનવઃ ।
 ઇત્યુક્ત્વા યાજ્ઞવલ્ક્યશ્ચ ભક્તિનમ્રાત્મકન્ધરઃ ॥ ૨૯ ॥
 પ્રણામ નિરાહારો રુરોદ ચ મુહુર્મુહુઃ ।
 જ્યોતીરૂપા મહામાયા તેન દૃષ્ટાપ્યુવાચ તમ્ ॥ ૩૦ ॥
 સુકવીન્દ્રો ભવેત્યુક્ત્વા વૈકુણ્ઠં ચ જગામ હ ।
 યાજ્ઞવલ્ક્યકૃતં વાણીસ્તોત્રમેતત્તુ યઃ પઠેત્ ॥ ૩૧ ॥

स कवीन्द्रो महावाग्मी बृहस्पतिसमो भवेत् ।
महामूर्धश्च दुर्बुद्धिर्वर्षमेकं यदा पठेत् ॥ ३२ ॥

स पण्डितश्च मेधावी सुकवीन्द्रो भवे ध्रुवम् ॥ ३३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे याज्ञवल्क्यकृतं
सरस्वतीस्तोत्रवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ८.५ ॥

८.६ षष्ठोऽध्यायः । लक्ष्मीगङ्गासरस्वतीनां भूलोकेऽवतरणवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

सरस्वती तु वैकुण्ठे स्वयं नारायणान्तिके ।
गङ्गाशापेन कलहात्कलया भारते सरित् ॥ १ ॥

पुण्यदा पुण्यरूपा य पुण्यतीर्थस्वरूपिणी ।
पुण्यवद्भिर्निषेव्या य स्थितिः पुण्यवतां मुने ॥ २ ॥

तपस्विनां तपोरूपा तपसः कृत्वरूपिणी ।
कृतपापेध्मदाडाय ज्वलदग्निस्वरूपिणी ॥ ३ ॥

ज्ञानात्सरस्वतीतीये मृता ये मानवा भुवि ।
तेषां स्थितिश्च वैकुण्ठे सुखिरं हरिसंसदि ॥ ४ ॥

भारते कृतपापश्च स्नात्वा तत्र य लीलया ।
मुच्यते सर्वपापेभ्यो विष्णुलोके वसेच्चिरम् ॥ ५ ॥

थातुर्मास्यां पौर्णमास्यामक्षयायां दिनक्षये ।
व्यतीपाते य ग्रहणोऽन्यस्मिन्पुण्यदिनेऽपि य ॥ ६ ॥

अनुषङ्गोऽयः स्नातो उेतुना श्रद्धयापि वा ।
साङ्ख्यं लभते नूनं वैकुण्ठे स हरेरपि ॥ ७ ॥

सरस्वतीमनुं तत्र मासमेकं य यो जपेत् ।
महामूर्धः कवीन्द्रश्च स भवेन्नात्र संशयः ॥ ८ ॥

नित्यं सरस्वतीतीये यः स्नायान्मुण्डयन्नरः ।
न गर्भवासं कुरुते पुनरेव स मानवः ॥ ९ ॥

एत्येवं कथितं किञ्चिद्भारतीगुणकीर्तनम् ।

सुभटं कामटं सारं भूयः किं श्रोतुमिच्छसि ॥ १० ॥

सूत उवाच ।

नारायणवचः श्रुत्वा नारदो मुनिसत्तमः ।

पुनः पप्रच्छ सन्देहमिमं शौनक सत्वरम् ॥ ११ ॥

नारद उवाच ।

कथं सरस्वती देवी गङ्गाशापेन भास्वते ।

कलयति कललेनैव बभूव पुण्यदा सरित् ॥ १२ ॥

श्रवणे श्रुतिसाराणां वर्धते कौतुकं मम ।

कथामृतेन मे तृप्तिः केन श्रेयसि तृप्यते ॥ १३ ॥

कथं शशाप सा गङ्गा पूजितां तां सरस्वतीम् ।

सा तु सत्त्वस्वरूपा या पुण्यदा शुभदा सदा ॥ १४ ॥

तेजस्विनोर्द्रयोर्वाहकाराणां श्रुतिसुन्दरम् ।

सुदुर्लभं पुराणेषु तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १५ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

शृणु नारद वक्ष्यामि कथामेतां पुरातनीम् ।

यस्याः श्रवणमात्रेण सर्वपापात्प्रमुच्यते ॥ १६ ॥

लक्ष्मीः सरस्वती गङ्गा तिस्रो भार्या हरेश्चि ।

प्रेमणा समास्तास्तिष्ठन्ति सततं हरिसन्निधौ ॥ १७ ॥

यकार सैकदा गङ्गा विष्णोर्मुष्मनिरीक्षणम् ।

सस्मिता य सकामा य सकटाक्षं पुनः पुनः ॥ १८ ॥

विष्णुर्जडास तद्द्रक्त्रं निरीक्ष्य य क्षणं तदा ।

क्षमां यकार तद् दृष्ट्वा लक्ष्मीर्नैव सरस्वती ॥ १९ ॥

बोधयामास पद्मा तां सत्त्वरूपा य सस्मिता ।

कोधाविष्टा य सा वाणी न य शान्ता बभूव च ॥ २० ॥

उवाच वाणी भर्तारं रक्तास्था रक्तलोचना ।

कुपिता कामवेगेन शश्वत्प्रस्फुरिताधरा ॥ २१ ॥

सरस्वत्युवाच ।

सर्वत्र समताबुद्धिः सद्भर्तुः कामिनीं प्रति ।

धर्मिष्ठस्य वरिष्ठस्य विपरीता जलस्य च ॥ २२ ॥
 ज्ञातं सौभाग्यमधिकं गङ्गायां ते गदाधर ।
 कमलायां च तत्तुल्यं न च किञ्चिन्मयि प्रभो ॥ २३ ॥
 गङ्गायाः पद्मया सार्धं प्रीतिश्चास्ति सुसम्भता ।
 क्षमां यकार तेनेदं विपरीतं हरिप्रिया ॥ २४ ॥
 किं ज्वनेन मेऽत्रैव दुर्भगायाश्च साम्प्रतम् ।
 निष्कलं ज्वनं तस्या या पत्युः प्रेमवञ्चिता ॥ २५ ॥
 त्वां सर्वे सत्त्वद्वेषं य ये वदन्ति मनीषिणः ।
 ते य मूर्खा न वेदज्ञा न जानन्ति मतिं तव ॥ २६ ॥
 सरस्वतीवयः श्रुत्वा दृष्ट्वा तां कोपसंयुताम् ।
 मनसा च समालोच्य स जगाम बलिः सभाम् ॥ २७ ॥
 गते नारायणे गङ्गामुवाच निर्भयं रुचा ।
 वागधिष्ठातृदेवी सा वाक्यं श्रवणदृष्टरम् ॥ २८ ॥
 हे निर्लज्जे हे सकामे स्वामिगर्वं करोषि किम् ।
 अधिकं स्वामिसौभाग्यं विज्ञापयितुमिच्छसि ॥ २९ ॥
 मानयूर्णां करिष्यामि तवाद्य हरिसन्निधौ ।
 किं करिष्यति ते कान्तो ममैवं कान्तवल्लभे ॥ ३० ॥
 धृत्येवमुक्त्वा गङ्गायाः केशं त्रडीतुमुद्यता ।
 वारयामास तां पद्मा मध्यदेशं समाश्रिता ॥ ३१ ॥
 शशाप वाणी तां पद्मां मलाजलवती सती ।
 वृक्षरूपा सरिद्रूपा भविष्यसि न संशयः ॥ ३२ ॥
 विपरीतं ततो दृष्ट्वा किञ्चिन्नो वक्तुमर्हसि ।
 सन्तिष्ठति सभामध्ये यथा वृक्षो यथा सरित् ॥ ३३ ॥
 शापं श्रुत्वा तु सा देवी न शशाप युकोप उ ।
 तत्रैव दुःखिता तस्थौ वाणीं धृत्वा करेण च ॥ ३४ ॥
 असन्तुष्टां तु तां दृष्ट्वा कोपप्रस्फुरिताधराम् ।
 उवाच गङ्गा तां देवीं पद्मां चारक्तलोचनाम् ॥ ३५ ॥

गङ्गोवाय ।

त्वमुत्सृज मलोत्रां य पद्मे किं मे कश्चिद्यति ।

दुःशीला भुभरा नष्टा नित्यं वायावदुपिणी ॥ ३६ ॥

वागधिष्ठात्री देवीयं सततं कलङ्गप्रिया ।

यावती योग्यता यास्या यावती शक्तिरेव य ॥ ३७ ॥

तथा करोतु वादं य मया सार्धं य द्रुमुष्णी ।

स्वबलं यन्मम बलं विज्ञापयितुमिच्छति ॥ ३८ ॥

जानन्तु सर्वे ज्युभयोः प्रभावं विक्रमं सति ।

एत्येवमुक्त्वा सा देवी वाण्यै शापं ददाविति ॥ ३९ ॥

सस्किन्त्यनुपा भवतु सा या त्वां य शशाप उ ।

अधोमर्त्यं सा प्रयातु सन्ति यत्रैव पापिनः ॥ ४० ॥

कलौ तेषां य पापानि त्रडीष्यति न संशयः ।

एत्येवं वयनं श्रुत्वा तां शशाप सरस्वती ॥ ४१ ॥

त्वमेव यास्यसि मर्डी पापिपापं लभिष्यसि ।

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र भगवानाजगाम उ ॥ ४२ ॥

यतुर्भुजश्चतुर्भिश्च पार्श्वैश्च यतुर्भुजैः ।

सरस्वतीं करे धृत्वा वासयामास वक्षसि ॥ ४३ ॥

बोधयामास सर्वज्ञः सर्वज्ञानं पुरातनम् ।

श्रुत्वा रउस्यं तासां य शापस्य कलङ्गस्य य ॥ ४४ ॥

उवाच दुःषितास्ताश्च वाचं सामयिर्की विभुः ।

श्रीभगवानुवाच ।

लक्ष्मि त्वं कलया गच्छ धर्मध्वजगृहं शुभे ॥ ४५ ॥

अथोनिःसम्भवा भूमौ तस्य कन्या भविष्यति ।

तत्रैव देवदोषेण वृक्षत्वं य लभिष्यति ॥ ४६ ॥

मदंशस्यासुरस्यैव शङ्खयूडस्य कामिनी ।

भूत्वा पश्चात्थ मत्पत्नी भविष्यति न संशयः ॥ ४७ ॥

त्रैलोक्यपावनी नाम्ना तुलसीति य भारते ।

कलया य सस्किन्मावं शीघ्रं गच्छ वरानने ॥ ४८ ॥

भारतं भारतीशापात्राम्ना पद्मावती भव ।
 गङ्गो यास्यसि पश्चात्त्वमंशेन विश्वपावनी ॥ ४८ ॥
 भारतं भारतीशापात्यापदाडाय पापिनाम् ।
 भगीरथस्य तपसा तेन नीता सुकल्पिते ॥ ५० ॥
 नाम्ना भागीरथी पूता भविष्यसि महीतले ।
 महंशस्य समुद्रस्य जाया जायेर्ममाज्ञया ॥ ५१ ॥
 मळलांशस्य भूपस्य शन्तनोश्च सुरेश्वरि ।
 गङ्गाशापेन कलया भारतं गच्छ भारति ॥ ५२ ॥
 कलडस्य इलं भुङ्क्ष्व सपत्नीभ्यां सडाच्युते ।
 स्वयं य ब्रह्मसदने ब्रह्मणः कामिनी भव ॥ ५३ ॥
 गङ्गा यातु शिवस्थानमत्र पद्मैव तिष्ठतु ।
 शान्ता य कोधरडिता मद्भक्ता सत्त्वर्षिणी ॥ ५४ ॥
 मडासाध्वी मडाभागा सुशीला धर्मचारिणी ।
 यदंशकलया सर्वा धर्मिष्ठाश्च पतिव्रताः ॥ ५५ ॥
 शान्तरूपाः सुशीलाश्च प्रतिविशेषु पूजिताः ।
 तिस्रो भार्यास्त्रिशीलाश्च त्रयो भृत्याश्च भान्यवाः ॥ ५६ ॥
 ध्रुवं वेदविरुद्धाश्च न ज्येते मङ्गलप्रदाः ।
 स्त्रीपुंवस्य गृहे येषां गृहिणां स्त्रीवशः पुमान् ॥ ५७ ॥
 निष्कलं य जन्म तेषामशुभं य पदे पदे ।
 भुजे दृष्टा योनिदृष्टा यस्य स्त्री कलडप्रिया ॥ ५८ ॥
 अरण्यं तेन गन्तव्यं मडारण्यं गृडाद्धरम् ।
 जलानां य स्थलानां य हलानां प्राप्तिरेव य ॥ ५९ ॥
 सततं सुलभा तत्र न तेषां गृहमेव य ।
 वरमग्नौ स्थितिर्दिस्रजन्तूनां सन्निधौ सुभम् ॥ ६० ॥
 ततोऽपि दृढं पुंसां य दृष्टस्त्रीसन्निधौ ध्रुवम् ।
 व्याधिज्वाला विषज्वाला वरं पुंसां वरानने ॥ ६१ ॥
 दृष्टस्त्रीणां मुभज्वाला मरणादतिरिच्यते ।
 पुंसां य स्त्रीजितां यैव भस्मान्तं शौचमध्रुवम् ॥ ६२ ॥

यदह्नि कुरुते कर्म न तस्य कृलभागभवेत् ।
 निन्दितोऽत्र परत्रैव सर्वत्र नरकं व्रजेत् ॥ ६३ ॥
 यशःकीर्तिविहीनो यो ज्ववन्नपि मृतो हि सः ।
 बह्वीनां य सपत्नीनां नैकत्र श्रेयसे स्थितिः ॥ ६४ ॥
 ओकभार्यः सुभी नैव बहुभार्यः कदाचन ।
 गच्छ गङ्गे शिवस्थानं ब्रह्मस्थानं सरस्वति ॥ ६५ ॥
 अत्र तिष्ठतु मद्ग्रेडे सुशीला कमलालया ।
 सुसाध्या यस्य पत्नी य सुशीला य पतिप्रता ॥ ६६ ॥
 षड् स्वर्गे सुभं तस्य धर्मो मोक्षः परत्र य ।
 पतिप्रता यस्य पत्नी स य मुक्तः शुचिः सुभी ।
 ज्वन्मृतोऽशुचिर्दुःभी दुःशीलापतिरेव य ॥ ६७ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संहितायां नवमस्कन्धे लक्ष्मीगङ्गासरस्वतीनां
 भूलोकैऽवतरणवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

८.७ सप्तमोऽध्यायः । गङ्गादीनां शापोद्धारवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 इत्युक्त्वा जगतां नाथो विरराम य नारद ।
 अतीव रुरुर्दुर्द्वयः समालिङ्ग्य परस्परम् ॥ १ ॥
 ताश्च सर्वाः समालोक्य क्रमेणोयुस्तद्वेश्वरम् ।
 कम्पिताः साश्रुनेत्राश्च शोकेन य भयेन य ॥ २ ॥
 सरस्वत्युवाच ।
 विशापं देहि ले नाथ दृष्टमाजन्मशोचनम् ।
 सत्स्वामिना परित्यक्ताः कुतो ज्वन्ति ताः स्त्रियः ॥ ३ ॥
 देहत्यागं करिष्यामि योगेन भारते ध्रुवम् ।
 अत्युन्नतो हि नियतं पातुमर्हति निश्चितम् ॥ ४ ॥
 गङ्गोवाच ।

अहं केनापराधेन त्वया त्यक्ता जगत्पते ।
 दैवत्यागं कश्चिन्मि निर्दोषाया वधं लभ ॥ ५ ॥
 निर्दोषकामिनीत्यागं करोति यो नरो भुवि ।
 स याति नरकं घोरं किन्तु सर्वेश्वरोऽपि वा ॥ ६ ॥
 पद्मोवाच ।
 नाथ सत्त्वस्वरूपस्त्वं कोपः कथमहो तव ।
 प्रसादं कुरु भार्ये द्वे सदीशस्य क्षमा वरा ॥ ७ ॥
 भारते भारतीशापाद्यास्यामि कलया ङ्यहम् ।
 किञ्चिदालं स्थितिस्तत्र कदा द्रक्ष्यामि ते पदम् ॥ ८ ॥
 दास्यन्ति पापिनः पापं सधः स्नानावगाहनात् ।
 केन तेन विमुक्ताहमागमिष्यामि ते पदम् ॥ ९ ॥
 कलया तुलसीरूपं धर्मध्वजसुता सती ।
 भुक्त्वा कदा लभिष्यामि त्वत्पादाम्बुजमभ्युत ॥ १० ॥
 वृक्षरूपा लविष्यामि त्वदधिष्ठातृदेवता ।
 समुद्भ्रुसिष्यसि कदा तन्मे ब्रूहि कृपानिधे ॥ ११ ॥
 गङ्गा सरस्वतीशापाद्येति यास्यति भारते ।
 शापेन मुक्ता पापाय्य कदा त्वां य लभिष्यति ॥ १२ ॥
 गङ्गाशापेन वा वाणी यदि यास्यति भारतम् ।
 कदा शापाद्विनिर्मुच्य लभिष्यति पदं तव ॥ १३ ॥
 तां वाणीं ब्रह्मसदनं गङ्गां वा शिवमन्दिरम् ।
 गन्तुं वदसि हे नाथ तत्क्षमस्व य ते वयः ॥ १४ ॥
 ष्ट्युक्त्वा कमला कान्तपादं धृत्वा ननाम सा ।
 स्वकेशैर्वैष्टनं कृत्वा रुरोह य पुनः पुनः ॥ १५ ॥
 (उवाच पद्मनाभस्तां पद्मां कृत्वा स्ववक्षसि ।
 ष्षष्ट्यास्यप्रसन्नास्यो भक्तानुग्रहकतारः ॥) ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 त्वद्वाक्यमायश्चिन्मि स्ववाक्यं य सुरेश्वरि ।
 समतां य कश्चिन्मि शृणु त्वं कमलेक्षणे ॥ १६ ॥

भारती यातु कलया सरिद्रूपा य भारते ।
 अर्धा सा ब्रह्मसदनं स्वयं तिष्ठतु मद्गुडे ॥ १७ ॥
 भगीरथेन सा नीता गङ्गा यास्यति भारते ।
 पूतं कर्तुं त्रिभुवनं स्वयं तिष्ठतु मद्गुडे ॥ १८ ॥
 तत्रैव यन्द्रमौलेश्च मौलिं प्राप्स्यति दुर्लभम् ।
 ततः स्वभावतः पूताप्यतिपूता भविष्यति ॥ १९ ॥
 कलांशांशेन गच्छ त्वं भारते वामलोचने ।
 पद्मावती सरिद्रूपा तुलसीवृक्षरूपिणी ॥ २० ॥
 कलेः पञ्चसहस्रे य गते वर्षे तु मोक्षणम् ।
 युष्माकं सरितां यैव मद्गुडे यागमिष्यथ ॥ २१ ॥
 सम्पदा डेतुभूता य विपत्तिः सर्वदंडिनाम् ।
 विना विपत्तेर्मंडिमा केषां पद्मभवे भवेत् ॥ २२ ॥
 मन्मन्त्रोपासकानां य सतां स्नानावगाढनात् ।
 युष्माकं मोक्षाणं पापादर्शनात्स्पर्शनात्तथा ॥ २३ ॥
 पृथिव्यां यानि तीर्थानि सन्त्यसङ्ख्यानि सुन्दरि ।
 भविष्यन्ति य पूतानि मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ २४ ॥
 मन्मन्त्रोपासका भक्ता विभ्रमन्ति य भारते ।
 पूतं कर्तुं तारितुं य सुपवित्रां वसुधराम् ॥ २५ ॥
 मद्भक्ता यत्र तिष्ठन्ति पादं प्रक्षालयन्ति य ।
 तत्स्थानं य महातीर्थं सुपवित्रं भवेद्भ्रुवम् ॥ २६ ॥
 स्त्रीघ्नो गोघ्नः कृतघ्नश्च ब्रह्मघ्नो गुरुतल्पगः ।
 ज्वन्मुक्तो भवेत्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ २७ ॥
 अेकादशीविडीनश्च सन्ध्याडीनोऽथ नास्तिकः ।
 नरघाती भवेत्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ २८ ॥
 असिज्जुवी मशीज्जुवी धावको ग्रामयाचकः ।
 वृषवाडो भवेत्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ २९ ॥
 विश्वासघाती मित्रघ्नो मिथ्यासाक्ष्यस्य दायकः ।
 स्थाय्याडारी भवेत्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ ३० ॥

अत्युग्रवान्दूषकश्च जारकः पुंश्चलीपतिः ।
 पूतश्च वृषलीपुत्रो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ ३१ ॥
 शूद्राणां सूपकारश्च देवलो ग्रामयाजकः ।
 अदीक्षितो भवेत्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ ३२ ॥
 पितरं मातरं भार्यां भ्रातरं तनयं सुताम् ।
 गुरोः कुलं च भगिनीं यक्षुर्दीनं च भान्धवम् ॥ ३३ ॥
 श्वश्रूं च श्वशुरं यैव यो न पुष्याति सुन्दरि ।
 स महापातकी पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ ३४ ॥
 अश्वत्थनाशकश्चैव मद्भक्तनिन्दकस्तथा ।
 शूद्रान्नभोजो विप्रश्च पूतो मद्भक्तदर्शनात् ॥ ३५ ॥
 देवद्रव्यापहारी च विप्रद्रव्यापहारकः ।
 लाक्षालोडरसानां च विडेता दृडितुस्तथा ॥ ३६ ॥
 महापातकिनश्चैव शूद्राणां शवदाडकः ।
 भवेयुरेते पूताश्च मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ ३७ ॥
 महालक्ष्मीरुवाच ।
 भक्तानां लक्षाणां ब्रूहि भक्तानुग्रहकातर ।
 येषां तु दर्शनस्पर्शात्सद्यः पूता नराधमाः ॥ ३८ ॥
 हरिभक्तिविहीनाश्च महाडङ्गारसंयुतः ।
 स्वप्नप्रशंसारता धूर्ताः शशाश्च साधुनिन्दकाः ॥ ३९ ॥
 पुनन्ति सर्वतीर्थानि येषां स्नानावगाढनात् ।
 येषां च पादरजसा पूता पादोदकान्मडी ॥ ४० ॥
 येषां सन्दर्शनं स्पर्शं ये वा वाञ्छन्ति भारते ।
 सर्वेषां परमो लाभो वैष्णवानां समागमः ॥ ४१ ॥
 न ह्यभयानि तीर्थानि न देवा मृच्छिवाभयाः ।
 ते पुनन्त्यपि कालेन विष्णुभक्ताः क्षाणादुहो ॥ ४२ ॥
 सूत उवाच
 महालक्ष्मीवयः श्रुत्वा लक्ष्मीकान्तश्च सस्मितः ।

निगूढतत्त्वं कथितुमपि श्रेष्ठोपयुक्तमे ॥ ४३ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

भक्तानां लक्षाणां लक्ष्मि गूढं श्रुतिपुराणयोः ।

पुण्यस्वरूपं पापघ्नं सुभद्रं भुक्तिमुक्तिदम् ॥ ४४ ॥

सारभूतं गोपनीयं न वक्तव्यं भलेषु य ।

त्वां पवित्रां प्राणतुल्यां कथयामि निशामय ॥ ४५ ॥

गुरुवक्त्राद्भिष्णुमन्त्रो यस्य कर्णो पतिष्यति ।

वदन्ति वेदास्तं यापि पवित्रं य नरोत्तमम् ॥ ४६ ॥

पुरुषाणां शतं पूर्वं तथा तज्जन्ममात्रतः ।

स्वर्गस्थं नरकस्थं वा भुक्तिमाप्नोति तद्गुणात् ॥ ४७ ॥

यैः डैश्चिधत्र वा जन्म लब्धं येषु य जन्तुषु ।

शुवन्मुक्तास्तु ते पूता यान्ति काले हरेः पदम् ॥ ४८ ॥

मद्भक्तियुक्तो मर्त्यश्च स मुक्तो मद्गुणान्वितः ।

मद्गुणाधीनवृत्तिर्यः कथाविष्टश्च सन्ततम् ॥ ४९ ॥

मद्गुणश्रुतिमात्रेण सानन्दः पुलकान्वितः ।

सगद्गदः साश्रुनेत्रः स्वात्मविस्मृत एव य ॥ ५० ॥

न वाञ्छति सुभं भुक्तिं सालोक्यादियतुष्टयम् ।

ब्रह्मत्वममरत्वं वा तद्वाञ्छा मम सेवने ॥ ५१ ॥

धन्द्रत्वं य मनुत्वं य ब्रह्मत्वं य सुदुर्लभम् ।

स्वर्गराज्यादिभोगं य स्वप्नेऽपि य न वाञ्छति ॥ ५२ ॥

ब्रमन्ति भारते भक्तास्तादृजन्म सुदुर्लभम् ।

मद्गुणश्रवणाः श्राव्यगानैर्नित्यं मुद्यान्विताः ॥ ५३ ॥

ते यान्ति य मर्डी पूत्वा नरं तीर्थं ममालयम् ।

धत्येवं कथितं सर्वं पद्मे कुरु यथोचितम् ।

तदाज्ञया तास्तव्यकुर्दरिस्तस्थौ सुभासने ॥ ५४ ॥

धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे गङ्गादीनां

शापोद्धारवार्णानं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ९.७ ॥

८.८ अष्टमोऽध्यायः । नारायणनारदसंवादे कलिमाहात्म्यवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

सरस्वती पुण्यक्षेत्रमाजगाम य भारते ।

गङ्गाशापेन कलया स्वयं तस्थौ उरेः पदे ॥ १ ॥

भारती भारतं गत्वा ब्राह्मी य ब्रह्मणः प्रिया ।

वाण्यधिष्ठातृदेवी सा तेन वाणी प्रकीर्तिता ॥ २ ॥

सरो वाप्यां य स्रोतस्तु सर्वत्रैव हि दृश्यते ।

उरिः सरस्वांस्तस्येयं तेन नाम्ना सरस्वती ॥ ३ ॥

सरस्वती नदी सा य तीर्थरूपातिपावनी ।

पापिनां पापदाहाय ज्वलदग्निस्वरूपिणी ॥ ४ ॥

पश्चाद्भाग्गीरथी नीता मूर्ध्नि भगीरथेन य ।

सा वै जगाम कलया वाणीशापेन नारद ॥ ५ ॥

तत्रैव समये तां य दधार शिरसा शिवः ।

वेगं सोढुमयं शक्तो भुवः प्रार्थनया विभुः ॥ ६ ॥

पद्मा जगाम कलया सा य पद्मावती नदी ।

भारतं भारतीशापात्स्वयं तस्थौ उरेः पदे ॥ ७ ॥

ततोऽन्यथा सा कलया लेभे जन्म य भारते ।

धर्मध्वजसुता लक्ष्मीर्विभ्याता तुलसीति य ॥ ८ ॥

पुरा सरस्वतीशापात्पश्चाथ्य उरिशापतः ।

बभूव वृक्षरूपा सा कलया विश्वपावनी ॥ ९ ॥

कलेः पञ्चसहस्रं य वर्षं स्थित्वा तु भारते ।

जग्मुस्ताश्च सरिद्रूपं विहाय श्रीहरेः पदम् ॥ १० ॥

यानि सर्वाणि तीर्थानि कार्शीं वृन्दावनं विना ।

यास्यन्ति सार्धं ताभिश्च वैकुण्ठमाज्ञया हरेः ॥ ११ ॥

शालग्रामः शक्तिशिवौ जगन्नाथश्च भारतम् ।

कलेर्दशसहस्रान्ते त्यज्वा यान्ति निजं पदम् ॥ १२ ॥

साधवश्च पुराणानि शङ्खानि ब्राह्मदर्पणैः ।

वेदोक्तानि य कर्माणि ययुस्तैः सार्धमेव य ॥ १३ ॥

देवपूजा देवनाम तत्कीर्तिगुणशरीर्तनम् ।

वेदाङ्गानि य शास्त्राणि ययुस्तैः सार्धमेव य ॥ १४ ॥

सन्तश्च सत्यधर्मश्च वेदाश्च आमदेवताः ।

व्रतं तपश्चानशनं ययुस्तैः सार्धमेव य ॥ १५ ॥

वामाचाररताः सर्वे मिथ्याकपटसंयुताः ।

तुलसीरक्षिता पूजा भविष्यति ततः परम् ॥ १६ ॥

शठाः क्रूरा दाम्बिकाश्च महाड्डुरसंयुताः ।

योराश्च लिंसकाः सर्वे भविष्यन्ति ततः परम् ॥ १७ ॥

पुंसो भेदः स्त्रीविभेदो विवाडो वापि निर्भयः ।

स्वस्वामिभेदो वस्तूनां भविष्यति ततः परम् ॥ १८ ॥

सर्वे स्त्रीवशगाः पुंसः पुश्चल्यश्च गृहे गृहे ।

तर्जनैर्भर्त्सनैः शस्त्रस्वामिनां ताडयन्ति य ॥ १९ ॥

गृधेश्वरी य गृहिली गृही भृत्याधिकोऽधमः ।

येटीदाससभौ वध्वाः शश्रूश्च शशुरस्तथा ॥ २० ॥

कर्तारो बलिनो गेहे योनिसम्बन्धिभान्धवाः ।

विद्यासम्बन्धिभिः सार्धं सम्भाषापि न विद्यते ॥ २१ ॥

यथापरिचिता लोकास्तथा पुंसश्च भान्धवाः ।

सर्वकर्माक्षमाः पुंसो योषितामाज्ञया विना ॥ २२ ॥

ब्रह्मक्षत्रविशः शूद्रा ज्ञत्याचारविवर्जिताः ।

सन्ध्या य यज्ञसूत्रं य भवेत्लुप्तं न संशयः ॥ २३ ॥

भ्वेच्छायारा भविष्यन्ति वर्णाश्चत्वार एव य ।

भ्वेच्छशास्त्रं पठिष्यन्ति स्वशास्त्राणि विडाय य ॥ २४ ॥

ब्रह्मक्षत्रविशां वंशाः शूद्राणां सेवकाः कलौ ।

सूपकारा धावकाश्च वृषवाडाश्च सर्वशः ॥ २५ ॥

सत्यडीना जनाः सर्वे सस्यडीना य मेदिनी ।

हुलडीनाश्च तरवोऽपत्यडीनाश्च योषितः ॥ २६ ॥

क्षीरलीनास्तथा गावः क्षीरं सर्पिर्विवर्जितम् ।
 दम्पती प्रीतिलीनौ य गृह्णितः सत्यवर्जिताः ॥ २७ ॥
 प्रतापलीना भूपाश्च प्रजाश्च करपीडिताः ।
 जललीना मडानद्यो दीर्घिकाकन्दरादयः ॥ २८ ॥
 धर्मलीना पुण्यलीना वर्णाश्चत्वार एव य ।
 लक्षेषु पुण्यवान्कोऽपि न तिष्ठति ततः परम् ॥ २९ ॥
 कुत्सिता विद्वताकारा नरा नार्यश्च भालकाः ।
 कुवार्ता कुत्सितः शब्दो भविष्यति ततः परम् ॥ ३० ॥
 केचिद्ग्रामाश्च नगरा नरशून्या भयानकाः ।
 केचित्स्वल्पकुटीरेण नरेण य समन्विताः ॥ ३१ ॥
 अरण्यानि भविष्यन्ति ग्रामेषु नगरेषु य ।
 अरण्यवासिनः सर्वे जनाश्च करपीडिताः ॥ ३२ ॥
 सस्यानि य भविष्यन्ति तडागेषु नदीषु य ।
 प्रकृष्टवंशजा लीना भविष्यन्ति कलौ युगे ॥ ३३ ॥
 अलीकवादिनो धूर्ताः शशाश्चासत्यवादिनः ।
 प्रकृष्टानि य क्षेत्राणि सस्यलीनानि नारद ॥ ३४ ॥
 लीनाः प्रकृष्टा धनिनो देवभक्ताश्च नास्तिकाः ।
 छिंसकाश्च दयालीना पौराश्च नरघातिनः ॥ ३५ ॥
 वामना व्याधियुक्ताश्च नरा नार्यश्च सर्वतः ।
 स्वल्पायुषो गदायुक्ता यौवनै रलिताः कलौ ॥ ३६ ॥
 पलिताः षोडशे वर्षे महावृद्धाश्च विंशतौ ।
 अष्टवर्षा य युवती रज्जोयुक्ता य गर्भिणी ॥ ३७ ॥
 वत्सरान्तप्रसूता स्त्री षोडशे य जरान्विता ।
 पतिपुत्रवती काचित्सर्वा वन्याः कलौ युगे ॥ ३८ ॥
 कन्याविद्विधेः सर्वे वर्णाश्चत्वार एव य ।
 मातृजायावधूनां य जारोपेतान्नभक्षकाः ॥ ३९ ॥
 कन्यानां भगिनीनां वा जारोपात्तान्जुविनः ।
 उरेर्नाम्नां विद्विधेः भविष्यन्ति कलौ युगे ॥ ४० ॥

स्वयमुत्सृज्य दानं य कीर्तिवर्धनछेतवे ।
 ततः पश्चात्स्वदानं य स्वयमुल्लङ्घयिष्यति ॥ ४१ ॥
 देववृत्तिं ब्रह्मवृत्तिं वृत्तिं गुरुकुलस्य य ।
 स्वदत्तां परदत्तां वा सर्वमुल्लङ्घयिष्यति ॥ ४२ ॥
 कन्यकागामिनः केचिद्वैश्वस्य श्वश्रुगामिनः ।
 केचिद्द्रुघूगामिनश्च केचिद्वै सर्वगामिनः ॥ ४३ ॥
 भगिनीगामिनः केचित्सपत्नीमातृगामिनः ।
 भ्रातृजायागामिनश्च भविष्यन्ति कलौ युगे ॥ ४४ ॥
 अगम्यागमनं यैव करिष्यन्ति गृहे गृहे ।
 मातृयोनिं परित्यज्य विडरिष्यन्ति सर्वतः ॥ ४५ ॥
 पत्नीनां निर्णयो नास्ति भर्तृणां य कलौ युगे ।
 प्रजानां यैव ग्रामाणां वस्तुनां य विशेषतः ॥ ४६ ॥
 अलीकवादिनः सर्वे सर्वे यौराश्च लम्पटाः ।
 परस्परं हिंसकाश्च सर्वे य नरघातिनः ॥ ४७ ॥
 ब्रह्मक्षत्रविशां वंशा भविष्यन्ति य पापिनः ।
 लाक्षा लोडरसानां य व्यापारं लवणस्य य ॥ ४८ ॥
 वृषवाडा विप्रवंशाः शूद्राणां शवदाडिनः ।
 शूद्रात्रभोजिनः सर्वे सर्वे य वृषलीरताः ॥ ४९ ॥
 पञ्चयज्ञविडीनाश्च कुडूरान्नौ य भोजिनः ।
 यज्ञसूत्रविडीनाश्च सन्ध्याशौचविडीनकाः ॥ ५० ॥
 पुंश्वली वार्धुषाण्णवा कुट्टनी य रजस्वला ।
 विप्राणां रन्धनागारे भविष्यति य पायिका ॥ ५१ ॥
 अत्रानां नियमो नास्ति योनीनां य विशेषतः ।
 आश्रमाणां जनानां य सर्वे भ्लेच्छाः कलौ युगे ॥ ५२ ॥
 अेवं कलौ सम्प्रवृत्ते सर्वं भ्लेच्छमयं भवेत् ।
 उस्तप्रमाणे वृक्षे य अङ्गुष्ठे यैव मानवे ॥ ५३ ॥
 विप्रस्य विष्णुयशसः पुत्रः कल्किर्भविष्यति ।

नारायणकलांशश्च भगवान् भविनां वरः ॥ ५४ ॥
 दीर्घेण करवालेन दीर्घघोटकवाहनः ।
 भवेच्छशूच्यां य पृथिवीं त्रिरात्रेण करिष्यति ॥ ५५ ॥
 निर्भवेच्छां वसुधां कृत्वा यान्तर्धानं करिष्यति ।
 अराजका य वसुधा दस्युग्रस्ता भविष्यति ॥ ५६ ॥
 स्थूलाप्रमाणा षड्रात्रं वर्षधाराऽऽप्लुता मडी ।
 लोकाशूच्या वृक्षशूच्या गृहशूच्या भविष्यति ॥ ५७ ॥
 ततश्च द्वादशादित्याः करिष्यन्त्युदयं मुने ।
 प्राप्नोति शुष्कतां पृथ्वी सभा तेषां य तेजसा ॥ ५८ ॥
 कलौ गते य दूर्ध्वं प्रवृत्ते य कृते युगे ।
 तपःसत्त्वसमायुक्तो धर्मः पूर्णो भविष्यति ॥ ५९ ॥
 तपस्विनश्च धर्मिष्ठा वेदज्ञा ब्राह्मणा भुवि ।
 पतिव्रताश्च धर्मिष्ठा योषितश्च गृहे गृहे ॥ ६० ॥
 राजानः क्षत्रियाः सर्वे विप्रभक्ता मनस्विनः ।
 प्रतापवन्तो धर्मिष्ठाः पुण्यकर्मरताः सदा ॥ ६१ ॥
 वैश्या वाणिज्यनिरता विप्रभक्ताश्च धार्मिकाः ।
 शूद्राश्च पुण्यशीलाश्च धर्मिष्ठा विप्रसेविनः ॥ ६२ ॥
 विप्रक्षत्रविशां वंशा देवीभक्तिपरायणाः ।
 देवीमन्त्ररताः सर्वे देवीध्यानपरायणाः ॥ ६३ ॥
 श्रुतिस्मृतिपुराणज्ञाः पुमांस ऋतुगामिनः ।
 लेशो नास्ति ल्यधर्मस्य पूर्णो धर्मः कृते युगे ॥ ६४ ॥
 धर्मस्त्रिपाय्य त्रेतायां द्विपाय्य द्वापरे ततः ।
 कलौ वृत्ते चैकपाय्य सर्वलुमिस्ततः परम् ॥ ६५ ॥
 वाराः सप्त तथा विप्र तिथयः षोडश स्मृताः ।
 तथा द्वादश मासाश्च ऋतवश्च षडेव य ॥ ६६ ॥
 द्वौ पक्षौ यायने द्वे य यतुर्भिः प्रउरैर्दिनम् ।
 यतुर्भिः प्रउरै रात्रिर्मासस्त्रिंशद्दिनैस्तथा ॥ ६७ ॥

वर्षं पञ्चविधं ज्ञेयं कालसङ्ख्याविधिक्रमे ।
 यथा यायान्ति यान्त्येव यथा युगयतुष्टयम् ॥ ६८ ॥
 वर्षे पूर्णे नराणां य देवानां य दिवानिशम् ।
 शतत्रये षष्ठ्यधिके नराणां य युगे गते ॥ ६९ ॥
 देवानां य युगं ज्ञेयं कालसङ्ख्याविदां मतम् ।
 मन्वन्तरं तु द्रिव्यानां युगानामेकसप्ततिः ॥ ७० ॥
 मन्वन्तरसमं ज्ञेयमायुष्यञ्च शश्वीपतेः ।
 अष्टाविंशतिमे वेन्द्रे गते ब्रह्मदिवानिशम् ॥ ७१ ॥
 अष्टोत्तरशते वर्षे गते पातश्च ब्रह्मणः ।
 प्रलयः प्राकृतो ज्ञेयस्तत्रादृष्टा वसुन्धरा ॥ ७२ ॥
 जलप्लुतानि विश्वानि ब्रह्मविष्णुशिवाद्यः ।
 ऋषयो ज्ञानिनः सर्वे लीनाः सत्ये सिद्धात्मनि ॥ ७३ ॥
 तत्रैव प्रकृतिर्लीना तत्र प्राकृतिको लयः ।
 लये प्राकृतिके जाते पाते य ब्रह्मणो मुने ॥ ७४ ॥
 निमेषमात्रं कालश्च श्रीदेव्याः प्रोच्यते मुने ।
 अ एवं नश्यन्ति सर्वाणि ब्रह्माण्डान्यभिलानि य ॥ ७५ ॥
 निमेषान्तरकालेन पुनः सृष्टिक्रमेण य ।
 अ एवं कतिविधा सृष्टिर्लयः कतिविधोऽपि वा ॥ ७६ ॥
 कति कल्पा गतायाताः सङ्ख्यां जनाति कः पुमान् ।
 सृष्टीनां य लयानां य ब्रह्माण्डानां य नारद ॥ ७७ ॥
 ब्रह्मादीनां य ब्रह्माण्डे सङ्ख्यां जनाति कः पुमान् ।
 ब्रह्माण्डानां य सर्वेषामीश्वरश्चैक अवे सः ॥ ७८ ॥
 सर्वेषां परमात्मा य सख्यिदानन्दरूपधृक् ।
 ब्रह्माद्यश्च तस्यांशास्तस्यांशश्च महाविराट् ॥ ७९ ॥
 तस्यांशश्च विराट् क्षुद्रः सैवेयं प्रकृतिः परा ।
 तस्याः सकाशात्सञ्जातोऽप्यर्धनारीश्वरस्ततः ॥ ८० ॥
 सैव कृष्णो द्विधाभूतो द्विभुजश्च यतुर्भुजः ।
 यतुर्भुजश्च वैकुण्ठे गोलोके द्विभुजः स्वयम् ॥ ८१ ॥

ब्रह्मादितृण्यपर्यन्तं सर्वं प्राकृतिकं भवेत् ।
 यद्यत्प्राकृतिकं सृष्टे सर्वं नश्वरमेव य ॥ ८२ ॥
 अवेविधं सृष्टिहेतुं सत्यं नित्यं सनातनम् ।
 स्वेच्छामयं परं ब्रह्म निर्गुणं प्रकृतेः परम् ॥ ८३ ॥
 निरुपाधि निराकारं भक्तानुग्रहकान्तम् ।
 करोति ब्रह्मा ब्रह्माण्डं यज्ञज्ञानात्मलोद्भवः ॥ ८४ ॥
 शिवो मृत्युञ्जयश्चैव संदर्ता सर्वसत्त्ववित् ।
 यज्ञज्ञानाद्यस्य तपसा सर्वेशस्तु तपो भवान् ॥ ८५ ॥
 महाविभूतियुक्तश्च सर्वज्ञः सर्वदर्शनः ।
 सर्वव्यापी सर्वपाता प्रदाता सर्वसम्पदाम् ॥ ८६ ॥
 विष्णुः सर्वेश्वरः श्रीमान् यद्भक्त्या यस्य सेवया ।
 महाभाया य प्रकृतिः सर्वशक्तिमयीश्वरी ॥ ८७ ॥
 सैव प्रोक्ता भगवती सखिदानन्दरूपिणी ।
 यज्ञज्ञानाद्यस्य तपसा यद्भक्त्या यस्य सेवया ॥ ८८ ॥
 सावित्री देवमाता य वेदाधिष्ठातृदेवता ।
 पूज्या द्विजानां वेदज्ञा यज्ञज्ञानाद्यस्य सेवया ॥ ८९ ॥
 सर्वविधाधिदेवी सा पूज्या य विदुषां परा ।
 यत्सेवया यत्तपसा सर्वविशेषु पूजिता ॥ ९० ॥
 सर्वग्रामाधिदेवी सा सर्वसम्पत्प्रदायिनी ।
 सर्वेश्वरी सर्ववन्धा सर्वेषां पुत्रदायिनी ॥ ९१ ॥
 सर्वस्तुता य सर्वज्ञा सर्वदुर्गातिनाशिनी ।
 कृष्णवामांशसम्भूता कृष्णप्राणाधिदेवता ॥ ९२ ॥
 कृष्णप्राणाधिका प्रेम्णा राधिका शक्तिसेवया ।
 सर्वाधिकं य रूपं य सौभाग्यं मानगौरवे ॥ ९३ ॥
 कृष्णवक्षःस्थलस्थानं पत्नीत्वे प्राप सेवया ।
 तपश्चकार सा पूर्वं शतशृङ्गे य पर्वते ॥ ९४ ॥
 दिव्यवर्षसदस्रं य पतिं प्राप्स्यथमेव य ।

जाते शक्तिप्रसादे तु दृष्ट्वा चन्द्रकलोपमाम् ॥ ८५ ॥
 कृष्णो वक्षःस्थले कृत्वा रुरोद कृपया विभुः ।
 वरं तस्यै ददौ सारं सर्वेषामपि दुर्लभम् ॥ ८६ ॥
 मम वक्षःस्थले तिष्ठ मम भक्ता य शाश्वती ।
 सौभाग्येन य मानेन प्रेमशाथो गौरवेण च ॥ ८७ ॥
 त्वं मे श्रेष्ठा य ज्येष्ठा य प्रेयसी सर्वयोषिताम् ।
 वरिष्ठा य गरिष्ठा य संस्तुता पूजिता मया ॥ ८८ ॥
 सततं तव साध्योऽहं वश्यश्च प्राणवल्लभे ।
 धृत्युक्त्वा य जगन्नाथश्चकार ललनां ततः ॥ ८९ ॥
 सपत्नीरहितां तां य चकार प्राणवल्लभाम् ।
 अन्या या याश्च ता देव्यः पूजिताः शक्तिसेवया ॥ ९० ॥
 तपस्तु यादृशं यासां तादृक्तादृङ्ङुवं मुने ।
 दिव्यवर्षसहस्रं य तपस्तप्त्वा डिमायले ॥ ९०१ ॥
 दुर्गा य तत्पदं ध्यात्वा सर्वपूज्या भभूव ह ।
 सरस्वती तपस्तप्त्वा पर्वते गन्धमादने ॥ ९०२ ॥
 लक्षवर्षं य दिव्यं य सर्ववन्धा भभूव सा ।
 लक्ष्मीर्युगशतं दिव्यं तपस्तप्त्वा य पुष्करे ॥ ९०३ ॥
 सर्वसम्पत्प्रदात्री य जाता देवीनिषेवशात् ।
 सावित्री मलये तप्त्वा पूज्या वन्धा भभूव सा ॥ ९०४ ॥
 षष्टिवर्षसहस्रं य दिव्यं ध्यात्वा य तत्पदम् ।
 शतमन्वन्तरं तमं शङ्करेण पुरा विभो ॥ ९०५ ॥
 शतमन्वन्तरं येदं ब्रह्मा शक्तिं जज्ञाप ह ।
 शतमन्वन्तरं विष्णुस्तप्त्वा पाता भभूव ह ॥ ९०६ ॥
 दशमन्वन्तरं तप्त्वा श्रीकृष्णः परमं तपः ।
 गोलोकं प्राप्तवान्दिव्यं मोदतेऽद्यापि यत्र हि ॥ ९०७ ॥
 दशमन्वन्तरं धर्मस्तप्त्वा वै भक्तिसंयुतः ।
 सर्वप्राणः सर्वपूज्यः सर्वाधारो भभूव सः ॥ ९०८ ॥

अेवं देव्याश्च तपसा सर्वे देवाश्च पूजिताः ।
 मुनयो मनवो भूपा ब्राह्मणैश्चैव पूजिताः ॥ १०८ ॥
 अेवं ते कथितं सर्वं पुराणं सयथागमम् ।
 गुरुवक्त्राद्यथा ज्ञातं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ११० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 कलिमाहात्म्यवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८.८ ॥

८.८ नवमोऽध्यायः । भूमिस्तोत्रवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 देव्या निमेषमात्रेण ब्रह्मणः पात एव य ।
 तस्य पातः प्राकृतिकः प्रलयः परिकीर्तितः ॥ १ ॥
 प्रलये प्राकृते योक्ता तत्रादृष्टा वसुन्धरा ।
 जलप्लुतानि विश्वानि सर्वे लीनाः परात्मनि ॥ २ ॥
 वसुन्धरा तिरोभूता कुत्र वा सा य तिष्ठति ।
 सृष्टेर्विधानसमये साविर्भूता कथं पुनः ॥ ३ ॥
 कथं बभूव सा धन्या मान्या सर्वाश्रया जया ।
 तस्याश्च जन्मकथनं वद मङ्गलकारणम् ॥ ४ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 सर्वादिसृष्टौ सर्वेषां जन्म देव्या एति श्रुतिः ।
 आविर्भावस्तिरोभावः सर्वेषु प्रलयेषु य ॥ ५ ॥
 श्रूयतां वसुधाजन्म सर्वमङ्गलकारणम् ।
 विघ्ननिघ्नकरं पापनाशनं पुण्यवर्धनम् ॥ ६ ॥
 अहो केचिद्भ्रदन्तीति मधुकैटभमेदसा ।
 बभूव वसुधा धन्या तद्विरुद्धमतः शृणु ॥ ७ ॥
 उच्यतुस्तौ पुरा विष्णुं तुष्टौ युद्धेन तेजसा ।
 आवां वध्मौ न यत्रोर्वी पाथसा संवृतेति य ॥ ८ ॥
 तयोर्ज्वनकाले न प्रत्यक्षा साभवत्कुटम् ।

ततो भ्रूव मेदश्च मरणानन्तरं तयोः ॥ ९ ॥
 मेदिनीति य विष्यातेत्युक्तमेतन्मतं शृणु ।
 जलधौता कृता पूर्व वर्धिता मेदसा यतः ॥ १० ॥
 कथयामि ते तज्जन्म सार्धकं सर्वमङ्गलम् ।
 पुरा श्रुतं यच्छ्रुत्युक्तं धर्मवङ्गत्राय्य पुष्करे ॥ ११ ॥
 मडाविराट्शरीरस्य जलस्थस्य चिरं स्फुटम् ।
 मनो भ्रूव कालेन सर्वाङ्गव्यापकं ध्रुवम् ॥ १२ ॥
 तस्य प्रविष्टं सर्वेषां तल्लोम्नां विवरेषु य ।
 कालेन मडता पश्चाद् भ्रूव वसुधा मुने ॥ १३ ॥
 प्रत्येकं प्रतिलोम्नां य कूपेषु संस्थिता सदा ।
 आविर्भूता तिरोभूता सजला य पुनः पुनः ॥ १४ ॥
 आविर्भूता सृष्टिकाले तज्जलोपर्युपस्थिता ।
 प्रलये य तिरोभूता जलस्याभ्यन्तरे स्थिता ॥ १५ ॥
 प्रतिविशेषु वसुधा शैलकाननसंयुता ।
 समसागरसंयुक्ता समद्वीपसमन्विता ॥ १६ ॥
 उमाद्रिमेरुसंयुक्ता गण्डयन्द्रार्कसंयुता ।
 अञ्जलिषुशिवाद्यैश्च सुरैर्लोकैस्तदाज्ञया ॥ १७ ॥
 पुण्यतीर्थसमायुक्ता पुण्यभारतसंयुता ।
 काञ्चनीभूमिसंयुक्ता समस्वर्गसमन्विता ॥ १८ ॥
 पातालसमं तदधस्तदूर्ध्वं अञ्जलोकतः ।
 ध्रुवलोकश्च तत्रैव सर्वं विश्वं य तत्र वै ॥ १९ ॥
 अत्र सर्वाणि विश्वानि पृथिव्यां निर्मितानि य ।
 नश्वराणि य विश्वानि सर्वाणि कृत्रिमाणि वै ॥ २० ॥
 प्रलये प्राकृते चैव अञ्जलिश्च निपातने ।
 मडाविराडादिसृष्टौ सृष्टः कृष्णेन यात्मना ॥ २१ ॥
 नित्यौ य स्थितिप्रलयौ काष्ठाकालेश्चरैः सड ।
 नित्याधिष्ठातृदेवी सा वाराडे पूजिता सुरैः ॥ २२ ॥

मुनिभिर्भनूभिर्विप्रेर्गन्धर्वादिभिरेव य ।
विष्णोर्वराडरूपस्य पत्नी सा श्रुतिसम्भता ॥ २३ ॥
तत्पुत्रो मङ्गलो ज्ञेयो घटेशो मङ्गलात्मजः ।
नारद उवाच ।
पूजिता केन रूपेण वाराडे य सुरैर्मही ॥ २४ ॥
वाराडे यैव वाराडी सर्वैः सर्वाश्रया सती ।
मूलप्रकृतिसम्भूता पञ्चीकराणामार्गतः ॥ २५ ॥
तस्याः पूजाविधानं चाप्यधश्चोर्ध्वमनेकशः ।
मङ्गलं मङ्गलस्यापि जन्म वासं वद प्रभो ॥ २६ ॥
श्रीनारायण उवाच ।
वाराडे य वराडश्च ब्रह्मणा संस्तुतः पुरा ।
उद्धार महीं उत्वा छिरण्याक्षं रसातलम् ॥ २७ ॥
जले तां स्थापयामास पद्मपत्रं यथा हृष्टे ।
तत्रैव निर्ममे ब्रह्मा विश्वं सर्वं मनोहरम् ॥ २८ ॥
दृष्ट्वा तदधिदेवीं य सकामां कामुको हरिः ।
वराडरूपी भगवान् कोटिसूर्यसमप्रभः ॥ २९ ॥
कृत्वा रतिकलां सर्वां मूर्तिं च सुमनोहराम् ।
कीडाञ्चकार रडसि द्रिव्यवर्षमडर्निशम् ॥ ३० ॥
सुभसम्भोगसंस्पर्शान्मूर्च्छां सम्प्राप सुन्दरी ।
विदग्धाया विदग्धेन सङ्गमोऽतिसुभप्रदः ॥ ३१ ॥
विष्णुस्तदङ्गसंश्लेषाद् बुबुधे न द्विवा निशम् ।
वर्षान्ते येतनां प्राप्य कामी तत्याज कामुकीम् ॥ ३२ ॥
पूर्वरूपं वराडं य धार स य लीलया ।
पूजाञ्चकार तां देवीं ध्यात्वा य धरणीं सतीम् ॥ ३३ ॥
धूपैर्दीपैश्च नैवेद्यैः सिन्दूरैरनुलेपनैः ।
वस्त्रैः पुष्पैश्च बलिभिः सम्पूजयोवाच तां हरिः ॥ ३४ ॥
श्रीभगवानुवाच ।
सर्वाधारा भव शुभे सर्वैः सम्पूजिता सुभम् ।

मुनिभिर्भनूभिर्देवैः सिद्धैश्च दानवादिभिः ॥ ३५ ॥
अम्भुवाचीत्यागदिने गुडारम्भे प्रवेशने ।
वापीतडागारम्भे य गृहे य कृषिकर्मणि ॥ ३६ ॥
तव पूजां करिष्यन्ति मद्दरेण सुरादयः ।
मूढा ये न करिष्यन्ति यास्यन्ति नरकं य ते ॥ ३७ ॥
वसुधोवाय ।
वडामि सर्वं वाराहउपेण्डाडं तवाज्ञया ।
लीलामात्रेण भगवन् विश्वं य सयराचरम् ॥ ३८ ॥
मुक्तां शुक्तिं उरेश्यां शिवविङ्गं शिवां तथा ।
शङ्खं प्रदीपं यन्त्रं य माणिक्यं हीरकं तथा ॥ ३९ ॥
यज्ञसूत्रं य पुष्पं य पुस्तकं तुलसीदलम् ।
जपमालां पुष्पमालां कर्पूरं य सुवर्णकम् ॥ ४० ॥
गोरोयनं यन्त्रं य शालग्रामजलं तथा ।
अंता-वोडुमशक्ताडं क्लिष्टा य भगवञ्छृणु ॥ ४१ ॥
श्रीभगवानुवाच ।
द्रव्याण्येतानि ये मूढा अर्पयिष्यन्ति सुन्दरि ।
यास्यन्ति कालसूत्रं ते दिव्यं वर्षशतं त्वयि ॥ ४२ ॥
इत्येवमुक्त्वा भगवान् विरराम य नारद ।
अभूव तेन गर्भेण तेजस्वी मङ्गलत्राडः ॥ ४३ ॥
पूजाञ्चक्रुः पृथिव्याश्च ते सर्वे याज्ञया उरेः ।
कण्वशाभोक्तध्यानैर्न तुष्टुवुश्च स्तवेन ते ॥ ४४ ॥
दृष्टुर्मूलेन मन्त्रेण नैवेद्यादिकमेव य ।
संस्तुता त्रिषु लोकेषु पूजिता सा अभूव ह ॥ ४५ ॥
नारद उवाच ।
किं ध्यानं स्तवनं तस्या मूलमन्त्रं य किं वद ।
गूढं सर्वपुराणेषु श्रोतुं कौतूहलं मम ॥ ४६ ॥
श्रीनारायण उवाच ।
आदौ य पृथिवी देवी वराडेण य पूजिता ।

ततो ङि ब्रह्मणो पश्चामृजिता पृथिवी तदा ॥ ४७ ॥

ततः सर्वैर्मुनीन्द्रैश्च मनुभिर्मानवादिभिः ।

ध्यानं य स्तवनं मन्त्रं शृणु वक्ष्यामि नारद ॥ ४८ ॥

ॐ ह्रीं श्रीं क्लीं वसुधायै स्वाहेत्यनेन

मन्त्रेण विषगुना पूजिता पुरा ।

श्वेतपङ्कजवर्णाभां शरय्यन्द्रनिभाननाम् ॥ ४९ ॥

यन्दनोत्क्षिप्तसर्वाङ्गीं रत्नभूषणभूषिताम् ।

रत्नाधारं रत्नगर्भां रत्नाकरसमन्विताम् ॥ ५० ॥

वह्निशुद्धांशुकाधानां सस्मितां वन्दितां भजे ।

ध्यानेनानेन सा देवी सर्वैश्च पूजिताभवत् ॥ ५१ ॥

स्तवनं शृणु विप्रेन्द्र कण्वशाभोक्तमेव य ।

श्रीनारायण उवाच ।

जये जये जलाधारे जलशीले जलप्रदे ॥ ५२ ॥

यज्ञसूकरजाये त्वं जयं देहि जयावडे ।

मङ्गले मङ्गलाधारे माङ्गल्ये मङ्गलप्रदे ॥ ५३ ॥

मङ्गलार्थं मङ्गलेशे मङ्गलं देहि मे भवे ।

सर्वाधारे य सर्वज्ञे सर्वशक्तिसमन्विते ॥ ५४ ॥

सर्वकामप्रदे देवि सर्वेष्टं देहि मे भवे ।

पुण्यस्वरूपे पुण्यानां बीजरूपे सनातनि ॥ ५५ ॥

पुण्याश्रये पुण्यवतामालये पुण्यदे भवे ।

सर्वसस्यालये सर्वसस्याढ्ये सर्वसस्यदे ॥ ५६ ॥

सर्वसस्यउरे काले सर्वसस्यात्मिके भवे ।

भूमे भूमिपसर्वस्वे भूमिपालपरायणे ॥ ५७ ॥

भूमिपानां सुभकरे भूमिं देहि य भूमिदे ।

छंदं स्तोत्रं महापुण्यं प्रातरुत्थाय यः पठेत् ॥ ५८ ॥

कोटिजन्मसु स भवेद् भलवान्भूमिपेश्वरः ।

भूमिदानकृतं पुण्यं लभ्यते पठनाज्जनैः ॥ ५९ ॥

भूमिदानउरात्पापान्मुच्यते नात्र संशयः ।

अम्बुवायीभूकरणपापात्स मुच्यते ध्रुवम् ॥ ६० ॥

अन्यकूपे कूपभननपापात्स मुच्यते ध्रुवम् ।

परभूमिडरात्यापान्मुच्यते नात्र संशयः ॥ ६१ ॥

भूमौ वीर्यत्यागपापाद्भूमौ दीपादिस्थापनात् ।

पापेन मुच्यते सोऽपि स्तोत्रस्य पठनान्मुने ॥ ६२ ॥

अश्वमेधशतं पुण्यं लभते नात्र संशयः ।

भूमिदेव्या महास्तोत्रं सर्वकल्याणकारकम् ॥ ६३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे

भूमिस्तोत्रवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ६.६ ॥

६.१० दशमोऽध्यायः । पृथिव्युपाख्याने नरककृलप्राप्तिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

भूमिदानकृतं पुण्यं पापं तद्धरणेन य ।

परभूडराणात्पापं परकूपे भनने तथा ॥ १ ॥

अम्बुवाय्यां भूभनने वीर्यस्य त्याग एव य ।

दीपादिस्थापनात्पापं श्रोतुमिच्छामि यत्नतः ॥ २ ॥

अन्यद्वा पृथिवीजन्यं पापं यत्पृच्छते परम् ।

यदस्ति तत्प्रतीकारं वद वेदविदांवर ॥ ३ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

वितस्तिमात्रभूमिं य यो ददाति य भारते ।

सन्ध्यापूताय विप्राय स याति शिवमन्दिरम् ॥ ४ ॥

भूमिं य सर्वसस्याढ्यां ब्राह्मणाय ददाति य ।

भूमिरेणुप्रमाणाब्दमन्ते विष्णुपदे स्थितिः ॥ ५ ॥

ग्रामं भूमिं य धान्यं य ब्राह्मणाय ददाति यः ।

सर्वपापाद्धिनिर्मुक्तौ योभौ देवीपुरःस्थितौ ॥ ६ ॥

भूमिदानं य तत्काले यः साधुश्चानुमोदते ।

स य प्रयाति वैकुण्ठे मित्रगोत्रसमन्वितः ॥ ७ ॥

स्वदत्तां परदत्तां वा ब्रह्मवृत्तिं उरेत्तु यः ।
 स तिष्ठति कालसूत्रे यावच्चन्द्रद्विवाकरौ ॥ ८ ॥
 तत्पुत्रपौत्रप्रभृतिर्भूमिडीनः श्रिया उतः ।
 पुत्रडीनो दरिद्रश्च धोरं याति य रौरवम् ॥ ९ ॥
 गवां मार्गं विनिष्कृष्य यश्च सस्यं ददाति यः ।
 द्वियं वर्षशतं यैव कुम्भीपाडे य तिष्ठति ॥ १० ॥
 गोष्ठं तडागं निष्कृष्य मार्गं सस्यं ददाति यः ।
 स तिष्ठत्यसिपत्रे य यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ ११ ॥
 पञ्चपिण्डाननुद्धृत्य परकूपे य स्नाति यः ।
 प्राप्नोति नरकं यैव स्नानं निष्कृलमेव य ॥ १२ ॥
 कामी भूमौ य रजसि वीर्यत्यागं करोति यः ।
 भूमिरेणुप्रमाणं य वर्षं तिष्ठति रौरवे ॥ १३ ॥
 अम्बुवाच्यां भूकराणां यः करोति य मानवः ।
 स याति कृमिदंशं य स्थितिस्तत्र यतुर्युगम् ॥ १४ ॥
 परकीये लुप्तकूपे कूपं मूढः करोति यः ।
 पुष्करिण्यां य लुप्तायां पुष्करिणीं ददाति यः ॥ १५ ॥
 सर्वं कुलं परस्यैव तप्तकुण्डं प्रजेय्य सः ।
 तत्र तिष्ठति सन्तप्तो यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ १६ ॥
 परकीये तडागे य पङ्कमुद्धृत्य योन्मृजेत् ।
 रेणुप्रमाणवर्षं य ब्रह्मलोके वसेन्नरः ॥ १७ ॥
 पिण्डं पित्रे भूमिभर्तुर्न प्रदाय य मानवः ।
 श्राद्धं करोति यो मूढो नरकं याति निश्चितम् ॥ १८ ॥
 भूमौ दीपं योऽर्पयति स यान्धः सप्तजन्मसु ।
 भूमौ शङ्खं य संस्थाप्य कुष्ठं जन्मान्तरे लभेत् ॥ १९ ॥
 मुक्तां माण्डिक्यलीरौ य सुवर्णं य मणिं तथा ।
 पञ्च संस्थापयेद्भूमौ स यान्धः सप्तजन्मसु ॥ २० ॥
 शिवलिङ्गं शिवामर्यां यश्चाप्यति भूतले ।
 शतमन्वन्तरं यावद्भूमिभक्षः स तिष्ठति ॥ २१ ॥

शङ्खं यन्त्रं शिलातोयं पुष्पं च तुलसीदलम् ।
 यश्चारपयति भूमौ च स तिष्ठेन्नरके ध्रुवम् ॥ २२ ॥
 जपमालां पुष्पमालां कर्पूरं रोचनं तथा ।
 यो मूढश्चारपयेद्भूमौ स याति नरकं ध्रुवम् ॥ २३ ॥
 भूमौ यन्मनकाष्ठं च रुद्राक्षं कुशमूलकम् ।
 संस्थाप्य भूमौ नरके वसेन्मन्वन्तरावधि ॥ २४ ॥
 पुस्तकं यज्ञसूत्रं च भूमौ संस्थापयेन्नरः ।
 न भवेद्विप्रयोनी च तस्य जन्मान्तरे जनिः ॥ २५ ॥
 ब्रह्मलत्यासमं पापमिह वै लभते ध्रुवम् ।
 ग्रन्थियुक्तं यज्ञसूत्रं पूज्यं च सर्ववर्णकैः ॥ २६ ॥
 यज्ञं कृत्वा तु यो भूमिं क्षीरेण न हि सिञ्चति ।
 स याति तप्तभूमिं च सन्तप्तः सप्तजन्मसु ॥ २७ ॥
 भूकम्पे ग्रहणे यो हि करोति जननं भुवः ।
 जन्मान्तरे महापापो ङ्यङ्गुलीनो भवेद् ध्रुवम् ॥ २८ ॥
 भवनं यत्र सर्वेषां भूमिस्तेन प्रकीर्तिता ।
 काश्यपी कश्यपस्येयमयला स्थिररूपतः ॥ २९ ॥
 विश्वम्भरा धारणाव्यानन्तानन्तस्वरूपतः ।
 पृथिवी पृथुकन्यात्वाद्विस्तृतत्वाम्भामुने ॥ ३० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे पृथिव्युपाख्याने
 नरककृत्वप्राप्तिवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ९० ॥

९.११ अेकादशोऽध्यायः । गङ्गोपाख्यानवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 श्रुतं पृथिव्युपाख्यानमतीव सुमनोहरम् ।
 गङ्गोपाख्यानमधुना वद वेदविदांवर ॥ १ ॥
 भारते भारतीशापात्सा जगाम सुरेश्वरी ।

विष्णुस्वरूपा परमा स्वयं विष्णुपटीति च ॥ २ ॥

कथं कुत्र युगे केन प्रार्थिता प्रेरिता पुरा ।

तत्कर्मं श्रोतुमिच्छामि पापघ्नं पुण्यदं शुभम् ॥ ३ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

राजराजेश्वरः श्रीमान् सगरः सूर्यवंशजः ।

तस्य भार्या य वैदधी शैव्या य द्वे मनोदरे ॥ ४ ॥

तत्पत्यामेकपुत्रश्च बभूव सुमनोदरः ।

असमञ्ज इति ज्ञातः शैव्यायां कुलवर्धनः ॥ ५ ॥

अन्या याराधयामास शङ्करं पुत्रकामुकी ।

बभूव गर्भस्तस्याश्च उरस्य य वरेण उ ॥ ६ ॥

गते शताब्दे पूर्णे य मांसपिण्डं सुषाव सा ।

तद् दृष्ट्वा सा शिवं ध्यात्वा रुरोदोन्मथैः पुनः पुनः ॥ ७ ॥

शम्भुर्ब्रह्मण्डपेण तत्समीपं जगाम उ ।

यकार संविभज्यैतत्पिण्डं षष्टिसहस्रधा ॥ ८ ॥

सर्वे बभूवुः पुत्राश्च महाबलपराङ्मनाः ।

ग्रीष्ममध्याह्नमार्तण्डप्रभाभुष्टकलेवराः ॥ ९ ॥

कपिलस्य मुनेः शापाद् बभूवुर्ब्रह्मसाय्य ते ।

राजा रुरोद तस्मिन् जगाम गडने वने ॥ १० ॥

तपश्चकारासमञ्जो गङ्गानयनकारणात् ।

लक्षवर्षं तपस्तप्त्वा ममार कालयोगतः ॥ ११ ॥

अंशुमांस्तस्य तनयो गङ्गानयनकारणात् ।

तपः कृत्वा लक्षवर्षं ममार कालयोगतः ॥ १२ ॥

भगीरथस्तस्य पुत्री महाभागवतः सुधीः ।

वैष्णवो विष्णुभक्तश्च गुणवान्जराभरः ॥ १३ ॥

तपः कृत्वा लक्षवर्षं गङ्गानयनकारणात् ।

दृष्ट्वा कृष्णं ग्रीष्मस्थसूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ १४ ॥

द्विभुजं मुरलीहस्तं किशोरं गोपवेषिणम् ।

गोपालसुन्दरीरूपं भक्तानुग्रहप्रदं ॥ १५ ॥

स्वेच्छामयं परं ब्रह्म परिपूर्णातमं प्रभुम् ।
 ब्रह्मविष्णुशिवाद्यैश्च स्तुतं मुनिगणैर्नृतम् ॥ १६ ॥
 निर्लिप्तं साक्षिरूपं य निर्गुणं प्रकृतेः परम् ।
 षष्कदास्यप्रसन्नास्यं भक्तानुग्रहकारणम् ॥ १७ ॥
 वह्निशुद्धांशुकाधानं रत्नभूषणभूषितम् ।
 तुष्टाव दृष्ट्वा नृपतिः प्राणभ्य य पुनः पुनः ॥ १८ ॥
 लीलया य वरं प्राप वाञ्छितं वंशतारणम् ।
 कृत्वा य स्तवनं दिव्यं पुलकाङ्कितविग्रहः ॥ १९ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 भारतं भारतीशापाद् गच्छ शीघ्रं सुरेश्वरि ।
 सगरस्य सुताःसर्वाःन्यूताःकुरु ममाज्ञया ॥ २० ॥
 त्वत्स्पर्शवायुना पूता यास्यन्ति मम मन्दिरम् ।
 भिन्नतो मम मूर्तीश्च दिव्यस्यन्दनगामिनः ॥ २१ ॥
 मत्पार्षदा भविष्यन्ति सर्वकालं निरामयाः ।
 समुच्छिद्य कर्मभोगान् कृताञ्जन्मनि जन्मनि ॥ २२ ॥
 कोटिजन्मार्जितं पापं भारते यत्कृतं नृभिः ।
 गङ्गाया वातस्पर्शनं नश्यतीति श्रुतौ श्रुतम् ॥ २३ ॥
 स्पर्शनादर्शनाद्देव्याः पुण्यं दशगुणं ततः ।
 मौसलस्नानमात्रेण सामान्यदिवसे नृणाम् ॥ २४ ॥
 शतकोटिजन्मपापं नश्यतीति श्रुतौ श्रुतम् ।
 यानि कानि य पापानि ब्रह्महत्यादिकानि य ॥ २५ ॥
 जन्मसङ्ख्यार्जितान्येव कामतोऽपि कृतानि य ।
 तानि सर्वाणि नश्यन्ति मौसलस्नानतो नृणाम् ॥ २६ ॥
 पुण्योऽस्नानतः पुण्यं वेदा नैव वदन्ति य ।
 किञ्चिद्भदन्ति ते विप्रं ह्रलमेव यथागमम् ॥ २७ ॥
 ब्रह्मविष्णुशिवाद्याश्च सर्वं नैव वदन्ति य ।
 सामान्यदिवसस्नानसङ्कुलं शृणु सुन्दरि ॥ २८ ॥

पुण्यं दशगुणं यैव मौसलस्नानतः परम् ।
 ततस्त्रिंशद्गुणं पुण्यं रविसङ्कमणो दिने ॥ २९ ॥
 अमायां यापि तत्तुल्यं द्विगुणं दक्षिणायने ।
 ततो दशगुणं पुण्यं नराणामुत्तरायणे ॥ ३० ॥
 यातुर्मास्यां पौर्णमास्यामनन्तं पुण्यमेव य ।
 अक्षयायां य तत्तुल्यं यैतद्वेदे निरूपितम् ॥ ३१ ॥
 असङ्ख्यपुण्यकृत्वमेतेषु स्नानदानकम् ।
 सामान्यदिवसस्नानादानाच्छतगुणं कृत्वम् ॥ ३२ ॥
 मन्वन्तराधायां तिथौ युगाधायां तथैव य ।
 माघस्य सितसप्तम्यां भीष्माष्टम्यां तथैव य ॥ ३३ ॥
 अथाप्यशोकाष्टम्यां य नवम्यां य तथा उदरेः ।
 ततोऽपि द्विगुणं पुण्यं नन्दायां तव दुर्लभम् ॥ ३४ ॥
 दशहरादशम्यां तु युगाद्यादिसप्तं कृत्वम् ।
 नन्दासप्तं य वारुण्यां मङ्गलपूर्वे चतुर्गुणम् ॥ ३५ ॥
 ततश्चतुर्गुणं पुण्यं द्विमङ्गलपूर्वके सति ।
 पुण्यं कोटिगुणं यैव सामान्यस्नानतोऽपि यत् ॥ ३६ ॥
 यन्द्रोपरागसमये सूर्ये दशगुणं ततः ।
 पुण्यमर्धोदये काले ततः शतगुणं कृत्वम् ॥ ३७ ॥
 छत्वेवमुक्त्वा देवेशो विरराम तयोः पुरः ।
 तमुवाच ततो गङ्गा भक्तिनम्राऽऽत्मकन्धरा ॥ ३८ ॥
 गङ्गोवाच ।
 यामि येद्भारतं नाथ भारतीशापतः पुरा ।
 तवाज्ञया य राजेन्द्र तपसा यैव साम्प्रतम् ॥ ३९ ॥
 दास्यन्ति पापिनो मज्ज्यं पापानि यानि कानि य ।
 तानि मे केन नश्यन्ति तमुपायं वद प्रभो ॥ ४० ॥
 कतिकालं परिमितं स्थितिर्मे तत्र भारते ।
 कदा यास्यामि देवेश तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ ४१ ॥
 ममान्यद्गाम्भितं यद्यत्सर्वं जानासि सर्ववित् ।

सर्वान्तरात्मन् सर्वज्ञ तद्गुपायं वद प्रभो ॥ ४२ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

जानामि वाञ्छितं गङ्गे तव सर्वं सुरेश्वरि ।

पतिस्ते द्रव्यरूपाया लवणोदो भविष्यति ॥ ४३ ॥

स ममांशस्वरूपश्च त्वं य लक्ष्मीस्वरूपिणी ।

विदग्धाया विदग्धेन सङ्गमो गुणवान् भुवि ॥ ४४ ॥

यावत्यः सन्ति नद्यश्च भारत्याद्याश्च भारते ।

सौभाग्या त्वं य तास्वेव लवणोदस्य सौरते ॥ ४५ ॥

अद्यप्रभृति देवेशि कलेः पञ्चसहस्रकम् ।

वर्षं स्थितिस्ते भारत्याः शापेन भारते भुवि ॥ ४६ ॥

नित्यं त्वमब्धिना सार्धं कश्चिदसि रजो रतिम् ।

त्वमेव रसिका देवि रसिकेन्द्रेण संयुता ॥ ४७ ॥

त्वां स्तोष्यन्ति य स्तोत्रेण भगीरथकृतेन य ।

भारतस्था जनाः सर्वे पूजयिष्यन्ति भक्तितः ॥ ४८ ॥

कण्वशाभोक्तध्यानेन ध्यात्वा त्वां पूजयिष्यति ।

यः स्तौति प्राणमेन्नित्यं सोऽश्वमेधकृत् लभेत् ॥ ४९ ॥

गङ्गा गङ्गेति यो ब्रूयाद्योजनानां शतैरपि ।

मुच्यते सर्वपापेभ्यो विषणुलोकं स गच्छति ॥ ५० ॥

सहस्रपापिनां स्नानाद्यत्पापं ते भविष्यति ।

प्रकृतेर्भक्तसंस्पशादिव तद्धि विनङ्क्ष्यति ॥ ५१ ॥

पापिनां तु सहस्राणां शवस्पर्शेन यत्त्वयि ।

तन्मन्त्रोपासकस्नानात्तदघं य विनङ्क्ष्यति ॥ ५२ ॥

तत्रैव त्वमधिष्ठानं कश्चिदस्यद्यमोयनम् ।

सार्धं सरिद्भिः श्रेष्ठाभिः सरस्वत्यादिभिः शुभे ॥ ५३ ॥

तत्तु तीर्थं भवेत्सद्यो यत्र त्वद्गुणकीर्तनम् ।

त्वद्गुणस्पर्शमात्रेण पूतो भवति पातकी ॥ ५४ ॥

रेणुप्रमाणवर्षं य देवीलोकं वसेद् ध्रुवम् ।

ज्ञानेन त्वयि ये भक्त्या मन्नामस्मृतिपूर्वकम् ॥ ५५ ॥

समुत्सृजन्ति प्राणांश्च ते गच्छन्ति हरेः पदम् ।
पार्षदप्रवरास्ते य भविष्यन्ति हरेश्चिरम् ॥ ५६ ॥
लयं प्राकृतिकं ते य द्रक्ष्यन्ति याप्यसङ्ख्यकम् ।
मृतस्य भङ्गुपुण्येन तच्छवं त्वयि विन्यसेत् ॥ ५७ ॥
प्रयाति स य वैकुण्ठं यावदहः स्थितिस्त्वयि ।
कायव्यूहं ततः कृत्वा भोजयित्वा स्वकर्मकम् ॥ ५८ ॥
तस्मै ददामि साक्ष्यं करोमि तं य पार्षदम् ।
अज्ञानी त्वज्जलस्पर्शाद्यदि प्राणा-समुत्सृजेत् ॥ ५९ ॥
तस्मै ददामि सालोक्यं करोमि तं य पार्षदम् ।
अन्यत्र वा त्यजेत्प्राणांस्त्वन्नामस्मृतिपूर्वकम् ॥ ६० ॥
तस्मै ददामि सालोक्यं यावद्वै ब्रह्मणो वयः ।
अन्यत्र वा त्यजेत्प्राणांस्त्वन्नामस्मृतिपूर्वकम् ॥ ६१ ॥
तस्मै ददामि साक्ष्यमसङ्ख्यं प्राकृतं लयम् ।
रत्नेन्द्रसारनिर्माणयानेन सल पार्षदैः ॥ ६२ ॥
सद्यः प्रयाति गोलोकं मम तुल्यो भवेद् ध्रुवम् ।
तीर्थेऽप्यतीर्थे मरणे विशेषो नास्ति कश्चन ॥ ६३ ॥
मन्मन्त्रोपासकानां तु नित्यं नैवेद्यभोजिनाम् ।
पूतं कर्तुं सशक्तो हि लीलया भुवनत्रयम् ॥ ६४ ॥
रत्नेन्द्रसारयानेन गोलोकं सम्प्रयान्ति य ।
मद्भक्ता बान्धवा येषां तेऽपि पश्चाद्योऽपि हि ॥ ६५ ॥
प्रयान्ति रत्नयानेन गोलोकं यातिदुर्लभम् ।
यत्र यत्र स्मृतास्ते य ज्ञानेन ज्ञानिनः सति ॥ ६६ ॥
शुवन्मुक्ताश्च ते पूता मद्भक्तेः संविधानतः ।
धृत्युक्त्वा श्रीहरिस्तांश्च प्रत्युवाय भगीरथम् ॥ ६७ ॥
स्तुतिं गङ्गामिमां भक्त्या पूजां य कुरु साम्प्रतम् ।
भगीरथस्तां तुष्टाव पूजयामास भक्तितः ॥ ६८ ॥
कौथुभोक्तेन ध्यानेन स्तोत्रेषापि पुनः पुनः ।

प्रणनाम य श्रीकृष्णं परमात्मानमीश्वरम् ॥ ६८ ॥
 भगीरथश्च गङ्गा य सोऽन्तर्धानं यकार ७ ।
 नारद उवाच ।
 केन ध्यानेन स्तोत्रेण केन पूजाङ्गमेण य ॥ ७० ॥
 पूजा यकार नृपतिर्वद वेदविदांवर ।
 श्रीनारायण उवाच ।
 स्नात्वा नित्यङ्कियां कृत्वा धृत्वा धीते य वाससी ॥ ७१ ॥
 सम्पूज्य देवषट्कं य संयतो भक्तिपूर्वकम् ।
 गणेशं य दिनेशं य वह्निं विष्णुं शिवं शिवाम् ॥ ७२ ॥
 सम्पूज्य देवषट्कं य सोऽधिकारी य पूजने ।
 गणेशं विघ्ननाशाय आरोग्याय द्दिवाकरम् ॥ ७३ ॥
 वह्निं शौचाय विष्णुं य लक्ष्यर्थं पूजयेन्नरः ।
 शिवं ज्ञानाय ज्ञानेशं शिवां य मुक्तिसिद्धये ॥ ७४ ॥
 सम्पूज्यैताँल्लभेत्प्राज्ञो विपरीतमतोऽन्यथा ।
 दध्यावनेन ध्यानेन तद्दधानं शृणु नारद ॥ ७५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे
 गङ्गोपाख्यानवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ८.११ ॥

८.१२ द्वादशोऽध्यायः । गङ्गोपाख्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 ध्यानं य कल्पवशाभोक्तं सर्वपापप्राणशानम् ।
 श्वेतपङ्कजवर्णाभां गङ्गां पापप्राणशिनीम् ॥ १ ॥
 कृष्णविग्रहसम्भूतां कृष्णतुल्यां परां सतीम् ।
 वह्निशुद्धांशुकाधानां रत्नभूषणभूषिताम् ॥ २ ॥
 शरत्पूर्णेन्दुशतकमृष्टशोभाकरां पराम् ।
 षष्पद्मस्थप्रसन्नास्यां शश्वत्सुस्थिरयौवनाम् ॥ ३ ॥
 नारायणप्रियां शान्तां तत्सौभाग्यसमन्विताम् ।

बिभ्रतीं कबरीभारं मालतीमाव्यसंयुतम् ॥ ४ ॥

सिन्दूरबिन्दुललितं सार्धं यन्तनबिन्दुभिः ।

कस्तूरीपत्रकं गण्डे नानाचित्रसमन्वितम् ॥ ५ ॥

पक्वबिम्बविनिन्धाख्यथावर्षोष्ठपुटमुत्तमम् ।

मुक्तापङ्क्तिप्रभामुष्टदन्तपङ्क्तिमनोरमम् ॥ ६ ॥

सुथारुवङ्गत्रनयनं सकटाक्षं मनोहरम् ।

कठिनं श्रीकृलाकारं स्तनयुग्मं च बिभ्रतीम् ॥ ७ ॥

भृङ्गश्रीणि सुकठिनां रम्भास्तम्भविनिन्दिताम् ।

स्थलपद्मप्रभामुष्टपादपद्मयुगं वरम् ॥ ८ ॥

रत्नपादुकसंयुक्तं कुङ्कुमाक्तं सयावकम् ।

देवेन्द्रमौलिमन्दारमकरन्दकणारुणम् ॥ ९ ॥

सुरसिद्धमुनीन्द्रैश्च दत्तार्धसंयुतं सदा ।

तपस्विमौलिनिकरभ्रमरश्रीणिसंयुतम् ॥ १० ॥

मुक्तिप्रदं मुमुक्षुणां कामिनां सर्वभोगदम् ।

वरं वरेण्यां वरदां भक्तानुग्रहकारिणीम् ॥ ११ ॥

श्रीविषणोः पददार्त्रीं च भजे विषणुपदीं सतीम् ।

छत्यनेनैव ध्यानेन ध्यात्वा त्रिपथगां शुभाम् ॥ १२ ॥

दत्त्वा सम्भूजयेद् ब्रह्मन्नुपयाराणि षोडश ।

आसनं पाद्यमर्घ्यं च स्नानीयं यानुलेपनम् ॥ १३ ॥

धूपं दीपं च नैवेद्यं ताम्बूलं शीतलं जलम् ।

वसनं भूषणं माव्यं गन्धमायमनीयकम् ॥ १४ ॥

मनोहरं सुतल्पं च दद्यान्नेतानि षोडश ।

दत्त्वा भक्त्या च प्राणमेत्संस्तूय सम्पुटाञ्जलिः ॥ १५ ॥

सम्भूजयैव प्रकारेण सोऽश्वमेधकृत्वं लभेत् ।

नारद उवाच ।

श्रोतुमिच्छामि देवेश लक्ष्मीकान्त जगत्पते ॥ १६ ॥

विषणोर्विषणुपदीस्तोत्रं पापघ्नं पुण्यकारकम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

शृणु नारद वक्ष्यामि पापघ्नं पुण्यकारकम् ॥ १७ ॥
 शिवसङ्गीतसम्भुग्धश्रीकृष्णसङ्गसमुद्भवाम् ।
 राधासङ्गद्रवसंयुक्तां तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ १८ ॥
 यज्जन्म सृष्टेरादौ य गोलोके रासमाण्डले ।
 सन्निधाने शङ्करस्य तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ १९ ॥
 गोपैर्गोपीभिराकीर्णैः शुभे राधामण्डोत्सवे ।
 कार्तिकीपूर्णिमायां य तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २० ॥
 कोटियोजनविस्तीर्णा दैर्घ्ये लक्षगुणा ततः ।
 समावृता या गोलोके तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २१ ॥
 षष्टिलक्षयोजना या ततो दैर्घ्ये यतुर्गुणा ।
 समावृता या वैकुण्ठे तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २२ ॥
 त्रिंशल्लक्षयोजना या दैर्घ्ये पञ्चगुणा ततः ।
 आवृता ब्रह्मलोके या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २३ ॥
 त्रिंशल्लक्षयोजना या दैर्घ्ये यतुर्गुणा ततः ।
 आवृता शिवलोके या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २४ ॥
 लक्षयोजनविस्तीर्णा दैर्घ्ये सप्तगुणा ततः ।
 आवृता ध्रुवलोके या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २५ ॥
 लक्षयोजनविस्तीर्णा दैर्घ्ये पञ्चगुणा ततः ।
 आवृता अन्द्रलोके या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २६ ॥
 षष्टिसहस्रयोजना या दैर्घ्ये दशगुणा ततः ।
 आवृता सूर्यलोके या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २७ ॥
 लक्षयोजनविस्तीर्णा दैर्घ्ये पञ्चगुणा ततः ।
 आवृता या तपोलोके तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २८ ॥
 सहस्रयोजनायामा दैर्घ्ये दशगुणा ततः ।
 आवृता जनलोके या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ २९ ॥
 दशलक्षयोजना या दैर्घ्ये पञ्चगुणा ततः ।
 आवृता या मङ्गलोके तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३० ॥

सहस्रयोजनायामा दैर्घ्यं शतगुणा ततः ।
आवृता या य कैलासे तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३१ ॥
शतयोजनाविस्तीर्णा दैर्घ्यं दशगुणा ततः ।
मन्दाकिनी येन्द्रलोके तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३२ ॥
पाताले भोगवती य विस्तीर्णा दशयोजना ।
ततो दशगुणा दैर्घ्यं तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३३ ॥
कोशैकमात्रविस्तीर्णा ततः क्षीणा य कुत्रचित् ।
क्षितौ यालकनन्दा या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३४ ॥
सत्ये या क्षीरवर्णा य त्रेतायामिन्दुसन्निभा ।
द्रापरे यन्नाभा या तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३५ ॥
जलप्रभा कलौ या य नान्यत्र पृथिवीतले ।
स्वर्गे य नित्यं क्षीराभा तां गङ्गां प्रणामाम्यहम् ॥ ३६ ॥
यत्तोयकण्डिकास्पर्शं पापिनां ज्ञानसम्भवः ।
ब्रह्महत्यादिकं पापं कोटिजन्मार्जितं दहेत् ॥ ३७ ॥
ऋत्येवं कथिता ब्रह्मन् गङ्गापद्मैकविंशतिः ।
स्तोत्ररूपं य परमं पापघ्नं पुण्यशुवनम् ॥ ३८ ॥
नित्यं यो हि पठेद्ब्रह्मत्या सम्पूज्य य सुरेश्वरीम् ।
सोऽश्वमेधहृलं नित्यं लभते नात्र संशयः ॥ ३९ ॥
अपुत्रो लभते पुत्रं भार्याहीनो लभेत्स्त्रियम् ।
रोगात्प्रमुच्यते रोगी बन्धान्मुक्तो भवेद् ध्रुवम् ॥ ४० ॥
अस्पृष्टकीर्तिः सुयशा भूर्धो भवति पण्डितः ।
यः पठेत्प्रातरुत्थाय गङ्गास्तोत्रमिदं शुभम् ॥ ४१ ॥
शुभं भवेद्य्य द्युःस्वप्ने गङ्गास्नानहृलं लभेत् ।
श्रीनारायण उवाच ।
स्तोत्रेणानेन गङ्गा य स्तुत्वा यैव भगीरथः ॥ ४२ ॥
जगाम तां गृहीत्वा य यत्र नष्टाश्च सागराः ।
वैकुण्ठं ते ययुस्तूर्णा गङ्गायाः स्पर्शवायुना ॥ ४३ ॥
भगीरथेन सा नीता तेन भागीरथी स्मृता ।

धृत्येवं कथितं सर्वं गङ्गोपाध्यानमुत्तमम् ॥ ४४ ॥

पुण्यदं भोक्षदं सारं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।

नारद उवाच ।

कथं गङ्गा त्रिपथगा जाता भुवनपावनी ॥ ४५ ॥

कुत्र वा केन विधिना तत्सर्वं वद मे प्रभो ।

तत्रस्थाश्च जना ये ते य किं यङ्कुरन्तमम् ॥ ४६ ॥

येतत्सर्वं तु विस्तीर्णं कृत्वा वक्तुमिच्छसि ।

श्रीनारायणाय उवाच ।

कार्तिक्यां पूर्णिमायां तु राधायाः सुमहोत्सवः ॥ ४७ ॥

कृष्णः सम्भूज्य तां राधामुवास रासमण्डले ।

कृष्णेन पूजितां तां तु सम्भूज्य लृष्टमानसाः ॥ ४८ ॥

उषुर्ब्रह्मादयः सर्वे ऋषयः शौनकादयः ।

येतस्मिन्नन्तरे कृष्णसङ्गीता य सरस्वती ॥ ४९ ॥

जगौ सुन्दरतालेन वीणया य मनोहरम् ।

तुष्टो ब्रह्मा ददौ तस्यै रत्नेन्द्रसारहारकम् ॥ ५० ॥

शिवो माण्डोदरस्यारं तु सर्वब्रह्माण्डदुर्लभम् ।

कृष्णः कौस्तुभरत्नं य सर्वरत्नात्परं वरम् ॥ ५१ ॥

अमूल्यरत्ननिर्माणं हारसारं य राषिका ।

नारायणश्च भगवान् ददौ मालां मनोहराम् ॥ ५२ ॥

अमूल्यरत्ननिर्माणं लक्ष्मीः कनककुण्डलम् ।

विष्णुमाया भगवती मूलप्रकृतिरीश्वरी ॥ ५३ ॥

दुर्गा नारायणीशाना ब्रह्मभक्तिं सुदुर्लभाम् ।

धर्मबुद्धिं य धर्मश्च यशश्च विपुलं भवे ॥ ५४ ॥

वह्निशुद्धांशुकं वह्निर्वायुश्च मणिनूपुरान् ।

येतस्मिन्नन्तरे शम्भुर्ब्रह्मणा प्रेरितो मुहुः ॥ ५५ ॥

जगौ श्रीकृष्णसङ्गीतं रासोल्वाससमन्वितम् ।

मूर्च्छां प्रापुः सुराः सर्वे चित्रपुत्तलिका यथा ॥ ५६ ॥

कष्टेन येतनां प्राप्य ददृशु रासमण्डले ।

स्थलं सर्वं जवाकीर्णं राधाकृष्णविडीनकम् ॥ ५७ ॥
 अत्युच्चै रुरुदुः सर्वे गोपा गोप्यः सुरा द्विजाः ।
 ध्यानेन ब्रह्मा बुबुधे सर्वं तीर्थमभीप्सितम् ॥ ५८ ॥
 गतश्च राधया सार्धं श्रीकृष्णो द्रवतामिति ।
 ततो ब्रह्माद्यः सर्वे तुष्टुवुः परमेश्वरम् ॥ ५९ ॥
 स्वमूर्तिं दर्शय विभो वाञ्छितं वरमेव नः ।
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र वाग्बभूवाशरीरिणी ॥ ६० ॥
 तामेव शुश्रुवुः सर्वे सुव्यक्तां मधुरान्विताम् ।
 सर्वात्माहमियं शक्तिर्भक्तानुग्रहविग्रहा ॥ ६१ ॥
 ममाप्यस्याश्च देवेन कर्तव्यं य किमावयोः ।
 मनवो मानवाः सर्वे मुनयश्चैव वैष्णवाः ॥ ६२ ॥
 मन्मन्त्रपूता मां द्रष्टुमागमिष्यन्ति मत्पदम् ।
 मूर्तिं द्रष्टुं य सुव्यक्तां यदीच्छथ सुरेश्वराः ॥ ६३ ॥
 करोतु शम्भुस्तत्रैवं मदीयं वाक्यपालनम् ।
 स्वयं विधातस्त्वं ब्रह्मन्नाज्ञां कुरु जगद्गुरुम् ॥ ६४ ॥
 कर्तुं शास्त्रविशेषं य वेदाङ्गं सुमनोहरम् ।
 अपूर्वमन्त्रनिकरैः सर्वाभीष्टकृत्प्रैः ॥ ६५ ॥
 स्तोत्रैश्च निकरैर्ध्यानैर्युतं पूजविधिक्रमैः ।
 मन्मन्त्रकवयस्तोत्रं कृत्वा यत्नेन गोपनम् ॥ ६६ ॥
 भवन्ति विमुग्धा येन जना मां तद्विधिष्यति ।
 सडस्रेषु शतेष्वेको मन्मन्त्रोपासको भवेत् ॥ ६७ ॥
 जना मन्मन्त्रपूताश्च गमिष्यन्ति य मत्पदम् ।
 अन्यथा न भविष्यन्ति सर्वे गोलोकवासिनः ॥ ६८ ॥
 निष्कलं भविता सर्वं ब्रह्माण्डं यैव ब्रह्माणः ।
 जनाः पञ्चप्रकाराश्च युक्ताः स्रष्टुं भवे भवे ॥ ६९ ॥
 पृथिवीवासिनः केचित्केचित्स्वर्गनिवासिनः ।
 षट् कर्तुं महादेवः करोति देवसंसदि ॥ ७० ॥

प्रतिज्ञां सुदृढां सधस्ततो मूर्तिं च द्रक्ष्यति ।
 एत्येवमुक्त्वा गगने विरराम सनातनः ॥ ७१ ॥
 तश्छुत्वा जगतां धाता तमुवाच शिवं मुदा ।
 ब्रह्मणो वचनं श्रुत्वा ज्ञानेशो ज्ञानिनां वरः ॥ ७२ ॥
 गङ्गातोयं करे कृत्वा स्वीकारं च यकार सः ।
 संयुक्तं विषण्णमायाया मन्त्रौघैः शास्त्रमुत्तमम् ॥ ७३ ॥
 वेदसारं कश्चिन्मि प्रतिज्ञापालनाय च ।
 गङ्गातोयमुपस्मृश्य मिथ्या यद्वि वदेज्जनः ॥ ७४ ॥
 स याति कालसूत्रं च यावद्वै ब्रह्मणो वयः ।
 एत्युक्ते शङ्करे ब्रह्मन् गोलोके सुरसंसदि ॥ ७५ ॥
 आविर्बभूव श्रीकृष्णो राधया सङ्घितस्ततः ।
 तं सुदृष्ट्वा च संलृष्टास्तुष्टुवुः पुरुषोत्तमम् ॥ ७६ ॥
 परमानन्दपूर्णाश्च यक्षुश्च पुनरुत्सवम् ।
 कालेन शम्भुर्भगवान् मुक्तिदीपं यकार सः ॥ ७७ ॥
 एत्येवं कथितं सर्वं सुगोप्यं च सुदुर्लभम् ।
 स एव द्रव्यरूपा सा गङ्गा गोलोकसम्भवा ॥ ७८ ॥
 राधाकृष्णगङ्गसम्भूता भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ।
 स्थाने स्थाने स्थापिता सा कृष्णेन च परात्मना ।
 कृष्णस्वरूपा परमा सर्वब्रह्माण्डपूजिता ॥ ७९ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे
 गङ्गोपाख्यानवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ९.१२ ॥

९.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । गङ्गोपाख्यानवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 कलेः पञ्चसहस्राब्दे समतीते सुरेश्वर ।
 क्व गता सा महाभाग तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।

भारतं भारतीशापात्समागत्येश्वरेश्चया ।
 जगाम तत्र वैकुण्ठे शापान्ते पुनरेव सा ॥ २ ॥
 भारती भारतं त्यक्त्वा तज्जगाम उदरेः पदम् ।
 पद्मावती च शापान्ते गङ्गा सा यैव नारद ॥ ३ ॥
 गङ्गा सरस्वती लक्ष्मीश्चैतास्तिस्रः प्रिया उदरेः ।
 तुलसीसहिता भ्रमंश्चतस्रः कीर्तिताः श्रुतौ ॥ ४ ॥
 नारद उवाच ।
 केनोपायेन सा देवी विषणुपादाब्जसम्भवा ।
 भ्रमकमण्डलुस्था च श्रुता शिवप्रिया च सा ॥ ५ ॥
 बभूव सा मुनिश्रेष्ठ गङ्गा नारायणप्रिया ।
 अढी केन प्रकारेण तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ६ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 पुरा बभूव गोलोके सा गङ्गा द्रव्यरूपिणी ।
 राधाकृष्णाङ्गसम्भूता तदंशा तत्स्वरूपिणी ॥ ७ ॥
 द्रवाधिष्ठातृदेवी या रूपेणाप्रतिमा भुवि ।
 नवयौवनसम्पन्ना सर्वाभरणभूषिता ॥ ८ ॥
 शरन्मध्याह्नपद्मास्या सस्मिता सुमनोहरा ।
 तमकाङ्चनवर्णाभा शरश्चन्द्रसमप्रभा ॥ ९ ॥
 स्निग्धप्रभातिसुस्निग्धा शुद्धसत्स्वरूपिणी ।
 सुपीनकठिनश्रोणिः सुनितम्बयुगन्धरा ॥ १० ॥
 पीनोन्नतं सुकठिनं स्तनयुग्मं सुवर्तुलम् ।
 सुयारुनेत्रयुगलं सुकटाक्षं सुवङ्किमम् ॥ ११ ॥
 वङ्किमं कबरीभारं मालतीमाल्यसंयुतम् ।
 सिन्दूरबिन्दुललितं सार्धं यन्दनबिन्दुभिः ॥ १२ ॥
 कस्तूरीपत्रिकायुक्तं गाण्डयुग्मं मनोरमम् ।
 बन्धूककुसुमाकारमधरोष्ठं च सुन्दरम् ॥ १३ ॥
 पञ्चदाडिमबीजाभेदन्तपङ्क्तिसमुज्ज्वलम् ।
 वाससी वह्निशुद्धे च नीवीयुक्ते च बिभ्रती ॥ १४ ॥

सा सकामा कृष्णपार्श्वे समुवास सुलज्जिता ।
वाससा मुष्णमाच्छाद्य लोचनार्यां विभोर्मुष्णम् ॥ १५ ॥
निमेषरक्षिताभ्यां य पिबन्ती सततं मुदा ।
प्रकुल्लवदना डर्षान्नवसङ्गमलालसा ॥ १६ ॥
मूर्च्छिता प्रभुरुपेण पुलकाङ्कितविग्रहा ।
येतस्मिन्नन्तरे तत्र विद्यमाना य राधिका ॥ १७ ॥
गोपीत्रिंशत्कोटियुक्ता यन्द्रकोटिसम्प्रभा ।
कोपेनारक्तपद्मास्था रक्तपङ्कजलोचना ॥ १८ ॥
पीतयम्पकवर्णाभा गज्जेन्द्रमन्दगामिनी ।
अमूल्यरत्ननिर्माणानामूषणभूषिता ॥ १९ ॥
अमूल्यरत्नभयितममूल्यं वह्निशौचकम् ।
पीतवस्त्रस्य युगलं नीवीयुक्तं य बिभ्रती ॥ २० ॥
स्थलपद्मप्रभामुष्टं कोमलं य सुरज्जितम् ।
कृष्णदत्तार्घ्यसंयुक्तं विन्यसन्ती पदाम्बुजम् ॥ २१ ॥
रत्नेन्द्रसारनिर्माणविमानादवरुड्य सा ।
सेव्यमाना य ऋषिभिः श्वेतयामरवायुना ॥ २२ ॥
कस्तूरीबिन्दुभिर्युक्तं यन्दनेन समन्वितम् ।
दीप्तदीपप्रभाकारं सिन्दूरं बिन्दुशोभितम् ॥ २३ ॥
दधती भालमध्ये य सीमन्ताधःस्थलोज्ज्वले ।
पारिजातप्रसूनानां मालायुक्तं सुवङ्किमम् ॥ २४ ॥
सुथारुकभरीभारं कम्पयन्ती सुकम्पिता ।
सुथारुरागसंयुक्तमोष्ठं कम्पयती रुषा ॥ २५ ॥
गत्वोवास कृष्णपार्श्वे रत्नसिंहासने शुभे ।
साभीनां य समूहैश्च पश्चिपूर्णा विभोः प्रिया ॥ २६ ॥
तां दृष्ट्वा य समुत्तस्थौ कृष्णः सादरपूर्वकम् ।
सम्भाष्य मधुरालापैः सस्मितश्च ससम्भ्रमः ॥ २७ ॥
प्रणोमुरतिसन्त्रस्ता गोपा नम्रात्मकन्धराः ।
तुष्टुवुस्ते य भक्त्या य तुष्टाव परमेश्वरः ॥ २८ ॥

उत्थाय गङ्गा सङ्घसा स्तुतिं भङ्गु यकार सा ।
 कुशलं पश्चिप्रच्छ भीतातिविनयेन य ॥ २८ ॥
 नम्रभागस्थिता त्रस्ता शुष्ककण्ठोष्ठतालुका ।
 ध्यानेन शरणायत्ता श्रीकृष्णायरणाभ्युजे ॥ ३० ॥
 तां हृत्पद्मस्थितां कृष्णो भीतायै याभयं ददौ ।
 अभूव स्थिरचित्ता सा सर्वेश्वरवरेण य ॥ ३१ ॥
 उर्ध्वसिंहासनस्थां य राधां गङ्गा ददर्श सा ।
 सुस्निग्धां सुमदृश्यां य ज्वलन्तीं ब्रह्मतेजसा ॥ ३२ ॥
 असङ्ख्यब्रह्मणः कर्त्रीमादिसृष्टेः सनातनीम् ।
 सदा द्वादशवर्षीयां कन्याभिनवयौवनाम् ॥ ३३ ॥
 विश्ववृन्दे निरुपमां रूपेण य गुणेन य ।
 शान्तां कान्तामनन्तां तामाद्यन्तरङ्गितां सतीम् ॥ ३४ ॥
 शुभां सुभद्रां सुभगां स्वामिसौभाग्यसंयुताम् ।
 सौन्दर्यसुन्दरीं श्रेष्ठाम् सर्वासु सुन्दरीषु य ॥ ३५ ॥
 कृष्णार्धाङ्गां कृष्णसमां तेजसा वयसा त्विषा ।
 पूजितां य मङ्गलक्ष्मीं लक्ष्म्या लक्ष्मीश्वरेण य ॥ ३६ ॥
 प्रच्छाद्यमानां प्रभया सत्प्राणेशस्य सुप्रभाम् ।
 सप्तीदन्तं य ताम्भूलं भुक्तवन्तीं य दुर्लभम् ॥ ३७ ॥
 अजन्त्यां सर्वजननीं धन्यां मान्यां य मानिनीम् ।
 कृष्णप्राणाधिदेवीं य प्राणप्रियतमां रमाम् ॥ ३८ ॥
 दृष्ट्वा रासेश्वरीं तृप्तिं न जगाम सुरेश्वरी ।
 निमेषरङ्गिताभ्यां य लोचनाभ्यां पपौ य ताम् ॥ ३९ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे राधा जगदीशमुवाच सा ।
 वाचा मधुरया शान्ता विनीता सस्मिता मुने ॥ ४० ॥
 राधोवाच ।
 केयं प्राणेश कल्याणी सस्मिता त्वन्मुष्णाम्भुजम् ।
 पश्यन्ती सस्मितं पार्श्वे सकामा वङ्गलोचना ॥ ४१ ॥

मूर्च्छां प्राप्नोति रुपेण पुलकाङ्कितविग्रहा ।
 वस्त्रेण मुभमाच्छाद्य निरीक्षन्ती पुनः पुनः ॥ ४२ ॥
 त्वं यापि तां सन्निरिक्ष्य सकामः सस्मितः सदा ।
 मयि श्रुवति गोलोके भूता द्रुवृत्तिरीदृशी ॥ ४३ ॥
 त्वमेव यैव द्रुवृत्तं वारं वारं करोषि य ।
 क्षमां करोमि प्रेम्णा य स्त्रीजातिः स्निग्धमानसा ॥ ४४ ॥
 सङ्गृह्येमां प्रियामिष्टां गोलोकाद् गच्छ लम्पट ।
 अन्यथा न हि ते ભદ્રं ભવિષ્યति વ્રજેશ્વર ॥ ४५ ॥
 દૃષ્ટસ્ત્વં વિરજાયુક્તો મયા ચન્દનકાનને ।
 ક્ષમા કૃતા મયા પૂર્વં સખીનાં વચનાદહો ॥ ४૬ ॥
 ત્વયા મચ્છબ્દમાત્રેણ તિરોધાનં કૃતં પુરા ।
 દેહં તત્યાજ વિરજા નદીરૂપા બભૂવ સા ॥ ४૭ ॥
 કોટિયોજનવિસ્તીર્ણા તતો દૈર્ઘ્યં ચતુર્ગુણા ।
 અઘાપિ વિદ્યમાના સા તવ સત્કીર્તિરૂપિણી ॥ ४૮ ॥
 ગૂહં મયિ ગતાયાં ચ પુનર્ગત્વા તદન્તિકે ।
 ઉચ્ચૈ રુરોદ વિરજે વિરજે ચેતિ સંસ્મરન્ ॥ ४૯ ॥
 તદા તોયાત્સમુત્થાય સા યોગાત્સિદ્ધયોગિની ।
 સાલકુારા મૂર્તિમતી દદૌ તુભ્યં ચ દર્શનમ્ ॥ ૫૦ ॥
 તતસ્તાં ચ સમાક્ષિપ્ય વીર્યાધાનં કૃતં ત્વયા ।
 તતો બભૂવુસ્તસ્થાં ચ સમુદ્રાઃ સપ્ત એવ ચ ॥ ૫૧ ॥
 દૃષ્ટસ્ત્વં શોભયા ગોપ્યા યુક્તશ્ચમ્પકકાનને ।
 સદ્યો મચ્છબ્દમાત્રેણ તિરોધાનં કૃતં ત્વયા ॥ ૫૨ ॥
 શોભા દેહં પરિત્યજ્ય જગામ ચન્દ્રમાણ્ડલે ।
 તતસ્તસ્થાઃ શરીરં ચ સ્નિગ્ધં તેજો બભૂવ હ ॥ ૫૩ ॥
 સંવિભજ્ય ત્વયા દત્તં હૃદયેન વિદૂયતા ।
 રત્નાય કિઞ્ચિત્સ્વર્ણાય કિઞ્ચિન્મણિવરાય ચ ॥ ૫૪ ॥
 કિઞ્ચિત્સ્ત્રીણાં મુખાબ્જેભ્યઃ કિઞ્ચિદ્રાણે ચ કિઞ્ચન ।
 કિઞ્ચિત્કિસલયેભ્યશ્ચ પુષ્પેભ્યશ્ચાપિ કિઞ્ચન ॥ ૫૫ ॥

किञ्चित्कलेभ्यः पङ्क्तेभ्यः सस्येभ्यश्चापि किञ्चन ।
 नृपदेवगुडेभ्यश्च संस्कृतेभ्यश्च किञ्चन ॥ ५६ ॥
 किञ्चिन्नूतनपत्रेभ्यो द्रुग्धेभ्यश्चापि किञ्चन ।
 दृष्टस्त्वं प्रभया गोप्या युक्तो वृन्दावने वने ॥ ५७ ॥
 सद्यो मञ्छब्दमात्रेण तिरोधानं कृतं त्वया ।
 प्रभा देवं परित्यज्य जगाम सूर्यमण्डले ॥ ५८ ॥
 ततस्तस्याः शरीरे य तीव्रं तेजो बभूव उ ।
 संविलज्य त्वया दत्तं प्रेम्णा प्ररुदता पुरा ॥ ५९ ॥
 विसृष्टं यक्षुषोः कृष्ण लज्जया मद्भवेन य ।
 दुःताशनाय किञ्चिद्य यक्षेभ्यश्चापि किञ्चन ॥ ६० ॥
 किञ्चित्पुरुषसिंहेभ्यो देवेभ्यश्चापि किञ्चन ।
 किञ्चिद्विषशुभनेभ्यश्च नागेभ्योऽपि य किञ्चन ॥ ६१ ॥
 ब्राह्मणोभ्यो मुनिभ्यश्च तपस्विभ्यश्च किञ्चन ।
 स्त्रीभ्यः सौभाग्ययुक्ताभ्यो यशस्विभ्यश्च किञ्चन ॥ ६२ ॥
 तत्तु दत्त्वा य सर्वेभ्यः पूर्वं प्ररुदितं त्वया ।
 शान्तिगोप्या युतस्त्वं य दृष्टोऽसि रासमण्डले ॥ ६३ ॥
 वसन्ते पुष्पशय्यायां मात्यवांश्चन्दनोक्षितः ।
 रत्नप्रदीपैर्युक्तो य रत्ननिर्माणमन्दिरे ॥ ६४ ॥
 रत्नभूषणभूषाढयो रत्नभूषितया सह ।
 तथा दत्तं य ताम्भूलं भुक्तवांश्च पुरा विभो ॥ ६५ ॥
 सद्यो मञ्छब्दमात्रेण तिरोधानं कृतं त्वया ।
 शान्तिर्देवं परित्यज्य भिया वीना त्वयि प्रभो ॥ ६६ ॥
 ततस्तस्याः शरीरे य गुणश्रेष्ठं बभूव उ ।
 संविलज्य त्वया दत्तं प्रेम्णा प्ररुदता पुरा ॥ ६७ ॥
 विश्वे तु विपिने किञ्चिद्ब्राह्मणो य मयि प्रभो ।
 शुद्धसत्त्वस्वरूपायै किञ्चित्त्वक्ष्यै पुरा विभो ॥ ६८ ॥
 त्वन्मन्त्रोपासकेभ्यश्च शाङ्गतेभ्यश्चापि किञ्चन ।

तपस्वित्यश्च धर्माय धर्मिष्ठेत्यश्च डिञ्चन ॥ ६८ ॥
 मया पूर्वं य त्वं दृष्टो गोप्या य क्षमया सः ।
 सुवेषयुक्तो मालावान् गन्धयन्दनयर्थितः ॥ ७० ॥
 रत्नभूषितया गन्धयन्दनोक्षितया सः ।
 सुभेन मूर्च्छितस्तल्पे पुष्पयन्दनयर्थिते ॥ ७१ ॥
 श्लिष्टो निद्रितया सद्यः सुभेन नवसङ्गमात् ।
 मया प्रभोधिता सा य भवांश्च स्मरणां कुरु ॥ ७२ ॥
 गृहीतं पीतवस्त्रं य मुरली य मनोहरा ।
 वनमालाडौस्तुभश्चाप्यमूढं रत्नकुण्डलम् ॥ ७३ ॥
 पश्चात्प्रदत्तं प्रेम्णा य साभीनां वचनादलो ।
 लज्जया कृष्णवर्णाऽऽभूद्भवान् पापेन यः प्रभो ॥ ७४ ॥
 क्षमा देहं परित्यज्य लज्जया पृथिवीं गता ।
 ततस्तस्याः शरीरे य गुणश्रेष्ठे अभूव ह ॥ ७५ ॥
 संविलज्य त्वया दत्तं प्रेम्णा प्ररुदता पुनः ।
 डिञ्चिदत्तं विषणवे य वैष्णवेत्यश्च डिञ्चन ॥ ७६ ॥
 धार्मिकेत्यश्च धर्माय दुर्बलेत्यश्च डिञ्चन ।
 तपस्वित्योऽपि देवेभ्यः पण्डितेत्यश्च डिञ्चन ॥ ७७ ॥
 अतत्ते कथितं सर्वं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।
 त्वद्गुणं चैव बहुशो न जानामि परं प्रभो ॥ ७८ ॥
 एत्येवमुक्त्वा सा राधा रक्तपङ्कजलोचना ।
 गङ्गां वक्तुं समारेभे नम्रास्यां लज्जितां सतीम् ॥ ७९ ॥
 गङ्गा रत्नस्यं विज्ञाय योगेन सिद्धयोगिनी ।
 तिरोभूय सभामध्ये स्वजलं प्रविवेश सा ॥ ८० ॥
 राधा योगेन विज्ञाय सर्वत्रावस्थितां य ताम् ।
 पानं कर्तुं समारेभे गण्डूषात्सिद्धयोगिनी ॥ ८१ ॥
 गङ्गा रत्नस्यं विज्ञाय योगेन सिद्धयोगिनी ।
 श्रीकृष्णायरणाभ्मोजे विवेश शरणां ययौ ॥ ८२ ॥

गोलोके सा य वैकुण्ठे ब्रह्मलोकादिके तथा ।
 ददर्श राधा सर्वत्र नैव गङ्गां ददर्श सा ॥ ८३ ॥
 सर्वत्र जलशून्यं य शुष्कपङ्क्तं य गोलकम् ।
 जलजन्तुसमूहैश्च मृतदेहैः समन्वितम् ॥ ८४ ॥
 ब्रह्मविष्णुशिवानन्तधर्मैन्द्रेन्दुदिवकराः ।
 मनवो मुनयः सर्वे देवसिद्धतपस्विनः ॥ ८५ ॥
 गोलोकं य समाजग्मुः शुष्ककण्ठोष्ठतालुकाः ।
 सर्वे प्राणोर्गोविन्दं सर्वेशं प्रकृतेः परम् ॥ ८६ ॥
 वरं वरेण्यं वरदं वरिष्ठं वरकारणम् ।
 गोपिकागोपवृन्दानां सर्वेषां प्रवरं प्रभुम् ॥ ८७ ॥
 निरीडं य निराकारं निर्लिप्तं य निराश्रयम् ।
 निर्गुणं य निरुत्साहं निर्विकारं निरञ्जनम् ॥ ८८ ॥
 स्वेच्छामयं य साकारं भक्तानुग्रहकारकम् ।
 सत्त्वस्वरूपं सत्येशं साक्षिरूपं सनातनम् ॥ ८९ ॥
 परं परेशं परमं परमात्मानमीश्वरम् ।
 प्रणम्य तुष्टुवुः सर्वे भजित्प्रमात्मकन्धराः ॥ ९० ॥
 सगद्गदाः साश्रुनेत्राः पुलकाङ्कितविग्रहाः ।
 सर्वे संस्तूय सर्वेशं भगवन्तं परात्परम् ॥ ९१ ॥
 ज्योतिर्मयं परं ब्रह्म सर्वकारणकारणम् ।
 अमूल्यरत्ननिर्माणयित्रसिंहासनस्थितम् ॥ ९२ ॥
 सेव्यमानं य गोपालैः श्रेतयामरवायुना ।
 गोपालिकानृत्यगीतं पश्यन्तं सस्मितं मुदा ॥ ९३ ॥
 प्राणधिकप्रियतमं राधावक्षःस्थलस्थितम् ।
 तथा प्रदत्तं ताम्भूलं भुक्तवन्तं सुवासितम् ॥ ९४ ॥
 परिपूर्णातमं रासे दृष्टुश्च सुरेश्वरम् ।
 मुनयो मनवः सिद्धास्तापसाश्च तपस्विनः ॥ ९५ ॥
 प्रलृष्टमनसः सर्वे जग्मुः परमविस्मयम् ।
 परस्परं समालोक्य प्रीयुस्ते य यतुर्भुजम् ॥ ९६ ॥

निवेदितं जगन्नाथं स्वाभिप्रायमभीप्सितम् ।
ब्रह्मा तद्भयनं श्रुत्वा विषण्णुं कृत्वा स्वदक्षिणे ॥ ९७ ॥
वामतो वामदेवं यं जगाम कृष्णसन्निधिम् ।
परमानन्दयुक्तं यं परमानन्दरूपिणीम् ॥ ९८ ॥
सर्वं कृष्णमयं धाता ददर्श रासमण्डले ।
सर्वं समानवेषं यं समानासनसंस्थितम् ॥ ९९ ॥
द्विभुजं मुरलीहस्तं वनमालाविभूषितम् ।
मयूरपिच्छयूडं यं कौस्तुभेन विराजितम् ॥ १०० ॥
अतीव कमनीयं यं सुन्दरं शान्तविग्रहम् ।
गुणारूपाशरूपेण तेजसा वयसा त्विषा ॥ १०१ ॥
परिपूर्णातमं सर्वं सर्वैश्वर्यसमन्वितम् ।
किं सेव्यं सेवकं किं वा दृष्ट्वा निर्वक्तुमक्षमः ॥ १०२ ॥
क्षाणं तेजः स्वरूपं यं रूपं तत्र स्थितं क्षणम् ।
निराकारं यं साकारं ददर्श द्विविधं क्षणम् ॥ १०३ ॥
अेकमेव क्षणं कृष्णं राधया रक्षितं परम् ।
प्रत्येकासनसंस्थं यं तथा सार्धं यं तत्क्षणम् ॥ १०४ ॥
राधारूपधरं कृष्णं कृष्णरूपं कलत्रकम् ।
किं स्त्रीरूपं यं पुरुषं विधाता ध्यातुमक्षमः ॥ १०५ ॥
दृत्पद्मस्थं यं श्रीकृष्णं ध्यात्वा ध्यानेन यक्षुषा ।
यकार स्तवनं भक्त्या परिहारमनेकधा ॥ १०६ ॥
ततः स्वयक्षुरुन्मील्य पुनश्च तदनुज्ञया ।
ददर्श कृष्णमेकं यं राधावक्षःस्थलस्थितम् ॥ १०७ ॥
स्वपार्श्वैः परिवृतं गोपीमाण्डलमण्डितम् ।
पुनः प्रणोमुस्तं दृष्ट्वा तुष्टुवुः परमेश्वरम् ॥ १०८ ॥
तदभिप्रायमाज्ञाय तानुवाय रमेश्वरः ।
सर्वात्मा स यं सर्वज्ञः सर्वेशः सर्वभावनः ॥ १०९ ॥
श्रीभगवानुवाच ।

आगच्छ कुशलं ब्रह्मन्नागच्छ कमलापते ।
 छंदागच्छ महादेव शश्वत्कुशलमस्तु वः ॥ ११० ॥
 आगता छि महाभागा गङ्गानयनकारणात् ।
 गङ्गा यं यरणाभोजे भयेन शरणां गता ॥ १११ ॥
 राधेमां पातुमिच्छन्ती दृष्ट्वा मत्सन्निधानतः ।
 दास्यामीमां यं भवतां यूयं कुरुत निर्भयाम् ॥ ११२ ॥
 श्रीकृष्णस्य वयः श्रुत्वा सस्मितः कमलोद्भवः ।
 तुष्टाव राधाभाराद्यां श्रीकृष्णपरिपूजिताम् ॥ ११३ ॥
 वक्त्रैश्चतुर्भिः संस्तूय भक्तिनम्रात्मकन्धरः ।
 धाता यतुर्णां वेदानामुवाच यतुराननः ॥ ११४ ॥
 यतुरानन उवाच ।
 गङ्गा त्वद्गुणसम्भूता प्रभोश्च रासमण्डले ।
 युवयोर्द्रव्यरूपा सा मुग्धयोः शङ्करस्वनात् ॥ ११५ ॥
 कृष्णांशा यं त्वदंशा यं त्वत्कन्यासदृशी प्रिया ।
 त्वन्मन्त्रग्रहणं कृत्वा करोतु तव पूजनम् ॥ ११६ ॥
 भविष्यति पतिस्तस्या वैकुण्ठेशश्चतुर्भुजः ।
 भूस्थायीः कलयति तस्याः पतिर्लवणवारिधिः ॥ ११७ ॥
 गोलोकस्था यं या गङ्गा सर्वत्रस्था तथाम्बिके ।
 तदम्बिका त्वं देवेशी सर्वदा सा त्वदात्मजा ॥ ११८ ॥
 ब्रह्मणो वयनं श्रुत्वा स्वीयकारं यं सस्मिता ।
 वडिर्भूव सा कृष्णपादाङ्गुष्ठनभाग्रतः ॥ ११९ ॥
 तत्रैव सत्कृता शान्ता तस्थौ तेषां यं मध्यतः ।
 उवास तोयाद्दुत्थाय तदधिष्ठातृदेवता ॥ १२० ॥
 ततोयं ब्रह्मणा किञ्चित्स्थापितं यं कमण्डलौ ।
 किञ्चिद्धार शिरसि यन्मार्गकृतशेखरः ॥ १२१ ॥
 गङ्गायै राधिकामन्त्रं प्रददौ कमलोद्भवः ।
 तत्स्तोत्रं कवयं पूजां विधानं ध्यानमेव च ॥ १२२ ॥
 सर्वं तत्सामवेदोक्तं पुरश्चर्याकमं तथा ।

गङ्गा तामेव सम्पूज्य वैकुण्ठं प्रथमौ सल ॥ १२३ ॥
 लक्ष्मीः सरस्वती गङ्गा तुलसी विश्वपावनी ।
 अेता नारायणस्यैव यतस्रो योषितो मुने ॥ १२४ ॥
 अथ तं सस्मितः कृष्णो ब्रह्माणं समुवाच सः ।
 सर्वकालस्य वृत्तान्तं दृर्बोधमविपश्चितम् ॥ १२५ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 गृडाण गङ्गां ले ब्रह्मन् ले विष्णो ले मलेश्वर ।
 श्कुण्डु कालस्य वृत्तान्तं मत्तो ब्रह्मनिशामय ॥ १२६ ॥
 यूयं य येऽन्ये देवाश्च मुनयो मनवस्तथा ।
 सिद्धा यशस्विनश्चैव ये येऽत्रैव समागताः ॥ १२७ ॥
 अेते श्रुवन्ति गोलोके कालयङ्कविवर्जिते ।
 जलाप्लुते सर्वविश्वं जातं कल्पक्षयोऽधुना ॥ १२८ ॥
 ब्रह्माधा येऽन्यविश्वस्थास्ते विलीनाधुना मयि ।
 वैकुण्ठं य विना सर्वं जलमग्नं य पद्मज ॥ १२९ ॥
 गत्वा सृष्टिं कुरु पुनर्ब्रह्मलोकादिकं भवम् ।
 स्वं ब्रह्माण्डं विरचय पश्चाद् गङ्गा प्रयास्यति ॥ १३० ॥
 अेवमन्येषु विश्वेषु सृष्टौ ब्रह्मादिकं पुनः ।
 करोम्यहं पुनः सृष्टिं गच्छ शीघ्रं सुरैः सल ॥ १३१ ॥
 गतो बहुतरः कालो युष्माकं य यतुर्मुष्माः ।
 गताः कतिविधास्ते य भविष्यन्ति य वेधसः ॥ १३२ ॥
 ष्ट्युक्त्वा राधिकानाथो जगामान्तःपुरे मुने ।
 देवा गत्वा पुनः सृष्टिं यङ्कुरेव प्रयत्नतः ॥ १३३ ॥
 गोलोके य स्थिता गङ्गा वैकुण्ठे शिवलोकके ।
 ब्रह्मलोकके स्थितान्यत्र यत्र यत्र पुरः स्थिता ॥ १३४ ॥
 तत्रैव सा गता गङ्गा याज्ञया परमात्मनः ।
 निर्गता विष्णुपादाब्जात्तेन विष्णुपदी स्मृता ॥ १३५ ॥
 ष्ट्येवं कथितं ब्रह्मन् गङ्गोपाध्यानमुत्तमम् ।
 सुभदं भोक्षदं सारं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ १३६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे
गङ्गोपाख्यानवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ८.१३ ॥

८.१४ यत्तुर्दशोऽध्यायः । गङ्गायाः कृष्णपत्नीत्ववर्णनम् ।

नारद उवाच ।

लक्ष्मीः सरस्वती गङ्गा तुलसी विश्वपावनी ।

येता नारायणस्यैव यत्सन्न प्रिया एति ॥ १ ॥

गङ्गा जगाम वैकुण्ठमिदमेव श्रुतं मया ।

कथं सा तस्य पत्नी य बभूवेति य न श्रुतम् ॥ २ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

गङ्गा जगाम वैकुण्ठं तत्पश्चाज्जगतां विधिः ।

गत्वोवाच तथा सार्धं प्रणम्य जगदीश्वरम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

राधाकृष्णगङ्गसम्भूता या देवी द्रव्यरूपिणी ।

नवयौवनसम्पन्ना सुशीला सुन्दरी वरा ॥ ४ ॥

शुद्धसत्त्वस्वरूपा य कोधाडङ्गारवर्जिता ।

तद्गङ्गसम्भवा नान्यं वृणोतीत्यं य तं विना ॥ ५ ॥

तत्रातिमानिनी राधा सा य तेजस्विनी वरा ।

समुद्युक्ता पातुमिमां भीतेयं बुद्धिपूर्वकम् ॥ ६ ॥

विवेश यरणाम्भोजे कृष्णस्य परमात्मनः ।

सर्वत्र गोलकं शुष्कं दृष्ट्वाऽहमगमं तदा ॥ ७ ॥

गोलोके यत्र कृष्णश्च सर्ववृत्तान्तप्राप्तये ।

सर्वान्तरात्मा सर्वेषां ज्ञात्वाभिप्रायमेव य ॥ ८ ॥

अलिश्चकार गङ्गा य पादाङ्गुष्ठनभाग्रतः ।

दत्त्वास्यै राधिकाभन्त्रं पूरयित्वा य गोलकम् ॥ ९ ॥

प्रणम्य तां य राधेशं गृहीत्वात्रागमं प्रभो ।

गान्धर्वेण विवाडेन गृहाणोमां सुरेश्वरीम् ॥ १० ॥

सुरेश्वरेषु रसिको रसिकेयं समागता ।

त्वं रत्नं पुंसु देवेश स्त्रीरत्नं स्त्रीष्वियं सती ॥ ११ ॥

विदग्धया विदग्धेन सङ्गमो गुणवान् भवेत् ।

उपस्थितां स्वयं कन्यां न गृह्णातीह यः पुमान् ॥ १२ ॥

तं विहाय महालक्ष्मी रुष्टा याति न संशयः ।

यो भवेत्पण्डितः सो ऽपि प्रकृतिं नावमन्यते ॥ १३ ॥

सर्वे प्राकृतिकाः पुंसः कामिन्यः प्रकृतेः कलाः ।

त्वमेव भगवान्नाथो निर्गुणः प्रकृतेः परः ॥ १४ ॥

अर्धाङ्गं द्विभुजं कृष्णो योऽर्धाङ्गेन यतुर्भुजः ।

कृष्णवामाङ्गसम्भूता भ्रूव राधिका पुरा ॥ १५ ॥

दक्षिणांशः स्वयं सा य वामांशः कमला तथा ।

तेनेयं त्वां वृणोत्येव यतस्त्यद्देहसम्भवा ॥ १६ ॥

अेकाङ्गं यैव स्वीपुंसोर्यथा प्रकृतिपूरुषौ ।

इत्येवमुक्त्वा धाता तां तं समर्प्य जगाम सः ॥ १७ ॥

गान्धर्वेण विवाडेन तां जग्राह हरिः स्वयम् ।

नारायणः करं धृत्वा पुष्पयन्धनयर्थितम् ॥ १८ ॥

रेमे रमापतिस्तत्र गङ्गया सङ्घितो मुदा ।

गङ्गा पृथ्वीं गता या सा स्वस्थानं पुनरागता ॥ १९ ॥

निर्गता विष्णुपादाब्जात्तेन विष्णुपटीति य ।

मूर्च्छां सम्प्राप सा देवी नवसङ्गमलीलया ॥ २० ॥

रसिका सुभसम्भोगाद्रसिकेश्वरसंयुता ।

तां दृष्ट्वा दृःभिता वाणी पद्मया वर्जितापि य ॥ २१ ॥

नित्यमीर्ष्यति तां वाणी न य गङ्गा सरस्वतीम् ।

गङ्गा शशाप कोपेन भारते य हरिप्रिया ॥ २२ ॥

गङ्गया सङ्घ तस्यैव तिस्रो भार्या रमापतेः ।

सार्धं तुलस्या पश्चात्त्य यतस्त्रशाभवन्मुने ॥ २३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे गङ्गायाः
कृष्णपत्नीत्ववर्णनं नाम सतुर्दशोऽध्यायः ॥ ८.१४ ॥

८.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । नारायणनारदसंवादे शक्तिप्रादुर्भावः ।

नारद उवाच ।

नारायणप्रिया साध्वी कथं सा य बभूव उ ।
तुलसी कुत्र सम्भूता का वा सा पूर्वजन्मनि ॥ १ ॥

कस्य वा सा कुले जाता कस्य कन्या कुले सती ।
केन वा तपसा सा य सम्प्राप्ता प्रकृतेः परम् ॥ २ ॥

निर्विकारं निरीडं य सर्वविश्वस्वरूपकम् ।
नारायणं परं ब्रह्म परमेश्वरमीश्वरम् ॥ ३ ॥

सर्वाराध्यं य सर्वेशं सर्वज्ञं सर्वकारणम् ।
सर्वाधारं सर्वरूपं सर्वेषां परिपालकम् ॥ ४ ॥

कथमेतादृशी देवी वृक्षत्वं समवाप उ ।
कथं साध्यसुरग्रस्ता सम्भूतव तपस्विनी ॥ ५ ॥

सुस्निग्धं मे मनो लोलं प्रेरयन्मां मुहुर्मुहुः ।
छेत्तुमर्हसि सन्देहं सर्वं सन्देहभञ्जन ॥ ६ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

मनुश्च दक्षसावर्णिः पुण्यवान् वैष्णवः शुचिः ।
यशस्वी कीर्तिमांश्चैव विष्णोरेणसमुद्भवः ॥ ७ ॥

तत्पुत्रो ब्रह्मसावर्णिर्धर्मिष्ठो वैष्णवः शुचिः ।
तत्पुत्रो धर्मसावर्णिवैष्णवश्च जितेन्द्रियः ॥ ८ ॥

तत्पुत्रो रुद्रसावर्णिर्भक्तिमान्विजितेन्द्रियः ।
तत्पुत्रो देवसावर्णिविष्णुप्रतपरायणः ॥ ९ ॥

तत्पुत्र एन्द्रसावर्णिर्महाविष्णुपरायणः ।
वृषध्वजश्च तत्पुत्रो वृषध्वजपरायणः ॥ १० ॥

यस्याश्रमे स्वयं शम्भुरासीद्देवयुगत्रयम् ।

पुत्रादपि परः स्नेहो नृपे तस्मिञ्छिवस्य च ॥ ११ ॥

न च नारायणं मेने न लक्ष्मीं न सरस्वतीम् ।

पूजां च सर्वदेवानां दूरीभूता चकार सः ॥ १२ ॥

भाद्रे मासि महालक्ष्मीपूजां मत्तो बभञ्ज ७ ।

तथा माधीयपञ्चम्यां विस्मृता सर्वदेवतैः ॥ १३ ॥

पापः सरस्वतीपूजां दूरीभूता चकार सः ।

यज्ञं च विष्णुपूजां च निन्दन्तं तं दिवाकरः ॥ १४ ॥

युकोप देवो भूपेन्द्रं शशाप शिवकारणात् ।

अष्टश्रीस्त्वञ्च भवेति तं शशाप दिवाकरः ॥ १५ ॥

शूलं गृहीत्वा तं सूर्यमघावच्छङ्करः स्वयम् ।

पित्रा सार्धं दिनेशश्च ब्रह्माणं शरणां ययौ ॥ १६ ॥

शिवस्त्रिशूलस्तश्च ब्रह्मलोकं ययौ कुधा ।

ब्रह्मा सूर्यं पुरस्कृत्य वैकुण्ठं च ययौ भिया ॥ १७ ॥

ब्रह्मकश्यपमार्तण्डाः सन्त्रस्ताः शुष्कतालुकाः ।

नारायणं च सर्वेशं ते ययुः शरणां भिया ॥ १८ ॥

मूर्छां प्रालोमुस्ते गत्वा तुष्टुवुश्च पुनः पुनः ।

सर्वं निवेदनं यङ्कुर्भयस्य कारणां हरौ ॥ १९ ॥

नारायणश्च कृपया तेभ्यश्च ज्यभयं ददौ ।

स्थिरा भवत उे भीता भयं किञ्च मयि स्थिते ॥ २० ॥

स्मरन्ति ये यत्र तत्र मां विपत्तौ भयान्विताः ।

तांस्तत्र गत्वा रक्षामि यङ्कस्तस्त्वरान्वितः ॥ २१ ॥

पाताळं जगतां देवाः कर्ता च सततं सदा ।

अष्टा च ब्रह्मरूपेण संदर्ता शिवरूपतः ॥ २२ ॥

शिवोऽहं त्वमहं यापि सूर्योऽहं त्रिगुणात्मकः ।

विधाय नानारूपं च करोमि सृष्टिपालनम् ॥ २३ ॥

यूयं गच्छत भद्रं वो भविष्यति भयं कुतः ।

अधप्रभृति मद्दरेण भयं वो नास्ति शङ्करात् ॥ २४ ॥

सर्वेशो वै स भगवाच्छङ्कुरश्च सतां पतिः ।
 भक्ताधीनश्च भक्तानां भक्तात्मा भक्तवत्सलः ॥ २५ ॥
 सुदर्शनः शिवश्चैव मम प्राणाधिकः प्रियः ।
 ब्रह्माण्डेषु न तेजस्वी डे ब्रह्मन्नयोः परः ॥ २६ ॥
 शक्तः स्रष्टुं महादेवः सूर्यकोटिं च लीलया ।
 कोटिं च ब्रह्मणामेवं नासाध्यं शूलिनः प्रभोः ॥ २७ ॥
 भाज्यज्ञानं नैव किञ्चिद्द्विधायते मां द्विवानिशम् ।
 मन्मन्त्रान्मद्गुणान्भक्त्या पञ्चवक्त्रेण गायति ॥ २८ ॥
 अहमेवं चिन्तयामि तत्त्वत्याणं द्विवानिशम् ।
 ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ॥ २९ ॥
 शिवस्वर्गुपो भगवाञ्छिवाधिष्ठातृवता ।
 शिवं भवति तस्माच्च शिवं तेन विदुर्भुधाः ॥ ३० ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र जगाम शङ्करः स्थितः ।
 शूलहस्तो वृषारूढो रक्तपङ्कजलोचनः ॥ ३१ ॥
 अवरुज्य वृषात्तूर्णं भक्तिनम्रात्मकन्धरः ।
 ननाम भक्त्या तं शान्तं लक्ष्मीकान्तं परात्परम् ॥ ३२ ॥
 रत्नसिंहासनस्थं च रत्नालङ्कारभूषितम् ।
 किरीटिनं कुण्डलिनं चङ्किलां वनमालिनम् ॥ ३३ ॥
 नवीननीरदश्यामं सुन्दरं च यतुर्भुजम् ।
 यतुर्भुजैः सेवितं च श्वेतयामरवायुना ॥ ३४ ॥
 चन्दनोक्षितसर्वाङ्गं भूषितं पीतवाससम् ।
 लक्ष्मीप्रदत्तताम्बूलं भुक्तवन्तं च नारद ॥ ३५ ॥
 विद्याधरीनृत्यगीतं पश्यन्तं सस्मितं सदा ।
 ईश्वरं परमात्मानं भक्तानुग्रहविग्रहम् ॥ ३६ ॥
 तं ननाम महादेवो ब्रह्मणो नमितश्च सः ।
 ननाम सूर्यो भक्त्या च सन्नस्तश्चन्द्रशेखरम् ॥ ३७ ॥
 कश्यपश्च महाभक्त्या तुष्टाय च ननाम च ।
 शिवः संस्तूय सर्वेशं समुवास सुभासने ॥ ३८ ॥

सुभासने सुभासीनं विश्रान्तं यन्द्रशेभरम् ।
श्वेतयामरवातेन सेवितं विषणुपार्षटैः ॥ ३८ ॥
पीयूषतुल्यमधुरं वचनं सुमनोहरम् ।
विषणुरुवाच ।
आगतोऽसि कथं यात्र वद कोपस्य कारणम् ॥ ४० ॥
महादेव उवाच ।
वृषध्वजं य मद्भक्तं मम प्राणाधिकं प्रियम् ।
सूर्यः शशाप धृति मे प्रकोपस्य तु कारणम् ॥ ४१ ॥
पुत्रवत्सलशोकेन सूर्यं हन्तुं समुद्यतः ।
स भ्रज्माणं प्रपन्नश्च सूर्यश्च स विधिस्त्वयि ॥ ४२ ॥
त्वयि ये शरणापन्ना ध्यानेन वयसापि वा ।
निरापदो विशङ्कास्ते जरा मृत्युश्च तैर्जितः ॥ ४३ ॥
प्रत्यक्षं शरणापन्नास्तद्दुर्लभं किं वदामि त्वोः ।
हरिस्मृतिश्चाभयदा सर्वमङ्गलदा सदा ॥ ४४ ॥
किं मे भक्तस्य भविता तन्मे भूहि जगत्प्रभो ।
श्रीउतस्यास्य मूढस्य सूर्यशापेन उेतुना ॥ ४५ ॥
विषणुरुवाच ।
कालोऽतियातो दैवेन युगानामेकविंशतिः ।
वैकुण्ठं घटिकार्धेन शीघ्रं गच्छ त्वमालयम् ॥ ४६ ॥
वृषध्वजो मृतः कालाद्दुर्निवार्यात्सुदारणात् ।
रथध्वजश्च तत्पुत्रो मृतः सोऽपि श्रिया उतः ॥ ४७ ॥
तत्पुत्रौ य महाभागौ धर्मध्वजकुशध्वजौ ।
दृत्श्रियौ सूर्यशापात्स्मृतौ परमवैषण्वौ ॥ ४८ ॥
राज्यभ्रष्टौ श्रिया भ्रष्टौ कमलातपसा रतौ ।
तयोश्च भार्ययोर्लक्ष्मीः कलया य भविष्यति ॥ ४९ ॥
सम्पद्युक्तौ तदा तौ य नृपश्रेष्ठौ भविष्यतः ।
मृतस्ते सेवकः शम्भो गच्छ यूयं य गच्छत ॥ ५० ॥

धृत्युक्त्वा य सलक्ष्मीकः सभातोऽभ्यन्तरङ्गतः ।
 देवा जग्मुः सम्प्रलृष्टाः स्वाश्रमं परया मुदा ।
 शिवश्च तपसे शीघ्रं परिपूर्णात्मो ययौ ॥ ५१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 शक्तिप्रादुर्भावो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ८.१५ ॥

८.१६ षोडशोऽध्यायः । महालक्ष्म्या वेदवतीरूपेण राजगृहे जन्मवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 लक्ष्मीं तौ य समाराध्य योगेण तपसा मुने ।
 वरमिष्टं य प्रत्येकं सम्प्रापतुरभीप्सितम् ॥ १ ॥
 महालक्ष्मीवरेणैव तौ पृथ्वीशौ बभूवतुः ।
 पुण्यवन्तौ पुत्रवन्तौ धर्मध्वजकुशध्वजौ ॥ २ ॥
 कुशध्वजस्य पत्नी य देवी मालावती सती ।
 सा सुषाव य कालेन कमलांशां सुतां सतीम् ॥ ३ ॥
 सा य भूयिष्ठकालेन ज्ञानयुक्ता बभूव ७ ।
 कृत्वा वेदध्वनिं स्पष्टमुत्तस्थौ सूतिकागृहात् ॥ ४ ॥
 वेदध्वनिं सा यकार जातमात्रेण कन्यका ।
 तस्मात्तां य वेदवतीं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ५ ॥
 जातमात्रेण सुस्नाता जगाम तपसे वनम् ।
 सर्वैर्निषिद्धा यत्नेन नारायणपरायणा ॥ ६ ॥
 अेकमन्वन्तरं यैव पुष्करे य तपस्विनी ।
 अत्युग्रां य तपस्यां य लीलया हि यकार सा ॥ ७ ॥
 तथापि पुष्टा न क्लिष्टा नवयौवनसंयुता ।
 सुश्राव सा य सलसा सुवायमशरीरिणीम् ॥ ८ ॥
 जन्मान्तरे य ते भर्ता भविष्यति हरिः स्वयम् ।
 ब्रह्मादिभिर्दुराराध्यं पतिं लप्स्यसि सुन्दरि ॥ ९ ॥
 एति श्रुत्वा य सा लृष्टा यकार ७ पुनस्तापः ।

अतीव निर्जनस्थाने पर्वते गन्धमादने ॥ १० ॥
 तत्रैव सुचिरं तम्वा विश्वस्य समुवास सा ।
 दृष्ट्वा पुरतस्तत्र रावणं दुर्निवारणम् ॥ ११ ॥
 दृष्ट्वा सातिथिभक्त्या य पाद्यं तस्मै ददौ किल ।
 सुस्वादुभूतं य क्लृप्तं जलं यापि सुशीतलम् ॥ १२ ॥
 तस्य भुक्त्वा स पापिष्ठश्रोवासा तत्समीपतः ।
 यकार प्रश्नमिति तां का त्वं कल्याणि वर्तसे ॥ १३ ॥
 तां दृष्ट्वा स वरारोडां पीनश्रोणिपयोधराम् ।
 शरत्पद्मोत्सवास्यां य सस्मितां सुदतीं सतीम् ॥ १४ ॥
 भूर्च्छामिवाप कृपाणः कामभाणप्रपीडितः ।
 स करेण समाकृष्य शृङ्गारं कर्तुमुद्यतः ॥ १५ ॥
 सती युकोप दृष्ट्वा तं स्तम्भितं य यकार उ ।
 स जडो हस्तपादैश्च किञ्चिद्भक्तुं न य क्षमः ॥ १६ ॥
 तुष्टाव मनसा देवीं प्रययौ पद्मलोचनाम् ।
 सा तुष्टा तस्य स्तवनं सुकृतं य यकार उ ॥ १७ ॥
 सा शशाप मर्त्ये त्वं विनङ्क्ष्यसि सभान्धवः ।
 स्पृष्ट्वा च त्वया कामाद् भलं याप्यवलोकय ॥ १८ ॥
 धत्सुकृत्वा सा य योगेन देहत्यागं यकार उ ।
 गङ्गायां तां य संन्यस्य स्वगृहं रावणो ययौ ॥ १९ ॥
 अहो किमद्भुतं दृष्टं किं कृतं वानयाधुना ।
 धति सञ्चिन्त्य सञ्चिन्त्य विललाप पुनः पुनः ॥ २० ॥
 सा य कालान्तरे साध्वी बभूव जनकात्मजा ।
 सीतादेवीति विख्याता यदर्थं रावणो हतः ॥ २१ ॥
 महातपस्विनी सा य तपसा पूर्वजन्मतः ।
 लेभे रामं य भर्तारं परिपूर्णातमं हरिम् ॥ २२ ॥
 सम्प्राप तपसाऽऽराध्य दुराराध्यं जगत्पतिम् ।
 सा रमा सुचिरं रेमे रामेण सह सुन्दरी ॥ २३ ॥

जातिस्मरा न स्मरति तपसश्च क्लमं पुरा ।
 सुभेन तज्जडौ सर्वं द्युःखं यापि सुखं कृते ॥ २४ ॥
 नानाप्रकारविभवं यकार सुचिरं सती ।
 सम्प्राप्य सुकुमारं तमतीव नवयौवना ॥ २५ ॥
 गुणिनं रसिकं शान्तं कान्तं देवमनुत्तमम् ।
 स्त्रीणां मनोङ्गं रुचिरं तथा लेभे यथेप्सितम् ॥ २६ ॥
 पितुः सत्यपालनार्थं सत्यसन्धो रघूद्रुहः ।
 जगाम काननं पश्चात्कालेन य बलीयसा ॥ २७ ॥
 तस्थौ समुद्रनिःकटे सीतया लक्ष्मणेन य ।
 ददर्श तत्र वह्निं य विप्ररूपधरं हरिः ॥ २८ ॥
 रामं य द्युःषितं दृष्ट्वा स य द्युःषी बभूव ह ।
 उवाच किञ्चित्सत्येष्टं सत्यं सत्यपरायणः ॥ २९ ॥
 द्विज उवाच ।
 भगवच्छ्रूयतां राम कालोऽयं यद्युपस्थितः ।
 सीतालरुणकालोऽयं तवैव समुपस्थितः ॥ ३० ॥
 दैवं य द्युर्निवार्यं य न य दैवात्परो बली ।
 जगत्प्रसू मयि न्यस्य छायां रक्षान्तिकेऽधुना ॥ ३१ ॥
 दास्यामि सीतां तुभ्यं य परीक्षासमये पुनः ।
 दैवैः प्रस्थापितोऽहं य न य विप्रो हुताशनः ॥ ३२ ॥
 रामस्तद्रथनं श्रुत्वा न प्रकाश्य य लक्ष्मणम् ।
 स्वीकारं वयसश्चक्रे हृदयेन विदूयता ॥ ३३ ॥
 वह्निर्योगेन सीताया मायासीतां यकार ह ।
 तत्तुल्यगुणसर्वाङ्गां ददौ रामाय नारद ॥ ३४ ॥
 सीतां गृहीत्वा स ययौ गोप्यं वक्तुं निषिध्य य ।
 लक्ष्मणो नैव बुबुधे गोप्यमन्यस्य का कथा ॥ ३५ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे रामो ददर्श कानकं भृगम् ।
 सीता तं प्रेरयामास तदर्थं यत्पूर्वकम् ॥ ३६ ॥
 संन्यस्य लक्ष्मणं रामो जानक्या रक्षणे वने ।

स्वयं जगाम तूर्णं तं विव्याध सायडेन य ॥ ३७ ॥

लक्ष्मणोति य शब्दं स कृत्वा य मायया भृगुः ।

प्राणांस्तत्याज सलसा पुरो दृष्ट्वा हरिं स्मरन् ॥ ३८ ॥

भृगुदेवं परित्यज्य दिव्यरूपं विधाय य ।

रत्ननिर्माणयानेन वैकुण्ठं स जगाम ७ ॥ ३९ ॥

वैकुण्ठलोकद्वार्यासीत्किङ्करो द्वारपालयोः ।

पुनर्जगाम तद्द्वारमादेशाद् द्वारपालयोः ॥ ४० ॥

अथ शब्दं य सा श्रुत्वा लक्ष्मणोति य विक्रमम् ।

तं छि सा प्रेरयामास लक्ष्मणं रामसन्निधौ ॥ ४१ ॥

गते य लक्ष्मणे रामं रावणो दुर्मिवाराणः ।

सीतां गृहीत्वा प्रथयौ लङ्कामेव स्वलीलया ॥ ४२ ॥

विषसाद्य य रामश्च वने दृष्ट्वा य लक्ष्मणम् ।

तूर्णं य स्वाश्रमं गत्वा सीतां नैव ददर्श सः ॥ ४३ ॥

भूर्च्छां सम्प्राप सुचिरं विललाप भृशं पुनः ।

पुनः पुनश्च बभ्राम तदन्वेषणपूर्वकम् ॥ ४४ ॥

कालेन प्राप्य तद्द्वार्तां गोदावरीनदीतटे ।

सलया-वानराकृत्वा बभन्ध सागरं हरिः ॥ ४५ ॥

लङ्कां गत्वा रघुश्रेष्ठो जघान सायडेन य ।

कालेन प्राप्य तं लत्वा रावणं बान्धवैः सल ॥ ४६ ॥

तां य वह्निपरीक्षां य कारयामास सत्वरम् ।

दुताशस्तत्र काले तु वास्तवीं जानकीं ददौ ॥ ४७ ॥

उवाच छाया वह्निं य रामं य विनयान्विता ।

करिष्यामीति डिमलं तदुपायं वदस्व मे ॥ ४८ ॥

श्रीरामाग्नी उच्यतुः

त्वं गच्छ तपसे देवि पुष्करं य सुपुण्यदम् ।

कृत्वा तपस्या तत्रैव स्वर्गलक्ष्मीर्भविष्यसि ॥ ४९ ॥

सा य तद्भयनं श्रुत्वा प्रताप्य पुष्करे तपः ।

दिव्यं त्रिलक्षवर्षं य स्वर्गलक्ष्मीर्भूय ७ ॥ ५० ॥

सा य कावेन तपसा यज्ञकुण्डसमुद्भवा ।
कामिनी पाण्डवानां य द्रौपदी द्रुपदात्मजा ॥ ५१ ॥
कृते युगे वेदवती कुशध्वजसुता शुभा ।
त्रेतायां रामपत्नी य सीतेति जनकात्मजा ॥ ५२ ॥
तच्छाया द्रौपदी देवी द्वापरे द्रुपदात्मजा ।
त्रिडायज्ञी य सा प्रोक्ता विद्यमाना युगत्रये ॥ ५३ ॥
नारद उवाच ।
प्रियाः पञ्च कथं तस्या बभूवुर्मुनिपुङ्गव ।
एति मन्थितसन्देहं भञ्ज सन्देहभञ्जन ॥ ५४ ॥
श्रीनारायण उवाच ।
लङ्कायां वास्तवी सीता रामं सम्प्राप नारद ।
रूपयौवनसम्पन्ना छाया य बहुचिन्तया ॥ ५५ ॥
रामाञ्चोराज्ञया तमुमुपास्ते शङ्करं परम् ।
कामातुरा पतिव्यग्रा प्रार्थयन्ती पुनः पुनः ॥ ५६ ॥
पतिं देहि पतिं देहि पतिं देहि त्रिलोचन ।
पतिं देहि पतिं देहि पञ्चवारं यकार सा ॥ ५७ ॥
शिवस्तत्प्रार्थनां श्रुत्वा प्रदस्य रसिकेश्वरः ।
प्रिये तव प्रियाः पञ्च भविष्यन्ति वरं ददौ ॥ ५८ ॥
तेन सा पाण्डवानां य अबूव कामिनी प्रिया ।
एति ते कथितं सर्वं प्रस्तावं वास्तवं शृणु ॥ ५९ ॥
अथ सम्प्राप्य लङ्कायां सीतां रामो मनोहराम् ।
विभीषणाय तां लङ्कां दत्त्वायोध्यां ययौ पुनः ॥ ६० ॥
अेकादशसहस्राब्दं कृत्वा राजयं य भारते ।
जगाम सर्वैर्लोकैश्च सार्धं वैकुण्ठमेव य ॥ ६१ ॥
कमलांशा वेदवती कमलायां विवेश सा ।
कथितं पुण्यमाभ्यानं पुण्यदं पापनाशनम् ॥ ६२ ॥
सततं मूर्तिमन्तश्च वेदाश्चत्वार एव य ।

सन्ति यस्याश्च जिह्वात्रे सा य वेदवती श्रुता ॥ ६३ ॥

धर्मध्वजसुताभ्यां निबोध कथयामि ते ॥ ६४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे महालक्ष्म्या वेदवतीरूपेण
राजगृहे जन्मवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ८.१६ ॥

८.१७ समष्टशोऽध्यायः । धर्मध्वजसुतातुलस्युपाभ्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

धर्मध्वजस्य पत्नी माधवीति य विश्रुता ।

नृपेण सार्धं सारामे रेमे य गन्धमादने ॥ १ ॥

शय्यां रतिकरीं कृत्वा पुष्पयन्त्रययिताम् ।

यन्त्रनालिससर्वाङ्गीं पुष्पयन्त्रनवायुना ॥ २ ॥

स्त्रीरत्नमतिर्यावङ्गी रत्नभूषणभूषिता ।

कामुकी रसिका सृष्टा रसिकेन य संयुता ॥ ३ ॥

सुरते विरतिर्नास्ति तयोः सुरतिविज्ञयोः ।

गतं देववर्षशतं न ज्ञातं य दिवानिशम् ॥ ४ ॥

ततो राजा मतिं प्राप्य सुरताद्विरराम य ।

कामुकी सुन्दरी किञ्चिन्न य तृप्तिं जगाम सा ॥ ५ ॥

धधार गर्भं सा सद्यो दैवाद्दृष्टशतं सती ।

श्रीगर्भा श्रीयुता सा य सम्भूयते दिने दिने ॥ ६ ॥

शुभे क्षणे शुभदिने शुभयोगे य संयुते ।

शुभलक्ष्णे शुभांशे य शुभस्वामिग्रहान्विते ॥ ७ ॥

कार्तिकीपूर्णिमायां तु सितवारे य पापज ।

सुषुप्तौ सा य पद्मांशां पद्मिनीं तां मनोहराम् ॥ ८ ॥

शरत्पार्वणयन्त्रास्यां शरत्पङ्कजलोचनाम् ।

पङ्कवभिम्बाधरोष्ठीं य पश्यन्तीं सस्मितां गृहम् ॥ ९ ॥

उस्तपादतलारक्तां निम्ननाभिं मनोरमाम् ।

तदधस्त्रिवलीयुक्तां नितम्बयुगवर्तुलाम् ॥ १० ॥

शीते सुभोष्णसर्वाङ्गीं ग्रीष्मे च सुष्णशीतलाम् ।
 श्यामां सुकेशीं रुचिरां न्यग्रोधपरिमण्डलाम् ॥ ११ ॥
 पीतयम्पकवर्णाभां सुन्दरीष्वेव सुन्दरीम् ।
 नरा नार्यश्च तां दृष्ट्वा तुलनां दातुमक्षमाः ॥ १२ ॥
 तेन नाम्ना च तुलसीं तां वदन्ति मनीषिणः ।
 सा च भूयिष्ठमानेन योग्या स्त्री प्रकृतिर्यथा ॥ १३ ॥
 सर्वैर्निषिद्धा तपसे जगाम भदरीवनम् ।
 तत्र देवाब्दलक्षं च यकार परमं तपः ॥ १४ ॥
 मनसा नारायणः स्वामी भवितेति च निश्चिता ।
 ग्रीष्मे पञ्चतपाः शीते तोयवस्त्रा च प्रावृषि ॥ १५ ॥
 आसनस्था वृष्टिधाराः सङ्गतीति दिवानिशम् ।
 विशत्सङ्गस्रवर्षं च कुलतोयाशना च सा ॥ १६ ॥
 त्रिंशत्सङ्गस्रवर्षं च पत्राडारा तपस्विनी ।
 यत्वारिंशत्सङ्गस्राब्दं वाय्वाडारा कृशोदरी ॥ १७ ॥
 ततो दशसङ्गस्राब्दं निराडारा भभूव सा ।
 निर्लक्ष्यां यैकपादस्थां दृष्ट्वा तां कमलोद्भवः ॥ १८ ॥
 समाययौ वरं दातुं परं भदरिकाश्रमम् ।
 यतुर्भुवं च सा दृष्ट्वा ननाम उंसवाङ्मम् ॥ १९ ॥
 तामुवाच जगत्कर्ता विधाता जगतामपि ।
 ब्रह्मोवाच ।
 वरं वृणीष्व तुलसि यत्ते मनसि वाञ्छितम् ॥ २० ॥
 हरिभक्तिं उर्रेर्दास्यमजरामरतामपि ।
 तुलस्युवाच ।
 शृणु तात प्रवक्ष्यामि यन्मे मनसि वाञ्छितम् ॥ २१ ॥
 सर्वज्ञस्यापि पुरतः का लज्जा मम साम्प्रतम् ।
 अहं तु तुलसी गोपी गोलोकेऽहं स्थिता पुरा ॥ २२ ॥
 कृष्णप्रिया किङ्करी च तदंशा तत्सामी प्रिया ।

गोविन्दरतिसम्भुक्तामृतमां मां य मूर्च्छिताम् ॥ २३ ॥

रासेश्वरी समागत्य ददर्श रासमण्डले ।

गोविन्दं भर्त्सयामास मां शशाप रुषान्विता ॥ २४ ॥

याडि त्वं मानवीं योनिमित्येवं य शशाप उ ।

मामुवाच स गोविन्दो मदंशं य यतुर्भुजम् ॥ २५ ॥

लभिष्यसि तपस्तप्त्वा भारते ब्रह्मणो वरात् ।

धृत्येवमुक्त्वा देवेशोऽप्यन्तर्धानं चकार सः ॥ २६ ॥

देव्या भिया तनुं त्यक्त्वा प्राप्तं जन्म गुरो भुवि ।

अहं नारायणं कान्तं शान्तं सुन्दरविग्रहम् ॥ २७ ॥

साम्प्रतं तं पतिं लब्धुं वरये त्वं य देहि मे ।

ब्रह्मदेव उवाच ।

सुदामा नाम गोपश्च श्रीकृष्णार्जुनसमुद्भवः ॥ २८ ॥

तदंशश्चातितेजस्वी लेभे जन्म य भारते ।

साम्प्रतं राधिकाशापाद्नुवंशसमुद्भवः ॥ २९ ॥

शङ्भयुडेति विष्यातस्त्रैलोक्ये न य तत्समः ।

गोलोके त्वां पुरा दृष्ट्वा कामोन्मथितमानसः ॥ ३० ॥

विलम्बितुं न शशाक राधिकायाः प्रभावतः ।

स य जातिस्मरस्तस्मात्सदामाभूय्य सागरे ॥ ३१ ॥

जातिस्मरा त्वमपि सा सर्वं जानासि सुन्दरि ।

अधुना तस्य पत्नी त्वं सम्भविष्यसि शोभने ॥ ३२ ॥

पश्चान्नारायणं शान्तं कान्तमेव वशिष्यसि ।

शापान्नारायणस्यैव कलया दैवयोगतः ॥ ३३ ॥

भविष्यसि वृक्षरूपा त्वं पूता विश्वपावनी ।

प्रधाना सर्वपुष्पेषु विष्णुप्राणाधिका भवेः ॥ ३४ ॥

त्वया विना य सर्वेषां पूजा य विह्वला भवेत् ।

वृन्दावने वृक्षरूपा नाम्ना वृन्दावनीति य ॥ ३५ ॥

त्वत्पत्रैर्गोपिगोपाश्च पूजयिष्यन्ति माधवम् ।

वृक्षाधिदेवीरूपेण सार्धं कृष्णेन सन्ततम् ॥ ३६ ॥

विडम्बिष्यसि गोपेन स्वच्छन्दं मद्भरेण य ।
 इत्येवं वचनं श्रुत्वा सस्मिता वृष्टमानसा ॥ ३७ ॥
 प्राणनाम य ब्रह्माणां तं य किञ्चिद्गुवाय सा ।
 तुलस्युवाय ।
 यथा मे द्विभुजे कृष्णे वाञ्छा य श्यामसुन्दरे ॥ ३८ ॥
 सत्यं ब्रवीमि हे तात न तथा य यतुर्भुजे ।
 अतृमाहं य गोविन्दे दैवाच्छृङ्गारभङ्गतः ॥ ३९ ॥
 गोविन्दस्यैव वचनात्प्रार्थयामि यतुर्भुजम् ।
 त्वत्प्रसादेन गोविन्दं पुनरेव सुदुर्लभम् ॥ ४० ॥
 ध्रुवमेव लब्धिष्यामि राधाभीतिं प्रमोयय ।
 ब्रह्मदेव उवाच ।
 गृहाण राधिकामन्त्रं ददामि षोडशाक्षरम् ॥ ४१ ॥
 तस्याश्च प्राणतुल्या त्वं मद्भरेण लविष्यसि ।
 शृङ्गारं युवयोर्गोप्यं न ज्ञास्यति य राधिका ॥ ४२ ॥
 राधासमा त्वं सुभगे गोविन्दस्य लविष्यसि ।
 इत्येवमुक्त्वा दत्त्वा य देव्या वै षोडशाक्षरम् ॥ ४३ ॥
 मन्त्रं यैव जगद्धाता स्तोत्रं य कवयं परम् ।
 सर्वं पूजाविधानं य पुरश्चर्याविधिऋमम् ॥ ४४ ॥
 परां शुभाशिषं यैव पूजा यैव यकार सा ।
 बभूव सिद्धा सा देवी तत्प्रसादाद्रमा यथा ॥ ४५ ॥
 सिद्धं मन्त्रेण तुलसी वरं प्राप यथोदितम् ।
 भुभुजे य महाभोगं यद्विशेषु य दुर्लभम् ॥ ४६ ॥
 प्रसन्नमनसा देवी तत्याज तपसः क्लमम् ।
 सिद्धे कृते नराणां य दुष्णं य सुभामुत्तमम् ॥ ४७ ॥
 भुक्त्या पीत्वा य सन्तुष्टा शयनं य यकार सा ।
 तल्पे मनोरमे तत्र पुष्पयन्तनययिते ॥ ४८ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे नारायणानारदसंवादे
धर्मध्वजसुतातुलस्युपाण्यानवर्णनं नाम समदशोऽध्यायः ॥ ८.१७ ॥

८.१८ अष्टादशोऽध्यायः । शङ्खयूडेन सल तुलस्याः सङ्गतिवर्णनम् ।

नारायण उवाच ।

तुलसी परितुष्टा य सुष्वाप लृष्टमानसा ।

नवयौवनसम्पन्ना वृषध्वजवराङ्गना ॥ १ ॥

शिक्षेप पञ्चभाषाश्च पञ्चभाषांश्च तां प्रति ।

पुष्यायुधेन सा दग्धा पुष्ययन्तयर्थिता ॥ २ ॥

पुलकाङ्कितसर्वाङ्गी कम्पितारक्तलोचना ।

क्षणां सा शुकतां प्राप क्षणां मूर्च्छामवाप ॥ ३ ॥

क्षणामुद्विग्नतां प्राप क्षणां तन्द्रां सुभावडाम् ।

क्षणां य दहनं प्राप क्षणां प्राप प्रसन्नताम् ॥ ४ ॥

क्षणां सा येतनां प्राप क्षणां प्राप विषण्णताम् ।

उत्तिष्ठन्ती क्षणां तव्याद् गच्छन्ती निकटे क्षणाम् ॥ ५ ॥

भ्रमन्ती क्षणमुद्वेगान्निवसन्ती क्षणां पुनः ।

क्षणमेव समुद्वेगात्सुष्वाप पुनरेव सा ॥ ६ ॥

पुष्ययन्ततल्पं य तद् भ्रूवातिकण्टकम् ।

विषडारि सुभ्रं दिव्यं सुन्दरं य इलं जलम् ॥ ७ ॥

निलयं य भिलाकारं सूक्ष्मवस्त्रं लुताशनः ।

सिन्दूरपत्रकं यैव व्राणतुल्यं य द्दुग्धम् ॥ ८ ॥

क्षणां ददर्श तन्द्रायां सुवेषं पुरुषं सती ।

सुन्दरं य युवानं य सस्मितं रसिकेश्वरम् ॥ ९ ॥

यन्तनोक्षितसर्वाङ्गं रत्नभूषणभूषितम् ।

आगच्छन्तं माव्यवन्तं पिबन्तं तन्मुष्णाम्बुजम् ॥ १० ॥

कथयन्तं रतिकथां भ्रुवन्तं मधुरं मुहुः ।

सम्भुक्तवन्तं तल्पे य समाश्लिष्यन्तमीप्सितम् ॥ ११ ॥

पुनरेव तु गच्छन्तमागच्छन्तं य सन्निधौ ।

यान्तं क्व यासि प्राणेश तिष्ठत्येवमुवाच सा ॥ १२ ॥

पुनश्च येतनां प्राप्य विललाप पुनः पुनः ।

अेवं सा यौवनं प्राप्य तस्थौ तत्रैव नारद ॥ १३ ॥

शङ्खयूडो मलायोगी जैगीषव्यान्मनोहरम् ।

कृष्णमन्त्रं य सम्प्राप्य कृत्वा सिद्धं तु पुष्करे ॥ १४ ॥

कवयं य गले बद्ध्वा सर्वमङ्गलमङ्गलम् ।

ब्रह्मणश्च वरं प्राप्य यत्ते मनसि वाञ्छितम् ॥ १५ ॥

आज्ञाया ब्रह्मणः सोऽपि बदर्शी य समाचरौ ।

आगच्छन्तं शङ्खयूडं ददर्श तुलसी मुने ॥ १६ ॥

नवयौवनसम्पन्नं कामदेवसमप्रभम् ।

श्वेतयम्पकवर्णात्वं रत्नभूषणभूषितम् ॥ १७ ॥

शरत्पार्वणयन्द्रास्थं शरत्पङ्कजलोक्यनम् ।

रत्नसारविनिर्माणाविमानस्थं मनोहरम् ॥ १८ ॥

रत्नकुण्डलयुग्मेन गण्डस्थलविराजितम् ।

पारिजातप्रसूनानां मालावन्तं य सुस्मितम् ॥ १९ ॥

कस्तूरीकुङ्कुमायुक्तं सुगन्धियन्तनान्वितम् ।

सा दृष्ट्वा सन्निधावेनं मुग्धमाच्छाद्य वाससा ॥ २० ॥

सस्मिता तं निरीक्षन्ती सकटाक्षं पुनः पुनः ।

बभूवातिनम्रमुग्धी नवसङ्गमलज्जिता ॥ २१ ॥

शरदिन्दुविनिन्दैकस्वमुपेन्दुविराजिता ।

अमूल्यरत्ननिर्माणयावकावलिसंयुता ॥ २२ ॥

मण्डीन्द्रसारनिर्माणकवणन्मञ्जररञ्जिता ।

दधती कबरीभारं मालतीमाल्यसंयुतम् ॥ २३ ॥

अमूल्यरत्ननिर्माणमकराकृतिकुण्डला ।

चित्रकुण्डलयुग्मेन गण्डस्थलविराजिता ॥ २४ ॥

रत्नेन्द्रसारलारेण स्तनमध्यस्थलोज्ज्वला ।

रत्नकुण्डलाकेयूरशङ्खभूषणभूषिता ॥ २५ ॥

રત્નાડ્ગુલીયકૈર્દિવ્યૈરડ્ગુલ્યાવલિરાજિતા ।
 દૃષ્ટ્વા તાં લલિતાં રમ્યાં સુશીલાં સુન્દરીં સતીમ્ ॥ ૨૬ ॥
 ઉવાસ તત્સમીપે તુ મધુરં તામુવાચ સઃ ।
 શડ્બયૂડ ઉવાચ ।
 કા ત્વં કસ્ય ચ કન્યા ચ ધન્યા માન્યા ચ યોષિતામ્ ॥ ૨૭ ॥
 કા ત્વં માનિનિ કલ્યાણિ સર્વકલ્યાણદાયિનિ ।
 મૌનીભૂતે ક્લિકુરે માં સમભાષાં કુરુ સુન્દરિ ॥ ૨૮ ॥
 ઇત્યેવં વચનં શ્રુત્વા સકામા વામલોચના ।
 સસ્મિતા નમ્રવદના સકામં તમુવાચ સા ॥ ૨૯ ॥
 તુલસ્યુવાચ ।
 ધર્મધ્વજસુતાલં ચ તપસ્યાયાં તપોવને ।
 તપસ્વિન્યહં તિષ્ઠામિ કસ્ત્વં ગચ્છ યથાસુખમ્ ॥ ૩૦ ॥
 કામિનીં કુલજાતાં ચ રહસ્યેકાકિનીં સતીમ્ ।
 ન પૃચ્છતિ કુલે જાત ઇત્યેવં મે શ્રુતૌ શ્રુતમ્ ॥ ૩૧ ॥
 લમ્પટોડસલુલે જાતો ધર્મશાસ્ત્રાર્થવર્જિતઃ ।
 યેનાશ્રુતઃ શ્રુતેરર્થઃ સ કામીચ્છતિ કામિનીમ્ ॥ ૩૨ ॥
 આપાતમધુરાં મત્તામન્તકાં પુરુષસ્ય તામ્ ।
 વિષકુમ્ભાકારરૂપામમૃતાસ્યાં ચ સન્તતમ્ ॥ ૩૩ ॥
 હૃદયે ક્ષુરધારાભાં શશ્વન્મધુરભાષિણીમ્ ।
 સ્વકાર્યપરિનિષ્પત્યૈ તત્પરા સતતં ચ તામ્ ॥ ૩૪ ॥
 કાર્યર્થે સ્વામિવશગામન્યથૈવાવશાં સદા ।
 સ્વાન્તર્મલિનરૂપાં ચ પ્રસન્નવદનેક્ષાણામ્ ॥ ૩૫ ॥
 શ્રુતૌ પુરાણે યાસાં ચ ચરિત્રમતિદૂષિતમ્ ।
 તાસુ કો વિશ્વસેત્રાણઃ પ્રજ્ઞાવાંશ્ચ દુરાશયઃ ॥ ૩૬ ॥
 તાસાં કો વા શિપુર્મિત્રં પ્રાર્થયન્તિ નવં નવમ્ ।
 દૃષ્ટ્વા સુવેષં પુરુષમિચ્છન્તિ હૃદયે સદા ॥ ૩૭ ॥
 બાહ્યે સ્વાર્થં સતીત્વં ચ જ્ઞાપયન્તી પ્રયત્નતઃ ।
 શશ્વત્કામા ચ રામા ચ કામાધારા મનોહરા ॥ ૩૮ ॥

बाह्ये छलात्प्रेद्यन्ती स्वान्तर्मेथुनमानसा ।
 कान्तं उसन्ती रउसि बाह्येऽतीव सुलज्जिता ॥ ३९ ॥
 मानिनी मैथुनाभावे कोपना कलडाकुरा ।
 सुप्रीता भूरिसम्भोगात्स्वल्पमैथुनदुःप्तिता ॥ ४० ॥
 सुमिश्रात्रास्थीततोयादाकाङ्क्षन्ती य मानसे ।
 सुन्दरं रसिकं कान्तं युवानं गुणिनं सदा ॥ ४१ ॥
 सुतात्परमभिस्नेहं कुर्वती रसिकोपरि ।
 प्राणाधिकं प्रियतमं सम्भोगकुशलं प्रियम् ॥ ४२ ॥
 पश्यन्ती रिपुतुल्यं य वृद्धं वा मैथुनाक्षमम् ।
 कललं कुर्वती शश्वत्तेन सार्धं सुकोपना ॥ ४३ ॥
 वायया भक्षयन्ती तं सर्पं आप्नुमिवोल्बलाम् ।
 दुःसाहसस्वरूपा य सर्वदोषाश्रया सदा ॥ ४४ ॥
 ब्रह्मविष्णुशिवादीनां दुःसाध्या मोहदुःपिणी ।
 तपोमार्गार्गला शश्वन्भोक्षद्भारकपाटिका ॥ ४५ ॥
 उरेर्भक्तिव्यवहिता सर्वमायाकरिण्डिका ।
 संसारकारागारे य शश्वन्निगडदुःपिणी ॥ ४६ ॥
 छन्दश्चालस्वरूपा य मिथ्या य स्वप्रदुःपिणी ।
 भिभ्रती बाह्यसौन्दर्यमधोऽङ्गमतिकुत्सितम् ॥ ४७ ॥
 नानाविष्टमूत्रपूयानामाधारं मलसंयुतम् ।
 दुर्गन्धिदोषसंयुक्तं रक्तारक्तमसंस्कृतम् ॥ ४८ ॥
 मायारूपा मायिनां य विधिना निर्मिता पुरा ।
 विषरूपा मुमुक्षूणामदृश्याप्यभिवञ्छताम् ॥ ४९ ॥
 छत्युक्त्वा तुलसी तं तु विरराम य नारद ।
 सस्मितः शङ्भयूडश्च प्रवक्तुमुपयकमे ॥ ५० ॥
 शङ्भयूड उवाच ।
 त्वया यत्कथितं देवि न य सर्वमलीककम् ।
 किञ्चित्सत्यमलीकं य किञ्चिन्मतो निशामय ॥ ५१ ॥
 निर्मितं द्विविधं धात्रा स्त्रीरूपं सर्वमोहनम् ।

कृत्वा रूपं वास्तवं च प्रशस्यं चाप्रशंसितम् ॥ ५२ ॥
 लक्ष्मीः सरस्वती दुर्गा सावित्री राघिकादिका ।
 सृष्टिसूत्रस्वरूपा च आद्या सृष्टिर्विनिर्मिता ॥ ५३ ॥
 अेतासामंशरूपं च स्त्रीरूपं वास्तवं स्मृतम् ।
 तत्प्रशस्यं यशोरूपं सर्वमङ्गलकारकम् ॥ ५४ ॥
 शतरूपा देवलूती स्वधा स्वाहा च दक्षिणा ।
 छायावती रोहिणी च वरुणानी शयी तथा ॥ ५५ ॥
 कुबेरस्य च पत्नी याप्यदितिश्च दितिस्तथा ।
 लोपामुद्रानसूया च कोटभी तुलसी तथा ॥ ५६ ॥
 अडल्यारुन्धती मेना तारा मन्दोदरी तथा ।
 दमयन्ती वेदवती गङ्गा च मनसा तथा ॥ ५७ ॥
 पुष्टिस्तुष्टिः स्मृतिर्मैधा कालिका च वसुन्धरा ।
 षष्ठी मङ्गलयाज्ञी च भूर्तिश्च धर्मकामिनी ॥ ५८ ॥
 स्वस्तिः श्रद्धा च शान्तिश्च कान्तिः क्षान्तिस्तथा परा ।
 निद्रा तन्द्रा क्षुत्पिपासा सन्ध्या रात्रिदिनानि च ॥ ५९ ॥
 सम्पत्तिर्धृतिर्कीर्ती च क्रिया शोभा प्रभा शिवा ।
 यत्स्त्रीरूपं च सम्भूतमुत्तमं तु युगे युगे ॥ ६० ॥
 कलाकलांशरूपं च स्वर्वेश्यादिकमेव च ।
 तदप्रशस्यं विश्वेषु पुंश्चलीरूपमेव च ॥ ६१ ॥
 सत्त्वप्रधानं यद्रूपं तद्युक्तं च प्रभावतः ।
 तदुत्तमं च विश्वेषु साध्वीरूपं प्रशंसितम् ॥ ६२ ॥
 तद्वास्तवं च विज्ञेयं प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 रजोरूपं तमोरूपं कलासु विविधं स्मृतम् ॥ ६३ ॥
 मध्यमा रजसश्चांशास्तास्तु भोगेषु लोमुपाः ।
 सुभसम्भोगवश्याश्च स्वकार्ये निरताः सदा ॥ ६४ ॥
 उपटा मोडकारिण्यो धर्मार्थविमुखाः सदा ।
 रजोरूपस्य साध्वीत्वमतो नैवोपजायते ॥ ६५ ॥

छंदं मध्यमरूपं य प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 तमोरूपं दूर्निवार्यमधमं तद्विद्वुर्बुधाः ॥ ६६ ॥
 न पृच्छति कुले जातः पण्डितश्च परस्त्रियम् ।
 निर्जने निर्जले वापि रडस्यपि परस्त्रियम् ॥ ६७ ॥
 आगच्छामि त्वत्समीपमाज्ञया ब्रह्मणोऽधुना ।
 गान्धर्वेण विवाडेन त्वां ग्रहीष्यामि शोभने ॥ ६८ ॥
 अहमेव शङ्खयूडो देवविद्रावकारकः ।
 दनुवंशयो विशेषेण सुदामाहं उरैः पुरा ॥ ६९ ॥
 अहमष्टसु गोपेषु गोपोऽपि पार्षदेषु च ।
 अधुना दानवेन्द्रोऽहं राधिकायाश्च शापतः ॥ ७० ॥
 जातिस्मरोऽहं जानामि कृष्णमन्त्रप्रभावतः ।
 जातिस्मरा त्वं तुलसी सम्भुक्ता हरिणा पुरा ॥ ७१ ॥
 त्वमेव राधिकाकोपाज्जातासि भारते भुवि ।
 त्वां सम्भोक्तुमुत्सुकोऽहं नावं राधाभयात्ततः ॥ ७२ ॥
 छत्येवमुक्त्वा स पुमान्विरराम महाभुने ।
 सस्मितं तुलसी तुष्टा प्रवक्तुमुपयङ्गमे ॥ ७३ ॥
 तुलस्युवाच ।
 अवेदविधो बुधो नित्यं विश्वेषु च प्रशंसितः ।
 कान्तमेवंविधं कान्ता शश्वद्विच्छति कामतः ॥ ७४ ॥
 त्वयाहमधुना सत्यं विचारेण पराजिता ।
 स निन्दितश्चाप्यशुचिर्यः पुमांश्च स्त्रिया जितः ॥ ७५ ॥
 निन्दन्ति पितरो देवा भान्धवाः स्त्रीजितं नरम् ।
 स्त्रीजितं मनसा माता पिता भ्राता य निन्दति ॥ ७६ ॥
 शुद्धो विप्रो दशाहने जातके मृतके यथा ।
 भूमिपो द्वादशाहने वैश्यः पञ्चदशाहतः ॥ ७७ ॥
 शूद्रो मासेन वेदेषु मातृवद्दीनसङ्करः ।
 अशुचिः स्त्रीजितः शुद्ध्येष्व्यिताहलनकालतः ॥ ७८ ॥
 न गच्छन्तीच्छया तस्य पितरः पिण्डतर्पणम् ।

न गह्वन्त्येव देवाश्च तस्य पुष्पजलादिकम् ॥ ७९ ॥

किं वा ज्ञानेन तपसा जपलोमप्रपूजनैः ।

किं विद्यया य यशसा स्त्रीभिर्यस्य मनो हृतम् ॥ ८० ॥

विद्याप्रभावज्ञानार्थं मया त्वं य परीक्षितः ।

कृत्वा परीक्षां कान्तस्य वृणोति कामिनी वरम् ॥ ८१ ॥

वराय गुणालीनाय वृद्धायाज्ञानिने तथा ।

दरिद्राय य मूर्धाय रोगिणो कुत्सिताय य ॥ ८२ ॥

अत्यन्तकोपयुक्ताय वात्यन्तदुर्मुषाय य ।

पङ्गवे याङ्गालीनाय यान्धाय अधिराय य ॥ ८३ ॥

जडाय यैव मूकाय क्लीबतुल्याय पापिने ।

ब्रह्महत्यां लभेत्सोऽपि स्वकन्यां प्रददाति यः ॥ ८४ ॥

शान्ताय गुणिने यैव यूने य विदुषेऽपि य ।

साधवे य सुतां दत्त्वा दशयज्ञाह्वलं लभेत् ॥ ८५ ॥

यः कन्यापालनं कृत्वा करोति यद्वि विडम्बम् ।

विड्वेता धनलोभेन कुम्भीपाकं स गच्छति ॥ ८६ ॥

कन्यामूत्रं पुरीषं य तत्र लक्षति पातकी ।

कृमिभिर्दृशितः काकैर्यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ ८७ ॥

तदन्ते व्याधिसंयुक्तः स लभेज्जन्म निश्चितम् ।

विक्रीणाति मांसभारं वडत्येव दिवानिशम् ॥ ८८ ॥

धृत्येवमुक्त्वा तुलसी विरराम तपोनिधे ।

ब्रह्मोवाच ।

किं करोषि शङ्खयूऽसंवाद्यमनया सह ॥ ८९ ॥

गान्धर्वेण विवाहेन त्वं यास्या अहं कुरु ।

पुरुषेष्वसि रत्नं त्वं स्त्रीषु रत्नं त्वियं सती ॥ ९० ॥

विदग्धाया विदग्धेन सङ्गमो गुणवान्भवेत् ।

निर्विरोधसुभं राजन् को वा त्यजति दुर्लभम् ॥ ९१ ॥

योऽविरोधसुभत्यागी स पशुर्नात्र संशयः ।

किं परीक्षसि त्वं कान्तमीदृशं गुणिनं सति ॥ ९२ ॥

देवानामसुराणां च दानवानां विमर्दकम् ।
 यथा लक्ष्मीश्च लक्ष्मीशे यथा कृष्णे च राघिका ॥ ८३ ॥
 यथा मयि च सावित्री भवानी च भवे यथा ।
 यथा धरा वराडे च दक्षिणा च यथाध्वरे ॥ ८४ ॥
 ध्यात्रेस्नसूया च दमयन्ती यथा नले ।
 रोहिणी च यथा यन्द्रे यथा कामे रतिः सती ॥ ८५ ॥
 यथादितिः कश्यपे च वसिष्ठेऽरुन्धती सप्ती ।
 यथाऽलत्या गौतमे च देवदूतिश्च कर्दमे ॥ ८६ ॥
 यथा भृङ्गस्यतौ तारा शतश्रुपा मनौ यथा ।
 यथा च दक्षिणा यज्ञे यथा स्वाहा ङुताशने ॥ ८७ ॥
 यथा शयी मलेन्द्रे च यथा पुष्टिर्गोश्वरे ।
 देवसेना यथा स्कन्दे धर्मे भूर्तिर्यथा सती ॥ ८८ ॥
 सौभाग्या सुप्रिया त्वं च शङ्भयूडे तथा भव ।
 अनेन सार्धं सुचिरं सुन्दरेण च सुन्दरि ॥ ८९ ॥
 स्थाने स्थाने विहारं च यथेच्छं कुरु सन्ततम् ।
 पश्चात्प्राप्यसि गोलोके श्रीकृष्णं पुनरेव च ।
 यतुर्भुजं च वैकुण्ठे शङ्भयूडे मृते सति ॥ ९० ॥
 ०ति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे शङ्भयूडेन सह
 तुलस्याः सङ्गतिवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ८.९८ ॥

८.९८ ऐकोनविंशोऽध्यायः । शङ्भयूडेन सह तुलसीसङ्गमवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 विचित्रमिदमाभ्यानं भवता समुदाहृतम् ।
 श्रुतेन येन मे तृप्तिर्न कदापि हि जायते ॥ १ ॥
 ततः परं तु यज्जातं तत्त्वं वद मङ्गलमते ।
 श्रीनारायण उवाच ।

धृत्येवमाशिषं दत्त्वा स्वालयं च ययौ विधिः ॥ २ ॥

गान्धर्वेण विवाहेन जगुडे तां च दानवः ।

स्वर्गे द्हुन्दुभिवाद्यं च पुष्पवृष्टिर्भूव ७ ॥ ३ ॥

स रेमे रामया सार्धं वासगोडे मनोरमे ।

भूर्धूर्णं सा प्राप तुलसी नवसङ्गमसङ्गता ॥ ४ ॥

निमग्ना निर्जले साध्वी सम्भोगसुभसागरे ।

यतुषष्टिकलामानं यतुषष्टिविधं सुभम् ॥ ५ ॥

कामशास्त्रे यन्निरुक्तं रसिकानां यथेप्सितम् ।

अङ्गाप्रत्यङ्गसंश्लेषपूर्वकं स्त्रीमनोहरम् ॥ ६ ॥

तत्सर्वं रसशङ्कारं यकार रसिकेश्वरः ।

अतीव रम्यदेशे च सर्वजन्तुविवर्जिते ॥ ७ ॥

पुष्पयन्त्रनतल्ये च पुष्पयन्त्रनवायुना ।

पुष्पोद्याने नदीतीरे पुष्पयन्त्रनयन्त्रिते ॥ ८ ॥

गङ्गीत्वा रसिको रासे पुष्पयन्त्रनयन्त्रिताम् ।

भूषितो भूषणैवैव रत्नभूषणभूषिताम् ॥ ९ ॥

सुरते विरतिर्नास्ति तयोः सुरतिविज्ञयोः ।

जडार मानसं भर्तुर्लोलया लीलया सती ॥ १० ॥

येतनां रसिकायाश्च जडार रसभाववित् ।

वक्षसश्चन्द्रनं राज्ञास्तिवकं विजडार सा ॥ ११ ॥

स य जडार तस्याश्च सिन्दूरं बिन्दुपत्रकम् ।

तद्भक्षस्युरोजे च नभरेष्वां ददौ मुदा ॥ १२ ॥

सा ददौ तद्भामपार्श्वे करभूषणलक्षणम् ।

राजा तदोष्ठपुटके ददौ रदनदंशनम् ॥ १३ ॥

तद्भङ्गस्युगले सा च प्रददौ तन्व्यतुर्गुणम् ।

आलिङ्गनं युग्मनं च जङ्घादिमर्दनं तथा ॥ १४ ॥

अेवं परस्परं क्रीडां चकतुस्तौ विजानतौ ।

सुरते विरते तौ च समुत्थाय परस्परम् ॥ १५ ॥

सुवेषं यङ्कतुस्तत्र यद्यन्मनसि वाञ्छितम् ।
यन्दनैः कुङ्कुमारक्तैः सा तस्य तिलकं ददौ ॥ १६ ॥
सर्वाङ्गे सुन्दरे रभ्ये यकार यानुलेपनम् ।
सुवासं चैव ताम्भूलं वह्निशुद्धे य वाससी ॥ १७ ॥
पारिजातस्य कुसुमं जरारोगहरं परम् ।
अमूल्यरत्ननिर्माणमङ्गुलीयकमुत्तमम् ॥ १८ ॥
सुन्दरं य मणिवरं त्रिषु लोकेषु दुर्लभम् ।
दासी तवाहमित्येवं समुख्यार्थं पुनः पुनः ॥ १९ ॥
ननाम परया भक्त्या स्वामिनं गुणशालिनम् ।
सस्मिता तन्मुष्णाम्भोजं लोचनाभ्यां पुनः पुनः ॥ २० ॥
निमेषरक्षिताभ्यां चाप्यपश्यतामसुन्दरम् ।
स य तां य समाकृष्य यकार वक्षसि प्रियाम् ॥ २१ ॥
सस्मितं वाससाच्छन्नं ददर्श मुष्णपङ्कजम् ।
युयुम्भ कठिने गाण्डे बिम्बोष्ठौ पुनरेव य ॥ २२ ॥
ददौ तस्यै वस्त्रयुगमं वरुणादाहृतं य यत् ।
तदाहृतां रत्नमालां त्रिषु लोकेषु दुर्लभाम् ॥ २३ ॥
ददौ मञ्जोरयुगमं य स्वाहाया आहृतं य यत् ।
केयूरयुगमं छायाया रोहिण्याश्चैव कुण्डलम् ॥ २४ ॥
अङ्गुलीयकरत्नानि रत्याश्च करभूषणम् ।
शङ्खं य रुचिरं चित्रं यद्दत्तं विश्वकर्मणा ॥ २५ ॥
विचित्रपद्मकश्रेणीं शय्यां यापि सुदुर्लभाम् ।
भूषणानि य दत्त्वा स भूपो हासं यकार ह ॥ २६ ॥
निर्ममे कबरीभारे तस्या माङ्गल्यभूषणम् ।
सुचित्रं पत्रकं गाण्डमण्डलेऽस्याः समं तथा ॥ २७ ॥
यन्द्रलेपान्निभिर्युक्तं यन्नेन सुगन्धिना ।
परीतं परितश्चित्रैः सार्धं कुङ्कुमबिन्दुभिः ॥ २८ ॥
ज्वलत्प्रदीपाकारं य सिन्दूरतिलकं ददौ ।
तत्पादपद्मयुगले स्थलपद्मविनिन्दिते ॥ २९ ॥

ચિત્રાલક્ષ્મીકરાગં ચ નખરેષુ દદૌ મુદા ।
 સ્વવક્ષસિ મુહુર્ચસ્ય સરાગં ચરણામ્બુજમ્ ॥ ૩૦ ॥

હે દેવિ તવ દાસોડહમિત્યુચ્ચાર્ય પુનઃ પુનઃ ।
 રત્નભૂષિતહસ્તેન તાં ચ કૃત્વા સ્વવક્ષસિ ॥ ૩૧ ॥

તપોવનં પરિત્યજ્ય રાજા સ્થાનાન્તરં યથૌ ।
 મલયે દેવનિલયે શૈલે શૈલે તપોવને ॥ ૩૨ ॥

સ્થાને સ્થાનેડતિરમ્યે ચ પુષ્પોદાને ચ નિર્જને ।
 કન્દરે કન્દરે સિન્ધુતીરે ચૈવાતિસુન્દરે ॥ ૩૩ ॥

પુષ્પભદ્રાનદીતીરે નીરવાતમનોહરે ।
 પુલિને પુલિને દિવ્યે નદ્યાં નદ્યાં નદે નદે ॥ ૩૪ ॥

મધૌ મધુકરાણાં ચ મધુરધ્વનિનાદિતે ।
 વિસ્પન્દને સુરસને નન્દને ગન્ધમાદને ॥ ૩૫ ॥

દેવોદાને નન્દને ચ ચિત્રચન્દનકાનને ।
 ચમ્પકાનાં કેતકીનાં માધવીનાં ચ માધવે ॥ ૩૬ ॥

કુન્દાનાં માલતીનાં ચ કુમુદામ્ભોજકાનને ।
 કલ્પવૃક્ષે કલ્પવૃક્ષે પારિજાતવને વને ॥ ૩૭ ॥

નિર્જને કાઞ્ચને સ્થાને ધન્યે કાઞ્ચનપર્વતે ।
 કાઞ્ચીવને કિઞ્જલકે કઞ્ચુકે કાઞ્ચનાકરે ॥ ૩૮ ॥

પુષ્પચન્દનતલ્પેષુ પુંસ્કોકિલરુતશ્રુતે ।
 પુષ્પચન્દનસંયુક્તઃ પુષ્પચન્દનવાયુના ॥ ૩૯ ॥

કામુક્યા કામુકઃ કામાત્સ રેમે રામયા સહ ।
 ન હિ તૃપો દાનવેન્દ્રસ્તૃપ્તિં નૈવ જગામ સા ॥ ૪૦ ॥

હવિષા કૃષ્ણવર્ત્તેવ વવૃષે મદનસ્તયોઃ ।
 તયા સહ સમાગત્ય સ્વાશ્રમં દાનવસ્તતઃ ॥ ૪૧ ॥

રમ્યં કીડાલયં ગત્વા વિજહાર પુનઃ પુનઃ ।
 એવં સ બુભુજે રાજ્યં શઙ્ખચૂડઃ પ્રતાપવાન્ ॥ ૪૨ ॥

એકમન્વન્તરં પૂર્ણાં રાજરાજેશ્વરો મહાન્ ।

देवानामसुराणां य दानवानां य सन्ततम् ॥ ४३ ॥
 गन्धर्वाणां किन्नराणां राक्षसानां य शान्तिदः ।
 ष्टाधिकारा देवाश्च यरन्ति भिक्षुका यथा ॥ ४४ ॥
 ते सर्वेऽतिविषण्णाश्च प्रजग्मुर्ब्रह्मणः सभाम् ।
 वृत्तान्तं कथयामासू रुरुदृश्च भृशं मुहुः ॥ ४५ ॥
 तदा ब्रह्मा सूरैः सार्धं जगाम शकुरालयम् ।
 सर्वेशं कथयामास विधाता यन्द्रशेभरम् ॥ ४६ ॥
 ब्रह्मा शिवश्च तैः सार्धं वैकुण्ठं य जगाम उ ।
 दुर्लभं परमं धाम जरामृत्युदरं परम् ॥ ४७ ॥
 सम्प्राप य वरं द्वारमाश्रमाणां उदरेऽहो ।
 ददृशं द्वारपालांश्च रत्नसिंहासनस्थितान् ॥ ४८ ॥
 शोभितान्पीतवस्त्रैश्च रत्नभूषणभूषितान् ।
 वनमालान्विता-सर्वान् श्यामसुन्दरविग्रहान् ॥ ४९ ॥
 शङ्खचक्रगदापद्मधरांश्चैव यतुर्भुजान् ।
 सस्मितान्स्मेरवक्त्रास्यान्यन्ननेत्रान्मनोहरान् ॥ ५० ॥
 ब्रह्मा तान्कथयामास वृत्तान्तं गमनार्थकम् ।
 तेऽनुज्ञां य ददुस्तस्मै प्रविवेश तदाज्ञया ॥ ५१ ॥
 अेवं षोडश द्वाराणि निरीक्ष्य कमलोद्भवः ।
 देवैः सार्धं तानतीत्य प्रविवेश उरैः सभाम् ॥ ५२ ॥
 देवर्षिभिः परिवृतां पाषट्टैश्च यतुर्भुजैः ।
 नारायणस्वरूपैश्च सर्वैः कौस्तुभभूषितैः ॥ ५३ ॥
 नवेन्दुमण्डलाकारां यतुरस्रां मनोहराम् ।
 मण्डीन्द्रधारनिर्माणां ढीरासारसुशोभिताम् ॥ ५४ ॥
 अमूल्यरत्नभयितां रथितां स्वेच्छया उरैः ।
 माण्डिक्यमालाजालाभां मुक्तापङ्क्तिविभूषिताम् ॥ ५५ ॥
 मण्डितां मण्डलाकारै रत्नदर्पाण्डोत्तिभिः ।
 विचित्रैश्चित्ररेष्माभिर्नानाचित्रविचित्रिताम् ॥ ५६ ॥

पद्मरागेन्द्ररथितां रुचिरां मणिपङ्कजैः ।
 सोपानशतकैर्युक्तां स्थमन्तकविनिर्मितैः ॥ ५७ ॥
 पट्टसूत्रग्रन्थियुक्तैश्चारुयन्त्रनपल्लवैः ।
 छन्दनीलस्तम्भवर्षैर्वेष्टितां सुमनोहराम् ॥ ५८ ॥
 सद्मलपूर्णाकुम्भानां समूहैश्च समन्विताम् ।
 पारिजातप्रसूनानां मालाजालैर्विराजिताम् ॥ ५९ ॥
 कस्तूरीकुङ्कुमारुक्तैः सुगन्धियन्त्रनद्रुमैः ।
 सुसंस्कृतां तु सर्वत्र वासितां गन्धवायुना ॥ ६० ॥
 विद्याधरीसमूहानां नृत्यजालैर्विराजिताम् ।
 सल्लस्योजनायामां परिपूर्णां च किङ्करैः ॥ ६१ ॥
 ददर्श श्रीहरिं ब्रह्मा शङ्करश्च सुरैः सल्ल ।
 वसन्तं तन्मध्येदेशे यथेन्द्रं तारकावृतम् ॥ ६२ ॥
 अभूल्यरत्ननिर्माणचित्रसिंहासने स्थितम् ।
 किरीटिनं कुण्डलिनं वनमालाविभूषितम् ॥ ६३ ॥
 यन्त्रनोक्षितसर्वाङ्गं विभ्रतं डेलिपङ्कजम् ।
 पुरतो नृत्यगीतं च पश्यन्तं सस्मितं मुदा ॥ ६४ ॥
 शान्तं सरस्वतीकान्तं लक्ष्मीधृतपदाम्बुजम् ।
 लक्ष्म्या प्रदत्तं ताम्बूलं भुक्तवन्तं सुवासितम् ॥ ६५ ॥
 गङ्गया परया भक्त्या सेवितं श्रोतयामरैः ।
 सर्वैश्च स्तूयमानं च भक्तिनम्रात्मकन्धरैः ॥ ६६ ॥
 अथैव विशिष्टं तं दृष्ट्वा परिपूर्णातमं प्रभुम् ।
 ब्रह्माद्यः सुराः सर्वे प्रणम्य तुष्टुवुस्तदा ॥ ६७ ॥
 पुलकाञ्चितसर्वाङ्गाः साश्रुनेत्राश्च गद्गदाः ।
 भक्ताश्च परया भक्त्या भीता नम्रात्मकन्धराः ॥ ६८ ॥
 कृताञ्जलिपुटो भूत्वा विधाता जगतामपि ।
 वृत्तान्तं कथयामास विनयेन हरेः पुरः ॥ ६९ ॥
 हरिस्तद्भयनं श्रुत्वा सर्वज्ञः सर्वभाववित् ।
 प्रहस्योवाच ब्रह्माणं रहस्यं च मनोहरम् ॥ ७० ॥

श्रीभगवानुवाच ।

शङ्खयूडस्य वृत्तान्तं सर्वं जानामि पद्मज ।

मद्भक्तस्य य गोपस्य महातेजस्विनः पुरा ॥ ७१ ॥

शृणु तत्सर्ववृत्तान्तमितिलासं पुरातनम् ।

गोलोकस्यैव यरितं पापघ्नं पुण्यकारकम् ॥ ७२ ॥

सुदामा नाम गोपश्च पार्षदप्रवरो मम ।

स प्राप दानवीं योनिं राधाशापात्सुदारुणात् ॥ ७३ ॥

तत्रैकदालमगमं स्वालयद्रासमण्डलम् ।

विरजामपि नीत्वा य मम प्राणाधिका परा ॥ ७४ ॥

सा मां विरजया सार्धं विज्ञाय किङ्करीमुभात् ।

पश्चात्कुङ्कुमा साजगाम न ददर्श य तत्र माम् ॥ ७५ ॥

विरजो य नदीरूपां मां ज्ञात्वा य तिरोहितम् ।

पुनर्जगाम सा दृष्ट्वा स्वालयं सभिभिः सङ् ॥ ७६ ॥

मां दृष्ट्वा मन्दिरे देवी सुदाम्ना सङ्कितं पुरा ।

भृशं सा भर्त्सयामास मौनीभूतं य सुस्थिरम् ॥ ७७ ॥

तच्छ्रुत्वासडमानश्च सुदामा तां युकोप ङ ।

स य तां भर्त्सयामास कोपेन मम सनिधौ ॥ ७८ ॥

तच्छ्रुत्वा कोपयुक्ता सा रक्तपङ्कजलोचना ।

अडिष्ठर्तुं यकाराङ्गां सन्त्रस्तं मम संसदि ॥ ७९ ॥

सभीलक्षं समुत्तस्थौ दूर्वारं तेजसोल्बणाम् ।

अडिश्चकार तं तूर्णं जल्पन्तं य पुनः पुनः ॥ ८० ॥

सा य तत्ताडनं तासां श्रुत्वा रुष्टा शशाप ङ ।

याडि रे दानवीं योनिमित्येवं दारुणं वयः ॥ ८१ ॥

तं गच्छन्तं शपन्तं य रुदन्तं मां प्राण्म्य य ।

वारयामास तुष्टा सा रुदती कृपया पुनः ॥ ८२ ॥

डे वत्स तिष्ठ मा गच्छ क्व यासीति पुनः पुनः ।

समुन्व्यार्यं य तत्पश्चाज्जगाम सा य विकलवम् ॥ ८३ ॥

गोप्यश्च रुरुदुः सर्वा गोपाश्चापि सुदुःप्विताः ।
 ते सर्वे राधिका यापि तत्पश्चाद् बोधिता मया ॥ ८४ ॥
 आयास्यति क्षणार्धेन कृत्वा शापस्य पालनम् ।
 सुदामंस्त्वमिडागच्छेत्युक्त्वा सा य निवारिता ॥ ८५ ॥
 गोलोकस्य क्षणार्धेन यैकं मन्वन्तरं भवेत् ।
 पृथिव्यां जगतां धातरित्येव वयनं ध्रुवम् ॥ ८६ ॥
 एत्येवं शङ्भयूडश्च पुनस्तत्रैव यास्यति ।
 मडाबलिष्ठो योगेशः सर्वमायाविशारदः ॥ ८७ ॥
 मम शूलं गृहीत्वा य शीघ्रं गच्छत भारतम् ।
 शिवः करोतु संडारं मम शूलेन रक्षसः ॥ ८८ ॥
 ममैव कवचं कण्ठे सर्वमङ्गलकारकम् ।
 बिभर्ति दानवः शस्त्रसंसारं विजयी ततः ॥ ८९ ॥
 तस्मिन् ब्रह्मन् स्थिते यैव न कोऽपि छिंसितुं क्षमः ।
 तद्यायनां करिष्यामि विप्ररूपोऽहमेव य ॥ ९० ॥
 सतीत्वडानिस्तत्पत्न्या यत्र काले भविष्यति ।
 तत्रैव काले तन्मृत्युरिति दत्तो वरस्त्वया ॥ ९१ ॥
 तत्पत्न्याश्चोदरे वीर्यमर्पयिष्यामि निश्चितम् ।
 तत्क्षणे यैव तन्मृत्युर्भविष्यति न संशयः ॥ ९२ ॥
 पश्चात्सा देहमुत्सृज्य भविष्यति मम प्रिया ।
 एत्युक्त्वा जगतां नाथो ददौ शूलं उराय य ॥ ९३ ॥
 शूलं दत्त्वा ययौ शीघ्रं हरिरभ्यन्तरे मुदा ।
 भारतं य ययुर्देवा ब्रह्मरुद्रपुरोगमाः ॥ ९४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे शङ्भयूडेन सह
 तुलसीसङ्गमवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ९१९ ॥

८.२० विंशोऽध्यायः । शङ्खयूडेन सप्त देवानां सङ्ग्रामोद्योगवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

ब्रह्मा शिवं सन्नियोज्य संहारे दानवस्य च ।

जगाम स्वालयं तूर्णं यथास्थानं सुरोत्तमाः ॥ १ ॥

यन्द्रभागानदीतीरे वटमूले मनोहरे ।

तत्र तस्थौ महादेवो देवविस्तारहेतवे ॥ २ ॥

दूतं कृत्वा चित्ररथं गन्धर्वेश्वरमीप्सितम् ।

शीघ्रं प्रस्थापयामास शङ्खयूडान्तिकं मुदा ॥ ३ ॥

सर्वेश्वराज्ञया शीघ्रं ययौ तन्नगरं परम् ।

महेन्द्रनगरोत्कृष्टं कुम्भेरभवनाधिकम् ॥ ४ ॥

पञ्चयोजनविस्तीर्णं दैर्घ्यं तद् द्विगुणं भवेत् ।

स्कृटिकाकारमणिभिर्निर्मितं यानवेष्टितम् ॥ ५ ॥

सप्तभिः परिभाभिश्च दुर्गमाभिः समन्वितम् ।

ज्वलदग्निनिभैः शश्वत्स्वितं रत्नकोटिभिः ॥ ६ ॥

युक्तं च वीथीशतकैर्मणिवेदिविचित्रितैः ।

परितो वणिजं सौधैर्नानावस्तुविराजितैः ॥ ७ ॥

सिन्दूरकारमणिभिर्निर्मितैश्च विचित्रितैः ।

भूषितं भूषितैर्दिव्यैराश्रमैः शतकोटिभिः ॥ ८ ॥

गत्वा ददर्श तन्मध्ये शङ्खयूडालयं परम् ।

अतीव वलयाकारं यथा पूर्णेन्दुमण्डलम् ॥ ९ ॥

ज्वलदग्निशिभाक्ताभिः परिभाभिश्चतसृभिः ।

तद्दुर्गमं च शत्रूणामन्येषां सुगमं सुभम् ॥ १० ॥

अत्युच्चैर्गगनस्पर्शिमणिशङ्खविराजितम् ।

राजितं द्वादशद्वारैर्द्धारपालसमन्वितम् ॥ ११ ॥

मणीन्द्रसारनिर्माणैः शोभितं लक्ष्मन्दिदैः ।

शोभितं रत्नसोपानै रत्नस्तम्भविराजितम् ॥ १२ ॥

तद् दृष्ट्वा पुष्पदन्तोऽपि वरं द्वारं ददर्श सः ।

द्वारे नियुक्तं पुरुषं शूलहस्तं च सस्मितम् ॥ १३ ॥

तिष्ठन्तं पिङ्गलाक्षं य ताम्रवर्णं भयङ्करम् ।
 कथयामास वृत्तान्तं जगाम तदनुज्ञया ॥ १४ ॥
 अतिक्रम्य य तद्द्वारं जगामाभ्यन्तरं पुनः ।
 न कोऽपि रक्षति श्रुत्वा दूतवृत्तं रणस्य य ॥ १५ ॥
 गत्वा सोऽभ्यन्तरद्वारं द्वारपालमुवाच उ ।
 रणस्य सर्ववृत्तान्तं विज्ञापयत माशिरम् ॥ १६ ॥
 स य तं कथयित्वा य दूतो गन्तुमुवाच उ ।
 स गत्वा शङ्खयूटं तं ददर्श सुमनोहरम् ॥ १७ ॥
 राजमण्डलमध्यस्थं स्वर्णसिंहासने स्थितम् ।
 मण्डीन्द्ररथितं दिव्यं रत्नदण्डसमन्वितम् ॥ १८ ॥
 रत्नकृत्रिमपुष्पैश्च प्रशस्तैः शोभितं सदा ।
 भृत्येन मस्तकन्यस्तं स्वर्णशृङ्गं मनोहरम् ॥ १९ ॥
 सेवितं पार्श्वद्वारा रुचिरैः श्वेतयामरैः ।
 सुवेषं सुन्दरं रम्यं रत्नभूषणभूषितम् ॥ २० ॥
 माल्येन लेपनं सूक्ष्मं सुवस्त्रं दधतं मुने ।
 दानवेन्द्रैः परिवृतं सुवेषैश्च त्रिकोटिभिः ॥ २१ ॥
 शतकोटिभिरन्यैश्च भ्रमद्भिरस्त्रपाणिभिः ।
 अवेम्बूतञ्च तं दृष्ट्वा पुष्पदन्तः सविस्मयः ॥ २२ ॥
 उवाच स य वृत्तान्तं यदुक्तं शङ्करेण य ।
 पुष्पदन्त उवाच ।
 राजेन्द्र शिवभृत्योऽहं पुष्पदन्ताभिधः प्रभो ॥ २३ ॥
 यदुक्तं शङ्करेणैव तद् भ्रवीमि निशामय ।
 राज्यं देहि य देवानामधिकारं य साम्प्रतम् ॥ २४ ॥
 देवाश्च शरणापन्ना देवेशं श्रीहरिं परम् ।
 हरिर्देवत्वास्य शूलं य तेन प्रस्थापितः शिवः ॥ २५ ॥
 पुष्पलद्वानदीतीरे वटमूले त्रिवोथनः ।
 विषयं देहि तेषां य युद्धं वा कुरु निश्चितम् ॥ २६ ॥

गत्वा वक्ष्यामि ङिं शम्भुमथ तद्द्रष्टुं मामपि ।
 दूतस्य वयनं श्रुत्वा शङ्भयूः प्रहस्य च ॥ २७ ॥
 प्रभातेऽहं गमिष्यामि त्वं च गच्छेत्सुवाय उ ।
 स गत्वोवाय तं तूर्णं वटमूलस्थमीश्वरम् ॥ २८ ॥
 शङ्भयूःस्य वयनं तदीयं तन्मुपोदितम् ।
 अतस्मिन्नन्तरे स्कन्द आजगाम शिवान्तिकम् ॥ २९ ॥
 वीरभद्रश्च नन्दी च महाकालः सुभद्रकः ।
 विशालाक्षश्च आशुश्च पिङ्गलाक्षो विकम्पनः ॥ ३० ॥
 विरूपो विकृतिश्चैव मणिभद्रश्च भाष्कलः ।
 कपिलाप्यो दीर्घदंष्ट्रो विकटस्ताम्रलोचनः ॥ ३१ ॥
 कालकण्ठो बलीभद्रः कालजिह्वः कुटीचरः ।
 बलोन्मत्तो रणश्लाघी दूर्जयो दुर्गमस्तथा ॥ ३२ ॥
 अष्टौ च तैरवा रौद्रा रुद्राश्चैकादश स्मृताः ।
 वसवोऽष्टौ वासवश्च आदित्या द्वादश स्मृताः ॥ ३३ ॥
 डुताशनश्च यन्द्रश्च विश्वकर्माश्चिनौ च तौ ।
 कुबेरश्च यमश्चैव जयन्तो नलकूबरः ॥ ३४ ॥
 वायुश्च वरुणश्चैव बृधश्च भङ्गलस्तथा ।
 धर्मश्च शनिरीशानः कामदेवश्च वीर्यवान् ॥ ३५ ॥
 उग्रदंष्ट्रा योत्रादण्डा कोटरा कैटभी तथा ।
 स्वयं याष्टुभुजा देवी भद्रकाली भयङ्करी ॥ ३६ ॥
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणाविमानोपरि संस्थिता ।
 रक्तवस्त्रपरीधाना रक्तमात्यानुलेपना ॥ ३७ ॥
 नृत्यन्ती च उसन्ती च गायन्ती सुस्वरं मुदा ।
 अलयं ददाति भक्तोभ्योऽभया सा च भयं रिपुम् ॥ ३८ ॥
 भिभ्रती विकटां जिह्वां सुलोलां योजनायताम् ।
 शङ्भयङ्कगदापद्मभङ्गयर्मधनुःशरान् ॥ ३९ ॥
 भर्परं वर्तुलाकारं गम्भीरं योजनायतम् ।
 त्रिशूलं गगनस्पर्शिं शक्तिं च योजनायताम् ॥ ४० ॥

मुद्गरं मुसलं वज्रं भेटं कृलकमुज्ज्वलम् ।
 वैष्णवास्त्रं वारुणास्त्रं वाहिनं नागापाशकम् ॥ ४१ ॥
 नारायाणास्त्रं गान्धर्वं ब्रह्मास्त्रं गारुडं तथा ।
 पर्जन्यास्त्रं पाशुपतं शृभमाणास्त्रं य पार्वतम् ॥ ४२ ॥
 मातृश्वरास्त्रं वायव्यं दण्डं सम्मोहनं तथा ।
 अव्यर्थमस्त्रकं दिव्यं दिव्यास्त्रशतकं परम् ॥ ४३ ॥
 आगत्य तत्र तस्थौ य योगिनीनां त्रिकोटिभिः ।
 सार्धं य डाडिनीनां य विकटानां त्रिकोटिभिः ॥ ४४ ॥
 भूतप्रेतपिशाचाश्च कूष्माण्डा ब्रह्मराक्षसाः ।
 वेताला राक्षसाश्चैव यक्षाश्चैव तु किन्नराः ॥ ४५ ॥
 तामिश्चैव सङ्गं स्कन्दः प्राणम्य यन्द्रशेखरम् ।
 पितुः पार्श्वे सङ्घार्य समुवास तदाज्ञया ॥ ४६ ॥
 अथ दूते गते तत्र शङ्खयूः प्रतापवान् ।
 उवाच तुलसीं वार्तां गत्वाभ्यन्तरमेव य ॥ ४७ ॥
 रणवार्तां य सा श्रुत्वा शुष्ककण्ठीष्ठतालुका ।
 उवाच मधुरं साध्वी वृद्धयेन विदूयता ॥ ४८ ॥
 तुलस्युवाच ।
 डे प्राणबन्धो डे नाथ तिष्ठ मे वक्षसि क्षणम् ।
 डे प्राणाधिष्ठातृदेव रक्ष मे जिवितं क्षणम् ॥ ४९ ॥
 भुङ्क्ष्व जन्म समासाद्य यन्मे मनसि वाञ्छितम् ।
 पश्यामि त्वां क्षणं किञ्चिल्लोचनाभ्यां य सादरम् ॥ ५० ॥
 आन्दोलयन्ते प्राणा मे मनो दग्धं य सन्ततम् ।
 दुःस्वप्नश्च मया दृष्टश्चाद्यैव यरमे निशि ॥ ५१ ॥
 तुलसीवचनं श्रुत्वा भुङ्क्त्वा पीत्वा नृपेश्वर ।
 उवाच वचनं प्राज्ञो हितं सत्यं यथोचितम् ॥ ५२ ॥
 शङ्खयूः उवाच ।
 कालेन योजितं सर्वं कर्मभोगनिबन्धनम् ।

शुभं उर्ध्वं सुभं दृःभं भयं शोकश्च मङ्गलम् ॥ ५३ ॥

काले भवन्ति वृक्षाश्च स्कन्धवन्तश्च कालतः ।

ऊर्ध्वेण पुष्पवन्तश्च कृत्वन्तश्च कालतः ॥ ५४ ॥

तेषां कृत्वानि पञ्चानि प्रभवन्त्येव कालतः ।

ते सर्वे कृत्विताः काले पातं यान्ति यः कालतः ॥ ५५ ॥

काले भवन्ति विश्वानि काले नश्यन्ति सुन्दरि ।

कालात्स्रष्टा यः सृजति पाता पाति यः कालतः ॥ ५६ ॥

संछर्ता संछरेत्काले ऊर्ध्वेण सञ्चरन्ति ते ।

ब्रह्मविष्णुशिवादीनामीश्वरः प्रकृतिः परा ॥ ५७ ॥

स्रष्टा पाता यः संछर्ता स यात्मा कालनर्तकः ।

काले स एव प्रकृतिं स्वाभिन्नां स्वेच्छया प्रभुः ॥ ५८ ॥

निर्माय कृतवान्सर्वान्विश्वस्थांश्च यरायरात् ।

सर्वेशः सर्वरूपश्च सर्वात्मा परमेश्वरः ॥ ५९ ॥

जनं जनेन जनिता जनं पाति जनेन यः ।

जनं जनेन उरते तं देवं भज साम्प्रतम् ॥ ६० ॥

यस्याज्ञाया वाति वातः शीघ्रगामी यः साम्प्रतम् ।

यस्याज्ञाया यः तपनस्तपत्येव यथाक्षाणाम् ॥ ६१ ॥

यथाक्षाणं वर्षतीन्द्रो मृत्युश्चरति जन्तुषु ।

यथाक्षाणं दहत्यग्निश्चन्द्रो भ्रमति शीतवान् ॥ ६२ ॥

मृत्योर्मृत्युं कालकालं यमस्य यः यमं परम् ।

विभुं स्रष्टुश्च स्रष्टारं मातुश्च मातृकं भवे ॥ ६३ ॥

संछर्तारं यः संछर्तुस्तं देवं शरणं प्रज ।

को वा बन्धुश्च केषां वा सर्वबन्धुं भज प्रिये ॥ ६४ ॥

अहं को वा यः त्वं का वा विधिना योजितः पुरा ।

त्वया सार्धं कर्मणा यः पुनस्तेन वियोजितः ॥ ६५ ॥

अज्ञानी कातरः शोके विपत्तौ न यः पण्डितः ।

सुभे दृःभे भ्रमत्येव कालनेमिऊर्ध्वेण यः ॥ ६६ ॥

नारायणं त सर्वेशं कान्तं यास्यसि निश्चितम् ।

तपः कृतं यदर्थं य पुरा बधरिकाश्रमे ॥ ६७ ॥

मया त्वं तपसा लब्धा ब्रह्मणस्तु वरेण य ।

उर्थर्थं यत्तव तपो हरिं प्राप्स्यसि कामिनि ॥ ६८ ॥

वृन्दावने य गोविन्दं गोलोके त्वं लभिष्यसि ।

अलं यास्यामि तल्लोकं तनुं त्यज्त्वा य दानवीम् ॥ ६९ ॥

तत्र द्रक्ष्यसि मां त्वं य द्रक्ष्यामि त्वां य साम्प्रतम् ।

अगमं राधिकाशापाद्भारतं य सुदुर्लभम् ॥ ७० ॥

पुनर्यास्यामि तत्रैव ङः शोको मे शृणु प्रिये ।

त्वं य देहं परित्यज्य दिव्यरूपं विधाय य ॥ ७१ ॥

तत्कालं प्राप्स्यसि हरिं मा कान्ते कातरा भव ।

धृत्युज्त्वा य दिनान्ते य तथा सार्धं मनोहरम् ॥ ७२ ॥

सुषुवाप शोभने तल्पे पुष्पयन्मनयर्थिते ।

नानाप्रकारविलवं यकार रत्नमन्दिरे ॥ ७३ ॥

रत्नप्रदीपसंयुक्ते स्त्रीरत्नं प्राप्य सुन्दरीम् ।

निनाय रजनीं राज्ञा क्रीडाकौतुकमङ्गलैः ॥ ७४ ॥

कृत्वा वक्षसि तां कान्तां रुदतीमतिदुःषिताम् ।

कृशोदरीं निराडारां निमग्नां शोकसागरे ॥ ७५ ॥

पुनस्तां बोधयामास दिव्यज्ञानेन ज्ञानवित् ।

पुरा कृष्णेन यदत्तं भाण्डीरे तत्त्वमुत्तमम् ॥ ७६ ॥

स य तस्यै ददौ सर्वं सर्वशोकहरं परम् ।

ज्ञानं सम्प्राप्य सा देवी प्रसन्नवदनेक्षणा ॥ ७७ ॥

क्रीडां यकार उर्षेण सर्वं मत्वेति नश्वरम् ।

तौ दम्पती य क्रीडन्तौ निमग्नौ सुषसागरे ॥ ७८ ॥

पुलकाञ्चितसर्वाङ्गौ मूर्च्छितौ निर्जने मुने ।

अङ्गप्रत्यङ्गसंयुक्तौ सुप्रीतौ सुरतोत्सुकौ ॥ ७९ ॥

ऐकाङ्गौ य तथा तौ द्वौ यार्धनारीश्वरो यथा ।

प्राणेश्वरं य तुलसी मेने प्राणाधिकं परम् ॥ ८० ॥

प्राणाधिकं य तं मेने राज्ञा प्राणेश्वरीं सतीम् ।
तौ स्थितौ सुभसुभौ य तन्द्रितौ सुन्दरौ समौ ॥ ८१ ॥

सुवेधौ सुभसम्भोगाद्येष्टौ सुमनोहरौ ।
क्षणं सुयेतनौ तौ य कथयन्तौ रसाश्रयात् ॥ ८२ ॥

कथां मनोरमां दिव्यां लसन्तौ य क्षणं पुनः ।
क्षणं य केविसंयुक्तौ रसभावसमन्वितौ ॥ ८३ ॥

सुरते विरतिर्नास्ति तौ तद्विषयपण्डितौ ।
सततं जययुक्तौ द्वौ क्षणं नैव पराजितौ ॥ ८४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे शङ्खयूडेन सह
देवानां सङ्ग्रामोद्योगवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ८.२० ॥

८.२१ अेकविंशोऽध्यायः । शङ्खयूडकृते प्रबोधवाक्यवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
श्रीकृष्णं मनसा ध्यात्वा रक्षः कृष्णपरायणः ।
ब्राह्मे मुहूर्ते योत्थाय पुष्पतल्पान्मनोहरात् ॥ १ ॥

रान्निवासः परित्यज्य स्नात्वा मङ्गलवारिणा ।
धौते च वाससी धृत्वा कृत्वा तिलकमुज्ज्वलम् ॥ २ ॥

यकाराह्निकमावश्यमभीष्टदेववन्दनम् ।
दध्याज्यमधुलाजंश्च ददर्श वस्तु मङ्गलम् ॥ ३ ॥

रत्नश्रेष्ठं मणिश्रेष्ठं वस्त्रश्रेष्ठं च काञ्चनम् ।
ब्राह्मणोऽप्यो ददौ लक्ष्या यथा नित्यं च नारद ॥ ४ ॥

अमूल्यरत्नं यत्किञ्चिन्मुक्तामणिश्च्यवीरकम् ।
ददौ विप्राय गुरवे यात्रामङ्गलहेतवे ॥ ५ ॥

गजरत्नमश्वरत्नं धनरत्नं मनोहरम् ।
ददौ सर्वं दरिद्राय विप्राय मङ्गलाय च ॥ ६ ॥

भाण्डाराणां सहस्राणि नगराणां द्विलक्षकम् ।

ग्रामाणां शतकोटिं च ब्राह्मणाय ददौ मुदा ॥ ७ ॥
 पुत्रं कृत्वा तु राजेन्द्रं सर्वेषु दानवेषु च ।
 पुत्रं समर्थं भार्या तां राजयं च सर्वसम्पदम् ॥ ८ ॥
 प्रजानुचरसङ्घं च भाण्डारं वाडनादिकम् ।
 स्वयं सन्नाडयुक्तश्च धनुष्याणिर्भूव ७ ॥ ९ ॥
 भृत्यद्वारा कमेणैव यकार सैन्यसञ्चयम् ।
 अश्वानां च त्रिलक्षेण लक्षेण वरडस्तिनाम् ॥ १० ॥
 रथानामयुतेनैव धानुष्काणां त्रिकोटिभिः ।
 त्रिकोटिभिर्वर्मिणां च शूलिनां च त्रिकोटिभिः ॥ ११ ॥
 कृता सेनापरिमिता दानवेन्द्रेण नारद ।
 तस्यां सेनापतिश्चैव युद्धशास्त्रविशारदः ॥ १२ ॥
 महारथः स विज्ञेयो रथिनां प्रवरो रणे ।
 त्रिलक्षाक्षौडिणीसेनापति कृत्वा नराधिपः ॥ १३ ॥
 त्रिंशदक्षौडिणीबाधं भाण्डौघं च यकार ७ ।
 बडिर्भूव शिविरान्मनसा श्रीडरिं स्मरन् ॥ १४ ॥
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणाविमानमारुरोड सः ।
 गुरुवर्गान्पुरस्कृत्य प्रयथौ शङ्करान्तिकम् ॥ १५ ॥
 पुष्पभद्रानदीतीरे यत्राक्षयवटः शुभः ।
 सिद्धाश्रमं च सिद्धानां सिद्धिक्षेत्रं च नारद ॥ १६ ॥
 कपिलस्य तपःस्थानं पुण्यक्षेत्रे च भारते ।
 पश्चिमोदधिपूर्वे च मलयस्य च पश्चिमे ॥ १७ ॥
 श्रीशैवोत्तरभागे य गन्धमादनदक्षिणे ।
 पञ्चयोजनविस्तीर्णा दैर्घ्ये शतगुणा तथा ॥ १८ ॥
 शुद्धस्कृटिकसङ्गशा भारते य सुपुण्यदा ।
 शाश्वती जलपूर्णा च पुष्पभद्रा नदी शुभा ॥ १९ ॥
 लवणाब्धिप्रिया भार्या शश्वत्सौभाग्यसंयुता ।
 शरावतीमिश्रिता य निर्गता सा डिमालयात् ॥ २० ॥

गोमतीं वामतः कृत्वा प्रविष्टा पश्चिमोदधौ ।
 तत्र गत्वा शङ्खयूडो ददर्श यन्द्रशेखरम् ॥ २१ ॥
 वटमूले समासीनं सूर्यकोटिसमप्रभम् ।
 कृत्वा योगासनं दृष्ट्वा मुद्रायुक्तं य सस्मितम् ॥ २२ ॥
 शुद्धस्कृटिकसङ्काशं ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ।
 त्रिशलपट्टिशधरं व्याघ्रयर्मिभरं वरम् ॥ २३ ॥
 भक्तमृत्युधरं शान्तं गौरीकान्तं मनोहरम् ।
 तपसां कुलदातारं दातारं सर्वसम्पदाम् ॥ २४ ॥
 आशुतोषं प्रसन्नास्थं भक्तानुग्रहकातरम् ।
 विश्वनाथं विश्वबीजं विश्वरूपं य विश्वजम् ॥ २५ ॥
 विश्वम्भरं विश्ववरं विश्वसंसारकारकम् ।
 कारणं कारणानां य नरकार्णवतारणम् ॥ २६ ॥
 ज्ञानप्रदं ज्ञानबीजं ज्ञानानन्दं सनातनम् ।
 अवरुज्य विमानाख्यं तं दृष्ट्वा दानवेश्वरः ॥ २७ ॥
 सर्वैः सार्धं भक्तियुक्तः शिरसा प्राणनाम सः ।
 वामतो भद्रकालीं य स्कन्दं य तत्पुत्रः स्थितम् ॥ २८ ॥
 आशिषं य ददौ तस्मै काली स्कन्धश्च शङ्करः ।
 उत्तस्थुरागतं दृष्ट्वा सर्वे नन्दीश्वरादयः ॥ २९ ॥
 परस्परं य भाषन्ते यद्ब्रुस्तत्र य साम्प्रतम् ।
 राजा कृत्वा य सम्भाषामुवास शिवसन्निधौ ॥ ३० ॥
 प्रसन्नात्मा महादेवो भगवांस्तमुवाच उ ।
 महादेव उवाच ।
 विधाता जगतां ब्रह्मा पिता धर्मस्य धर्मवित् ॥ ३१ ॥
 मरीचिस्तस्य पुत्रश्च वैष्णवाश्चापि धार्मिकः ।
 कश्यपश्चापि तत्पुत्रो धर्मिष्ठश्च प्रजापतिः ॥ ३२ ॥
 दक्षः प्रीत्या ददौ तस्मै भक्त्या कन्यास्त्रयोदश ।
 तास्वेका य दनुः साध्वी तत्सौभाग्यविवर्धिता ॥ ३३ ॥
 यत्वारिशद्वनोः पुत्रा दानवास्तेजसोल्बणाः ।

तेष्वेको विप्रयित्तिश्च महाबलपराक्रमः ॥ ३४ ॥
 तत्पुत्रो धार्मिको दम्भो विषशुभक्तो जितेन्द्रियः ।
 जजाप परमं मन्त्रं पुष्करे लक्षवत्सरम् ॥ ३५ ॥
 शुक्रायार्थं गुरुं कृत्वा कृष्णस्य परमात्मनः ।
 तदा त्वां तनयं प्राप परं कृष्णपरायणम् ॥ ३६ ॥
 पुरा त्वं पार्षदो गोपो गोपेष्वपि सुधार्मिकः ।
 अधुना राधिकाशापाद्भारते दानवेश्वरः ॥ ३७ ॥
 आब्रह्मस्तम्भपर्यन्तं तुच्छं मेने य वैष्णवः ।
 सालोक्यसार्ष्टिसायुज्यसामीप्यं य उरेरपि ॥ ३८ ॥
 दीयमानं न गृह्णन्ति वैष्णवाः सेवनं विना ।
 ब्रह्मत्वममरत्वं वा तुच्छं मेने य वैष्णवः ॥ ३९ ॥
 छन्दस्त्वं वा मनुस्त्वं वा न मेने गणनासु य ।
 कृष्णभक्तस्य ते किं वा देवानां विषये भ्रमे ॥ ४० ॥
 दैडि राज्ञं य देवानां मत्प्रीतिं रक्ष भूमिप ।
 सुभं स्वराज्ये त्वं तिष्ठ देवास्तिष्ठन्तु वै पदे ॥ ४१ ॥
 अलं भूतविरोधेन सर्वे कश्यपवंशजाः ।
 यानि कानि य पापानि ब्रह्मलत्यादिकानि य ॥ ४२ ॥
 ज्ञातिद्रोहस्य पापानि कलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
 स्वसम्पदां य हानिं य यद्वि राजेन्द्र मन्यसे ॥ ४३ ॥
 सर्वावस्था य समतां केषां याति य सर्वदा ।
 ब्रह्मणश्च तिरोभावो लये प्राकृतिके सदा ॥ ४४ ॥
 आविर्भावः पुनस्तस्य प्रभावादीश्वरेऽथवा ।
 ज्ञानवृद्धिश्च तपसा स्मृतिलोपश्च निश्चितम् ॥ ४५ ॥
 करोति सृष्टिं ज्ञानेन अष्टा सोऽपि कमेण य ।
 परिपूर्णातमो धर्मः सत्ये सत्याश्रये सदा ॥ ४६ ॥
 त्रिभागः सोऽपि त्रेतायां द्विभागो द्वापरे स्मृतः ।
 ऐकभागः कलौ पूर्वं तदंशश्च कमेण य ॥ ४७ ॥

कलामात्रं कलेः शेषे कुक्कां यन्द्रकला यथा ।
 यादृक् तेजो रवेर्ग्रीष्मे न तादृक् शिशिरे पुनः ॥ ४८ ॥
 दिनेषु यादृज्मध्याह्ने सायं प्रातर्न तत्समम् ।
 उदयं याति कालेन आलतां य कमेण य ॥ ४९ ॥
 प्रकाण्डतां य तत्पश्चात्कालेऽस्तं पुनरेति सः ।
 दिने प्रच्छन्नतां याति कालेन दृष्टिने धने ॥ ५० ॥
 राहुग्रस्ते कम्पितश्च पुनरेव प्रसन्नताम् ।
 परिपूर्णातमश्चन्द्रः पूर्णिमायां य जयते ॥ ५१ ॥
 तादृशो न भवेन्नित्यं क्षयं याति दिने दिने ।
 पुनश्च पुष्टिमायाति परं कुक्का दिने दिने ॥ ५२ ॥
 सम्पद्युक्तः शुक्लपक्षे कृष्णे म्लानश्च यक्ष्माणा ।
 राहुग्रस्ते दिने म्लानो दृष्टिने न विरोयते ॥ ५३ ॥
 काले यन्द्रो भवेच्छुक्लो भ्रष्टश्रीः कालभेदतः ।
 भविष्यति भविश्चेन्द्रो भ्रष्टश्रीः सुतलेऽधुना ॥ ५४ ॥
 कालेन पृथ्वी सस्याढ्या सर्वाधारा वसुन्धरा ।
 काले जले निमग्ना सा तिरोभूताम्बुविप्लुता ॥ ५५ ॥
 काले नश्यन्ति विश्वानि प्रभवन्त्येव कालतः ।
 यरायराश्च कालेन नश्यन्ति प्रभवन्ति य ॥ ५६ ॥
 ईश्वरस्यैव समता ब्रह्मणः परमात्मनः ।
 अहं मृत्युञ्जयो यस्मादसङ्ख्यं प्राकृतं लयम् ॥ ५७ ॥
 आदर्शं यापि द्रक्ष्यामि वारं वारं पुनः पुनः ।
 स य प्रकृतिरूपश्च स एव पुरुषः स्मृतः ॥ ५८ ॥
 स यात्मा स य ज्वलश्च नानारूपधरः परः ।
 करोति सततं यो हि तनामगुणकीर्तनम् ॥ ५९ ॥
 काले मृत्युं स जयति जन्मरोगभयं जराम् ।
 स्रष्टा कृतो विधिस्तेन पाता विषणुः कृतो भवेत् ॥ ६० ॥
 अहं कृतश्च संलर्ता वयं विषयिणः कृताः ।
 कालाग्निरुद्रं संहारे नियोजय विषये नृप ॥ ६१ ॥

अळं करोमि सततं तन्नामगुणकीर्तनम् ।
 तेन मृत्युञ्जयोऽळं यं ज्ञानेनानेन निर्भयः ॥ ६२ ॥
 मृत्युर्मृत्युभयाधाति वैनतेयादिवोरगाः ।
 एत्युक्त्वा स य सर्वेशः सर्वभावेन तत्परः ॥ ६३ ॥
 विरराम य शम्भुश्च सभामध्ये य नारद ।
 राजा तद्भयनं श्रुत्वा प्रशशांस पुनः पुनः ॥ ६४ ॥
 उवाच मधुरं देवं परं विनयपूर्वकम् ।
 शङ्भयूऽ उवाच ।
 त्वया यत्कथितं देव नान्यथा वचनं स्मृतम् ॥ ६५ ॥
 तथापि किञ्चिद्यथार्थं श्रूयतां मन्निवेदनम् ।
 ज्ञातिद्रोहे मलत्पापं त्वयोक्तमधुना य यत् ॥ ६६ ॥
 गृहीत्वा तस्य सर्वस्वं कुतः प्रस्थापितो भविः ।
 मया समुद्धृतं सर्वमूर्ध्वमैश्वर्यमीश्वर ॥ ६७ ॥
 सुतलाख्य समुद्धर्तुं नालं तत्र गदाधरः ।
 सभ्रातृको छिरण्याक्षः कथं देवैश्च छिसितः ॥ ६८ ॥
 शुभमाद्यश्चासुराश्च कथं देवैर्निपातिताः ।
 पुरा समुद्रमथने पीयूषं भक्षितं सुरैः ॥ ६९ ॥
 क्लेशभाजो वयं तत्र ते सर्वे कृलभोगिनः ।
 क्रीडाभाण्डमिदं विश्वं प्रकृतेः परमात्मनः ॥ ७० ॥
 यस्मै यत्र स ददाति तस्यैश्वर्यं भवेत्तदा ।
 देवदानवयोर्वाहः शश्वन्नैमित्तिकः सदा ॥ ७१ ॥
 पराजयो जयस्तेषां कालेऽस्माकं कमेण य ।
 तदावयोर्विरोधे वाऽऽगमनं निष्कलं परम् ॥ ७२ ॥
 समसम्बन्धिनो बन्धोरीश्वरस्य मलात्मनः ।
 एयं ते मलती लज्जा युद्धेऽस्माभिः सखाधुना ॥ ७३ ॥
 जये ततोऽधिकं कीर्तिर्दानिश्चैव पराजये ।
 एत्येतद्भयनं श्रुत्वा प्रलस्य य त्रिलोचनः ॥ ७४ ॥

यथोचितमुत्तरे तमुवाच दानवेश्वरम् ।
 मडादेव उवाच ।
 युष्माभिः सड युद्धे मे ब्रह्मवंशसमुद्भवैः ॥ ७५ ॥
 का लज्जा मडती राजत्रकीर्तिर्वा पराजये ।
 युद्धमादौ डरेरेव मधुना डैटभेन य ॥ ७६ ॥
 डिरण्यकशिपोश्चैव सड तेनात्मना नृप ।
 डिरण्यक्षस्य युद्धं य पुनस्तेन गदाभृता ॥ ७७ ॥
 त्रिपुरैः सड युद्धं य मयापि य पुरा कृतम् ।
 सर्वैश्चर्याः सर्वमातुः प्रकृत्याश्च बभूव ड ॥ ७८ ॥
 सड शुम्भादिभिः पूर्वं समरः परमाद्भुतः ।
 पार्षदप्रवरस्त्वं य कृष्णस्य परमात्मनः ॥ ७९ ॥
 ये ये डताश्च डैतेया नडि डेडपि त्वया समाः ।
 का लज्जा मडती राजन् मम युद्धे त्वया सड ॥ ८० ॥
 सुराणां शरणस्यैव प्रेषितश्च डरेरडो ।
 डेडि राज्यं य देवानामिति मे निश्चितं वयः ॥ ८१ ॥
 युद्धं वा कुरु मत्सार्धं वाऽव्यये डिं प्रयोजनम् ।
 डत्युक्त्वा शङ्करस्तत्र विरराम य नारड ।
 उत्तस्थौ शङ्भयूडश्च ड्यमात्यैः सड सत्वरम् ॥ ८२ ॥
 डति श्रीमद्देवीभागवते मडापुराणेऽष्टाडशसाडस्यां
 संडितायां नवमस्कन्धे नारायणनारडसंवाडे शङ्भयूडकृते
 प्रबोधवाक्यवर्णनं नामेकविंशोऽध्यायः ॥ ८.२१ ॥

८.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । कालीशङ्भयूडयुद्धवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 शिवं प्रणम्य शिरसा दानवेन्द्रः प्रतापवान् ।
 समारुरोड यानं य सडामात्यैः स सत्वरः ॥ १ ॥
 शिवः स्वसैन्यं देवांश्च प्रेरयामास सत्वरम् ।
 दानवेन्द्रः ससैन्यश्च युद्धारम्भे बभूव ड ॥ २ ॥

स्वयं महेन्द्रो युयुधे सार्धं य वृषपर्वाणा ।
 भास्करो युयुधे विप्रचित्तिना सल सत्वरः ॥ ३ ॥
 दम्भेन सल यन्द्रश्च यकार परमं रणम् ।
 कालस्वरेण कालश्च गोकर्णेन तुताशनः ॥ ४ ॥
 कुभेरः कालकेयेन विश्वकर्मा मयेन य ।
 भयङ्करेण मृत्युश्च संदारेण यमस्तथा ॥ ५ ॥
 विकङ्कलेन वरुणश्चञ्चलेन समीरणः ।
 बुधश्च घृतपृष्ठेन रक्ताक्षेण शनैश्चरः ॥ ६ ॥
 जयन्तो रत्नसारेण वसवो वर्यसां गणैः ।
 अश्विनौ य दीप्तिमता धूम्रेण नलकूबरः ॥ ७ ॥
 धुरन्धरेण धर्मश्च उषाक्षेण य मङ्गलः ।
 शोभाकरेण वै भानुः पिठरेण य मन्मथः ॥ ८ ॥
 गोधामुभेन यूर्णेन ऋग्नेन य ध्वजेन य ।
 काञ्चीमुभेन पिण्डेन धूम्रेण सल नन्दिना ॥ ९ ॥
 विश्वेन य पलाशेनादित्याद्या युयुधुः परे ।
 अेकादश य रुद्रा वै अेकादशभयङ्करैः ॥ १० ॥
 मळामारी य युयुधे योग्रयण्डादिभिः सल ।
 नन्दीश्चरादयः सर्वे दानवानां गणैः सल ॥ ११ ॥
 युयुधुश्च मळायुद्धे प्रलयेऽपि भयङ्करे ।
 वटमूले य शम्भुश्च तस्थौ काल्या सुतेन य ॥ १२ ॥
 सर्वे य युयुधुः सैन्यसमूहाः सततं मुने ।
 रत्नसिंहासने रभ्ये कोटिभिर्दानवैः सल ॥ १३ ॥
 उवास शङ्खयूडश्च रत्नभूषणभूषितः ।
 शङ्करस्य य ये योधा दानवैश्च पराजिताः ॥ १४ ॥
 देवाश्च दृद्रुवुः सर्वे भीताश्च क्षतवित्राडाः ।
 यकार कोपं स्कन्दश्च देवेभ्यश्चाभयं ददौ ॥ १५ ॥
 भलं य स्वर्गानां य वर्धयामास तेजसा ।
 सोऽयमेकश्च युयुधे दानवानां गणैः सल ॥ १६ ॥

अक्षौडिणीनां शतकं समरे य जघान सः ।
 असुरान्घातयामास काली कमललोचना ॥ १७ ॥
 पपौ रक्तं दानवानामतिकुब्धा ततः परम् ।
 दशलक्षगणैर्द्राणां शतलक्षं य कोटिशः ॥ १८ ॥
 समादायैकउस्तेन मुग्धे शिक्षेप लीलया ।
 कबन्धानां सडस्रं य ननर्त समरे मुने ॥ १९ ॥
 स्कन्दस्य शरजालेन दानवाः क्षतविग्रहाः ।
 भीताश्च द्रुद्रुवुः सर्वे मडारणपराङ्गमाः ॥ २० ॥
 वृषपर्वा विप्रचित्तिर्दम्भश्चापि विकडुणः ।
 स्कन्देन सार्धं युयुधुस्ते सर्वे विक्रमेण य ॥ २१ ॥
 मडामारी य युयुधे न बभूव पराङ्मुष्पी ।
 बभूवुस्ते य सङ्क्षुब्धाः स्कन्दस्य शक्तिपीडिताः ॥ २२ ॥
 न द्रुद्रुवुर्भयात्स्वर्गे पुष्पवृष्टिर्बभूव उ ।
 स्कन्दस्य समरे दृष्ट्वा मडारौद्रं समुल्बणम् ॥ २३ ॥
 दानवानां क्षयकरं यथा प्राकृतिको लयः ।
 राजा विमानमारुड्य यकार भाणवर्षणम् ॥ २४ ॥
 नृपस्य शरवृष्टिश्च घनस्य वर्षाणां यथा ।
 मडाघोरान्धकारश्च वडुन्युत्थानं बभूव य ॥ २५ ॥
 देवाः प्रद्रुद्रुवुः सर्वेऽप्यन्ये नन्दीश्वरादयः ।
 ओक एव कार्तिकेयस्तस्थौ समरमूर्धनि ॥ २६ ॥
 पर्वतानां य सर्पाणां शिलानां शाप्पिनां तथा ।
 नृपश्चकार वृष्टिं य दुर्वारां य भयङ्करीम् ॥ २७ ॥
 नृपस्य शरवृष्ट्या य प्रडितः शिवनन्दनः ।
 नीडारेण य सान्द्रेण प्रडितो भास्करो यथा ॥ २८ ॥
 धनुश्चिच्छेद स्कन्दस्य दुर्वलं य भयङ्करः ।
 बभूव य रथं दिव्यं चिच्छेद रथपीठकान् ॥ २९ ॥
 मयूरं जर्जरीभूतं दिव्यास्त्रेण यकार सः ।

शक्तिं चिक्षेप सूर्याभां तस्य वक्षस्य घातिनीम् ॥ ३० ॥

क्ष्वां मूर्च्छां च सम्प्राप बभूव येतनः पुनः ।

गृहीत्वा तद्धनुर्दिव्यं यद्दत्तं विष्णुना पुरा ॥ ३१ ॥

रत्नेन्द्रसारनिर्माणयानमारुढ्य कार्तिकः ।

शस्त्रास्त्रं च गृहीत्वा च यकार रणमुल्बणम् ॥ ३२ ॥

सर्पाश्च पर्वतांश्चैव वृक्षांश्च प्रस्तरांस्तथा ।

सर्वाश्चिच्छेद कोपेन दिव्यास्त्रेण शिवात्मजः ॥ ३३ ॥

वह्निं निर्वापयामास पार्श्वेन प्रतापवान् ।

रथं धनुश्च चिच्छेद शङ्खयूडस्य लीलया ॥ ३४ ॥

सन्नाडं सारथिं चैव डिरीटे मुकुटोज्ज्वलम् ।

चिक्षेप शक्तिं शुक्लाभां दानवेन्द्रस्य वक्षसि ॥ ३५ ॥

मूर्च्छां सम्प्राप्य राजा च येतनश्च बभूव च ।

आरुरोड यानमन्यद्भुर्जग्राड सत्वरः ॥ ३६ ॥

यकार शरजालं च मायया मायिनां वरः ।

गुडं चच्छाद समरे शरजालेन नारद ॥ ३७ ॥

जग्राड शक्तिमव्यग्रां शतसूर्यसमप्रभाम् ।

प्रलयान्निशिभारुपां विष्णोश्च तेजसाऽऽवृताम् ॥ ३८ ॥

चिक्षेप तां च कोपेन महावेगेन कार्तिके ।

पपात शक्तिस्तद्गात्रे वह्निराशिरिवोज्ज्वला ॥ ३९ ॥

मूर्च्छां सम्प्राप शक्त्या च कार्तिकेयो महाबलः ।

काली गृहीत्वा तं क्रोडे निनाय शिवसनिधौ ॥ ४० ॥

शिवस्तं यापि ज्ञानेन श्रुवयामास लीलया ।

ददौ बलमनन्तं च समुत्तस्थौ प्रतापवान् ॥ ४१ ॥

काली जगाम समरं रक्षितुं कार्तिकस्य या ।

वीरास्तामनुजगमुश्च ते च नन्दीश्वरादयः ॥ ४२ ॥

सर्वे देवाश्च गन्धर्वा यक्षराक्षसकिन्नराः ।

वाद्येभ्योऽपि बहुशः शतशो मधुवालकाः ॥ ४३ ॥

सा च गत्वाथ सङ्ग्रामं सिंङनादं यकार य ।
द्वेष्याश्च सिंङनादेन प्रापुर्भूच्छां य दानवाः ॥ ४४ ॥
अट्टाट्टुडासमशिवं यकार य पुनः पुनः ।
दृष्ट्वा पपौ य माध्वीकं ननर्त राणभूर्धनि ॥ ४५ ॥
उग्रदंष्ट्रा योग्रदण्डा कोटवी य पपौ मधु ।
योगिनीडाकिनीनां य गाणाः सुरगाणादयः ॥ ४६ ॥
दृष्ट्वा कालीं शङ्भयूडः शीघ्रमाजौ समाययौ ।
दानवाश्च भयं प्रापू राजा तेभ्योऽभयं ददौ ॥ ४७ ॥
कालीं चिक्षेप वह्निं य प्रलययाज्ञिशिभोपमम् ।
राजा निर्वापयामास पार्श्वेन य लीलया ॥ ४८ ॥
चिक्षेप वारुणं सा य तीव्रं य मडददृभुतम् ।
गान्धर्वेण य चिच्छेद दानवेन्द्रश्च लीलया ॥ ४९ ॥
मातृश्वरं प्रचिक्षेप कालीं वह्निशिभोपमम् ।
राजा जघान तं शीघ्रं वैष्णवेन य लीलया ॥ ५० ॥
नारायणास्त्रं सा देवीं चिक्षेप मन्त्रपूर्वकम् ।
राजा ननाम तद् दृष्ट्वा यावरुड्य रथादसौ ॥ ५१ ॥
उर्ध्वं जगाम तस्यास्त्रं प्रलययाज्ञिशिभोपमम् ।
पपात शङ्भयूडश्च भक्त्या तं दण्डवद्भुवि ॥ ५२ ॥
ब्रह्मास्त्रं सा य चिक्षेप यत्नतो मन्त्रपूर्वकम् ।
ब्रह्मास्त्रेण महाराजो निर्वापं य यकार सः ॥ ५३ ॥
तदा चिक्षेप दिव्यास्त्रं सा देवीं मन्त्रपूर्वकम् ।
राजा दिव्यास्त्रजालेन तन्निर्वाणं यकार य ॥ ५४ ॥
तदा चिक्षेप शक्तिं य यत्नतो योजनायताम् ।
राजा दिव्यास्त्रजालेन शतभाण्डां यकार ७ ॥ ५५ ॥
जग्राह मन्त्रपूतं य देवीं पाशुपतं रुषा ।
निक्षेपाणं निरोद्धुं य वाग्भूवाशरीरिणी ॥ ५६ ॥
मृत्युः पाशुपते नास्ति नृपस्य य महात्मनः ।
यावदस्ति य मन्त्रस्य कवयं य उरेरिति ॥ ५७ ॥

यावत्सतीत्वमस्त्येव सत्याश्च नृपयोषितः ।
 तावदस्य जरामृत्युर्नास्तीति ब्रह्मणो वचः ॥ ५८ ॥
 धत्याकार्यं भद्रकाली न तस्मिन्नेव शस्त्रकम् ।
 शतलक्षं दानवानां जत्रास लीलया क्षुधा ॥ ५९ ॥
 अस्तुं जगाम वेगेन शङ्भयूः भयङ्करी ।
 दिव्यास्त्रेण सुतीक्ष्णेन वारयामास दानवः ॥ ६० ॥
 भङ्गं चिक्षेप सा देवी त्रीष्मसूर्योपमं यथा ।
 दिव्यास्त्रेण दानवेन्द्रः शतभण्डं यकार सः ॥ ६१ ॥
 पुनर्गन्तुं महादेवी वेगेन च जगाम तम् ।
 सर्वसिद्धेश्वरः श्रीमान्ववृधे दानवेश्वरः ॥ ६२ ॥
 वेगेन मुष्टिना काली कोपयुक्ता भयङ्करी ।
 बभञ्ज च रथं तस्य जघान सारथिं सती ॥ ६३ ॥
 सा च शूलं प्रचिक्षेप प्रलयाग्निशिषोपमम् ।
 वामहस्तेन जग्राह शङ्भयूः स्वलीलया ॥ ६४ ॥
 मुष्ट्या जघान तं देवी महाकोपेन वेगतः ।
 बभ्राम च तथा दैत्यः क्षणं मूर्च्छामवाप च ॥ ६५ ॥
 क्षणेन येतनां प्राप्य समुत्तस्थौ प्रतापवान् ।
 न यकार बाहुयुद्धं देव्या सल ननाम ताम् ॥ ६६ ॥
 देव्याश्चास्त्रं स चिच्छेद जग्राह च स्वतेजसा ।
 नास्त्रं चिक्षेप तां भक्तो मातृभक्त्या तु वैष्णवः ॥ ६७ ॥
 गृहीत्वा दानवं देवी भ्रामयित्वा पुनः पुनः ।
 उर्ध्वं च प्रापयामास महावेगेन कोपिता ॥ ६८ ॥
 उर्ध्वात्पपात वेगेन शङ्भयूः प्रतापवान् ।
 निपत्य च समुत्तस्थौ प्राण्य भद्रकालिकाम् ॥ ६९ ॥
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणं विमानं सुमनोहरम् ।
 आरुरोह उर्ध्वयुक्तो न विभ्रान्तो महारणे ॥ ७० ॥
 दानवानां च क्षतजं सा देवी च पपौ क्षुधा ।

पीत्वा भुङ्क्त्वा भद्रकाली जगाम शङ्करान्तिकम् ॥ ७१ ॥
 उवाच रणवृत्तान्तं पौर्वापर्यं यथाङ्कमम् ।
 श्रुत्वा जडास शम्भुश्च दानवानां विनाशनम् ॥ ७२ ॥
 लक्षं य दानवेन्द्राणामवशिष्टं रणोऽधुना ।
 भुञ्जन्त्या निर्गतं वङ्त्रात्तदन्यं भुङ्क्तभीश्वर ॥ ७३ ॥
 सङ्ग्रामे दानवेन्द्रं य उन्तुं पाशुपतेन वै ।
 अवध्यस्तव राजेति वाग्बभूवाशरीरिणी ॥ ७४ ॥
 राजेन्द्रश्च मडाज्ञानी मडाबलपराङ्मः ।
 न य चिक्षेप मथ्यस्त्रं चिच्छेद मम सायकम् ॥ ७५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 कालीशङ्भयूऽयुध्वर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ८.२२ ॥

८.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । शङ्भयूऽवधवर्णनम् ।

शिवस्तत्त्वं समाकार्यं तत्त्वज्ञानविशारदः ।
 ययौ स्वयं य समरे स्वगणैः सह नारद ॥ १ ॥
 शङ्भयूऽः शिवं दृष्ट्वा विमानादवरुण्य य ।
 ननाम परया भक्त्या शिरसा दण्डवद्भुवि ॥ २ ॥
 तं प्राणम्य य वेगेन विमानमारुरोह सः ।
 तूर्णं चकार सत्राहं धनुर्ज्वाहं दुर्वलम् ॥ ३ ॥
 शिवदानवर्युद्धं पूर्णमब्धशतं पुरा ।
 न भभूवतुरन्योन्यं ब्रह्मञ्जयपराजयौ ॥ ४ ॥
 न्यस्तशस्त्रश्च भगवान् न्यस्तशस्त्रश्च दानवः ।
 रथस्थः शङ्भयूऽश्च वृषस्थो वृषभध्वजः ॥ ५ ॥
 दानवानां य शतकमुद्धृतं य भभूव ह ।
 रणे ये ये मृताः शम्भुर्जुवयामास तान्विभुः ॥ ६ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे वृध्ब्रह्मणः परमातुरः ।
 आगत्य य रणस्थानभुवाय दानवेश्वरम् ॥ ७ ॥

वृद्धब्राह्मणो उवाच ।
 दैखि भिक्षां य राजेन्द्र मख्यं विप्राय साम्प्रतम् ।
 त्वं सर्वसम्पदां दाता यन्मे मनसि वाञ्छितम् ॥ ८ ॥
 निरीडाय य वृद्धाय तृषिताय य साम्प्रतम् ।
 पश्चात्त्वां कथयिष्यामि पुरः सत्यं य कुर्विति ॥ ९ ॥
 ओमित्युवाच राजेन्द्रः प्रसन्नवदनेक्षणः ।
 क्वयार्थां जनश्चाडमित्युवाचातिमायया ॥ १० ॥
 तश्छ्रुत्वा क्वयं दित्वं जग्राड उरिरेव य ।
 शङ्खभ्यूडस्य रुपेण जगाम तुलसीं प्रति ॥ ११ ॥
 गत्वा तस्यां मायया य वीर्याधानं यकार उ ।
 अथ शम्भुर्दरेः शूलं जग्राड दानवं प्रति ॥ १२ ॥
 ग्रीष्ममध्याह्नमार्ताण्डप्रलययात्रिशिभोपमम् ।
 दुर्निवार्यं य दुर्धर्मव्यर्थं वैरिघातकम् ॥ १३ ॥
 तेजसा यङ्कतुल्यं य सर्वशस्त्रास्त्रसारकम् ।
 शिवकेशवयोरन्यैर्दुर्दुलं य भयङ्करम् ॥ १४ ॥
 धनुःसडस्रं दैर्घ्येण प्रस्थेन शतडस्तकम् ।
 सञ्जुवं ब्रह्मरुपं य नित्यरुपमनिर्दिशम् ॥ १५ ॥
 संडर्तुं सर्वब्रह्माण्डमलं यत्स्वीयलीलया ।
 चिक्षेप तोलनं कृत्वा शङ्खभ्यूडे य नारद ॥ १६ ॥
 राजा यापं परित्यज्य श्रीकृष्णायराणाम्भुजम् ।
 ध्यानं यकार भक्त्या य कृत्वा योगासनं धिया ॥ १७ ॥
 शूलं य भ्रमणं कृत्वा पपात दानवोपरि ।
 यकार भस्मसात्तं य सरथं याथ लीलया ॥ १८ ॥
 राजा धृत्वा दित्यरुपं किशोरं गोपवेषकम् ।
 द्विभुजं मुरलीडस्तं रत्नभूषणभूषितम् ॥ १९ ॥
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणं वेष्टितं गोपकोटिभिः ।
 गोलोकादागतं यानमारुरोड पुरं यथौ ॥ २० ॥

गत्वा ननाम शिरसा स राधाकृष्णयोर्मुने ।
 भक्त्या य चरणाभभोजं रासे वृन्दावने वने ॥ २१ ॥
 सुदामानं य तौ दृष्ट्वा प्रसन्नवदनेक्षणौ ।
 कोऽे यङ्कतुरत्यन्तं प्रेम्णातिपरिसंयुतौ ॥ २२ ॥
 अथ शलं य वेगेन प्रययौ तं य सादरम् ।
 अस्थिभिः शङ्खयूडस्य शङ्खजातिर्भूव उ ॥ २३ ॥
 नानाप्रकाररूपेण शम्भूता सुरार्चने ।
 प्रशस्तं शङ्खतोयं य देवानां प्रीतिदं परम् ॥ २४ ॥
 तीर्थतोयस्वरूपं य पवित्रं शम्भुना विना ।
 शङ्खशब्दे भवेद्यत्र तत्र लक्ष्मीः सुसंस्थिरा ॥ २५ ॥
 स स्नातः सर्वतीर्थेषु यः स्नातः शङ्खवारिणा ।
 शङ्खो हरेरधिष्ठानं यत्र शङ्खस्ततो हरिः ॥ २६ ॥
 तत्रैव वसते लक्ष्मीर्दूरीभूतममङ्गलम् ।
 स्त्रीणां य शङ्खध्वनिभिः शूद्राणां य विशेषतः ॥ २७ ॥
 भीता रुष्टा याति लक्ष्मीस्तत्स्थलादन्यदेशतः ।
 शिवोऽपि दानवं उत्वा शिवलोकं जगाम उ ॥ २८ ॥
 प्रहृष्टो वृषभाशुभः स्वगाणैश्च समावृतः ।
 सुराः स्वविषयं प्रापुः परमानन्दसंयुताः ॥ २९ ॥
 नेदुर्दुन्दुभयः स्वर्गे जगुर्गन्धर्वकिन्नराः ।
 बभूवुषुष्यवृष्टिश्च शिवस्थोपरि सन्ततम् ।
 प्रशशंसुः सुरास्तं य मुनीन्द्रप्रवरादयः ॥ ३० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे
 शङ्खयूडवधवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ८.२३ ॥

८.२४ यतुर्विंशोऽध्यायः । तुलसीमालात्म्येन सऽहं शालग्राममहत्त्ववर्णनम् ।

नारद उवाच ।

नारायणश्च भगवान्वीर्याधानं चकार उ ।

तुलस्यां डेन रुपेण तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

नारायणश्च भगवान्देवानां साधनेषु य ।

शङ्भयूडस्य क्वयं गळीत्वा विष्णुमायया ॥ २ ॥

पुनर्विधाय तद्रूपं जगाम तत्सतीगुलम् ।

पातिप्रतस्य नाशेन शङ्भयूडजिघांसया ॥ ३ ॥

दुन्दुभिं वाद्यामास तुलसीद्वारसन्निधौ ।

जयशब्दं य तद्द्वारे षोडशामास सुन्दरीम् ॥ ४ ॥

तच्छ्रुत्वा य रवं साध्वी परमानन्दसंयुता ।

राजमार्गे गवाक्षेण ददर्श परमादरात् ॥ ५ ॥

ब्राह्मणोभ्यो धनं दत्त्वा कारयामास मङ्गलम् ।

वन्दितो भिक्षुकेभ्यश्च वासिभ्यश्च धनं ददौ ॥ ६ ॥

अवरुज्य रथाद्देवो देव्याश्च भवनं ययौ ।

अमूल्यरत्ननिर्माणं सुन्दरं सुमनोहरम् ॥ ७ ॥

दृष्ट्वा य पुरतः कान्तं सा तं कान्तं मुद्यान्विता ।

तत्पादं क्षालयामास ननाम य रुरोद य ॥ ८ ॥

रत्नसिंहासने रभ्ये वासयामास कामुकी ।

ताम्बूलं य ददौ तस्मै कर्पूरादिसुवासितम् ॥ ९ ॥

अद्य मे सकलं जन्म श्रुवनं य बभूव उ ।

रणे गतं य प्राणेशं पश्यन्त्याश्च पुनर्गुडे ॥ १० ॥

सस्मिता सकटाक्षं य सकामा पुलकाङ्किता ।

पप्रच्छ रणवृत्तान्तं कान्तं मधुरया गिरा ॥ ११ ॥

तुलस्युवाच ।

असङ्ख्यविश्वसंहरां सार्धमाजौ तव प्रभो ।

कथं बभूव विजयस्तन्मे ब्रूहि कृपानिधे ॥ १२ ॥

तुलसीवयनं श्रुत्वा प्रहस्य कमलापतिः ।

शङ्भयूडस्य रुपेण तामुवाचामृतं वयः ॥ १३ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

आवयोः समरः कान्ते पूर्णमर्षं बभूव उ ।
 नाशो बभूव सर्वेषां दानवानां च कामिनि ॥ १४ ॥
 प्रीतिञ्च कारयामास ब्रह्मा य स्वयमावयोः ।
 देवानामधिकारश्च प्रदत्तस्तस्य याज्ञया ॥ १५ ॥
 मयागतं स्वभवनं शिवलोकं शिवो गतः ।
 धृत्युक्त्वा जगतां नाथः शयनं य यकार उ ॥ १६ ॥
 रेमे रमापतिस्तत्र रामया सल नारद ।
 सा साध्वी सुभसम्भोगादाकर्षणव्यतिक्रमात् ॥ १७ ॥
 सर्वं वितर्कयामास कस्त्वमेवेत्युवाच सा ।
 तुलस्युवाच ।
 को वा त्वं वद मायेश भुक्ताहं मायया त्वया ॥ १८ ॥
 दूरीकृतं मत्सतीत्वं यदतस्त्वां शपामि उे ।
 तुलसीवचनं श्रुत्वा हरिः शापभयेन य ॥ १९ ॥
 धधार लीलया ब्रह्मन् सुमूर्तिं सुमनोहराम् ।
 ददर्श पुरतो देवी देवदेवं सनातनम् ॥ २० ॥
 नवीननीरदृश्यामं शरत्पद्मजलयनम् ।
 कोटिकन्दर्पलीलाभं रत्नभूषणभूषितम् ॥ २१ ॥
 षष्ठास्यं प्रसन्नास्यं शोभितं पीतवाससम् ।
 तं दृष्ट्वा कामिनी कामं मूर्च्छां सम्प्राप लीलया ॥ २२ ॥
 पुनश्च येतनां प्राप्य पुनः सा तमुवाच उ ।
 तुलस्युवाच ।
 उे नाथ ते दया नास्ति पाषाणसदृशस्य य ॥ २३ ॥
 छलेन धर्मभङ्गेन मम स्वामी त्वया उतः ।
 पाषाणसदृशस्तत्वं छि दयाहीनो यतः प्रभो ॥ २४ ॥
 तस्मात्पाषाणरूपस्त्वं भवे देव भवाधुना ।
 ये वदन्ति य साधुं त्वां ते भ्रान्ता छि न संशयः ॥ २५ ॥
 भक्तो विनापराधेन परार्थे य कथं उतः ।
 भृशं रुरोद शोकार्ता विललाप मुहुर्मुहुः ॥ २६ ॥

ततश्च करुणां दृष्ट्वा करुणारससागरः ।
 नयेन तां भोधयितुमुवाच कमलापतिः ॥ २७ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 तपस्त्वया कृतं भद्रे मर्द्ये भारते चिरम् ।
 त्वर्द्ये शङ्खयूडश्च यकार सुचिरं तपः ॥ २८ ॥
 कृत्वा त्वां कामिनीं सोऽपि विजहार य तत्क्षणात् ।
 अधुना दातुमुचितं तवैव तपसः कृलम् ॥ २९ ॥
 षट् शरीरं त्यक्त्वा य द्रिव्यदेलं विधाय य ।
 रामे रम मया सार्धं त्वं रमासदृशी भव ॥ ३० ॥
 षयं तनुर्नदीरूपा गण्डकीति य विश्रुता ।
 पूता सुपुण्यदा नृणां पुण्ये भवतु भारते ॥ ३१ ॥
 तव केशसमूहश्च पुण्यवृक्षो भविष्यति ।
 तुलसीकेशसम्भूता तुलसीति य विश्रुता ॥ ३२ ॥
 त्रिषु लोकेषु पुष्याणां पत्राणां देवपूजने ।
 प्रधानरूपा तुलसी भविष्यति वरानने ॥ ३३ ॥
 स्वर्गे मर्त्ये य पाताले गोलोके मम सन्निधौ ।
 भव त्वं तुलसी वृक्षवरा पुष्पेषु सुन्दरी ॥ ३४ ॥
 गोलोके विरजातीरे रासे वृन्दावने वने ।
 भाण्डीरे यम्पकवने रम्ये यन्दनकानने ॥ ३५ ॥
 माधवीकेतकीकुन्दमालिकामालतीवने ।
 वासस्तेऽत्रैव भवतु पुण्यस्थानेषु पुण्यदः ॥ ३६ ॥
 तुलसीतरुमूलेषु पुण्यदेशेषु पुण्यदम् ।
 अधिष्ठानं य तीर्थानां सर्वेषां य भविष्यति ॥ ३७ ॥
 तत्रैव सर्वदेवानां ममाधिष्ठानमेव य ।
 तुलसीपत्रपतनप्राप्तये य वरानने ॥ ३८ ॥
 स स्नातः सर्वतीर्थेषु सर्वयज्ञेषु दीक्षितः ।
 तुलसीपत्रतोयेन योऽभिषेकं समाचरेत् ॥ ३९ ॥
 सुधाघटसहस्राणां या तुष्टिस्तु भवेद्भृशः ।

सा य तुष्टिर्भवेन्नूनं तुलसीपत्रदानतः ॥ ४० ॥
गवामभ्युतदानेन यत्कृत्वं तत्कृत्वं भवेत् ।
तुलसीपत्रदानेन तत्कृत्वं कार्तिके सति ॥ ४१ ॥
तुलसीपत्रतोयं य मृत्युकाले य यो लभेत् ।
मुच्यते सर्वपापेभ्यो विष्णुलोके मलीयते ॥ ४२ ॥
नित्यं यस्तुलसीतोयं भुङ्क्ते भक्त्या य मानवः ।
लक्षाश्वमेधजं पुण्यं सम्प्राप्नोति स मानवः ॥ ४३ ॥
तुलसीं स्वकरे कृत्वा धृत्वा देहे य मानवः ।
प्राणांस्त्यजति तीर्थेषु विष्णुलोके स गच्छति ॥ ४४ ॥
तुलसीकाष्ठनिर्माणां गृह्णाति यो नरः ।
पटे पटेऽश्वमेधस्य लभते निश्चितं कृत्वम् ॥ ४५ ॥
तुलसीं स्वकरे कृत्वा स्वीकारं यो न रक्षति ।
स याति कालसूत्रं य यावच्चन्द्रदिव्यकरो ॥ ४६ ॥
करोति मिथ्याशपथं तुलस्या योऽत्र मानवः ।
स याति कुम्भीपाकं य यावदिन्द्राश्वतुर्दश ॥ ४७ ॥
तुलसीतोयकण्डिकां मृत्युकाले य यो लभेत् ।
रत्नयानं समारुढ्य वैकुण्ठे प्राप्यते ध्रुवम् ॥ ४८ ॥
पूर्णिमायाममायां य द्वादश्यां रविसङ्कमे ।
तैलाभ्यङ्गं य कृत्वा य मध्याह्ने निशि सन्ध्ययोः ॥ ४९ ॥
अशौचेऽशुचिकाले ये रात्रिवासोऽन्विता नराः ।
तुलसीं ये विचिन्वन्ति ते छिन्दन्ति उरेः शिरः ॥ ५० ॥
त्रिरात्रं तुलसीपत्रं शुद्धं पर्युषितं सति ।
श्राद्धे प्रते य दाने य प्रतिष्ठायां सुरार्चने ॥ ५१ ॥
भूगतं तोयपतितं यद्दत्तं विष्णवे सति ।
शुद्धं य तुलसीपत्रं क्षालनादन्यदर्माणि ॥ ५२ ॥
वृक्षाधिष्ठातृदेवी या गोलोके य निरामये ।
कृष्णेन सार्धं नित्यं य नित्यक्रीडां करिष्यसि ॥ ५३ ॥

नद्यधिष्ठातृदेवी या भारते य सुपुण्यदा ।
 लवणोदस्य सा पत्नी मधंशस्य भविष्यति ॥ ५४ ॥
 त्वं य स्वयं मडासाध्वी वैकुण्ठे मम सन्निधौ ।
 रमासमा य रामा य भविष्यसि न संशयः ॥ ५५ ॥
 अहं य शैलरूपेण गण्डकीतीरसन्निधौ ।
 अधिष्ठानं कश्चिन्मि भारते तव शापतः ॥ ५६ ॥
 कोटिसङ्ख्यास्तत्र कीटास्तीक्ष्णदंष्ट्रावरायुधैः ।
 तस्त्रिंशत्कुण्डरे यत्कं कश्चिन्ति मदीयकम् ॥ ५७ ॥
 ऐकद्वारं यतुश्चकं वनमालाविभूषितम् ।
 नवीननीरदाकारं लक्ष्मीनारायणाभिधम् ॥ ५८ ॥
 ऐकद्वारं यतुश्चकं नवीननीरदोपमम् ।
 लक्ष्मीजनार्दनो ज्ञेयो रक्षितो वनमालया ॥ ५९ ॥
 द्वारद्वये यतुश्चकं गोष्पदेन विराजितम् ।
 रघुनाथाभिधं ज्ञेयं रक्षितं वनमालया ॥ ६० ॥
 अतिक्रुद्धं द्वियकं य नवीनजलदप्रभम् ।
 तद्ग्रामनाभिधं ज्ञेयं रक्षितं वनमालया ॥ ६१ ॥
 अतिक्रुद्धं द्वियकं य वनमालाविभूषितम् ।
 विज्ञेयं श्रीधरं रूपं श्रीप्रदं गृहिणा सदा ॥ ६२ ॥
 स्थूलं य वर्तुलाकारं रक्षितं वनमालया ।
 द्वियकं स्फुटमत्यन्तं ज्ञेयं दामोदराभिधम् ॥ ६३ ॥
 मध्यमं वर्तुलाकारं द्वियकं भाणविक्षतम् ।
 रणारामाभिधं ज्ञेयं शरतूणासमन्वितम् ॥ ६४ ॥
 मध्यमं सप्तयङ्ग्यं छत्रभूषणभूषितम् ।
 राजराजेश्वरं ज्ञेयं राजसम्पत्प्रदं नृणाम् ॥ ६५ ॥
 द्विसप्तयकं स्थूलं य नवनीरदसुप्रभम् ।
 अनन्ताभ्यं य विज्ञेयं यतुर्वर्गकूलप्रदम् ॥ ६६ ॥
 यक्काकारं द्वियकं य सश्रीकं जलदप्रभम् ।
 सगोष्पदं मध्यमं य विज्ञेयं मधुसूदनम् ॥ ६७ ॥

सुदर्शनं यैक्यकं गुमयकं गदाधरम् ।
द्वियकं उयवकुत्राभं उयत्रीवं प्रकीर्तितम् ॥ ६८ ॥
अतीव विस्तृतास्थं य द्वियकं विकटं सति ।
नरसिंहं सुविज्ञेयं सद्यो वैराग्यदं नृणाम् ॥ ६९ ॥
द्वियकं विस्तृतास्थं य वनमालासमन्वितम् ।
लक्ष्मीनृसिंहं विज्ञेयं गृहिणां य सुभप्रदम् ॥ ७० ॥
द्वारदेशे द्वियकं य सश्रीकं य समं स्फुटम् ।
वासुदेवं तु विज्ञेयं सर्वकामकृत्वप्रदम् ॥ ७१ ॥
प्रद्युम्नं सूक्ष्मयकं य नवीननीरदप्रभम् ।
सुषिरच्छिद्रभङ्गुलं गृहिणां य सुभप्रदम् ॥ ७२ ॥
द्वे यके यैकलत्रे य पृष्ठे यत्र तु पुष्कलम् ।
सङ्कर्षणं सुविज्ञेयं सुभदं गृहिणां सदा ॥ ७३ ॥
अनिरुद्धं तु पीताभं वर्तुलं यातिशोभनम् ।
सुभप्रदं गृहस्थानां प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ७४ ॥
शालग्रामशिला यत्र तत्र सन्निहितो हरिः ।
तत्रैव लक्ष्मीर्वसति सर्वतीर्थसमन्विता ॥ ७५ ॥
यानि कानि य पापानि ब्रह्मभत्याटिकानि य ।
तानि सर्वाणि नश्यन्ति शालग्रामशिलार्यनात् ॥ ७६ ॥
छत्राकारे भवेद्ग्राह्यं वर्तुले य महाश्रियः ।
दुःखग्न्य शकटाकारे शूलात्रे मरणं ध्रुवम् ॥ ७७ ॥
विकृतास्थे य दारिद्र्यं पिङ्गले हानिरेव य ।
भग्नयके भवेद्द्व्याधिर्विदीर्णं मरणं ध्रुवम् ॥ ७८ ॥
प्रतं दानं प्रतिष्ठा य श्राद्धं य देवपूजनम् ।
शालग्रामस्य सान्निध्यात्प्रशस्तं तद्भवेदिति ॥ ७९ ॥
स स्नातः सर्वतीर्थेषु सर्वयज्ञेषु दीक्षितः ।
सर्वयज्ञेषु तीर्थेषु व्रतेषु य तपःसु य ॥ ८० ॥
पाठे यतुर्णां वेदानां तपसां करणे सति ।

तत्पुण्यं लभते नूनं शालग्रामशिलार्थनात् ॥ ८१ ॥
 (शालग्रामशिलातोयैर्योऽभिषेकं सदा यरेत् ।
 सर्वदानेषु यत्पुण्यं प्रदक्षिणं भुवो यथा ॥) ॥
 शालग्रामशिलातोयं नित्यं भुङ्क्ते यो नरः ।
 सुरेष्टितं प्रसादं य लभते नात्र संशयः ॥ ८२ ॥
 तस्य स्पर्शं य वाञ्छन्ति तीर्थानि निभिलानि य ।
 श्रुवन्भुङ्क्तो महापूतोऽप्यन्ते याति उरेः पदम् ॥ ८३ ॥
 तत्रैव उरिणा सार्धमसङ्घ्यं प्राकृतं लयम् ।
 यास्यत्येव हि दास्ये य नियुक्तो दास्यकर्मणि ॥ ८४ ॥
 यानि कानि य पापानि ब्रह्महत्यासमानि य ।
 तं दृष्ट्वा य पलायन्ते वैनतेयादिवोरगाः ॥ ८५ ॥
 तत्पादरजसा देवी सद्यःपूता वसुन्धरा ।
 पुंसां लक्षं तत्पितृणां निस्तरेत्तस्य जन्मतः ॥ ८६ ॥
 शालग्रामशिलातोयं मृत्युकाले यो लभेत् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो विष्णुलोकं स गच्छति ॥ ८७ ॥
 निर्वाणमुक्तिं लभते कर्मभोगात्प्रमुष्यते ।
 विष्णोः पदे प्रलीनश्च भविष्यति न संशयः ॥ ८८ ॥
 शालग्रामशिलां धृत्वा मिथ्यावाक्यं वदेत्तु यः ।
 स याति दुम्भीपाके य यावद्वै ब्रह्मणो वयः ॥ ८९ ॥
 शालग्रामशिलां धृत्वा स्वीकारं यो न पालयेत् ।
 स प्रयात्यसिपत्रं य लक्षमन्वन्तरावधि ॥ ९० ॥
 तुलसीपत्रविच्छेदं शालग्रामे करोति यः ।
 तस्य जन्मान्तरे कान्ते स्त्रीविच्छेदो भविष्यति ॥ ९१ ॥
 तुलसीपत्रविच्छेदं शङ्भे यो हि करोति य ।
 भार्याहीनो भवेत्सोऽपि रोगी य समजन्मसु ॥ ९२ ॥
 शालग्रामं य तुलसीं शङ्भं चैकत्र भवेत् य ।
 यो रक्षति महाज्ञानी स भवेच्छ्रीहरेः प्रियः ॥ ९३ ॥

सकृदेव छि यो यस्यां वीर्याधानं करोति य ।
तद्विच्छेदे तस्य दुःखं भवेदेव परस्परम् ॥ ८४ ॥
त्वं प्रिया शङ्खभयूडस्य चैकमन्तरावधि ।
शङ्खेन सार्धं त्वद्भेदः केवलं दुःखदस्तथा ॥ ८५ ॥
ऽत्युक्त्वा श्रीहरिस्तां य विरराम य नारद ।
सा य देवं परित्यज्य दिव्यरूपं विधाय य ॥ ८६ ॥
यथा श्रीश्च तथा सा याप्युवास हरिवक्षसि ।
स जगाम तथा सार्धं वैकुण्ठं कमलापतिः ॥ ८७ ॥
लक्ष्मीः सरस्वती गङ्गा तुलसी यापि नारद ।
उरेः प्रियाश्चतस्रश्च भ्रूवुरीश्वरस्य य ॥ ८८ ॥
सद्यस्तद्देवजाता य भ्रूवु गण्डकी नदी ।
ऽश्वरः सोऽपि शैलश्च तत्तीरे पुण्यदो नृणाम् ॥ ८९ ॥
कुर्वन्ति तत्र कीटाश्च शिलां भद्रविधां मुने ।
जले पतन्ति या याश्च कृलदास्ताश्च निश्चितम् ॥ ९० ॥
स्थलस्थाः पिङ्गला ज्ञेयाश्चोपतापाद्रवेरिति ।
ऽत्येवं कथितं सर्वं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ९०१ ॥
ऽति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे तुलसीमाहात्म्येन
सह शालग्राममहत्त्ववर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ८.२४ ॥

८.२५ पञ्चविंशोऽध्यायः । तुलसीपूजाविधिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
तुलसी य यदा पूज्या कृता नारायणप्रिया ।
अस्याः पूजाविधानं य स्तोत्रं य वद साम्प्रतम् ॥ १ ॥
केन पूजा कृता केन स्तुता प्रथमतो मुने ।
तत्र पूज्या सा भ्रूवु केन वा वद मामहो ॥ २ ॥
सूत उवाच ।
नारदस्य वचः श्रुत्वा प्रदस्य मुनिपुङ्गवः ।

કથાં કથિતુમારેભે પુણ્યાં પાપહરાં પરમ્ ॥ ૩ ॥

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।

હરિઃ સમ્પૂજ્ય તુલસીં રેમે ચ રમયા સહ ।

રમાસમાનસૌભાગ્યાં ચકાર ગૌરવેણ ચ ॥ ૪ ॥

સેહે ચ લક્ષ્મીર્ગંડુગા ચ તસ્યાશ્ચ નવસંડુગમ્ ।

સૌભાગ્યગૌરવં કોપાત્તે ન સેહે સરસ્વતી ॥ ૫ ॥

સા તાં જઘાન કલહે માનિની હરિસન્નિધૌ ।

ત્રીડયા ચાપમાનેન સાન્તર્ધાનં ચકાર હ ॥ ૬ ॥

સર્વસિદ્ધેશ્વરી દેવી જ્ઞાનિનાં સિદ્ધિયોગિની ।

જગામાદર્શનં કોપાત્સર્વત્ર ચ હરેરહો ॥ ૭ ॥

હરિર્ન દૃષ્ટ્વા તુલસીં બોધયિત્વા સરસ્વતીમ્ ।

તદનુજ્ઞાં ગહીત્વા ચ જગામ તુલસીવનમ્ ॥ ૮ ॥

તત્ર ગત્વા ચ સુસ્નાતો હરિઃ સ તુલસીં સતીમ્ ।

પૂજયામાસ તાં ધ્યાત્વા સ્તોત્રં ભક્ત્યા ચકાર હ ॥ ૯ ॥

લક્ષ્મીમાયાકામવાણીબીજપૂર્વે દશાક્ષરમ્ ।

વૃન્દાવનીતિ ઉડન્તં ચ વહ્નિજયાન્તમેવ ચ ॥ ૧૦ ॥

અનેન કલ્પતરુણા મન્ત્રરાજેન નારદ ।

પૂજયેદ્યો વિધાનેન સર્વસિદ્ધિં લભેદ્ ધ્રુવમ્ ॥ ૧૧ ॥

ઘૃતદીપેન ધૂપેન સિન્દૂરચન્દનેન ચ ।

નૈવેદ્યેન ચ પુષ્પેણ ચોપચારેણ નારદ ॥ ૧૨ ॥

હરિસ્તોત્રેણ તુષ્ટા સા ચાવિર્ભૂતા મહીરુહાત્ ।

પ્રસન્ના ચરણામ્ભોજે જગામ શરણં શુભા ॥ ૧૩ ॥

વરં તસ્યૈ દદૌ વિષ્ણુઃ સર્વપૂજ્યા ભવેરિતિ ।

અહં ત્વાં ધારયિષ્યામિ સુરૂપાં મૂર્ધ્નિ વક્ષસિ ॥ ૧૪ ॥

સર્વે ત્વાં ધારયિષ્યન્તિ સ્વમૂર્ધ્નિ ચ સુરાદયઃ ।

ઇત્યુક્ત્વા તાં ગૃહીત્વા ચ પ્રથયૌ સ્વાલયં વિભુઃ ॥ ૧૫ ॥

નારદ ઉવાચ ।

હિં ધ્યાનં સ્તવનં હિં વા હિં વા પૂજાવિધાનકમ્ ।

तुलस्याश्च महाभाग तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १६ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

अन्तर्हितायां तस्यां य उरिर्वृन्दावने तदा ।

तस्याश्चक्रे स्तुतिं गत्वा तुलसीं विरडातुरः ॥ १७ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

वृन्दरूपाश्च वृक्षाश्च यदैकत्र भवन्ति य ।

विदुर्बुधास्तेन वृन्दां मत्प्रियां तां भजाम्यहम् ॥ १८ ॥

पुरा भबूव या देवी त्वादौ वृन्दावने वने ।

तेन वृन्दावनी ष्याता सौभाग्या तां भजाम्यहम् ॥ १९ ॥

असङ्घ्येषु य विश्वेषु पूजिता या निरन्तरम् ।

तेन विश्वपूजिताऽऽप्यां पूजितां य भजाम्यहम् ॥ २० ॥

असङ्ख्यानि य विश्वानि पवित्राणि त्वया सदा ।

तां विश्वपावनीं देवीं विरडेण स्मराम्यहम् ॥ २१ ॥

देवा न तुष्टाः पुष्पाणां समूहेन यया विना ।

तां पुष्पसारां शुद्धां य द्रष्टुमिच्छामि शोकतः ॥ २२ ॥

विश्वे यत्प्राप्तिमात्रेण भक्तानन्दो भवेद् ध्रुवम् ।

नन्दिनी तेन विष्याता सा प्रीता भवतादित् ॥ २३ ॥

यस्या देव्यास्तुला नास्ति विश्वेषु निम्बिलेषु य ।

तुलसी तेन विष्याता तां यामि शरणं प्रियाम् ॥ २४ ॥

कृष्णशुवनरूपा सा शश्वत्प्रियतमा सती ।

तेन कृष्णशुवनी सा सा मे रक्षतु शुवनम् ॥ २५ ॥

धृत्येवं स्तवनं कृत्वा तस्थौ तत्र रमापतिः ।

दृष्ट्वा तुलसीं साक्षात्पादपद्मनां सतीम् ॥ २६ ॥

रुदतीमवमानेन मानिनीं मानपूजिताम् ।

प्रियां दृष्ट्वा प्रियः शीघ्रं वासयामास वक्षसि ॥ २७ ॥

भारत्याङ्गां गृहीत्वा य स्वालयं य यथौ हरिः ।

भारत्या सङ्ग तत्प्रीतिं कारयामास सत्वरम् ॥ २८ ॥

वरं विष्णुर्ददौ तस्थौ सर्वपूज्या भवेरिति ।

शिरोधार्यां य सर्वेषां वन्द्या मान्या ममेति य ॥ २९ ॥

विष्णोर्वरेण सा देवी परितुष्टा बभूव य ।

सरस्वती तामाकृष्य वासयामास सन्निधौ ॥ ३० ॥

लक्ष्मीर्गङ्गा सस्मिता य तां समाकृष्य नारद ।

गृहं प्रवेशयामास विनयेन सती तदा ॥ ३१ ॥

वृन्दा वृन्दावनी विश्वपूजिता विश्वपावनी ।

पुष्पसारा नन्दनी य तुलसी कृष्णशुवनी ॥ ३२ ॥

येतन्नामाष्टकञ्चैव स्तोत्रं नामार्थसंयुतम् ।

यः पठेत्तां य सम्पूज्य सोऽश्वमेधकृतं लभेत् ॥ ३३ ॥

कार्तिकां पूर्णिमायां य तुलस्या जन्म मङ्गलम् ।

तत्र तस्याश्च पूजा य विडिता हरिणा पुरा ॥ ३४ ॥

तस्यां यः पूजयेत्तां य भक्त्या वै विश्वपावनीम् ।

सर्वपापाद्धिनिर्मुक्तो विष्णुलोकं स गच्छति ॥ ३५ ॥

कार्तिके तुलसीपत्रं यो ददाति य विष्णुवे ।

गवामयुतदानस्य कृतं प्राप्नोति निश्चितम् ॥ ३६ ॥

अपुत्रो लभते पुत्रं प्रियाडीनो लभेत्प्रियाम् ।

बन्धुडीनो लभेद् बन्धून् स्तोत्रश्रवणमात्रतः ॥ ३७ ॥

रोगी प्रमुख्यते रोगाद् बद्धो मुख्येत बन्धनात् ।

भयान्मुख्येत भीतस्तु पापान्मुख्येत पातकी ॥ ३८ ॥

एत्येवं कथितं स्तोत्रं ध्यानं पूजाविधिं शृणु ।

त्वमेव वेदे जनासि कण्वशाभोक्तमेव य ॥ ३९ ॥

तद्भक्षे पूजयेत्तां य भक्त्या यावाहनं विना ।

तां ध्यात्वा थोपयारेण ध्यानं पातकनाशनम् ॥ ४० ॥

तुलसीं पुष्पसारां य सतीं पूतां मनोहराम् ।

कृतपापेधमदाहाय ज्वलदग्निशिभोपमाम् ॥ ४१ ॥

पुष्पेषु तुलना यस्या नास्ति वेदेषु भाषितम् ।

पवित्ररूपा सर्वासु तुलसी सा य कीर्तिता ॥ ४२ ॥

शिरोधार्यां य सर्वेषामीप्सिता विश्वपावनी ।
 श्रुवन्मुक्तां मुक्तिदां य भजे तां हरिभक्तिदाम् ॥ ४३ ॥
 एति ध्यात्वा य सम्भूज्य स्तुत्वा य प्राप्नोत्सुधीः ।
 उक्तं तुलस्युपाख्यानं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे
 तुलसीपूजाविधिवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ८.२५ ॥

८.२६ षड्विंशोऽध्यायः । सावित्रीपूजाविधिकथनम् ।

नारद उवाच ।
 तुलस्युपाख्यानमिदं श्रुतं यातिसुधीपमम् ।
 ततः सावित्र्युपाख्यानं तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १ ॥
 पुरा केन समुद्भूता सा श्रुता य श्रुतेः प्रसूः ।
 केन वा पूजिता लोके प्रथमे कैश्च वा परे ॥ २ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 ब्रह्मणा वेदजननी प्रथमे पूजिता मुने ।
 द्वितीये य वेदगाणैस्तत्पश्चाद्ब्रह्मणो गणैः ॥ ३ ॥
 तदा याश्चपतिर्भूपः पूजयामास भारते ।
 तत्पश्चात्पूजयामासुर्वर्णाश्चत्वार एव य ॥ ४ ॥
 नारद उवाच ।
 को वा सोऽश्चपतिर्ब्रह्मन् केन वा तेन पूजिता ।
 सर्वपूजया य सा देवी प्रथमे कैश्च वा परे ॥ ५ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 मद्रदेशे मळाराजो बभूवाश्चपतिर्मुने ।
 वैशिष्ट्यां बलवर्ता य मित्राणां दुःखनाशनः ॥ ६ ॥
 आसीत्तस्य मळाराज्ञी मखिषी धर्मचारिणी ।
 मालतीति समाख्याता यथा लक्ष्मीर्गदाभूतः ॥ ७ ॥
 सा य राज्ञी य वन्द्या य वसिष्ठस्योपदेशतः ।

यकाराराधनं भक्त्या सावित्र्याश्चैव नारद ॥ ८ ॥

प्रत्यादेशं न सा प्राप्ता मखिषी न ददर्श ताम् ।

गृहं जगाम दुःभार्ता हृदयेन विद्यूयता ॥ ९ ॥

राजा तां दुःभितां दृष्ट्वा ओधयित्वा नयेन वै ।

सावित्र्यास्तपसे भक्त्या जगाम पुष्करं तदा ॥ १० ॥

तपश्चकार तत्रैव संयतः शतवत्सरम् ।

न ददर्श य सावित्र्या प्रत्यादेशो भभूव य ॥ ११ ॥

शुश्रावाकाशवाणीं य नृपेन्द्रश्चाशरीरिणीम् ।

गायत्र्या दशलक्षं य जपं त्वं कुरु नारद ॥ १२ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तत्र आजगाम पराशरः ।

प्रणानाम ततस्तं य मुनिर्नृपमुवाच य ॥ १३ ॥

मुनिरुवाच ।

सकृज्जपश्च गायत्र्याः पापं दिनभवं हरेत् ।

दशवारं जपेनैव नश्येत्पापं दिवानिशम् ॥ १४ ॥

शतवारं जपश्चैव पापं मासार्जितं हरेत् ।

सहस्रधा जपश्चैव कल्मषं वत्सरार्जितम् ॥ १५ ॥

लक्षो जन्मकृतं पापं दशलक्षोऽन्यजन्मजम् ।

सर्वजन्मकृतं पापं शतलक्षाद्दिनश्यति ॥ १६ ॥

करोति मुक्तिं विप्राणां जपो दशगुणस्ततः ।

करं सर्पकृपाकारं कृत्वा तद्रन्धमुद्भितम् ॥ १७ ॥

आनम्रमूर्धमयलं प्रजपेत्प्राङ्मुष्णो द्विजः ।

अनामिकामध्यदेशाद्योऽवामकमेण य ॥ १८ ॥

तर्जनीमूलपर्यन्तं जपस्यैवं कर्म करे ।

श्वेतपङ्कजबीजानां स्फटिकानां य संस्कृताम् ॥ १९ ॥

कृत्वा वै मालिकां राजन् जपेत्तीर्थे सुरालये ।

संस्थाप्य मालामश्वत्थपत्रे पद्मे य संयतः ॥ २० ॥

कृत्वा गीरोयनाक्तां य गायत्र्या स्नापयेत्सुधीः ।

गायत्रीशतकं तस्यां जपेच्च विधिपूर्वकम् ॥ २१ ॥

अथवा पञ्चगव्येन स्नात्वा मावां सुसंस्कृताम् ।
 अथ गङ्गोदकेनैव स्नात्वा वातिसुसंस्कृताम् ॥ २२ ॥
 अवेवं कमेण राजर्षे दशलक्षं जपं कुरु ।
 साक्षाद्द्रक्ष्यसि सावित्रीं त्रिजन्मपातकक्षयात् ॥ २३ ॥
 नित्यं सन्ध्यां य उे राजन् करिष्यसि दिने दिने ।
 मध्याह्ने यापि सायाह्ने प्रातरेव शुचिः सदा ॥ २४ ॥
 सन्ध्यादीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु ।
 यदह्ना कुरुते कर्म न तस्य कृलभागभवेत् ॥ २५ ॥
 नोपतिष्ठति यः पूर्वां नोपास्ते यस्तु पश्चिमां ।
 स शूद्रवद्भ्रुविष्कार्यः सर्वस्माद् द्विजकर्मणः ॥ २६ ॥
 यावज्जुवनपर्यन्तं त्रिःसन्ध्यां यः करोति य ।
 स य सूर्यसमो विप्रस्तेजसा तपसा सदा ॥ २७ ॥
 तत्पादपद्मरजसा सद्यःपूता वसुन्धरा ।
 जुवन्मुक्तः स तेजस्वी सन्ध्यापूतो ङि यो द्विजः ॥ २८ ॥
 तीर्थानि य पवित्राणि तस्य संस्पर्शमात्रतः ।
 ततः पापानि यान्त्येव वैनतेयादिवोरगाः ॥ २९ ॥
 न गृह्णन्ति सुराः पूजां पितरः पिण्डतर्पणम् ।
 स्वेच्छया य द्विजातेश्च त्रिसन्ध्यारङ्गितस्य य ॥ ३० ॥
 मूलप्रकृत्यभक्तो यस्तन्मन्त्रस्याप्यनर्थकः ।
 तद्गुत्सवविडीनश्च विषडीनो यथोरगः ॥ ३१ ॥
 विष्णुमन्त्रविडीनश्च त्रिसन्ध्यारङ्गितो द्विजः ।
 अेकादशीविडीनश्च विषडीनो यथोरगः ॥ ३२ ॥
 उरेरनैवेद्यभोज्ये धावको वृषवाहकः ।
 शूद्रान्नभोज्यो यो विप्रो विषडीनो यथोरगः ॥ ३३ ॥
 शूद्राणां शवदाडी यः स विप्रो वृषलीपतिः ।
 शूद्राणां सूपकारश्च विषडीनो यथोरगः ॥ ३४ ॥
 शूद्राणां य प्रतिग्राही शूद्रयाज्ये यो द्विजः ।

मसिञ्जवी असिञ्जवी विषडीनो यथोरगः ॥ ३५ ॥

यः कन्याविङ्कथी विप्रो यो डरेर्नामविङ्कथी ।

यो विप्रोऽवीरान्नभोजो ऋतुस्नातान्नभोजकः ॥ ३६ ॥

भगञ्जवी भार्धुषिको विषडीनो यथोरगः ।

यो विद्याविङ्कथी विप्रो विषडीनो यथोरगः ॥ ३७ ॥

सूर्योदये स्वपेद्यो ङि मत्स्यभोजो य यो द्विजः ।

शिवापूजादिरङ्गितो विषडीनो यथोरगः ॥ ३८ ॥

धृत्युक्त्वा य मुनिश्रेष्ठः सर्वपूजाविधिङ्कमम् ।

तमुवाच य सावित्र्या ध्यानादिकमभीप्सितम् ॥ ३९ ॥

दत्त्वा सर्वं नृपेन्द्राय ययौ य स्वाश्रमे मुने ।

राजा सम्पूज्य सावित्रीं ददृश वरमाप य ॥ ४० ॥

नारद उवाच ।

किं वा ध्यानं य सावित्र्याः किं वा पूजाविधानङ्कम् ।

स्तोत्रं मन्त्रं य किं दत्त्वा प्रययौ स पराशरः ॥ ४१ ॥

नृपः केन विधानेन सम्पूज्य श्रुतिमातरम् ।

वरं य कं वा सम्प्राप सम्पूज्य तु विधानतः ॥ ४२ ॥

तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामि सावित्र्याः परमं भङ्कम् ।

रुडस्यातिरुडस्यं य श्रुतिसिद्धं समासतः ॥ ४३ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

ज्येष्ठकृष्णत्रयोदश्यां शुद्धकाले य यत्नतः ।

प्रतमेव यतुर्दश्यां प्रती भङ्क्या समाचरेत् ॥ ४४ ॥

प्रतं यतुर्दशाब्दं य द्विसप्तकलसंयुतम् ।

दत्त्वा द्विसप्तनैवेद्यं पुष्पधूपान्दिकं यरेत् ॥ ४५ ॥

वस्त्रं यज्ञोपवीतं य भोजनं विधिपूर्वङ्कम् ।

संस्थाप्य मङ्गलघटं कृलशाप्तासमन्वितम् ॥ ४६ ॥

गणेशं य द्दिनेशं य वह्निं विष्णुं शिवं शिवाम् ।

सम्पूज्य पूजयेद्विष्टं घटे आवाङ्गिते द्विजः ॥ ४७ ॥

शृणु ध्यानं य सावित्र्याश्चोक्तं माध्यन्दिने य यत् ।

स्तोत्रं पूजाविधानं च मन्त्रं च सर्वकामदम् ॥ ४८ ॥
 तमकाञ्चनवर्णामां ज्वलन्तीं ब्रह्मतेजसा ।
 ग्रीष्ममध्याह्नमार्तार्णसस्रसम्मितप्रभाम् ॥ ४९ ॥
 षष्पद्मस्यप्रसन्नास्यां रत्नभूषणभूषिताम् ।
 वह्निशुद्धांशुकाधानां भक्तानुग्रहविग्रहाम् ॥ ५० ॥
 सुभटां मुक्तिदां शान्तां कान्तां च जगतां विधेः ।
 सर्वसम्पत्स्वरूपां च प्रदात्रीं सर्वसम्पदाम् ॥ ५१ ॥
 वेदाधिष्ठातृदेवीं च वेदशास्त्रस्वरूपिणीम् ।
 वेदभीजस्वरूपां च भजे तां वेदमातरम् ॥ ५२ ॥
 ध्यात्वा ध्यानेन नैवेद्यं दत्त्वा पाणिं स्वमूर्धनि ।
 पुनर्ध्यात्वा घटे भक्त्या देवीमावाहयेद् व्रती ॥ ५३ ॥
 दत्त्वा षोडशोपचारं वेदोक्तं मन्त्रपूर्वकम् ।
 सम्पूज्य स्तुत्वा प्रणामेद्देवदेवीं विधानतः ॥ ५४ ॥
 आसनं पाद्यमर्घ्यं च स्नानीयं यानुलेपनम् ।
 धूपं दीपं च नैवेद्यं ताम्बूलं शीतलं जलम् ॥ ५५ ॥
 वसनं भूषणं माल्यं गन्धमायमनीयकम् ।
 मनोहरं सुतल्पं च दद्यान्नेतानि षोडश ॥ ५६ ॥
 दारुसारविकारं च उमादिनिर्मितं च वा ।
 देवाधारं पुण्यदं च मया तुभ्यं निवेदितम् ॥ ५७ ॥
 तीर्थोदकं च पाद्यं च पुण्यदं प्रीतिदं भद्रम् ।
 पूजाङ्गमूतं शुद्धं च मया तुभ्यं निवेदितम् ॥ ५८ ॥
 पवित्ररूपमर्घ्यं च दूर्वापुष्पदलान्वितम् ।
 पुण्यदं शङ्भतोयाक्तं मया तुभ्यं निवेदितम् ॥ ५९ ॥
 सुगन्धं गन्धतोयं च स्नेहं सौगन्धकारकम् ।
 मया निवेदितं भक्त्या स्नानीयं प्रतिगृह्यताम् ॥ ६० ॥
 गन्धद्रव्योद्भवं पुण्यं प्रीतिदं द्रव्यगन्धदम् ।
 मया निवेदितं भक्त्या गन्धतोयं तवाम्बिके ॥ ६१ ॥

सर्वमङ्गलरूपं य सर्वं य मङ्गलप्रदम् ।
 पुण्यदं य सुधूपं तं गृह्णाण परमेश्वरि ॥ ६२ ॥
 सुगन्धयुक्तं सुभद्रं मया तुभ्यं निवेदितम् ।
 जगतां दर्शनार्थाय प्रदीपं दीप्तिकारकम् ॥ ६३ ॥
 अन्धकारध्वंसणीजं मया तुभ्यं निवेदितम् ।
 तुष्टिदं पुष्टिदं यैव प्रीतिदं क्षुद्धिनाशनम् ॥ ६४ ॥
 पुण्यदं स्वाद्गुणं य नैवेद्यं प्रतिगृह्यताम् ।
 ताम्बूलप्रवरं रभ्यं कर्पूरादिसुवासितम् ॥ ६५ ॥
 तुष्टिदं पुष्टिदं यैव मया तुभ्यं निवेदितम् ।
 सुशीतलं वारि शीतं पिपासानाशकारणम् ॥ ६६ ॥
 जगतां श्रवणरूपं य श्रवणं प्रतिगृह्यताम् ।
 देहशोभास्वरूपं य सभाशोभाविवर्धनम् ॥ ६७ ॥
 कार्पासजं य इमिजं वसनं प्रतिगृह्यताम् ।
 काञ्चनादिविनिर्माणं श्रीकरं श्रीयुतं सदा ॥ ६८ ॥
 सुभद्रं पुण्यदं रत्नभूषणं प्रतिगृह्यताम् ।
 नानावृक्षसमुद्भूतं नानारूपसमन्वितम् ॥ ६९ ॥
 कृलस्वरूपं कृलदं कृलं य प्रतिगृह्यताम् ।
 सर्वमङ्गलरूपं य सर्वमङ्गलमङ्गलम् ॥ ७० ॥
 नानापुष्पविनिर्माणं बहुशोभासमन्वितम् ।
 प्रीतिदं पुण्यदं यैव मात्स्यं य प्रतिगृह्यताम् ॥ ७१ ॥
 पुण्यदं य सुगन्धाढ्यं गन्धं य देवि गृह्यताम् ।
 सिन्दूरं य वरं रभ्यं भालशोभाविवर्धनम् ॥ ७२ ॥
 भूषणानां य प्रवरं सिन्दूरं प्रतिगृह्यताम् ।
 विशुद्धं अन्धिसंयुक्तं पुण्यसूत्रविनिर्मितम् ॥ ७३ ॥
 पवित्रं वेदमन्त्रेण यज्ञसूत्रं य गृह्यताम् ।
 द्रव्याण्येतानि मूलेन दत्त्वा स्तोत्रं पठेत्सुधीः ॥ ७४ ॥
 ततो विप्राय भक्त्या य व्रती दद्याच्च दक्षिणाम् ।
 सावित्रीति यतुर्थ्यन्तं वह्निजायान्तमेव य ॥ ७५ ॥

लक्ष्मीमायाकामपूर्व मन्त्रमष्टाक्षरं विदुः ।
 माध्यन्दिनोक्तं स्तोत्रं य सर्वकामफलप्रदम् ॥ ७६ ॥
 विप्रश्रुवनरूपं य निबोध कथयामि ते ।
 कृष्णेन दत्तां सावित्रीं गोलोके ब्रह्मणो पुरा ॥ ७७ ॥
 नायाति सा तेन सार्धं ब्रह्मलोकं य नारद ।
 ब्रह्मा कृष्णाज्ञया भक्त्या तुष्टाव वेदमातरम् ॥ ७८ ॥
 तदा सा परितुष्टा य ब्रह्ममाणं यकमे पतिम् ।
 ब्रह्मोवाच
 सखिद्वानन्दरूपे त्वं भूलप्रकृतिरूपिणि ॥ ७९ ॥
 छिरण्यगर्भरूपे त्वं प्रसन्ना भव सुन्दरि ।
 तेजःस्वरूपे परमे परमानन्दरूपिणि ॥ ८० ॥
 द्विजातीनां जातिरूपे प्रसन्ना भव सुन्दरि ।
 नित्ये नित्यप्रिये देवि नित्यानन्दस्वरूपिणि ॥ ८१ ॥
 सर्वमङ्गलरूपे य प्रसन्ना भव सुन्दरि ।
 सर्वस्वरूपे विप्राणां मन्त्रसारे परात्परे ॥ ८२ ॥
 सुभदे मोक्षदे देवि प्रसन्ना भव सुन्दरि ।
 विप्रपापेध्मदाढाय ज्वलदग्निशिपोपमे ॥ ८३ ॥
 ब्रह्मतेजःप्रदे देवि प्रसन्ना भव सुन्दरि ।
 कायेन मनसा वाचा यत्पापं कुरुते नरः ॥ ८४ ॥
 तत्त्वस्मरणमात्रेण भस्मीभूतं भविष्यति ।
 धृत्युक्त्वा जगतां धाता तस्थौ तत्रैव संसदि ॥ ८५ ॥
 सावित्री ब्रह्मणा सार्धं ब्रह्मलोकं जगाम सा ।
 अनेन स्तवराजेन संस्तूयाश्वपतिर्नृपः ॥ ८६ ॥
 ददर्श तां य सावित्रीं वरं प्राप मनोगतम् ।
 स्तवराजमिमं पुण्यं सन्ध्यां कृत्वा य यः पठेत् ।
 पाठे यतुर्णां वेदानां यत्फलं लभते य तत् ॥ ८७ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे

सावित्रीपूजविधिकथनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ८.२६ ॥

८.२७ सप्तविंशोऽध्यायः । सावित्र्युपाख्याने यमसावित्रीसंवाद्यवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच

स्तुत्वानेन सोऽश्वपतिः सम्भूज्य विधिपूर्वकम् ।

ददर्श तत्र तां देवीं सलस्रार्कसमप्रभाम् ॥ १ ॥

उवाच सा य राजानं प्रसन्ना सस्मिता सती ।

यथा माता स्वपुत्रं य द्योतयन्ती दिशस्त्विषा ॥ २ ॥

सावित्र्युवाच ।

जानाम्यहं महाराज यत्ते मनसि वाञ्छितम् ।

वाञ्छितं तव पत्न्याश्च सर्वं दास्यामि निश्चितम् ॥ ३ ॥

साध्वी कन्याभिलाषं य करोति तव कामिनी ।

त्वं प्रार्थयसि पुत्रं य भविष्यति कुमेरा य ॥ ४ ॥

धृत्युक्त्वा सा तदा देवी ब्रह्मलोकं जगाम ह ।

राजा जगाम स्वगृहं तत्कन्याऽऽदौ बभूव ह ॥ ५ ॥

आराधनाय्य सावित्र्या बभूव कमला परा ।

सावित्रीति य तन्नाम यकाराश्वपतिर्नृपः ॥ ६ ॥

कालेन सा वर्धमाना बभूव य दिने दिने ।

उपयौवनसम्पन्ना शुक्ले यन्द्रकला यथा ॥ ७ ॥

सा वरं वरयामास धुमत्सेनात्मजं तदा ।

सत्यवन्तं सत्यशीलं नानागुणसमन्वितम् ॥ ८ ॥

राजा तस्मै ददौ तां य रत्नभूषणभूषिताम् ।

सोऽपि सार्धं कौतुकेन तां गृहीत्वा गृहं ययौ ॥ ९ ॥

स य संवत्सरेऽतीते सत्यवान् सत्यविक्रमः ।

जगाम हृलकाष्ठार्थं प्रहर्षं पितुराज्ञया ॥ १० ॥

जगाम साध्वी तत्पश्चात्सावित्री दैवयोगतः ।

निपत्य वृक्षाद्देवेन प्राणांस्तत्याज सत्यवान् ॥ ११ ॥

यमस्तं पुरुषं दृष्ट्वा बद्ध्वाङ्गुष्ठसमं मुने ।
 गृहीत्वा गमनं यके तत्पश्चात्प्रययौ सती ॥ १२ ॥
 पश्चात्तां सुदतीं दृष्ट्वा यमः संयमनीपतिः ।
 उवाच मधुरं साध्वीं साधूनां प्रवरो मढान् ॥ १३ ॥
 धर्मराज उवाच ।
 अहो क्व यासि सावित्रि गृहीत्वा मानुषीं तनुम् ।
 यद्वि यास्यसि कान्तेन सार्धं देवं तदा त्यज ॥ १४ ॥
 गन्तुं मर्त्यां न शक्नोति गृहीत्वा पाञ्चभौतिकम् ।
 देवं य मम लोकं य नश्वरं नश्वरः सदा ॥ १५ ॥
 भर्तुस्ते पूर्णकालो वै बभूव भारते सति ।
 स्वकर्मकृलभोगार्थं सत्यवान् याति मद्रुलम् ॥ १६ ॥
 कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते ।
 सुभ्रं दुःभ्रं भयं शोकः कर्मणैव प्राणीयते ॥ १७ ॥
 कर्मणेन्द्रो भवेज्जुवो ब्रह्मपुत्रः स्वकर्मणा ।
 स्वकर्मणा उरेर्दासो जन्मादिरडितो भवेत् ॥ १८ ॥
 स्वकर्मणा सर्वसिद्धिममरत्वं लभेद् ध्रुवम् ।
 लभेत्स्वकर्मणा विष्णोः सालोक्यादित्यतुष्टयम् ॥ १९ ॥
 सुरत्वं य मनुत्वं य राजेन्द्रत्वं लभेन्नरः ।
 कर्मणा य शिवत्वं य गणेशत्वं तथैव य ॥ २० ॥
 कर्मणा य मुनीन्द्रत्वं तपस्वित्वं स्वकर्मणा ।
 स्वकर्मणा क्षत्रियत्वं वैश्यत्वं य स्वकर्मणा ॥ २१ ॥
 कर्मणैव य म्लेच्छत्वं लभते नात्र संशयः ।
 स्वकर्मणा जङ्गमत्वं शैलत्वं य स्वकर्मणा ॥ २२ ॥
 कर्मणा राक्षसत्वं य किन्नरत्वं स्वकर्मणा ।
 कर्मणैवाधिपत्यं य वृक्षत्वं य स्वकर्मणा ॥ २३ ॥
 कर्मणैव पशुत्वं य वनजुवी स्वकर्मणा ।
 कर्मणा क्षुद्रजन्तुत्वं कृमिन्त्वं य स्वकर्मणा ॥ २४ ॥
 दैतेयत्वं दानवत्वमसुरत्वं स्वकर्मणा ।

ઇત્યેતદ્વક્ત્વા સાવિત્રીં વિરરામ સ વૈ યમઃ ॥ ૨૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

સંહિતાયાં નવમસ્કન્ધે સાવિત્ર્યુપાખ્યાને

યમસાવિત્રીસંવાદવર્ણનં નામ સપ્તવિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૯.૨૭ ॥

૯.૨૮ અષ્ટાવિંશોડધ્યાયઃ । સાવિત્ર્યુપાખ્યાને યમસાવિત્રીસંવાદવર્ણનમ્ ।

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।

યમસ્ય વચનં શ્રુત્વા સાવિત્રી ચ પતિવ્રતા ।

તુષ્ટાવ પરયા ભક્ત્યા તમુવાચ મનસ્વિની ॥ ૧ ॥

સાવિત્ર્યુવાચ ।

કિં કર્મ તદ્ભવેત્કેન કો વા તદ્દેતુરેવ ચ ।

કો વા દેહી ચ દેહઃ કઃ કો વાત્ર કર્મકારકઃ ॥ ૨ ॥

કિં વા જ્ઞાનં ચ બુદ્ધિઃ કા કો વા પ્રાણઃ શરીરિણામ્ ।

કાનીન્દ્રિયાણિ કિં તેષાં લક્ષણં દેવતાશ્ચ કાઃ ॥ ૩ ॥

ભોક્તા ભોજયિતા કો વા કો વા ભોગશ્ચ નિષ્કૃતિઃ ।

કો જીવઃ પરમાત્મા કસ્તન્મે વ્યાખ્યાતુમર્હસિ ॥ ૪ ॥

ધર્મ ઉવાચ ।

વેદપ્રણિહિતો ધર્મઃ કર્મ યન્મડ્ગલં પરમ્ ।

અવૈદિકં તુ ચત્કર્મ તદેવાશુભમેવ ચ ॥ ૫ ॥

અહૈતુકી દેવસેવા સદ્બુલ્યરહિતા સતી ।

કર્મનિર્મૂલરૂપા ચ સા એવ પરભક્તિદા ॥ ૬ ॥

કો વા કર્મફલં ભુક્તે કો વા નિર્વિમ્ એવ ચ ।

બ્રહ્મભક્તો યો નરશ્ચ સ ચ મુક્તઃ શ્રુતઃ શ્રુતૌ ॥ ૭ ॥

જન્મમૃત્યુજરાવ્યાધિશોકભીતિવિવર્જિતઃ ।

ભક્તિશ્ચ દ્વિવિધા સાધ્વિ શ્રુત્યુક્તા સર્વસમ્મતા ॥ ૮ ॥

નિર્વાણપદદાત્રી ચ હરિરૂપપ્રદા નૃણામ્ ।

હરિરૂપસ્વરૂપાં ચ ભક્તિં વાઞ્ચન્તિ વૈષ્ણવાઃ ॥ ૯ ॥

અન્યે નિર્વાણમિચ્છન્તિ યોગિનો બ્રહ્મવિત્તમાઃ ।

कर्मणो बीजरूपश्च सततं तद्गुणप्रदः ॥ १० ॥
 कर्मरूपश्च भगवान्परात्मा प्रकृतिः परा ।
 सोऽपि तद्भेदरूपश्च देहो नश्चर ऐव य ॥ ११ ॥
 पृथिवी वायुराकाशो जलं तेजस्तथैव य ।
 ऐतानि सूत्ररूपाणि सृष्टिरूपविधौ सतः ॥ १२ ॥
 कर्मकर्ता य देही य आत्मा भोजयिता सदा ।
 भोगो विभवभेदश्च नित्यतिर्मुक्तिरेव य ॥ १३ ॥
 सदसद्भेदबीजं य ज्ञानं नानाविधं भवेत् ।
 विषयाणां विभागानां भेदि बीजं य कीर्तितम् ॥ १४ ॥
 बुद्धिर्विवेचना सा य ज्ञानबीजं श्रुतौ श्रुतम् ।
 वायुभेदाश्च प्राणाश्च बलरूपाश्च देहिनाम् ॥ १५ ॥
 छन्दिराणां य प्रवरभीक्ष्णरांशमनूडकम् ।
 प्रेरकं कर्मणां यैव दूर्निवार्यं य देहिनाम् ॥ १६ ॥
 अनिरूप्यमदृश्यं य ज्ञानभेदो मनः स्मृतम् ।
 लोचनं श्रवणं घ्राणं त्वक्च रसनमिन्द्रियम् ॥ १७ ॥
 अङ्गिनामङ्गरूपं य प्रेरकं सर्वकर्मणाम् ।
 रिपुद्वयं मित्ररूपं सुभद्ररूपं य दृग्भेदम् ॥ १८ ॥
 सूर्यो वायुश्च पृथिवी ब्रह्माद्या देवताः स्मृताः ।
 प्राणदेहादिभूयो हि स जिवः परिकीर्तितः ॥ १९ ॥
 परमं व्यापकं ब्रह्म निर्गुणः प्रकृतेः परः ।
 कारणं कारणानां य परमात्मा स उच्यते ॥ २० ॥
 इत्येवं कथितं सर्वं त्वया पृष्टं यथागमम् ।
 ज्ञानिनां ज्ञानरूपं य गच्छ वत्से यथासुभम् ॥ २१ ॥
 सावित्र्युवाच ।
 त्यक्त्वा क्व यामि कान्तं वा त्वां वा ज्ञानार्णवं ध्रुवम् ।
 यद्यत्करोमि प्रश्नं य तद्भवान्वक्तुमर्हति ॥ २२ ॥
 कां कां योनिं याति जिवः कर्मणा केन वा पुनः ।
 केन वा कर्मणा स्वर्गं केन वा नरकं पितः ॥ २३ ॥

केन वा कर्मणा मुक्तिः केन भक्तिर्भविद् गुरौ ।
 केन वा कर्मणा योगी रोगी वा केन कर्मणा ॥ २४ ॥
 केन वा दीर्घज्जीवी च केनात्पायुश्च कर्मणा ।
 केन वा कर्मणा दुःखी सुखी वा केन कर्मणा ॥ २५ ॥
 अङ्गुलीनश्च काणश्च भधिरः केन कर्मणा ।
 अन्यो वा पङ्गुरपि वा प्रमत्तः केन कर्मणा ॥ २६ ॥
 क्षिप्तोऽतिलुब्धकश्चौरः केन वा कर्मणा भवेत् ।
 केन सिद्धिमवाप्नोति सालोक्यादियत्तुष्टयम् ॥ २७ ॥
 केन वा ब्राह्मणत्वं च तपस्वित्वं च केन वा ।
 स्वर्गभोगादिकं केन वैकुण्ठं केन कर्मणा ॥ २८ ॥
 गोलोकं केन वा ब्रह्मन् सर्वोत्कृष्टं निरामयम् ।
 नरको वा कतिविधः किंसङ्ख्यो नाम किं च वा ॥ २९ ॥
 को वा कं नरकं याति कियन्तं तेषु तिष्ठति ।
 पापिनां कर्मणा केन को वा व्याधिः प्रजायते ।
 यद्यत्प्रियं मया पृष्टं तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे सावित्र्युपाख्याने
 यमसावित्रीसंवादेवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ८.२८ ॥

८.२९ ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः । सावित्र्युपाख्याने कर्मविपाकवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 सावित्रीवचनं श्रुत्वा जगाम विस्मयं यमः ।
 प्रहस्य वक्तुमारेभे कर्मपाकं तु ज्जुविनाम् ॥ १ ॥
 धर्म उवाच ।
 कन्या द्वादशवर्षीया वत्से त्वं वयसाधुना ।
 ज्ञानं ते पूर्वविदुषां ज्ञानिनां योगिनां परम् ॥ २ ॥
 सावित्रीवरदानेन त्वं सावित्री कला सती ।

प्राप्ता पुरा भूभृता य तपसा तत्समा सुते ॥ ३ ॥
 यथा श्रीः श्रीपतेः क्रोडे भवानी य भवोरसि ।
 यथादितिः कश्यपे य यथाऽल्ल्या य गौतमे ॥ ४ ॥
 यथा शयी मडेन्द्रे य यथा यन्द्रे य रोडिणी ।
 यथा रतिः कामदेवे यथा स्वाहा दुताशने ॥ ५ ॥
 यथा स्वधा य पितृषु यथा सन्ध्या द्विवाक्रे ।
 वरुणानी य वरुणे यज्ञे य दक्षिणा यथा ॥ ६ ॥
 यथा वराडे पृथिवी देवसेना य कार्तिके ।
 सौभाग्या सुप्रिया त्वं य तथा सत्यवतः प्रिये ॥ ७ ॥
 अयं तुभ्यं वरो दत्तोऽध्यपरं य यथेप्सितम् ।
 शृणु देवि महाभागे ददामि सकलेप्सितम् ॥ ८ ॥
 सावित्र्युवाच ।
 सत्यवत औरसानां पुत्राणां शतकं मम ।
 भविष्यति महाभाग वरमेतन्मदीप्सितम् ॥ ९ ॥
 मत्पितुः पुत्रशतकं श्वशुरस्य य यक्षुधी ।
 राज्यलाभो भवत्वेवं वरमेतन्मदीप्सितम् ॥ १० ॥
 अन्ते सत्यवता सार्धं यास्यामि हरिमन्दिरम् ।
 समतीते लक्षवर्षे देहीदं मे जगत्प्रभो ॥ ११ ॥
 ज्वकर्मविपाकं य श्रोतुं कौतूहलं मम ।
 विश्वनिस्तारभीजं य तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १२ ॥
 धर्मराज उवाच ।
 भविष्यति महासाध्वि सर्वं मानसिकं तव ।
 ज्वकर्मविपाकं य कथयामि निशामय ॥ १३ ॥
 शुभानामशुभानां य कर्मणां जन्म भारते ।
 पुण्यक्षेत्रे य नान्यत्र सर्वं य भुञ्जते जनाः ॥ १४ ॥
 सुरा दैत्या दानवाश्च गन्धर्वा राक्षसादयः ।
 नराश्च कर्मजनका न सर्वे ज्विनः सति ॥ १५ ॥
 विशिष्टज्विनः कर्म भुञ्जते सर्वयोनिषु ।

शुभाशुभं य सर्वत्र स्वर्गेषु नरकेषु य ॥ १६ ॥
 विशेषतो जिविनश्च भ्रमन्ते सर्वयोनिषु ।
 शुभाशुभं भुञ्जते य कर्म पूर्वार्जितं परम् ॥ १७ ॥
 शुभेन कर्मणा याति स्वर्लोकादिकमेव य ।
 कर्मणा याशुभेनैव भ्रमन्ति नरकेषु य ॥ १८ ॥
 कर्मनिर्मूलने भक्तिः सा योक्ता द्विविधा सति ।
 निर्वाणारूपा भक्तिश्च ब्रह्मणः प्रकृतेरिह ॥ १९ ॥
 रोगी कुकर्मणा ज्वश्चारोगी शुभकर्मणा ।
 दीर्घजिवी य क्षीणायुः सुभी दुःभी य कर्मणा ॥ २० ॥
 अन्धाद्यश्चाङ्गुलीनाः कर्मणा कुत्सितेन य ।
 सिद्ध्यादिकमवाप्नोति सर्वोत्कृष्टेन कर्मणा ॥ २१ ॥
 सामान्यं कथितं देवि विशेषं शृणु सुन्दरि ।
 सुदुर्लभं सुगोप्यं य पुराणेषु स्मृतिष्वपि ॥ २२ ॥
 दुर्लभा मानुषी जातिः सर्वजातिषु भारते ।
 सर्वेभ्यो ब्राह्मणः श्रेष्ठः प्रशस्तः सर्वकर्मसु ॥ २३ ॥
 ब्रह्मनिष्ठो द्विजश्चैव गरीयान् भारते सति ।
 निष्कामश्च सकामश्च ब्राह्मणो द्विविधः सति ॥ २४ ॥
 सकामाज्ज प्रधानश्च निष्कामो भक्त एव य ।
 कर्मभोगी सकामश्च निष्कामो निरुपद्रवः ॥ २५ ॥
 स याति देहं त्यक्त्वा य पदं यत्तन्निरामयम् ।
 पुनरागमनं नास्ति तेषां निष्कामिनां सति ॥ २६ ॥
 सेवन्ते द्विभुजं कृष्णं परमात्मानमीश्वरम् ।
 गोलोकं प्रति ते भक्ता दिव्यरूपविधारिणः ॥ २७ ॥
 सकामिनो वैष्णवाश्च गत्वा वैकुण्ठमेव य ।
 भारतं पुनरायान्ति तेषां जन्म द्विजातिषु ॥ २८ ॥
 काले गते य निष्कामा भवन्त्येव कर्मणः य ।
 भक्तिं य निर्मलां तेभ्यो दास्यामि निश्चितं पुनः ॥ २९ ॥

ब्राह्मणो वैष्णवाश्चैव सकामाः सर्वजन्मसु ।
 न तेषां निर्मला बुद्धिर्विष्णुभक्तिविवर्जिताः ॥ ३० ॥
 तीर्थाश्रिता द्विजा ये य तपस्यानिरताः सति ।
 ते यान्ति ब्रह्मलोकं य पुनरायान्ति भारते ॥ ३१ ॥
 स्वधर्मनिरता ये य तीर्थान्यत्रनिवासिनः ।
 प्रजन्ति ते सत्यलोकं पुनरायान्ति भारते ॥ ३२ ॥
 स्वधर्मनिरता विप्राः सूर्यभक्ताश्च भारते ।
 प्रजन्ति ते सूर्यलोकं पुनरायान्ति भारते ॥ ३३ ॥
 मूलप्रकृतिभक्ता ये निष्कामा धर्मयारिणः ।
 मणिद्वीपं प्रयान्त्येव पुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ ३४ ॥
 स्वधर्मे निरता भक्ताः शैवाः शाक्ताश्च गाणपाः ।
 ते यान्ति शिवलोकं य पुनरायान्ति भारते ॥ ३५ ॥
 ये विप्रा अन्यदेवेज्याः स्वधर्मनिरताः सति ।
 ते यान्ति सर्वलोकं य पुनरायान्ति भारते ॥ ३६ ॥
 हरिभक्ताश्च निष्कामाः स्वधर्मनिरता द्विजाः ।
 ते य यान्ति हरेर्लोकं कर्माद्भक्तिबलादहो ॥ ३७ ॥
 स्वधर्मरहिता विप्रा देवान्यसेवनाः सदा ।
 भ्रष्टाचाराश्च कामाश्च ते यान्ति नरकं ध्रुवम् ॥ ३८ ॥
 स्वधर्मनिरता अथेव वार्णाश्चत्वार अथेव य ।
 भवन्त्येव शुभस्यैव कर्मणः कृलभोगिनः ॥ ३९ ॥
 स्वधर्मरहिता ये य नरकं यान्ति ते ध्रुवम् ।
 भारते न भवन्त्येव कर्मणः कृलभोगिनः ॥ ४० ॥
 स्वधर्मनिरता अथेव वार्णाश्चत्वार अथेव य ।
 स्वधर्मनिरता विप्राः स्वधर्मनिरताय य ॥ ४१ ॥
 कन्यां ददति विप्राय यन्द्रलोकं प्रयान्ति ते ।
 वसन्ति तत्र ते साय्वि यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ ४२ ॥
 सालङ्कृताया दानेन द्विगुणं कृलमुच्यते ।
 सकामा यान्ति तल्लोकं न निष्कामाश्च साधवः ॥ ४३ ॥

ते प्रयान्ति विष्णुलोकं इलसङ्घातवर्जिताः ।
 गव्यं च रजतं स्वर्णं वस्त्रं सर्पिः इलं जलम् ॥ ४४ ॥
 ये ददत्येव विप्रेभ्यश्चन्द्रलोकं प्रयान्ति ते ।
 वसन्ति ते य तल्लोके यावन्मन्वन्तरं सति ॥ ४५ ॥
 सुशिरात्सुशिरं वासं कुर्वन्ति तेन ते जनाः ।
 ये ददति सुवर्णाश्च गाश्च ताम्रादिकं सति ॥ ४६ ॥
 ते यान्ति सूर्यलोकं य शुचये ब्राह्मणाय च ।
 वसन्ति ते तत्र लोके वर्षाणामयुतं सति ॥ ४७ ॥
 विपुले सुशिरं वासं कुर्वन्ति य निरामयाः ।
 ददाति भूमिं विप्रेभ्यो धनानि विपुलानि च ॥ ४८ ॥
 स याति विष्णुलोकं य श्वेतद्वीपं मनोहरम् ।
 तत्रैव निवसत्येव यावद्यन्द्गद्विवाकरौ ॥ ४९ ॥
 विपुले विपुलं वासं करोति पुण्यवान्मुने ।
 गृहं ददति विप्राय ये जना भक्तिपूर्वकम् ॥ ५० ॥
 ते यान्ति विष्णुलोकं य सुशिरं सुभदायकम् ।
 गृहरेणुप्रमाणं च विष्णुलोके मङ्गलम् ॥ ५१ ॥
 विपुले विपुलं वासं कुर्वन्ति मानवाः सति ।
 यस्मै यस्मै च देवाय यो ददाति गृहं नरः ॥ ५२ ॥
 स याति तस्य लोकं य रेणुमानाब्दमेव च ।
 सौधे यतुर्गुणं पुण्यं देशे शतगुणं इलम् ॥ ५३ ॥
 प्रकृष्टे द्विगुणं तस्मादित्याह कमलोद्भवः ।
 यो ददाति तडागं च सर्वपापापनुत्तये ॥ ५४ ॥
 स याति जनलोकं च रेणुमानाब्दमेव च ।
 वाप्यां इलं दशगुणं प्राप्नोति मानवः सदा ॥ ५५ ॥
 स तु वापीप्रदानेन तडागस्य इलं लभेत् ।
 धनुश्चतुःसहस्रेण दृश्यमानेन निश्चितम् ॥ ५६ ॥
 न्यूना वा तावती प्रस्थे सा वापी परिकीर्तिता ।

दशवापीसमा कन्या यद्वि पात्रे प्रदीयते ॥ ५७ ॥
 कृलं ददाति द्विगुणं यद्वि सालङ्कृता भवेत् ।
 यत्कृलं य तडागे य तद्भुङ्क्षरे य तत्कलम् ॥ ५८ ॥
 वाप्याश्च पद्भुङ्क्षरे वापीतुल्यकृलं लभेत् ।
 अश्वत्थवृक्षमारोप्य प्रतिष्ठां यः करोति य ॥ ५९ ॥
 स प्रयाति तपोलोकं वर्षाणामयुतं सति ।
 पुष्पोद्यानं यो ददाति सावित्रि सर्वभूतये ॥ ६० ॥
 स वसेद् ध्रुवलोके य वर्षाणामयुतं ध्रुवम् ।
 यो ददाति विमानं य विष्णवे भारते सति ॥ ६१ ॥
 विष्णुलोके वसेत्सोऽपि यावन्मन्वन्तरं परम् ।
 चित्रयुक्ते य विपुले कृलं तस्य यतुर्गुणम् ॥ ६२ ॥
 तस्यार्थं शिबिकादाने कृलमेव लभेद् ध्रुवम् ।
 यो ददाति भक्तियुक्तो ऽरये द्योलमन्दिरे ॥ ६३ ॥
 विष्णुलोके वसेत्सोऽपि यावन्मन्वन्तरं शतम् ।
 राजमार्गं सौधयुक्तं यः करोति पतिप्रते ॥ ६४ ॥
 वर्षाणामयुतं सोऽपि शङ्कलोके महीयते ।
 ब्राह्मणोभ्योऽथ देवेभ्यो दाने समकृलं लभेत् ॥ ६५ ॥
 यद्वि दत्तं य तद्भुङ्क्षते न दत्तं नोपतिष्ठते ।
 भुङ्क्त्वा स्वर्गादिजं सौम्यं पुण्यवाञ्छन्म भारते ॥ ६६ ॥
 लभेद्विप्रकुलेष्वेव कृमेणैवोत्तमादिषु ।
 भारते पुण्यवान्विप्रो भुङ्क्त्वा स्वर्गादिकं कृलम् ॥ ६७ ॥
 पुनः सोऽपि भवेद्विप्रश्चैवं य क्षत्रियाद्यः ।
 क्षत्रियो वाथ वैश्यो वा कल्पकोटिशतेन य ॥ ६८ ॥
 तपसा ब्राह्मणत्वं य न प्राप्नोति श्रुतौ श्रुतम् ।
 नाभुङ्क्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि ॥ ६९ ॥
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।
 देवतीर्थसहायेन कायव्यूढेन शुध्यति ।
 अतस्ते कथितं किञ्चित् किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ७० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे सावित्र्युपाख्याने
कर्मविपाकवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.२९ ॥

९.३० त्रिंशोऽध्यायः । यमेन कर्मविपाककथनम् ।

सावित्र्युवाच ।
प्रयान्ति स्वर्गमन्थं य येनैव कर्मणा यम ।
मानवाः पुण्यवन्तश्च तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १ ॥
धर्मराज उवाच ।
अन्नदानं य विप्राय यः करोति य भारते ।
अन्नप्रमाणवर्षं य शिवलोके महीयते ॥ २ ॥
अन्नदानं महादानमन्येभ्योऽपि करोति यः ।
अन्नदानप्रमाणं य शिवलोके महीयते ॥ ३ ॥
अन्नदानात्परं दानं न भूतं न भविष्यति ।
नात्र पात्रपरीक्षा स्यान्न कालनियमः क्वचित् ॥ ४ ॥
देवेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो वा ददाति यासनं यद्वि ।
महीयते विष्णुलोके वर्षाणामयुतं सति ॥ ५ ॥
यो ददाति य विप्राय दिव्यां धेनुं पयस्विनीम् ।
तल्लोममानवर्षं य विष्णुलोके महीयते ॥ ६ ॥
यतुर्गुणं पुण्यद्विने तीर्थे शतगुणं कृत्वा ।
दानं नारायणक्षेत्रं कृत्वा कोटिगुणं भवेत् ॥ ७ ॥
गां यो ददाति विप्राय भारते भक्तिपूर्वकम् ।
वर्षाणामयुतं यैव यन्द्रलोके महीयते ॥ ८ ॥
यश्चोभयमुष्णीदानं करोति ब्राह्मणाय य ।
तल्लोममानवर्षं य विष्णुलोके महीयते ॥ ९ ॥
यो ददाति ब्राह्मणाय श्वेतच्छत्रं मनोहरम् ।
वर्षाणामयुतं सोऽपि मोदते वरुणालये ॥ १० ॥

विप्राय पीडिताङ्गाय वस्त्रयुग्मं ददाति य ।
 महीयते वायुलोके वर्षाणामयुतं सति ॥ ११ ॥
 यो ददाति ब्राह्मणाय शालग्रामं सवस्त्रकम् ।
 महीयते स वैकुण्ठे यावथ्यन्द्रद्विवाकरौ ॥ १२ ॥
 यो ददाति ब्राह्मणाय द्विव्यां शय्यां मनोहराम् ।
 महीयते यन्द्रलोके यावथ्यन्द्रद्विवाकरौ ॥ १३ ॥
 यो ददाति प्रदीपं य देवेभ्यो ब्राह्मणाय य ।
 यावन्मन्वन्तरं सोऽपि वह्निलोके महीयते ॥ १४ ॥
 करोति गजदानं य यद्वि विप्राय भारते ।
 यावद्विन्द्रो नरस्तावद्विन्द्रस्यार्धासने वसेत् ॥ १५ ॥
 भारते योऽश्वदानं य करोति ब्राह्मणाय य ।
 मोदते वारुणे लोके यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ १६ ॥
 प्रकृष्टं शिबिकां यो हि ददाति ब्राह्मणाय य ।
 मोदते वारुणे लोके यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ १७ ॥
 प्रकृष्टं वाटिकां यो हि ददाति ब्राह्मणाय य ।
 महीयते वायुलोके यावन्मन्वन्तरं सति ॥ १८ ॥
 यो ददाति य विप्राय व्यजनं श्वेतयामरम् ।
 महीयते वायुलोके वर्षाणामयुतं ध्रुवम् ॥ १९ ॥
 धान्यं रत्नं यो ददाति शिरश्चोवी भवेत्सुधीः ।
 दाता गृहीता तौ द्वौ य ध्रुवं वैकुण्ठगामिनौ ॥ २० ॥
 सततं श्रीहरिर्नाम भारते यो जपेन्नरः ।
 स श्वेत शिरश्चोवी य ततो मृत्युः पलायते ॥ २१ ॥
 यो नरो भारते वर्षे दौलनं कारयेत्सुधीः ।
 पूर्णिमाशनीशेषे श्रुवन्भुक्तो भवेन्नरः ॥ २२ ॥
 षड्लोके सुभं भुक्त्वा यात्यन्ते विष्णुमन्दिरम् ।
 निश्चितं निवसेत्तत्र शतमन्वन्तरावधि ॥ २३ ॥
 कृलमुत्तरकुल्यां ततोऽपि द्विगुणं भवेत् ।
 कल्पान्तश्चोवी स भवेद्विद्यालु कमलोद्भवः ॥ २४ ॥

तिलदानं ब्राह्मणाय यः करोति य भारते ।
 तिलप्रमाणवर्षं य मोदते शिवमन्दिरे ॥ २५ ॥
 ततः सुयोनिं सम्प्राप्य शिरश्छवी भवेत्सुभी ।
 ताम्रपात्रस्य दानेन द्विगुणं य कृलं लभेत् ॥ २६ ॥
 सालकुतां य भोग्यां य सवस्त्रां सुन्दरीं प्रियाम् ।
 यो ददाति ब्राह्मणाय भारते य पतिप्रताम् ॥ २७ ॥
 मडीयते यन्द्रलोके यावदिन्द्राश्चतुर्दश ।
 तत्र स्वर्वेश्या सार्धं मोदते य दिवानिशम् ॥ २८ ॥
 ततो गन्धर्वलोके य वर्षाणामयुतं ध्रुवम् ।
 दिवानिशं कौतुकेन योर्वेश्या सह मोदते ॥ २९ ॥
 ततो जन्मसहस्रं य प्राप्नोति सुन्दरीं प्रियाम् ।
 सतीं सौभाग्ययुक्तां य कोमलां प्रियवादिनीम् ॥ ३० ॥
 प्रददाति क्वलं यारु ब्राह्मणाय य यो नरः ।
 क्वलप्रमाणवर्षं य शङ्कलोके मडीयते ॥ ३१ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य लभते सुतमुत्तमम् ।
 सहस्रानां य वृक्षाणां सहस्रं य प्रशंसितम् ॥ ३२ ॥
 केवलं क्वलदानं वा ब्राह्मणाय ददाति य ।
 सुशिरं स्वर्गवासं य कृत्वा याति य भारते ॥ ३३ ॥
 नानाद्रव्यसमायुक्तं नानासस्यसमन्वितम् ।
 ददाति यश्च विप्राय भारते विपुलं गृहम् ॥ ३४ ॥
 सुरलोके वसेत्सोऽपि यावन्मन्वन्तरं शतम् ।
 ततः सुयोनिं सम्प्राप्य स महाधनवान्भवेत् ॥ ३५ ॥
 यो नरः सस्यसंयुक्तां भूमिं य रुचिरां सति ।
 ददाति भक्त्या विप्राय पुण्यक्षेत्रे य भारते ॥ ३६ ॥
 मडीयते य वैकुण्ठे मन्वन्तरशतं ध्रुवम् ।
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य महांश्च भूमिपो भवेत् ॥ ३७ ॥
 तं न त्यजति भूमिश्च जन्मनां शतकं परम् ।

श्रीमांश्च धनवांश्चैव पुत्रवांश्च प्रजेश्वरः ॥ ३८ ॥

यो व्रजं य प्रकृष्टं य ग्रामं दद्याद् द्विजाय य ।
लक्षमन्वन्तरं यैव वैकुण्ठे स महीयते ॥ ३९ ॥

पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य ग्रामलक्षसमन्वितम् ।
न जडाति य तं पृथ्वी जन्मनां लक्षमेव य ॥ ४० ॥

सुप्रजं य प्रकृष्टं य पक्वसस्यसमन्वितम् ।
नानापुष्करिणीवृक्षङ्गलवल्लीसमन्वितम् ॥ ४१ ॥

नगरं यश्च विप्राय ददाति भारते भुवि ।
महीयते स कैलासे दशलक्षेन्द्रकालकम् ॥ ४२ ॥

पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य राजेन्द्रो भारते भवेत् ।
नगराणां य नियुतं स लभेन्नात्र संशयः ॥ ४३ ॥

धरा तं न जडात्येव जन्मनामयुतं ध्रुवम् ।
परमैश्वर्यनियुतो भवेदेव महीतले ॥ ४४ ॥

नगराणां य शतकं देशं यो हि द्विजातये ।
सुप्रकृष्टं मध्यकृष्टं प्रजायुक्तं ददाति य ॥ ४५ ॥

वापीतडागसंयुक्तं नानावृक्षसमन्वितम् ।
महीयते स वैकुण्ठे कोटिमन्वन्तरावधि ॥ ४६ ॥

पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य जम्बुद्वीपपतिर्भवेत् ।
परमैश्वर्यसंयुक्तो यथा शकस्तथा भुवि ॥ ४७ ॥

मही तं न जडात्येव जन्मनां कोटिमेव य ।
कल्पान्तज्जुवी स भवेद्राजराजेश्वरो मडान् ॥ ४८ ॥

स्वाधिकारं समग्रं य यो ददाति द्विजातये ।
यतुर्गुणं क्वलं यान्ते भवेत्तस्य न संशयः ॥ ४९ ॥

जम्बुद्वीपं यो ददाति ब्राह्मणाय तपस्विने ।
क्वलं शतगुणं यान्ते भवेत्तस्य न संशयः ॥ ५० ॥

जम्बुद्वीपमहीदातुः सर्वतीर्थानि सेवितुः ।
सर्वेषां तपसां कर्तुः सर्वेषां वासकारिणः ॥ ५१ ॥

सर्वदानप्रदातुश्च सर्वसिद्धेश्वरस्य य ।
 अस्त्येव पुनरावृत्तिर्न भक्तस्य मणेशितुः ॥ ५२ ॥
 असङ्ख्यब्रह्मणां पातं पश्यन्ति भुवनेशितुः ।
 निवसन्ति मणिद्वीपे श्रीदेव्याः परमे पदे ॥ ५३ ॥
 देवीमन्त्रोपासकाश्च विधाय मानवीं तनुम् ।
 विभूतिं दिव्यरूपं य जन्ममृत्युजराहरम् ॥ ५४ ॥
 लब्ध्वा देव्याश्च साङ्ग्यं देवीसेवां य कुर्वते ।
 पश्यन्ति ते मणिद्वीपे सभण्डं लोकसङ्ख्यम् ॥ ५५ ॥
 नश्यन्ति देवाः सिद्धाश्च विश्वानि निष्पिलानि य ।
 देवीभक्ता न नश्यन्ति जन्ममृत्युजराहराः ॥ ५६ ॥
 कार्तिके तुलसीदानं करोति हरये य यः ।
 युगत्रयप्रमाणं य मोदते हरिमन्दिरे ॥ ५७ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य हरिभक्तिं लभेद् ध्रुवम् ।
 जितेन्द्रियाणां प्रवरः स भवेद्भारते भुवि ॥ ५८ ॥
 मध्ये यः स्नाति गङ्गायामरुणोदयकालतः ।
 युगषष्टिसहस्राणि मोदते हरिमन्दिरे ॥ ५९ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य विष्णुमन्त्रं लभेद् ध्रुवम् ।
 त्यक्त्वा य मानुषं देहं पुनर्याति हरेः पदम् ॥ ६० ॥
 नास्ति तत्पुनरावृत्तिर्वैकुण्ठाख्य महीतले ।
 करोति हरिदास्यं य तथा साङ्ग्यमेव य ॥ ६१ ॥
 नित्यस्नायी य गङ्गायां स पूतः सूर्यवद्भुवि ।
 पदे पदेऽश्वमेधस्य लभते निश्चितं कृलम् ॥ ६२ ॥
 तस्यैव पादरजसा सद्यःपूता वसुन्धरा ।
 मोदते स य वैकुण्ठे यावच्चन्द्रद्विवाकरौ ॥ ६३ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य हरिभक्तिं लभेद् ध्रुवम् ।
 श्रुवन्भुक्तोऽतितेजस्वी तपस्विप्रवरो भवेत् ॥ ६४ ॥
 स्वधर्मनिरतः शुद्धो विद्वांश्च स जितेन्द्रियः ।
 मीनकर्कटयोर्मध्ये गाढं तपति भास्करः ॥ ६५ ॥

भारते यो ददात्येव जलमेव सुवासितम् ।
 स मोदते च कैलासे यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥ ६६ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य रूपांश्च सुभी भवेत् ।
 शिवभक्तश्च तेजस्वी वेदवेदाङ्गपारगः ॥ ६७ ॥
 वैशाखे सक्तुदानं यः करोति द्विजातये ।
 सक्तुरेणुप्रमाणाब्दं मोदते शिवमन्दिरे ॥ ६८ ॥
 करोति भारते यो हि कृष्णजन्माष्टमीव्रतम् ।
 शतजन्मकृतं पापं मुच्यते नात्र संशयः ॥ ६९ ॥
 वैकुण्ठे मोदते सोऽपि यावदिन्द्राश्चतुर्दश ।
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य कृष्णे भक्तिंलभेद् ध्रुवम् ॥ ७० ॥
 छडैव भारते वर्षे शिवरात्रिं करोति यः ।
 मोदते शिवलोके स सप्तमन्वन्तरावधि ॥ ७१ ॥
 शिवाय शिवरात्रौ च बिल्वपत्रं ददाति यः ।
 पत्रमानयुगं तत्र मोदते शिवमन्दिरे ॥ ७२ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य शिवभक्तिं लभेद्भ्रुवम् ।
 विद्यावान्पुत्रवाञ्छ्रीमान् प्रजावान्भूमिमान्भवेत् ॥ ७३ ॥
 यैत्रमासोऽथवा माघे शङ्करं योऽर्थयेद्गृहीतम् ।
 करोति नर्तनं भक्त्या वेत्रपाणिर्दिवानिशम् ॥ ७४ ॥
 मासं वाप्यर्धमासं वा दश सप्त दिनानि च ।
 दिनमानयुगं सोऽपि शिवलोके महीयते ॥ ७५ ॥
 श्रीरामनवमीं यो हि करोति भारते पुमान् ।
 सप्तमन्वन्तरं यावन्मोदते विष्णुमन्दिरे ॥ ७६ ॥
 पुनः सुयोनिं सम्प्राप्य रामभक्तिं लभेद्भ्रुवम् ।
 जितेन्द्रियाणां प्रवरो महांश्च धनवान्भवेत् ॥ ७७ ॥
 शारदीयां महापूजां प्रकृतेर्यः करोति च ।
 मण्डिषैश्छागलैर्मेषैः अङ्गैर्भेकादिभिः सति ॥ ७८ ॥
 नैवेद्यैरुपहारैश्च धूपदीपादिभिस्तथा ।

નૃત્યગીતાદિભિર્વાદૈર્નાકૌતુકમ્ડગલમ્ ॥ ૭૯ ॥

શિવલોકે વસેત્સોડપિ સમમન્વન્તરાવધિ ।

પુનઃ સુયોનિં સમ્પ્રાપ્ય નરો બુદ્ધિં ચ નિર્મલામ્ ॥ ૮૦ ॥

અતુલાં શ્રિયમાપ્નોતિ પુત્રપૌત્રવિવર્ધનીમ્ ।

મહાપ્રભાવયુક્તશ્ચ ગજવાજિસમન્વિતઃ ॥ ૮૧ ॥

રાજરાજેશ્વરઃ સોડપિ ભવેદેવ ન સંશયઃ ।

તતઃ શુકલાષ્ટમીં પ્રાપ્ય મહાલક્ષ્મીં ચ યોડર્થયેત્ ॥ ૮૨ ॥

નિત્યં ભક્ત્યા પક્ષમેકં પુણ્યક્ષેત્રે ચ ભારતે ।

દત્વા તસ્યૈ પ્રકૃષ્ટાનિ ચોપચારાણિ ષોડશ ॥ ૮૩ ॥

ગોલોકે ચ વસેત્સોડપિ યાવદિન્દ્રાશ્ચતુર્દશ ।

પુનઃ સુયોનિં સમ્પ્રાપ્ય રાજરાજેશ્વરો ભવેત્ ॥ ૮૪ ॥

કાર્તિકીપૂર્ણિમાયાં ચ કૃત્વા તુ રાસમણ્ડલમ્ ।

ગોપાનાં શતકં કૃત્વા ગોપીનાં શતકં તથા ॥ ૮૫ ॥

શિલાયાં પ્રતિમાયાં ચ શ્રીકૃષ્ણં રાધયા સહ ।

ભારતે પૂજયેદ્ભક્ત્યા ચોપચારાણિ ષોડશ ॥ ૮૬ ॥

ગોલોકે વસતે સોડપિ યાવદ્વૈ બ્રહ્મણો વયઃ ।

ભારતં પુનરાગત્ય કૃષ્ણે ભક્તિં લભેદ્દૃઢામ્ ॥ ૮૭ ॥

ક્રમેણ સુદૃઢાં ભક્તિં લબ્ધ્વા મન્ત્રં હરેરહો ।

દેહં ત્યક્ત્વા ચ ગોલોકં પુનરેવ પ્રયાતિ સઃ ॥ ૮૮ ॥

તતઃ કૃષ્ણસ્ય સાગૃપ્યં પાર્ષદપ્રવરો ભવેત્ ।

પુનસ્તત્પતનં નાસ્તિ જરામૃત્યુહરો ભવેત્ ॥ ૮૯ ॥

શુકલાં વાપ્યથવા કૃષ્ણાં કરોત્યેકાદર્શીં ચ યઃ ।

વૈકુણ્ઠે મોદતે સોડપિ યાવદ્વૈ બ્રહ્મણો વયઃ ॥ ૯૦ ॥

ભારતે પુનરાગત્ય કૃષ્ણભક્તિં લભેદ્દ્યુવમ્ ।

ક્રમેણ ભક્તિં સુદૃઢાં કરોત્યેકાં હરેરહો ॥ ૯૧ ॥

દેહં ત્યક્ત્વા ચ ગોલોકં પુનરેવ પ્રયાતિ સઃ ।

તતઃ કૃષ્ણસ્ય સાગૃપ્યં સમ્પ્રાપ્ય પાર્ષદો ભવેત્ ॥ ૯૨ ॥

पुनस्तत्पतनं नास्ति जराभृत्युत्तरो भवेत् ।
 भाद्रे य शुक्लद्रादश्यां यः शङ्कं पूजयेन्नरः ॥ ८३ ॥
 षष्टिवर्षसहस्राणि शङ्कलोके महीयते ।
 रविवारे य सङ्कान्त्यां सप्तम्यां शुक्लपक्षके ॥ ८४ ॥
 सम्पूजयार्कं ढविष्यान्नं यः करोति य भारते ।
 महीयते सोऽर्कलोके यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ ८५ ॥
 भारतं पुनरागत्य चारोगी श्रीयुतो भवेत् ।
 ज्येष्ठकृष्णायतुर्दश्यां सावित्रीं यो हि पूजयेत् ॥ ८६ ॥
 महीयते ब्रह्मलोके सप्तमन्वन्तरावधि ।
 पुनर्मर्डीं समागत्य श्रीमान्तुलविक्रमः ॥ ८७ ॥
 चिरञ्जीवी भवेत्सोऽपि ज्ञानवान्सम्पदा युतः ।
 माघस्य शुक्लपञ्चम्यां पूजयेद्यः सरस्वतीम् ॥ ८८ ॥
 संयतो भक्तितो दत्त्वा योपयाराणि षोडश ।
 महीयते मणिद्वीपे यावद्ब्रह्म दिवानिशम् ॥ ८९ ॥
 सम्प्राप्य य पुनर्जन्म स भवेत्कविपण्डितः ।
 गां सुवर्णादिकं यो हि ब्राह्मणाय ददाति य ॥ ९० ॥
 नित्यं ज्वनपर्यन्तं भक्तियुक्तश्च भारते ।
 गवां लोमप्रमाणाब्दं द्विगुणं विष्णुमन्दिरे ॥ ९०१ ॥
 मोदते हरिणा सार्धं क्रीडाकौतुकमङ्गलैः ।
 तदन्ते पुनरागत्य राजराजेश्वरो भवेत् ॥ ९०२ ॥
 श्रीमांश्च पुत्रवान्विद्वांज्ञानवान्सर्वतः सुधी ।
 भोजयेद्योऽपि मिष्टान्नं ब्राह्मणेषुभ्यश्च भारते ॥ ९०३ ॥
 विप्रलोमप्रमाणाब्दं मोदते विष्णुमन्दिरे ।
 ततः पुनरिडागत्य सुधी य धनवान्भवेत् ॥ ९०४ ॥
 विद्वांसुचिरञ्जीवी य श्रीमान्तुलविक्रमः ।
 यो वक्ति वा ददात्येव हरेर्नामानि भारते ॥ ९०५ ॥
 युगं नाम प्रमाणां य विष्णुलोके महीयते ।
 ततः पुनरिडागत्य स सुधी धनवान्भवेत् ॥ ९०६ ॥

यद्दि नारायणक्षेत्रे क्वलं कोटिगुणं भवेत् ।
 नाम्ना कोटिं हरेर्यो हि क्षेत्रे नारायणे जपेत् ॥ १०७ ॥
 सर्वपापविनिर्मुक्तो ज्ञानमुक्तो भवेद्द्वयम् ।
 न लभेत्स पुनर्जन्म वैकुण्ठे स महीयते ॥ १०८ ॥
 लभेद्विष्णोश्च साङ्ख्यं न तस्य पतनं भवेत् ।
 विष्णुभक्तिं लभेत्सोऽपि विष्णुसाङ्ख्यमाप्नुयात् ॥ १०९ ॥
 शिवं यः पूजयेन्नित्यं कृत्वा सिद्धं यं पार्थिवम् ।
 यावज्जन्मपर्यन्तं स याति शिवमन्दिरम् ॥ ११० ॥
 मृदो रेणुप्रमाणाब्दं शिवलोके महीयते ।
 ततः पुनरिहागत्य राजेन्द्रो भारते भवेत् ॥ १११ ॥
 शिलां यं पूजयेन्नित्यं शिलातोयं यं भक्षति ।
 महीयते यं वैकुण्ठे यावद्वै ब्रह्मणः शतम् ॥ ११२ ॥
 ततो लब्ध्वा पुनर्जन्म हरिभक्तिं यं दुर्लभाम् ।
 महीयते विष्णुलोके न तस्य पतनं भवेत् ॥ ११३ ॥
 तपांसि यैव सर्वाणि प्रतानि निष्किलानि यं ।
 कृत्वा तिष्ठति वैकुण्ठे यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ ११४ ॥
 ततो लब्ध्वा पुनर्जन्म राजेन्द्रो भारते भवेत् ।
 ततो मुक्तो भवेत्पश्चात्पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ११५ ॥
 यः स्नात्वा सर्वतीर्थेषु भुवः कृत्वा प्रदक्षिणाम् ।
 स तु निर्वाणतां याति न यं जन्म भवेद्भुवि ॥ ११६ ॥
 पुण्यक्षेत्रे भारते यं योऽश्वमेधं करोति यं ।
 अश्वलोममिताब्दं यं शङ्कर्यार्धासनं भजेत् ॥ ११७ ॥
 यत्तुर्गुणं राजसूये क्वलमाप्नोति मानवः ।
 सर्वेभ्योऽपि मजेभ्यो हि परो देवीमभ्यः स्मृतः ॥ ११८ ॥
 विष्णुना यं कृतः पूर्वं ब्रह्मणा यं वरानने ।
 शङ्करेण मलेशेन त्रिपुरासुरनाशने ॥ ११९ ॥
 शक्तियज्ञः प्रधानश्च सर्वयज्ञेषु सुन्दरि ।

नानेन सदृशो यज्ञस्त्रिषु लोकेषु विद्यते ॥ १२० ॥
दक्षेण य कृतः पूर्वं मलान्सांवाद्यसंयुतः ।
बभूव कललो यत्र दक्षशङ्करयोः सति ॥ १२१ ॥
शेषुश्च नन्दिनं विप्रा नन्दी विप्रांश्च कोपतः ।
यद्भेतोर्दक्षयज्ञं य बभूव यन्द्रशेखरः ॥ १२२ ॥
यकार देवीयज्ञं स पुरा दक्षः प्रजापतिः ।
धर्मश्च कश्यपश्चैव शेषश्चापि य कर्मः ॥ १२३ ॥
स्वायम्भुवो मनुश्चैव तत्पुत्रश्च प्रियव्रतः ।
शिवः सनत्कुमारश्च कपिलश्च ध्रुवस्तथा ॥ १२४ ॥
राजसूयसहस्राणां कृलमाप्नोति निश्चितम् ।
देवीयज्ञात्परो यज्ञो नास्ति वेदे कृलप्रदः ॥ १२५ ॥
वर्षाणां शतशुची य जुवन्मुक्तो भवेद्भ्रुवम् ।
ज्ञानेन तेजसा यैव विष्णुतुल्यो भवेद्विदुः ॥ १२६ ॥
देवानां य यथा विष्णुर्विष्णवानां य नारद ।
शास्त्राणां य यथा वेदा वार्णानां ब्राह्मणो यथा ॥ १२७ ॥
तीर्थानां य यथा गङ्गा पवित्राणां शिवो यथा ।
अेकादशी व्रतानां य पुष्पाणां तुलसी यथा ॥ १२८ ॥
नक्षत्राणां यथा यन्द्रः पक्षिणां गरुडो यथा ।
यथा स्त्रीणां य प्रकृती राधा वाणी वसुन्धरा ॥ १२९ ॥
शीघ्राणां येन्द्रियाणां य यञ्चलानां मनो यथा ।
प्रजापतीनां ब्रह्मा य प्रजानां य प्रजापतिः ॥ १३० ॥
वृन्दानं वनानां य वर्षाणां भारतं यथा ।
श्रीमतां य यथा श्रीश्च विदुषां य सरस्वती ॥ १३१ ॥
पतिव्रतानां दुर्गा य सौभाग्यानां य राधिका ।
देवीयज्ञस्तथा वत्से सर्वयज्ञेषु भामिनि ॥ १३२ ॥
अश्वमेधशतेनैव शक्यं य लभेद्भ्रुवम् ।
सहस्रेण विष्णुपदं सम्प्राप्तः पृथुरेव य ॥ १३३ ॥

स्नानं य सर्वतीर्थानां सर्वयज्ञेषु दीक्षणात् ।
 सर्वेषां य व्रतानां य तपसां कृलमेव य ॥ १३४ ॥
 पाठे यतुर्णां वेदानां प्रादक्षिण्यं भुवस्तथा ।
 कृलभूतमिदं सर्वं मुक्तिदं शक्तिसेवनम् ॥ १३५ ॥
 पुराणेषु य वेदेषु येतिहासेषु सर्वतः ।
 निरूपितं सारभूतं देवीपादाभ्युत्थनम् ॥ १३६ ॥
 तद्दर्शनं य तद्ग्रन्थानं तन्नामगुणकीर्तनम् ।
 तत्स्तोत्रस्मरणं यैव वन्दनं जपमेव य ॥ १३७ ॥
 तत्पादोदकनैवेद्यं भक्षणां नित्यमेव य ।
 सर्वसम्मतमित्येवं सर्वेप्सितमिदं सति ॥ १३८ ॥
 भज नित्यं परं ब्रह्म निर्गुणं प्रकृतिं पराम् ।
 गृहाण स्वामिनं वत्से सुभं वस य मन्दिरे ॥ १३९ ॥
 अयं ते कथितः कर्मविपाको मङ्गलो नृणाम् ।
 सर्वेप्सितः सर्वमतस्तत्त्वज्ञानप्रदः परः ॥ १४० ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संहितायां नवमस्कन्धे यमेन
 कर्मविपाककथनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३० ॥

८.३१ ऐकत्रिंशोऽध्यायः । यमाष्टकवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 शक्तेरुत्तीर्तनं श्रुत्वा सावित्री यमवद्व्रतः ।
 साश्रुनेत्रा सपुलका यमं पुनरुवाच सा ॥ १ ॥
 सावित्र्युवाच ।
 शक्तेरुत्तीर्तनं धर्म सकलोद्धारकारणम् ।
 श्रोतृणां यैव वक्तृणां जन्ममृत्युजराहरम् ॥ २ ॥
 दानवानां य सिद्धानां तपसां य परं पदम् ।
 योगानां यैव वेदानां कीर्तनं सेवनं विभो ॥ ३ ॥
 मुक्तिव्यममरत्वं य सर्वसिद्धित्वमेव य ।

श्रीशक्तिसेवकस्यैव कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ४ ॥

भजामि केन विधिना वद वेदविदांवर ।

शुभकर्मविपाकं य श्रुतं नृणां मनोहरम् ॥ ५ ॥

कर्माशुभविपाकं य तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ।

धृत्युक्त्वा य सती ब्रह्मन् भक्तिनम्रात्मकन्धरा ॥ ६ ॥

तुष्टाव धर्मराजं य वेदोक्तेन स्तवेन य ।

सावित्र्युवाच ।

तपसा धर्ममाराध्य पुष्करे भास्करः पुरा ॥ ७ ॥

धर्मं सूर्यः सुतं प्राप धर्मराजं नमाम्यहम् ।

समता सर्वभूतेषु यस्य सर्वस्य साक्षिणः ॥ ८ ॥

अतो यन्नाम शमनमिति तं प्रणमाम्यहम् ।

येनान्तश्च कृतो विश्वे सर्वेषां जिविनां परम् ॥ ९ ॥

कामानुरूपं कालेन तं कृतान्तं नमाम्यहम् ।

बिभर्ति दण्डं दण्डाय पापिनां शुद्धिहेतवे ॥ १० ॥

नमामि तं दण्डधरं यः शास्ता सर्वजिविनाम् ।

विश्वं य कलयत्येव यः सर्वेषु य सन्ततम् ॥ ११ ॥

अतीव दुर्निवार्यं य तं कालं प्रणमाम्यहम् ।

तपस्वी ब्रह्मनिष्ठो यः संयमी सञ्जितेन्द्रियः ॥ १२ ॥

जुवानां कर्मफलदस्तं यमं प्रणमाम्यहम् ।

स्वात्मारामश्च सर्वज्ञो मित्रं पुण्यकृतां भवेत् ॥ १३ ॥

पापिनां क्लेशाद्यो यस्तं पुण्यमित्रं नमाम्यहम् ।

यज्जन्म ब्रह्मणोऽशेन ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ॥ १४ ॥

यो ध्यायति परं ब्रह्म तमीशं प्रणमाम्यहम् ।

धृत्युक्त्वा सा य सावित्री प्रणनाम यमं मुने ॥ १५ ॥

यमस्तां शक्तिभजनं कर्मपाकमुवाच ॥

धृष्टं यमाष्टकं नित्यं प्रातरुत्थाय यः पठेत् ॥ १६ ॥

यमात्तस्य भयं नास्ति सर्वपापात्प्रमुच्यते ।

महापापी यद्वि पठेन्नित्यं भक्तिसमन्वितः ॥

यमः करोति संशुद्धं कायव्यूहेन निश्चितम् ॥ १७ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे

यमाष्टकवर्णनं नामेकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.३१ ॥

९.३२ द्वात्रिंशोऽध्यायः । सावित्र्युपाख्याने कुण्डसङ्ख्यानिर्घुपाणम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

मायाभीष्टं महामन्त्रं प्रदत्त्वा विधिपूर्वकम् ।

कर्माशुभविपाकं य तामुवाच रवेः सुतः ॥ १ ॥

धर्मराज उवाच ।

शुभकर्मविपाकान्न नरकं याति मानवः ।

कर्माशुभविपाकं य कथयामि निशामय ॥ २ ॥

नानापुराणभेदेन नामभेदेन भामिनि ।

नानाप्रकारं स्वर्गं य याति जिवः स्वकर्मभिः ॥ ३ ॥

शुभकर्मविपाकान्न नरकं याति कर्मभिः ।

कुर्मण्ये य नरकं याति नानाविधं नरः ॥ ४ ॥

नरकाणां य कुण्डानि सन्ति नानाविधानि य ।

नानाशास्त्रप्रमाणेन कर्मभेदेन यानि य ॥ ५ ॥

विस्तृतानि य गर्तानि क्लेशदानि य दृग्भिनाम् ।

भयङ्कराणि घोरानि च वत्से कुत्सितानि य ॥ ६ ॥

षडशीति य कुण्डानि श्रेयमन्यानि सन्ति य ।

निबोध तेषां नामानि प्रसिद्धानि श्रुतौ सति ॥ ७ ॥

वह्निकुण्डं तमकुण्डं क्षारकुण्डं भयानकम् ।

विट्कुण्डं भूत्रकुण्डं य श्लेषकुण्डं य दृग्ःसङ्घम् ॥ ८ ॥

गरकुण्डं दूषिकुण्डं वसाकुण्डं तथैव य ।

शुक्लकुण्डमसुक्लकुण्डमश्रुकुण्डं य कुत्सितम् ॥ ९ ॥

कुण्डं गात्रमलानां य कर्णविट्कुण्डमेव य ।

मज्जाकुण्डं मांसकुण्डं नङ्कुण्डं य दृस्तरम् ॥ १० ॥

लोमकुण्डलं केशकुण्डलमस्थिकुण्डलं च दृस्तारम् ।
ताम्रकुण्डलं लोडकुण्डलं प्रतमं क्लेशदं मडत् ॥ ११ ॥
यर्मकुण्डलं तमसुराकुण्डलं च परिकीर्तितम् ।
तीक्ष्णकण्ठकुण्डलं च विषोदं विषकुण्डलकम् ॥ १२ ॥
प्रतमकुण्डलं तैलस्य कुन्तकुण्डलं च दुर्वलम् ।
कृमिकुण्डलं पूयकुण्डलं सर्पकुण्डलं दुरन्तकम् ॥ १३ ॥
मशकुण्डलं दंशकुण्डलं भीमं गरलकुण्डलकम् ।
कुण्डलं च वज्रदंष्ट्राणां वृश्चिकानां च सुव्रते ॥ १४ ॥
शरकुण्डलं शूलकुण्डलं षड्गकुण्डलं च भीषणम् ।
गोलकुण्डलं नङ्कुण्डलं काककुण्डलं शुशास्पदम् ॥ १५ ॥
मन्थानकुण्डलं भीजकुण्डलं वज्रकुण्डलं च दुःसलम् ।
तमपाषाणकुण्डलं च तीक्ष्णपाषाणकुण्डलकम् ॥ १६ ॥
लालाकुण्डलं मसीकुण्डलं यूर्णकुण्डलं तथैव च ।
यङ्कुण्डलं वङ्कुण्डलं कूर्मकुण्डलं मडोल्लोचनम् ॥ १७ ॥
ज्वालाकुण्डलं लस्यकुण्डलं दग्धकुण्डलं शुचिस्मिते ।
तमसूयमीमसिपत्रं क्षुरधारे सूयमीमुपम् ॥ १८ ॥
गोकामुप नङ्गमुपं गजदंशं च गोमुपम् ।
कुम्भीपाङ्क कालसूत्रं मत्स्योदं कृमितन्तुकम् ॥ १९ ॥
पांसुभोज्यं पाशवेष्टं शूलप्रोतं प्रकम्पनम् ।
उल्काभुपमन्धकूपं वेधनं ताडनं तथा ॥ २० ॥
जालरन्ध्रं देडयूर्णं दलनं शोषणं कषम् ।
शूर्पं ज्वालामुपं यैव धूमान्धं नागवेष्टनम् ॥ २१ ॥
कुण्डलान्येतानि सावित्रि पापिनां क्लेशदानि च ।
नियुतैः किङ्कराणै रक्षितानि च सन्ततम् ॥ २२ ॥
दण्डस्तैः पाशस्तैर्भद्रमत्तैर्भयङ्करैः ।
शक्तिस्तैर्गदास्तैरसिस्तैः सुदारुणैः ॥ २३ ॥
तमोयुक्तैर्दयालीनैर्निवार्यैश्च न सर्वतः ।
तेजस्विभिश्च निःशङ्कैराताम्रपिङ्गलोचनैः ॥ २४ ॥

योगयुक्तैः सिद्धियुक्तैर्नानारूपधरैर्भटैः ।
 आसन्नमृत्युभिर्दृष्टैः पापिभिः सर्वज्जिभिः ॥ २५ ॥
 स्वकर्मनिरतैः सर्वैः शाक्तैः सौरैश्च गाणपैः ।
 अदृश्यैः पुण्यकृद्भिश्च सिद्धैर्योगिभिरेव च ॥ २६ ॥
 स्वधर्मनिरतैर्वापि विततैर्वा स्वतन्त्रकैः ।
 बलवद्भिश्च निःशङ्कैः स्वप्नदृष्टैश्च वैष्णवैः ॥ २७ ॥
 अतत्ते कथितं साध्वि कुण्डसङ्ख्यानिरूपणम् ।
 येषां निवासो यत्कुण्डे निबोध कथयामि ते ॥ २८ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संहितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे सावित्र्युपाख्याने
 कुण्डसङ्ख्यानिरूपणं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३२ ॥

८.३३ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । नानाकर्मविपाककृलकथनम् ।

धर्मराज उवाच ।
 हरिसेवारतः शुद्धो योगसिद्धो प्रती सति ।
 तपस्वी ब्रह्मचारी य न याति नरकं ध्रुवम् ॥ १ ॥
 कटुवाया भान्धवांश्च बललेपेन यो नरः ।
 दग्धान्करोति बलवान् वह्निकुण्डं प्रयाति सः ॥ २ ॥
 स्वगात्रलोममानाब्दं तत्र स्थित्वा लुताशने ।
 पशुयोनिमवाप्नोति रौद्रदग्धां त्रिजन्मनि ॥ ३ ॥
 ब्राह्मणं तृषितं तमं क्षुधितं गृहमागतम् ।
 न भोजयति यो मूढस्तप्तकुण्डं प्रयाति सः ॥ ४ ॥
 तत्र तल्लोममानं च वर्षं स्थित्वा य द्दुःभटे ।
 तप्तस्थले वह्नितल्पे पक्षी य सप्तजन्मसु ॥ ५ ॥
 रविवारे य सङ्कान्त्याममायां ब्राह्मवासरे ।
 वस्त्राणां क्षारसंयोगं करोति केवलं नरः ॥ ६ ॥
 स याति क्षारकुण्डं य सूत्रमानाब्दमेव च ।

स प्रजेद्रजर्डी योनिं सप्तजन्मसु भारते ॥ ७ ॥
मूलप्रकृतिनिन्दां यः कुरुते मानवाधमः ।
वेदनिन्दां शास्त्रनिन्दां पुराणानां तथैव च ॥ ८ ॥
ब्रह्मविष्णुशिवादीनां तथा निन्दापरो जनः ।
गौरीवाण्यादिदेवीनां तथा निन्दापरो जनः ॥ ९ ॥
ते सर्वे निरये यान्ति तस्मिन्कुण्डे भयानके ।
नातः परतरं कुण्डं दुःखं तु भविष्यति ॥ १० ॥
तत्र स्थित्वानेककल्पं सर्पयोनिं प्रजेत्पुनः ।
देवीनिन्दापराधस्य प्रायश्चित्तं न विधेते ॥ ११ ॥
स्वदत्तां परदत्तां वा वृत्तिं यः सुरविप्रयोः ।
षष्टिवर्षसहस्राणि विट्कुण्डं यः प्रयाति सः ॥ १२ ॥
तावन्त्येव यः वर्षाणि विद्भोज्य तत्र तिष्ठति ।
षष्टिवर्षसहस्राणि विट्कृमिश्र पुनर्भुवि ॥ १३ ॥
परकीयतडागे यः तडागं यः करोति यः ।
उत्सृजेद्देवदीपेषु मूत्रकुण्डं प्रयाति सः ॥ १४ ॥
तद्रेणुमानवर्षं यः तद्भोज्य तत्र तिष्ठति ।
पुनः पूर्णशताब्दं यः स वृषो भारते भवेत् ॥ १५ ॥
अेकाडी मिष्टमश्नाति श्लेष्मकुण्डं प्रयाति यः ।
पूर्णाभ्युदयं यैव तद्भोज्य तत्र तिष्ठति ॥ १६ ॥
ततः पूर्णशताब्दं यः स प्रेतो भारते भवेत् ।
श्लेष्ममूत्रपरं यैव पूयं भुङ्क्ते ततः शुचिः ॥ १७ ॥
पितरं मातरं यैव गुरुं भार्यां सुतं सुताम् ।
यो न पुष्पात्यनाथं यः गरकुण्डं प्रयाति सः ॥ १८ ॥
पूर्णाभ्युदयं यैव तद्भोज्य तत्र तिष्ठति ।
ततो व्रजेद्भूतयोनिं शतवर्षं ततः शुचिः ॥ १९ ॥
दृष्ट्वातिथिं वडयक्षुः करोति यो हि मानवः ।
पितृदेवास्तस्य जलं न गृह्णन्ति यः पापिनः ॥ २० ॥

यानि कानि च पापानि ब्रह्महत्यादिदानि च ।
 ध्रुवैव लभते यान्ते दूषिकाकुण्डमाप्रजेत् ॥ २१ ॥
 पूर्णमब्दशतं यैव तद्भोज्यं तत्र तिष्ठति ।
 ततो प्रजेद्भूतयोनिं शतवर्षं ततः शुचिः ॥ २२ ॥
 दत्त्वा द्रव्यं च विप्राय यान्यस्मै दीयते यद्वि ।
 स तिष्ठति वसाकुण्डे तद्भोज्यं शतवत्सरम् ॥ २३ ॥
 कृकलासो भवेत्सोऽपि भारते समजन्मसु ।
 ततो भवेन्महारीद्रो दरिद्रोऽल्पायुरेव च ॥ २४ ॥
 पुमांसं कामिनी वापि कामिनीं वा पुमानथ ।
 यः शुङ्गं पाययत्येव शुङ्गकुण्डं प्रयाति सः ॥ २५ ॥
 पूर्णमब्दशतं यैव तद्भोज्यं तत्र तिष्ठति ।
 कृमियोनिं शताब्दं च प्रजेद्भूत्वा ततः शुचिः ॥ २६ ॥
 सन्ताड्य च गुरुं विप्रं रक्तपातं च कारयेत् ।
 स च तिष्ठत्यसृक्कुण्डे तद्भोज्यं शतवत्सरम् ॥ २७ ॥
 ततो लभेद्व्याघ्रजन्म समजन्मसु भारते ।
 ततः शुद्धिमवाप्नोति मानवश्च क्रमेण च ॥ २८ ॥
 योऽश्रु तत्याज गायन्तं भक्तं दृष्ट्वा सगद्गदम् ।
 श्रीकृष्णगुणसङ्गीते उसत्येव छि यो नरः ॥ २९ ॥
 स वसेदश्रुकुण्डे च तद्भोज्यं शतवर्षकम् ।
 ततो भवेच्च याण्डालस्त्रिजन्मनि ततः शुचिः ॥ ३० ॥
 करोति शठता तद्भ्रन्त्रित्यं सुदुष्टि यो नरः ।
 कुण्डं गात्रमलानां च स प्रयाति शताब्दकम् ॥ ३१ ॥
 ततः स गार्दभीं योनिमवाप्नोति त्रिजन्मनि ।
 त्रिजन्मनि च शार्गालीं ततः शुद्धो भवेद् ध्रुवम् ॥ ३२ ॥
 अधिरं यो उसत्येव निन्दत्येवाभिमानतः ।
 स वसेत्कर्णविट्कुण्डे तद्भोज्यं शतवत्सरम् ॥ ३३ ॥
 ततो भवेत्स अधिरो दरिद्रः समजन्मसु ।
 समजन्मन्यङ्गुलीनस्ततः शुद्धिं लभेद् ध्रुवम् ॥ ३४ ॥

लोभात्स्वभरणार्थाय जिविनं हन्ति यो नरः ।
मज्जकुण्डे वसेत्सोऽपि तद्भोजो लक्षवत्सरम् ॥ ३५ ॥
ततो भवेच्च शशको मीनश्च समजन्मसु ।
त्रिजन्मनि वराडश्च कुक्कुटः समजन्मसु ॥ ३६ ॥
ओशाद्यश्च कर्मभ्यस्ततः शुद्धिं लभेद् ध्रुवम् ।
स्वकन्यापालनं कृत्वा विक्रीणाति यो यो नरः ॥ ३७ ॥
अर्थलोभान्महामूढो मांसकुण्डं प्रयाति सः ।
कन्यालोभप्रमाणाब्दं तद्भोजो तत्र तिष्ठति ॥ ३८ ॥
तस्य दण्डप्रहारं यं कुर्वन्ति यमकिङ्कुराः ।
मांसभारं मूर्च्छिं कृत्वा रक्तभारं लिङ्गेषुधा ॥ ३९ ॥
ततो हि भारते पापी कन्यावितृकृमिगो भवेत् ।
षष्टिवर्षसहस्राणि व्याधश्च समजन्मसु ॥ ४० ॥
त्रिजन्मनि वराडश्च कुक्कुटः समजन्मसु ।
मण्डूको हि जलौकाश्च समजन्मसु भारते ॥ ४१ ॥
समजन्मसु काकश्च ततः शुद्धिं लभेद् ध्रुवम् ।
प्रतानामुपवासानां श्राद्धादीनां यं सङ्गमे ॥ ४२ ॥
करोति यः क्षौरकर्म सोऽशुचिः सर्वकर्मसु ।
स यं तिष्ठति कुण्डे यं नभादीनाञ्च सुन्दरि ॥ ४३ ॥
तद्दैन्यदिनमानाब्दं तद्भोजो दण्डताडितः ।
सकेशं पार्थिवं लिङ्गं यो वार्ययति भारते ॥ ४४ ॥
स तिष्ठति केशकुण्डे भूद्रेणुमानवर्षकम् ।
तदन्ते यावन्तीं योनिं प्रयाति हरकोपतः ॥ ४५ ॥
शताब्दाश्छुद्धिमाप्नोति राक्षसः स भवेद् ध्रुवम् ।
पितृणां यो विष्णुपदे पिण्डं नैव ददाति यं ॥ ४६ ॥
स यं तिष्ठत्यस्थिकुण्डे स्वलोमाब्दं मडोल्बणो ।
ततः सुयोनिं सम्प्राप्य कुण्डञ्च समजन्मसु ॥ ४७ ॥
भवेन्मडादरिद्रश्च ततः शुद्धो हि देवतः ।

यः सेवते महाभूढो गुर्विणीं य स्वकामिनीम् ॥ ४८ ॥

प्रतमे ताम्रकुण्डे य शतवर्षं स तिष्ठति ।

अवीरान्नं य यो भुङ्क्ते ऋतुस्नातान्नमेव य ॥ ४९ ॥

लोडकुण्डे शताब्दं य स य तिष्ठति तमके ।

स प्रजेद्रजकीं योनिं काकानां समजन्मसु ॥ ५० ॥

महाप्राणी दृष्टिश्च ततः शुद्धो भवेन्नरः ।

यो हि यर्माकतलस्तेन देवद्रव्यमुपस्मृशेत् ॥ ५१ ॥

शतवर्षप्रमाणां य यर्मकुण्डे स तिष्ठति ।

यः शूद्रेणाभ्यनुष्णातो भुङ्क्ते शूद्रान्नमेव य ॥ ५२ ॥

स य तमसुराकुण्डे शताब्दं तिष्ठति द्विजः ।

ततो भवेच्छूद्रयाञ्च ब्राह्मणः समजन्मसु ॥ ५३ ॥

शूद्रश्राद्धान्नभोज्यं य ततः शुद्धो भवेद्भुवम् ।

वाग्दुष्टः कटुको वाया ताडयेत्स्वामिनं सदा ॥ ५४ ॥

तीक्ष्णकण्ठकुण्डे स तद्भोज्यं तत्र तिष्ठति ।

ताडितो यमदूतेन दण्डेन य यतुर्गुणाम् ॥ ५५ ॥

ततः उच्यैःश्रवाः समजन्मस्वेव ततः शुचि ।

विषेण ज्वनं भन्ति निर्दयो यो हि मानवः ॥ ५६ ॥

विषकुण्डे य तद्भोज्यं सलस्राब्दं य तिष्ठति ।

ततो भवेन्नृधाती य प्राणी य शतजन्मसु ॥ ५७ ॥

समजन्मसु कुष्ठो य ततः शुद्धो भवेद् ध्रुवम् ।

दण्डेन ताडयेद् गां हि वृषञ्च वृषवालकः ॥ ५८ ॥

भृत्यद्वारा स्वतन्त्रो वा पुण्यक्षेत्रे य भारते ।

प्रतमे तैलकुण्डेऽग्नौ तिष्ठति स्म यतुर्युगम् ॥ ५९ ॥

गवां लोमप्रमाणाब्दं वृषो भवति तत्परम् ।

कुन्तेन भन्ति यो ज्वं वह्निवोडेन डेलया ॥ ६० ॥

कुन्तकुण्डे वसेत्सोऽपि वर्षाणामयुतं सति ।

ततः सुयोनिं सम्प्राप्य योदरे व्याधिसंयुतः ॥ ६१ ॥

जन्मनैकेन क्लेशेन ततः शुद्धो भवेन्नरः ।
यो भुङ्क्ते य वृथा मांसं मांसलोभी द्विजाधमः ॥ ६२ ॥
उरेरनैवेद्यभोजो कृमिकुण्डं प्रयाति सः ।
स्वलोममानवर्षं य तद्भोजो तत्र तिष्ठति ॥ ६३ ॥
ततो भवेन्नेच्छजातिस्त्रिजन्मनि ततो द्विजः ।
ब्राह्मणः शूद्रयाञ्च य शूद्रश्चाध्यात्रभोजकः ॥ ६४ ॥
शूद्राणां शवदाडी य पूयकुण्डे वसेद् ध्रुवम् ।
यावत्लोमप्रमाणार्धं यमदण्डेन सुप्रते ॥ ६५ ॥
ताडितो यमदूतेन तद्भोजो तत्र तिष्ठति ।
ततो भारतमागत्य स शूद्रः सप्तजन्मसु ॥ ६६ ॥
महारोगी दरिद्रश्च अधिरो मूक एव य ।
कृष्णं पद्मं य के यस्य तं सर्पं उन्ति यो नरः ॥ ६७ ॥
स्वलोममानवर्षं य सर्पकुण्डं प्रयाति सः ।
सर्पेण भक्षितः सोऽथ यमदूतेन ताडितः ॥ ६८ ॥
वसेन्न्य सर्पविड्भोजो ततः सर्पो भवेद् ध्रुवम् ।
ततो भवेन्मानवश्च स्वल्पायुर्दुःसंयुतः ॥ ६९ ॥
महाक्लेशेन तन्मृत्युः सर्पेण भक्षिताद् ध्रुवम् ।
विधिप्रदत्तञ्च व्यांश्च क्षुद्रजन्तुंश्च उन्ति यः ॥ ७० ॥
स दंशमशयोः कुण्डे जन्तुमानार्धमेव य ।
दिवानिशं भक्षितस्तैरनाहारश्च शब्दवान् ॥ ७१ ॥
उस्तपादाद्विबद्धश्च यमदूतेन ताडितः ।
ततो भवेत्क्षुद्रजन्तुर्जातिश्च यावनी भवेत् ॥ ७२ ॥
ततो भवेन्मानवश्च सोऽङ्गुलीनस्ततः शुचिः ।
यो मूढो मधुमन्नाति उत्वा य मधुमक्षिकाः ॥ ७३ ॥
स एव गारले कुण्डे ज्वमानार्धकं वसेत् ।
भक्षितो गरलैर्दग्धो यमदूतेन ताडितः ॥ ७४ ॥
ततो हि मक्षिकाजातिस्ततः शुद्धो भवेन्नरः ।
दण्डं करोत्यदण्ड्ये य विप्रे दण्डं करोति य ॥ ७५ ॥

स कुण्डं वज्रं दृष्ट्वा किं तां याति सत्वरम् ।
स तल्लोमप्रमाणाब्दं तत्र तिष्ठत्यर्धनिशम् ॥ ७६ ॥
शब्दं दृष्ट्वा क्षितस्तैस्तु यमदूतेन ताडितः ।
करोति रोदनं भद्रे डाडाकारं क्षणैः क्षणैः ॥ ७७ ॥
पुनः सूकरयोनीं यं जायते समजन्मसु ।
त्रिजन्मनि काकयोनीं ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ ७८ ॥
अर्थलोभेन यो भूढः प्रजादण्डं करोति सः ।
वृश्चिकानां यं कुण्डं यं तल्लोमाब्दं वसेद् ध्रुवम् ॥ ७९ ॥
ततो वृश्चिकजातिश्च समजन्मसु भारते ।
ततो नरश्चाङ्गुलीनो व्याधिशुद्धो भवेद् ध्रुवम् ॥ ८० ॥
ब्राह्मणः शास्त्रधारी यो ज्यन्येषां धावको भवेत् ।
सन्ध्याडीनश्च यो विप्रो हरिभक्तिविडीनकः ॥ ८१ ॥
स तिष्ठति स्वलोमाब्दं कुण्डेषु यं शरादिषु ।
विद्धः शरादिभिः शश्वत्ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ ८२ ॥
कारागारे सान्धकारे प्रणिडन्ति प्रजाश्च यः ।
प्रमत्तः स्वस्य दोषेण गोलकुण्डं प्रयाति सः ॥ ८३ ॥
स पङ्कतमतोयाक्तं सान्धकारं भयङ्करम् ।
तीक्ष्णदंष्ट्रैश्च कीटैश्च संयुक्तं गोलकुण्डकम् ॥ ८४ ॥
कीटैर्विद्धो वसेत्तत्र प्रजालोमाब्दमेव यः ।
ततो भवेत्प्रजाभृत्यस्ततः शुद्धो भवेत्कमात् ॥ ८५ ॥
सरोवरादृत्थितांश्च नकाटीन्डन्ति यो नरः ।
नङ्कण्टकमानाब्दं नङ्कण्डं प्रयाति सः ॥ ८६ ॥
ततो नकाटिजातीयो भवेन्नकाटिषु ध्रुवम् ।
ततः सद्यो विशुद्धो हि दण्डेनैव पुनः पुनः ॥ ८७ ॥
वक्षः श्रोणीस्तनास्यञ्च यः पश्यति परस्त्रियाः ।
कामेन कामुको यो हि पुण्यक्षेत्रे यं भारते ॥ ८८ ॥
स वसेत्काककुण्डे यं काकैः सञ्चूर्णलोचनः ।

ततः स्वलोममानाब्दं भवेद्दग्धस्त्रिजन्मनि ॥ ८८ ॥

स्वर्णस्तेयी य यो मूढो भारते सुरविप्रयोः ।

स य मन्थानकुण्डे वै स्वलोमाब्दं वसेद् ध्रुवम् ॥ ८० ॥

ताडितो यमदूतेन मन्थानैश्छन्नलोचनः ।

तद्भिद्भोजो य तत्रैव ततश्चान्धस्त्रिजन्मनि ॥ ८१ ॥

सप्तजन्म दरिद्रश्च महाङ्कूरश्च पातकी ।

भारते स्वर्णकारश्च स य स्वर्णवणिक् ततः ॥ ८२ ॥

यो भारते ताम्रयौरो लोडयौरश्च सुन्दरि ।

स य स्वलोममानाब्दं बीजकुण्डं प्रयाति सः ॥ ८३ ॥

तत्रैव बीजविद्भोजो बीजैश्च छन्नलोचनः ।

ताडितो यमदूतेन ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ ८४ ॥

भारते देवयौरश्च देवद्रव्यापहारकः ।

स दुस्तरे वज्रकुण्डे स्वलोमाब्दं वसेद् ध्रुवम् ॥ ८५ ॥

देडदग्धोऽपि तद्भ्रैरनाडारश्च शब्दकृत् ।

ताडितो यमदूतैश्च ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ ८६ ॥

रौप्यगव्यांशुकानां य यश्चौरः सुरविप्रयोः ।

तप्तपाषाणकुण्डेय स्वलोमाब्दं वसेद् ध्रुवम् ॥ ८७ ॥

त्रिजन्मनि य कंसोऽपि श्वेतऋषस्त्रिजन्मनि ।

जन्मैकं श्वेतयिह्वश्च ततोऽन्ये श्वेतपक्षिणः ॥ ८८ ॥

ततो रक्तविकारी य शूली वै मानवो भवेत् ।

सप्तजन्मसु चाल्पायुस्ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ ८९ ॥

रैतं कांस्यमयं पात्रं यो ङरेदेवविप्रयोः ।

तीक्ष्णपाषाणकुण्डे य स्वलोमाब्दं वसेन्नरः ॥ १०० ॥

स भवेदश्रजातिश्च भारते सप्तजन्मसु ।

ततोऽधिकार्गजातिश्च पादरोगी ततः शुचिः ॥ १०१ ॥

पुंश्चल्यन्नं य यो भद्रे पुंश्चलीज्जुव्यज्जुविनः ।

स्वलोममानवर्षं य लालाकुण्डे वसेद् ध्रुवम् ॥ १०२ ॥

ताडितो यमदूतेन तद्भोजो तत्र द्युम्भितः ।
 ततश्चक्षुःशूलरोगी ततः शुद्धः कृमेण सः ॥ १०३ ॥
 भवेच्छसेवी मसीजुवी यो विप्रो भारते भुवि ।
 वसेत्स्वलोममानाब्दं मसीकुण्डे स द्युभभाक् ॥ १०४ ॥
 ताडितो यमदूतेन तद्भोजो तत्र तिष्ठति ।
 ततस्त्रिजन्मनि भवेत्कृष्णवर्णः पशुः सति ॥ १०५ ॥
 त्रिजन्मनि भवेच्छागः कृष्णवर्णस्त्रिजन्मनि ।
 ततः स तालवृक्षश्च ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ १०६ ॥
 धान्यादिसस्यं ताम्भूलं यो हरेत्सुरविप्रयोः ।
 आसनं य तथा तल्पं यूर्णकुण्डे प्रयाति सः ॥ १०७ ॥
 शताब्दं तत्र निवसेद्यमदूतेन ताडितः ।
 ततो भवेन्मेषजातिः कुक्कुटश्च त्रिजन्मनि ॥ १०८ ॥
 ततो भवेद्भानरश्च कासव्याधियुतो भुवि ।
 वंशडीनो दरिद्रश्च स्वल्पायुश्च ततः शुचिः ॥ १०९ ॥
 करोति यं विप्राणां हृत्वा द्रव्यं य यो जनः ।
 स वसेद्य्यङ्कुण्डे य शताब्दं दण्डताडितः ॥ ११० ॥
 ततो भवेन्मानवश्च तैलकारस्त्रिजन्मनि ।
 व्याधियुक्तो भवेद्रोगी वंशडीनस्ततः शुचिः ॥ १११ ॥
 गोधनेषु य विप्रेषु करोति वङ्गतां पुमान् ।
 प्रयाति वङ्गकुण्डं स तिष्ठेद्युगशतं सति ॥ ११२ ॥
 ततो भवेत्स वङ्गाङ्गो डीनाङ्गः सप्तजन्मनि ।
 दरिद्रो वंशडीनश्च भार्याडीनस्ततः शुचिः ॥ ११३ ॥
 ततो भवेद् गृध्रजन्मा त्रिजन्मनि य सूकरः ।
 त्रिजन्मनि भिडालश्च मयूरश्च त्रिजन्मनि ॥ ११४ ॥
 निषिद्धं कूर्ममांसं य ब्राह्मणो यो हि भक्षति ।
 कूर्मकुण्डे वसेत्सोऽपि शताब्दं कूर्मभक्षितः ॥ ११५ ॥
 ततो भवेत्कूर्मजन्मा त्रिजन्मनि य सूकरः ।
 त्रिजन्मनि भिडालश्च मयूरश्च ततः शुचिः ॥ ११६ ॥

धृतं तैवादिङ्कं यैव यो हरेत्सुरविप्रयोः ।
 स याति ज्वालाकुण्डं य भस्मकुण्डं य पातकी ॥ ११७ ॥
 तत्र स्थित्वा शताब्दं य स भवेत्तैलपायितः ।
 सप्तजन्मनि मत्स्यश्च मूषकश्च ततः शुचिः ॥ ११८ ॥
 सुगन्धितैलं धार्त्रीं वा गन्धद्रव्यान्यदेव वा ।
 भारते पुण्यवर्षे य यो हरेत्सुरविप्रयोः ॥ ११९ ॥
 स वसेद्गन्धकुण्डे य भवेद्गन्धो द्विवानिशम् ।
 स्वलोभमानवर्षं य ततो दुर्गन्धिको भवेत् ॥ १२० ॥
 दुर्गन्धिकः सप्तजन्म भृगुनाभिस्त्रिजन्मनि ।
 सप्तजन्मसु मन्थानस्ततो छि मानवो भवेत् ॥ १२१ ॥
 भलेनैव छलेनैव छिंसाऋषेण वा सति ।
 बलिष्ठश्च हरेद्भूमिं भारते परपैतुकीम् ॥ १२२ ॥
 स वसेत्तमसूयिं य भवेत्तापी द्विवानिशम् ।
 तप्ततैले यथा ज्वो दग्धो भवति सन्ततम् ॥ १२३ ॥
 भस्मसात्रं भवत्येव भोगे देही न नश्यति ।
 सप्तमन्वन्तरं पापी सन्तमस्तत्र तिष्ठति ॥ १२४ ॥
 शब्दं करोत्यनाकारो यमदूतेन ताडितः ।
 षष्टिवर्षसहस्राणि विट्कृमिश्च भवेत्ततः ॥ १२५ ॥
 ततो भवेद्भूमिहीनो दरिद्रश्च ततः शुचिः ।
 ततः स्वयोनौ सम्प्राप्य शुभं कर्माचरेत्पुनः ॥ १२६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे नानाकर्म-
 विपाककृलकथनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ६.३३ ॥

६.३४ यत्तुस्त्रिंशोऽध्यायः । नानाकर्मविपाककृलवार्णनम् ।

यम उवाच ।

छिनत्ति ज्वं षड्गेन दयाहीनः सुदुराणः ।

नरघाती उन्ति नरमर्थलोभेन भारते ॥ १ ॥
 अस्मिन्ने वसेत्सोऽपि यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ।
 तेषु यो ब्राह्मणान् उन्ति शतमन्वन्तरं वसेत् ॥ २ ॥
 छिन्नाङ्गः संवसेत् सोऽपि षड्गघारेण सन्ततम् ।
 अनाहारः शब्दमुख्यैर्यमदूतेन ताडितः ॥ ३ ॥
 मन्थानः शतजन्मानि शतजन्मानि सूकरः ।
 कुक्कुटः सप्त जन्मानि शृगालः सप्तजन्मसु ॥ ४ ॥
 व्याघ्रश्च सप्त जन्मानि वृकश्चैव त्रिजन्मसु ।
 सप्तजन्मसु मण्डूको यमदूतेन ताडितः ॥ ५ ॥
 स भवेद्भारते वर्षे मलिषश्च ततः शुचिः ।
 ग्रामाणां नगराणां वा दहनं यः करोति यः ॥ ६ ॥
 क्षुरधारे वसेत्सोऽपि छिन्नाङ्गस्त्रियुगं सति ।
 ततः प्रेतो भवेत्सद्यो वह्निवृत्रो भ्रमन्महीम् ॥ ७ ॥
 सप्तजन्मामेध्यलोष्ठो कपोतः सप्तजन्मसु ।
 ततो भवेन्महाशुली मानवः सप्तजन्मनि ॥ ८ ॥
 सप्तजन्म गलत्कुष्ठी ततः शुद्धो भवेन्नरः ।
 परकर्णो मुषं दत्त्वा परनिन्दं करोति यः ॥ ९ ॥
 परदोषे महाश्वाधी देवब्राह्मणनिन्दकः ।
 सूथीमुषे वसेत्सोऽपि सूथीविद्धो युगत्रयम् ॥ १० ॥
 ततो भवेद् वृश्चिकश्च सर्पश्च सप्तजन्मसु ।
 वज्रकीटः सप्तजन्म भस्मकीटस्ततः परम् ॥ ११ ॥
 ततो भवेन्मानवश्च महाव्याधिततः शुचिः ।
 गृह्णित्वां छि गृहं भित्त्वा वस्तुस्तेयं करोति यः ॥ १२ ॥
 गाश्च छागांश्च मेषांश्च याति गोकामुषे यः सः ।
 ताडितो यमदूतेन वसेत्तत्र युगत्रयम् ॥ १३ ॥
 ततो भवेत्सप्तजन्म गोजातिर्व्याधिसंयुतः ।
 त्रिजन्मनि मेषजातिश्छागजातिस्त्रिजन्मनि ॥ १४ ॥

ततो भवेन्मानवश्च नित्यरोगी दरिद्रकः ।
 भार्याहीनो बन्धुहीनः सन्तापी य ततः शुचिः ॥ १५ ॥
 सामान्यद्रव्ययौरश्च याति नङ्गमुपं य सः ।
 ताडितो यमदूतेन वसेत्तत्राब्देकत्रयम् ॥ १६ ॥
 ततो भवेत्सप्तजन्म गोपतिर्व्याधिसंयुतः ।
 ततो भवेन्मानवश्च मळारोगी ततः शुचिः ॥ १७ ॥
 उन्ति गाश्च गजैश्चैव तुरगांश्च नगांस्तथा ।
 स याति गजदंशं य मळापापी युगत्रयम् ॥ १८ ॥
 ताडितो यमदूतेन नागदन्तेन सन्ततम् ।
 स भवेद्गजजातिश्च तुरगश्च त्रिजन्मनि ॥ १९ ॥
 गोजातिर्भवेत्खज्जातिश्च ततः शुद्धो भवेन्नरः ।
 जलं पिबन्तीं तृषितां गां वारयति यः पुमान् ॥ २० ॥
 नरकं गोमुष्माकारं कृमि तमोदकान्वितम् ।
 तत्र तिष्ठति सन्तमो यावन्मन्वन्तरावधि ॥ २१ ॥
 ततो नरोऽपि गोहीनो मळारोगी दरिद्रकः ।
 सप्तजन्मान्त्यजातिश्च ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥ २२ ॥
 गोलत्यां ब्रह्मलत्यां य करोति ज्यतिद्वेषिकीम् ।
 यो हि गच्छत्यगम्यां य यः स्त्रीलत्यां करोति य ॥ २३ ॥
 भिक्षुलत्यां मळापापी भ्रूणलत्यां य भारते ।
 कुम्भीपाके वसेत्सोऽपि यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ २४ ॥
 ताडितो यमदूतेन यूर्ण्यमानश्च सन्ततम् ।
 क्षणं पतति वह्नौ य क्षणं पतति कण्टके ॥ २५ ॥
 क्षणं पतेत्तप्ततैले तमो येन क्षणं क्षणम् ।
 क्षणं य तमलोडे य क्षणं य तप्तताम्रके ॥ २६ ॥
 गृध्रो जन्मसहस्राणि शतजन्मानि सूकरः ।
 काकश्च सप्त जन्मानि सर्पश्च सप्तजन्मसु ॥ २७ ॥
 षष्टिवर्षसहस्राणि विष्टायां जायते कृमिः ।
 नानाजन्मसु स वृषस्ततः कुष्ठी दरिद्रकः ॥ २८ ॥

सावित्र्युवाच ।

विप्रहत्या य गोहत्या किंविधा यातिद्वैशिकी ।

का वा नृणामगम्या य को वा सन्ध्याविहीनकः ॥ २९ ॥

अधीक्षितः पुमान्को वा को वा तीर्थप्रतिग्रही ।

द्विजः को वा ग्रामयाजु को वा विप्रोऽथ देवलः ॥ ३० ॥

शूद्राणां सूपकारश्च प्रभक्तो वृषवीपतिः ।

अेतेषां लक्षाणां सर्वं वद वेदविदां वर ॥ ३१ ॥

धर्मराज उवाच ।

श्रीकृष्णे य तदर्थयामन्येषां प्रकृतौ सति ।

शिवे य शिवलिङ्गे य सूर्ये सूर्यमणौ तथा ॥ ३२ ॥

गणेशे वाथ दुर्गायामेवं सर्वत्र सुन्दरि ।

यः करोति भेदबुद्धिं ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ३३ ॥

स्वगुरौ स्वेष्टदेवे य जन्मदातरि मातरि ।

करोति भेदबुद्धिं यो ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ३४ ॥

वैष्णवेषु य भक्त्येषु ब्राह्मणेष्वितरेषु य ।

करोति भेदबुद्धिं यो ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ३५ ॥

विप्रपादोदके चैव शालग्रामोदके तथा ।

करोति भेदबुद्धिं यो ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ३६ ॥

शिवनैवेद्ये चैव हरिनैवेद्ये तथा ।

करोति भेदबुद्धिं यो ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ३७ ॥

सर्वेश्वरेश्वरे कृष्णे सर्वकारणकारणे ।

सर्वाद्ये सर्वदेवानां सेव्ये सर्वान्तरात्मनि ॥ ३८ ॥

माययानेकद्रुपे वाप्येक एव हि निर्गुणे ।

करोतीशेन भेदं यो ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ३९ ॥

शक्तिभक्ते द्वेषबुद्धिं शक्तिशास्त्रे तथैव य ।

द्वेषं यः कुरुते मर्त्या ब्रह्महत्यां लभेत्तु सः ॥ ४० ॥

पितृदेवार्थनं यो वा त्यजेद्भेदनिरूपितम् ।

यः करोति निषिद्धं य ब्रह्महत्यां लभेतु सः ॥ ४१ ॥

यो निन्दति लृषीकेशं तन्मन्त्रोपासकं तथा ।

पवित्राणां पवित्रं य ज्ञानानन्दं सनातनम् ॥ ४२ ॥

प्रधानं वैष्णवानां य देवानां सेव्यमीश्वरम् ।

ये नार्थयन्ति निन्दन्ति ब्रह्महत्यां लभन्ति ते ॥ ४३ ॥

ये निन्दन्ति महादेवीं कारणब्रह्मरूपिणीम् ।

सर्वशक्तिस्वरूपां य प्रकृतिं सर्वमातरम् ॥ ४४ ॥

सर्वदेवस्वरूपां य सर्वेषां वन्दितां सदा ।

सर्वकारणरूपां य ब्रह्महत्यां लभन्ति ते ॥ ४५ ॥

कृष्णजन्माष्टमीं रामनवमीं य सुपुण्यदाम् ।

शिवरात्रिं तथा चैकादशीं वारे रवेस्तथा ॥ ४६ ॥

पञ्च पर्वाणि पुण्यानि ये न कुर्वन्ति मानवाः ।

लभन्ति ब्रह्महत्यां ते याएडावाधिकपापिनः ॥ ४७ ॥

अम्बुवाय्यां भूपाननं जलशौयादिकं य ये ।

कुर्वन्ति भारते वर्षे ब्रह्महत्यां लभन्ति ते ॥ ४८ ॥

गुरुञ्च मातरं तातं साध्वीं भार्यां सुतं सुताम् ।

अनिन्धां यो न पुष्पाति ब्रह्महत्यां लभेतु सः ॥ ४९ ॥

विवाहो यस्य न भवेन्न पश्यति सुतं तु यः ।

हरिभक्तिविहीनो यो ब्रह्महत्यां लभेतु सः ॥ ५० ॥

दरेरनैवेद्यभोज्ज् नित्यं विषणुं न पूजयेत् ।

पुण्यं पार्थिवलिङ्गं य ब्रह्महासौ प्रकीर्तितः ॥ ५१ ॥

गोप्रहारं प्रकुर्वन्तं दृष्ट्वा यो न निवारयेत् ।

याति गोविप्रयोर्मध्ये गोहत्या तु लभेतु सः ॥ ५२ ॥

दण्डैर्गोस्ताडयेन्मूढो यो विप्रो वृषवाहनः ।

दिने दिने गोवधं य लभते नात्र संशयः ॥ ५३ ॥

ददाति गोभ्य उच्छिष्टं भोजयेद् वृषवाहकम् ।

भुनक्ति वृषवाहान्नं स गोहत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ५४ ॥

वृषलीपतिं याजयेद्यो भुङ्क्तेऽन्नं तस्य यो नरः ।
 गोडत्याशतकं सोऽपि लभते नात्र संशयः ॥ ५५ ॥
 पादं ददाति वह्नौ यो गाश्च पादेन ताडयेत् ।
 गेडं विशेद्यौताङ्घ्रिः स्नात्वा गोवधमाप्नुयात् ॥ ५६ ॥
 यो भुङ्क्ते स्निग्धपादेन शेते स्निग्धाङ्घ्रिरेव य ।
 सूर्योदये यो भुङ्क्ते स गोडत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ५७ ॥
 अवीरान्नं यो भुङ्क्ते योनिशुव्यस्य य द्विजः ।
 यस्त्रिसन्ध्याविडीनश्च गोडत्या लभते य सः ॥ ५८ ॥
 स्वभर्तारि य देवे वा भेदभुङ्क्तिं करोति या ।
 कटूक्त्या ताडयेत् कान्तं सा गोडत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ५९ ॥
 गोमार्गवर्जनं कृत्वा ददाति सस्यमेव वा ।
 तडागे वा तु दुर्गे वा स गोडत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ६० ॥
 प्रायश्चित्ते गोवधस्य यः करोति व्यतिक्रमम् ।
 पुत्रलोभाद्यथाज्ञानात्स गोडत्या लभेद् ध्रुवम् ॥ ६१ ॥
 राजके दैवके यत्नाद् गोस्वामी गां न रक्षति ।
 दुःखं ददाति यो मूढो गोडत्यां स लभेद् ध्रुवम् ॥ ६२ ॥
 प्राणिनो लङ्घयेद्यो हि देवार्थमिनलं जलम् ।
 नैवेद्यं पुष्पमन्नं य स गोडत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ६३ ॥
 शशत्रास्तीति यो वादी मिथ्यावादी प्रतारकः ।
 देवद्वेषी गुरुद्वेषी स गोडत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ६४ ॥
 देवताप्रतिमां दृष्ट्वा गुरुं वा ब्राह्मणं सति ।
 सम्भ्रमात्र नमेद्यो हि स गोडत्या लभेद् ध्रुवम् ॥ ६५ ॥
 न ददात्याशिषं कोपात्प्रज्ञाताय यो द्विजः ।
 विद्यार्थिने य विद्यां य स गोडत्यां लभेद् ध्रुवम् ॥ ६६ ॥
 गोडत्या विप्रडत्या य कथिता यातिदेशिकी ।
 गम्यां स्त्रियं नृणामेव निबोध कथयामि ते ॥ ६७ ॥
 स्वस्त्री गम्या य सर्वेषामिति वेदानुशासनम् ।
 अगम्या य तदन्या या येति वेदविद्यो विदुः ॥ ६८ ॥

सामान्यं कथितं सर्वं विशेषं शृणु सुन्दरि ।

अत्यगम्या छि या याश्च निबोध कथयामि ताः ॥ ६८ ॥

शूद्राणां विप्रपत्नी य विप्राणां शूद्रकामिनी ।

अत्यगम्या य निन्धा य लोके वेदे पतिव्रते ॥ ७० ॥

शूद्रश्च ब्राह्मणीं गत्वा ब्रह्महत्याशतं लभेत् ।

तत्समं ब्राह्मणी यापि कुम्भीपाकं लभेद् ध्रुवम् ॥ ७१ ॥

शूद्राणां विप्रपत्नी य विप्राणां शूद्रकामिनी ।

यदि शूद्रा प्रजेद्विप्रो वृषलीपतिरेव सः ॥ ७२ ॥

स भ्रष्टो विप्रजातेश्च याएडावात्सोऽधमः स्मृतः ।

विष्ठासमश्च तत्पिण्डो मूत्रं तस्य य तर्पणम् ॥ ७३ ॥

न पितृणां सुराणां य तद्वत्तमुपतिष्ठति ।

कोटिजन्मार्जितं पुण्यं तस्यार्थात्तपसार्जितम् ॥ ७४ ॥

द्विजस्य वृषलीलोभात्प्रणश्यत्येव न संशयः ।

ब्राह्मणश्च सुरापीतिर्विद्भोऽपि वृषलीपतिः ॥ ७५ ॥

तप्तमुद्राद्यधेऽस्तमशूलाङ्कितस्तथा ।

हरिवासरभोऽपि य कुम्भीपाकं प्रजेद् द्विजः ॥ ७६ ॥

गुरुपत्नीं राजपत्नीं सपत्नीं मातरं ध्रुवम् ।

सुतां पुत्रवधूं श्वश्रूं सगर्भां भगिनीं सतीम् ॥ ७७ ॥

सखीदरभ्रातृजायां मातुलानीं पितुः प्रसूम् ।

मातुः प्रसूं तत्स्वसारं भगिनीं भ्रातृकन्यकाम् ॥ ७८ ॥

शिष्यां शिष्यस्य पत्नीं य भागिनेयस्य कामिनीम् ।

भ्रातुः पुत्रप्रियां यैवात्यगम्या आह पद्मजः ॥ ७९ ॥

येताः कामेन कान्ता यो प्रजेद्वै मानवाधमः ।

स मातृगामी वेदेषु ब्रह्महत्याशतं प्रजेत् ॥ ८० ॥

अकर्माहोऽप्यसंस्पृश्यो लोके वेदे य निन्दितः ।

स याति कुम्भीपाके य महापापी सुदुष्करे ॥ ८१ ॥

करोत्यशुद्धां सन्ध्यां वा न सन्ध्यां वा करोति य ।

त्रिसन्ध्यं वर्जयेद्यो वा सन्ध्याडीनश्च स द्विजः ॥ ८२ ॥

वैष्णवं य तथा शैवं शाक्तं सौरं य गाणपम् ।

योऽडङ्गारान्न गृह्णाति मन्त्रं सोऽदीक्षितः स्मृतः ॥ ८३ ॥

प्रवालमवधिं कृत्वा यावद्धस्तयतुष्टयम् ।

तत्र नारायणः स्वामी गङ्गागर्भान्तरे वसेत् ॥ ८४ ॥

तत्र नारायणक्षेत्रे मृतो याति हरेः पदम् ।

वाराणस्यां बधर्यां य गङ्गासागरसङ्गमे ॥ ८५ ॥

पुष्करे हरिहरक्षेत्रे प्रभासे कामरुस्थले ।

हरिद्वारे य केदारे तथा मातृपुरेऽपि य ॥ ८६ ॥

सरस्वतीनदीतीरे पुण्ये वृन्दावने वने ।

गोदावर्यां य कौशिक्यां त्रिवेण्यां य छिमायले ॥ ८७ ॥

शेषु तीर्थेषु यो दानं प्रतिगृह्णाति कामतः ।

स य तीर्थप्रतिग्राही कुम्भीपाके प्रयाति सः ॥ ८८ ॥

शूद्रसेवी शूद्रयाञ्च ग्रामयाञ्चिती कीर्तितः ।

तथा देवोपञ्चवी य देवलः परिकीर्तितः ॥ ८९ ॥

शूद्रपाकोपञ्चवी यः सूपकार इति स्मृतः ।

सन्ध्यापूजनडीनश्च प्रमत्तः पतितः स्मृतः ॥ ९० ॥

उक्तं सर्वं मया ભદ્રે લક્ષણં વૃષલીપतेः ।

એતે મહાપાતકિનઃ કુમ્ભીપાકં પ્રયાન્તિ તે ।

કુણ્ડાન્યન્યાનિ ચે યાન્તિ નિબોધ કથયામિ તે ॥ ૯૧ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

સંહિતાયાં નવમસ્કન્ધે નારાયણનારદસંવાદે સાવિત્ર્યુપાખ્યાને

નાનાકર્મવિપાકફલવર્ણનં નામ ચતુસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૯૩૪ ॥

૯.૩૫ પચ્ચત્રિંશોઽધ્યાયઃ । નાનાકર્મવિપાકફલકથનમ્ ।

ધર્મરાજ ઉવાચ ।

દેવસેવાં વિના સાધ્વિ ન ભવેત્કર્મકૃન્તનમ્ ।

શુદ્ધકર્મ શુદ્ધબીજં નરકશ્ચ કુકર્મણા ॥ ૧ ॥

पुंश्चत्यन्नं य यो भुङ्क्ते योऽस्यां गच्छेत्पतिव्रते ।
 स द्विजः कालसूत्रं य मृतो याति सुदुर्गमम् ॥ २ ॥
 शतवर्षं कालसूत्रे स्थिरीभूतो भवेद् ध्रुवम् ।
 तत्र जन्मनि रोगी य ततः शुद्धो भवेद् द्विजः ॥ ३ ॥
 पतिव्रता यैकपत्नौ द्वितीये कुलटा स्मृता ।
 तृतीये धर्षिणी ज्ञेया यतुर्थे पुंश्चलीत्यपि ॥ ४ ॥
 वेश्या य पञ्चमे षष्ठे पुङ्गी य सप्तमेऽष्टमे ।
 तत उर्ध्वं महावेश्या सास्युश्या सर्वजातिषु ॥ ५ ॥
 यो द्विजः कुलटां गच्छेद्धर्षिणीं पुंश्चलीमपि ।
 पुङ्गीं वेश्यां महावेश्यां मत्स्योद्रे याति निश्चितम् ॥ ६ ॥
 शताब्दं कुलटागामी धृष्टागामी यतुर्गुणाम् ।
 षड्गुणं पुंश्चलीगामी वेश्यागामी गुणाष्टकम् ॥ ७ ॥
 पुङ्गीगामी दशगुणं वसेत्तत्र न संशयः ।
 महावेश्याकामुकश्च ततो दशगुणं वसेत् ॥ ८ ॥
 तत्रैव यातनां भुङ्क्ते यमदूतेन ताडितः ।
 तित्तिरिः कुलटागामी धृष्टागामी य वायसः ॥ ९ ॥
 कोकिलः पुंश्चलीगामी वेश्यागामी वृकः स्मृतः ।
 पुङ्गीगामी सूकरश्च सप्तजन्मनि ભારते ॥ १० ॥
 महावेश्याप्रगामी य जायते शात्मवीतरुः ।
 यो भुङ्क्ते ज्ञानहीनश्च ग्रहणे यन्द्रसूर्ययोः ॥ ११ ॥
 अरुन्तुदं स यात्येवाप्यन्नमानाब्दमेव य ।
 ततो भवेन्मानवश्चाप्युदरे रोगपीडितः ॥ १२ ॥
 गुल्मयुक्तश्च काणश्च दन्तहीनस्ततः शुचिः ।
 वाक्प्रदत्तां स्वकन्यां य योऽन्यस्मै प्रददाति य ॥ १३ ॥
 स वसेत्पांसुदुण्डे य तद्भोजो शतवत्सरम् ।
 तद्द्रव्यलारी यः साध्वि पांसुवेष्टे शताब्दकम् ॥ १४ ॥
 निवसेच्छरशय्यायां मम दूतेन ताडितः ।
 भक्त्या न पूजयेद्विप्रः शिवलिङ्गं य पार्थिवम् ॥ १५ ॥

स याति शूलिनः पापाच्छूलप्रोतं सुदारुणम् ।
स्थित्वा शताब्दं तत्रैव श्चापदः सप्तजन्मसु ॥ १६ ॥
ततो भवेद्देवलश्च सप्तजन्म ततः शुचिः ।
करोति कुण्ठितं विप्रं यद्भिया कम्पते द्विजः ॥ १७ ॥
प्रकम्पने वसेत्सोऽपि विप्रलोभाब्दमेव य ।
प्रकोपवदना कोपात् स्वामिनं या य पश्यति ॥ १८ ॥
कटूक्तिं तं प्रवदति सोऽम्बुं सम्प्रयाति छि ।
उल्कां ददाति तद्गङ्गे सततं मम किङ्करः ॥ १९ ॥
दण्डेन ताडयेन्मूर्ध्नि तल्लोभाब्दप्रमाणाकम् ।
ततो भवेन्मानवी य विधवा सप्तजन्मसु ॥ २० ॥
सा भुक्त्वा यैव वैधव्यं व्याधियुक्ता ततः शुचिः ।
या ब्राह्मणी शूद्रभोग्या यान्धकूपे प्रयाति सा ॥ २१ ॥
तप्तशौचोदके ध्वान्ते तदाडारी दिवानिशम् ।
निवसेदतिसन्तप्ता मम दूतेन ताडिता ॥ २२ ॥
शौचोदके निमग्ना सा यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ।
काङ्की जन्मसदस्राणि शतजन्मानि सूकरी ॥ २३ ॥
शृङ्गाली शतजन्मानि शतजन्मानि कुङ्कुटी ।
पारावती सप्तजन्म वानरी सप्तजन्मसु ॥ २४ ॥
ततो भवेत्सा याड्याली सर्वभोग्या य भारते ।
ततो भवेच्च रज्जुकी यक्ष्मग्रस्ता य पुंश्चली ॥ २५ ॥
ततः कुष्ठयुता तैलकारी शुद्धा भवेत्ततः ।
निवसेद्भेधने वेश्या पुङ्गी य दण्डताडने ॥ २६ ॥
जलरन्ध्रे वसेद्देश्या कुलटा देडयूण्डि ।
स्वैरिणी दलने यैव धृष्टा य शोषणे तथा ॥ २७ ॥
निवसेद्योतनायुक्ता मम दूतेन ताडिता ।
विण्मूत्रभक्षा सततं यावन्मन्वन्तरं सति ॥ २८ ॥
ततो भवेद्विट्कृमिश्च लक्षवर्षं ततः शुचिः ।

ब्राह्मणो ब्राह्मणीं गच्छेत्क्षत्रियां वापि क्षत्रियः ॥ २८ ॥

वैश्यो वैश्यां य शूद्रा वा शूद्रश्चापि व्रजेद्यदि ।
सवर्णपरदारैश्च कषायं यान्ति ते जनाः ॥ ३० ॥

भुक्त्वा कषायतमोदं निवसेद्वा शताब्दकम् ।
ततो विप्रो भवेच्छुद्धस्ततो वै क्षत्रियादयः ॥ ३१ ॥

योषितश्चापि शुद्ध्यन्तीत्येवमाह पितामहः ।
क्षत्रियो ब्राह्मणीं गच्छेद्वैश्यो वापि पतिव्रते ॥ ३२ ॥

मातृगामी भवेत्सोऽपि शूर्पो य नरके वसेत् ।
शूर्पाकारैश्च कृमिभिर्ब्राह्मण्या सः सः ॥ ३३ ॥

प्रतमभूत्रभोज्यं य मम दूतेन ताडितः ।
तत्रैव यातनां भुङ्क्ते यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥ ३४ ॥

सप्तजन्म वराहश्च छागलश्च ततः शुचिः ।
करे धृत्वा तु तुलसीं प्रतिज्ञां यो न पालयेत् ॥ ३५ ॥

मिथ्या वा शपथं कुर्यात्स य ज्वालामुष्णं व्रजेत् ।
गङ्गातोयं करे कृत्वा प्रतिज्ञां यो न पालयेत् ॥ ३६ ॥

शिलां वा देवप्रतिमां स य ज्वालामुष्णं व्रजेत् ।
दत्त्वा दक्षिणोदस्तं य प्रतिज्ञां यो न पालयेत् ॥ ३७ ॥

स्थित्वा देवगृहे वापि स य ज्वालामुष्णं व्रजेत् ।
आस्पृश्य ब्राह्मणं गां य ज्वालावह्निं व्रजेद् द्विजः ॥ ३८ ॥

न पालयेत्प्रतिज्ञां य स य ज्वालामुष्णं व्रजेत् ।
मित्रद्रोही कृतघ्नश्च यश्च विश्वासघातकः ॥ ३९ ॥

मिथ्यासाक्ष्यप्रदश्चैव स य ज्वालामुष्णं व्रजेत् ।
अते तत्र वसन्त्येव यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥ ४० ॥

तथाङ्गारप्रदग्धाश्च मम दूतेन ताडिताः ।
याज्ञालस्तुलसीं स्पृष्ट्वा सप्तजन्म ततः शुचिः ॥ ४१ ॥

भवेच्छो गङ्गाजलस्पर्शां पञ्चजन्म ततः शुचिः ।
शिलास्पर्शां विट्कृमिश्च सप्तजन्मसु सुन्दरि ॥ ४२ ॥

अर्यास्पर्शां ब्रह्मकृमिः सप्तजन्म ततः शुचि ।
 दक्षदस्तप्रदाता य सर्पश्च सप्तजन्मसु ॥ ४३ ॥
 ततो भवेद् ब्रह्मलीनो मानवश्च ततः शुचिः ।
 मिथ्यावादी देवगृहे देवतः सप्तजन्मसु ॥ ४४ ॥
 विप्रादिस्यर्षाकारी य व्याघ्रजातिर्भवेद् ध्रुवम् ।
 ततो भवेद्य मूकः स बधिरश्च त्रिजन्मनि ॥ ४५ ॥
 भार्यालीनो बन्धुलीनो वंशलीनस्ततः शुचिः ।
 मित्रद्रोही य नकुलः कृतघ्नश्चापि गार्डकः ॥ ४६ ॥
 विश्वासघाती व्याघ्रश्च सप्तजन्मसु भारते ।
 मिथ्यासाक्षी य वक्तव्ये मर्दूकः सप्तजन्मसु ॥ ४७ ॥
 पूर्वा-समापरा-सप्त पुरुषान्-उन्ति यात्मनः ।
 नित्यक्रियाविहीनश्च जडत्वेन युतो द्विजः ॥ ४८ ॥
 यस्यानास्था वेदवाक्ये मन्द् उसति सन्ततम् ।
 प्रतोपवासहीनश्च सद्वाक्यपरनिन्दकः ॥ ४९ ॥
 धूम्रान्ये य वसेत्सोऽपि शताब्दं धूम्रभक्षकः ।
 जलजन्तुर्भवेत्सोऽपि शतजन्मकमेव य ॥ ५० ॥
 ततो नानाप्रकारश्च मत्स्यजातिस्ततः शुचिः ।
 यः करोत्युपडासं य देवब्राह्मणयोर्धने ॥ ५१ ॥
 पातयित्वा स पुरुषान्दशपूर्वा-न्दशापरान् ।
 सोऽयं याति य धूम्रान्यं धूम्रध्वान्तसमन्वितम् ॥ ५२ ॥
 धूम्रकिलष्टो धूम्रभोजो वसेत्तत्र यतुर्गुणम् ।
 ततो मूषकजातिश्च सप्तजन्मसु भारते ॥ ५३ ॥
 ततो नानाविधाः पक्षिजातयः कृमिजातिभिः ।
 ततो नानाविधा वृक्षा पशवश्च ततो नरः ॥ ५४ ॥
 विप्रो देवज्ञश्चो य वैद्यश्चो यिदित्सकः ।
 वाक्षालोडादिव्यापारी रसादिविक्रयी य यः ॥ ५५ ॥
 स याति नागवेष्टं य नागैर्वैष्टितमेव य ।
 वसेत्स लोभमानाब्दं तत्रैव नागपाशितः ॥ ५६ ॥

ततो नानाविधाः पक्षिजातयश्च ततो नरः ।
ततो भवेत्स गण्डको वैद्यश्च सप्तजन्मसु ॥ ५७ ॥
गोपश्च कर्मकारश्च रङ्गकारस्ततः शुचिः ।
प्रसिद्धानि च कुण्डानि कथितानि पतिव्रते ॥ ५८ ॥
अन्यानि चाप्रसिद्धानि क्षुद्राणि सन्ति तत्र वै ।
सन्ति पातकिनस्तेषु स्वकर्मफलभोगिनः ।
भ्रमन्ति नानायोनिं च किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ५९ ॥
एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे
नानाकर्मविपाकफलकथनं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ६.३५ ॥

६.३६ षट्त्रिंशोऽध्यायः । देवपूजनात् सर्वारिष्टनिवृत्तिवार्णनम् ।

सावित्र्युवाच ।
धर्मराज महाभाग वेदवेदाङ्गपारग ।
नानापुराणोतिहासे यत्सारं तत्प्रदर्शय ॥ १ ॥
सर्वेषु सारभूतं यत्सर्वेष्टं सर्वसम्मतम् ।
कर्मच्छेदभीजुपं प्रशस्तं सुभद्रं नृणाम् ॥ २ ॥
सर्वप्रदं च सर्वेषां सर्वमङ्गलकारणम् ।
भयं द्रुपं न पश्यन्ति येन वै सर्वमानवाः ॥ ३ ॥
कुण्डानि ते न पश्यन्ति तेषु नैव पतन्ति च ।
न भवेद्यैन जन्मादि तत्कर्म वद साम्प्रतम् ॥ ४ ॥
किमाकाराणि कुण्डानि तानि वा निर्मितानि च ।
के च केनैव रुपोऽत्र तिष्ठन्ति पापिनः ॥ ५ ॥
स्वदेहे भस्मसाद्भूते याति लोकान्तरं नरः ।
केन देहेन वा भोगं करोति च शुभाशुभम् ॥ ६ ॥
सुचिरं क्लेशभोगेन कथं देहो न नश्यति ।
देहो वा किंविधो भ्रष्टमस्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ७ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

सावित्रीवचनं श्रुत्वा धर्मराजो हरिं स्मरन् ।

कथां कथितुमारेभे कर्मबन्धनिवृत्तनीम् ॥ ८ ॥

धर्मराज उवाच ।

वत्से यतुर्षु वेदेषु धर्मेषु संछितासु य ।

पुराणेष्वितिहासेषु पाञ्चरात्रादिकेषु य ॥ ९ ॥

अन्येषु धर्मशास्त्रेषु वेदाङ्गेषु य सुप्रते ।

सर्वेष्टे सारभूतं य पञ्चदेवानुसेवनम् ॥ १० ॥

जन्ममृत्युजराव्याधिशोकसन्तापनाशनम् ।

सर्वमङ्गलरूपं य परमानन्दकारणम् ॥ ११ ॥

कारणं सर्वसिद्धीनां नरकार्णवतारणम् ।

भक्तिवृक्षाद्गुरुरकरं कर्मवृक्षनिवृत्तनम् ॥ १२ ॥

विभोक्षसोपानमिदमविनाशपदं स्मृतम् ।

सालोक्यसार्ष्टिसाङ्ग्यसामीप्यादिप्रदं शुभम् ॥ १३ ॥

कुण्डानि यमदूतैश्च रक्षितानि सदा शुभे ।

न हि पश्यन्ति स्वप्ने य पञ्चदेवार्थका नराः ॥ १४ ॥

देवीभक्तिविडीना ये ते पश्यन्ति ममालयम् ।

यान्ति ये हरितीर्थं वा श्रयन्ति हरिवासरम् ॥ १५ ॥

प्रणमन्ति हरिं नित्यं उर्यथा कल्पयन्ति य ।

न यान्ति तेऽपि घोरां य मम संयमिनीं पुरीम् ॥ १६ ॥

त्रिसन्धिपूता विप्राश्च शुद्धाचारसमन्विताः ।

निवृत्तिं नैव लप्स्यन्ति देवीसेवां विना नराः ॥ १७ ॥

स्वधर्मनिरतायाराः स्वधर्मनिरतास्तथा ।

गच्छन्तो मृत्युलोकं य दूर्दृशा मम किङ्कराः ॥ १८ ॥

भीताः शिवोपासकेभ्यो वैनतेयादिवोरगाः ।

स्वदूतं पाशहस्तं य गच्छन्तं वारयाम्यहम् ॥ १९ ॥

यास्यन्ति ते य सर्वत्र हरिदासाश्रमं विना ।

कृष्णमन्त्रोपासकाभ्य वैनतेयादिवोरगाः ॥ २० ॥

देवीमन्त्रोपासकानां नाम्नाञ्चैव निःकृन्तनम् ।
 करोति नभलेभन्या शिखगुप्तश्च भीतवत् ॥ २१ ॥
 मधुपर्कदिकं तेषां कुरुते य पुनः पुनः ।
 विलङ्घ्य ब्रह्मलोकं य लोकं गच्छन्ति ते सति ॥ २२ ॥
 दुरितानि य नश्यन्ति येषां संस्पर्शमात्रतः ।
 ते महाभाग्यवन्तो हि सलस्रकुलपावनाः ॥ २३ ॥
 यथा य प्रज्वलद्ब्रह्मै शुष्कानि य तृणानि य ।
 प्राप्नोति मोक्षः सम्मोहं तांश्च दृष्ट्वा य भीतवत् ॥ २४ ॥
 कामश्च कामिनं याति लोभकोधौ ततः सति ।
 मृत्युः प्रलीयते रोगो जरा शोको भयं तथा ॥ २५ ॥
 कालः शुभाशुभं कर्म लघो भोगस्तथैव य ।
 ये ये न यान्ति तां पीडां कथितास्ते मया सति ॥ २६ ॥
 शृणु देवविवरणं कथयामि यथागमम् ।
 पृथिवी वायुराकाशस्तेजस्तोयमिति स्फुटम् ॥ २७ ॥
 देहिनां देवबीजं य स्रष्टृसृष्टिविधौ परम् ।
 पृथिव्याद्विपञ्चभूतैर्यो देहो निर्मितो भवेत् ॥ २८ ॥
 स इन्निमो नश्वरश्च भस्मसाय्य भवेद्विह ।
 बद्धोऽङ्गुष्ठप्रमाणश्च यो जिवः पुरुषः कृतः ॥ २९ ॥
 भिभर्ति सूक्ष्मं देहं तं तद्रूपं भोगलेतवे ।
 स देहो न भवेद्भस्म ज्वलदग्नौ ममालये ॥ ३० ॥
 जलेन नष्टो देहो वा प्रहारे सुचिरं कृते ।
 न शस्त्रेण न वास्त्रेण सुतीक्ष्णकण्टके तथा ॥ ३१ ॥
 तमद्रवे तमलोहे तमपाषाण्येव य ।
 प्रतमप्रतिमाश्लेषे यत्पूर्वपतनेऽपि य ॥ ३२ ॥
 न दग्धो न य भग्नः स भुङ्क्ते सन्तापमेव य ।
 कथितो देहवृत्तान्तः कारणां य यथागमम् ।
 कुण्डानां लक्षाणां सर्वं बोधाय कथयामि ते ॥ ३३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे नारायणानारदसंवादे

देवपूजनात् सर्वादिष्टनिवृत्तिवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३६ ॥

८.३७ सप्तत्रिंशोऽध्यायः । नानानरककुण्डवर्णनम् ।

धर्मराज उवाच ।

पूर्वोन्मुमण्डलाकारं सर्वं कुण्डं य वर्तुलम् ।

निम्नं पाषाणभेदैश्च पाषितं बहुभिः सति ॥ १ ॥

न नम्रं चाप्रलयं निर्मितं येष्वरेष्यथा ।

क्लेशदं पातकानां य नानाशुभं तदालयम् ॥ २ ॥

ज्वलद्गगारुपं य शतदस्तशिषान्वितम् ।

परितः क्रोशमानं य वह्निकुण्डं प्रकीर्तितम् ॥ ३ ॥

महाशब्दं प्रकुर्वद्भिः पापिभिः परिपूरितम् ।

रक्षितं मम दूतैश्च ताडितैश्चापि सन्ततम् ॥ ४ ॥

प्रतमोदकपूर्णां य छिन्नजन्तुसमन्वितम् ।

महाघोरं काकुशब्दं प्रडारेण दृढेन य ॥ ५ ॥

क्रोशार्धमानं तद्दूतैस्ताडितैर्मम पार्श्वैः ।

तमक्षारोदकैः पूर्णां पुनः कडैश्च सङ्कुलम् ॥ ६ ॥

सङ्कुलं पापिभिश्चैव क्रोशमानं भयानकम् ।

त्राडीति शब्दं कुर्वद्भिर्मम दूतैश्च ताडितैः ॥ ७ ॥

प्रथलद्भिरनाडारैः शुष्ककण्ठोष्ठतालुकैः ।

विड्भिरेव कृतं पूर्णां क्रोशमानं य कुत्सितम् ॥ ८ ॥

अतिदुर्गन्धिसंसक्तं व्याप्तं पापिभिरन्वडम् ।

ताडितैर्मम दूतैश्च तदाडारैः सुदारुणैः ॥ ९ ॥

रक्षेति शब्दं कुर्वद्भिस्तत्कीटैरेव भक्षितैः ।

तममूत्रद्रवैः पूर्णां मूत्रकीटैश्च सङ्कुलम् ॥ १० ॥

युक्तं महापातडिभिस्तत्कीटैर्भक्षितैः सद्यः ।

गव्यूतिमानं ध्वान्ताक्तं शब्दकृद्भिश्च सन्ततम् ॥ ११ ॥

मदूतैस्ताडितैर्घोरैः शुष्ककण्ठोष्ठतालुकैः ।

श्लेषमपूर्णां प्रशमितं तत्कीटैः पूरितं सदा ॥ १२ ॥
 तद्भोजिभिः पापिभिश्च वेष्टितं वेष्टितैः सदा ।
 कोशार्धं गरकुण्डं यं गरभोजिभिरन्वितम् ॥ १३ ॥
 गरकीटैर्भक्षितैश्च पापिभिः पूर्णमेव यं ।
 ताडितैर्मम दूतैश्च शब्दकुण्डमिश्च कम्पितैः ॥ १४ ॥
 सर्पाकारैर्वज्रदंष्ट्रैश्च शुष्ककण्ठैः सुदारुणैः ।
 नेत्रयोर्मलपूर्णां यं कोशार्धं कीटसंयुतम् ॥ १५ ॥
 पापिभिः सङ्कुलं शश्वद्भ्रमद्भिः कीटभक्षितैः ।
 वसारसेन सम्पूर्णां कोशतुर्यं सुदुःसङ्गम् ॥ १६ ॥
 तद्भोजिभिः पातकिभिर्मम दूतैश्च ताडितैः ।
 शुक्कुण्डं कोशमितं शुक्कीटैश्च संयुतम् ॥ १७ ॥
 पापिभिः सङ्कुलं शश्वद् द्रवद्भिः कीटभक्षितैः ।
 दुर्गन्धिरक्तपूर्णां यं वापीमानं गभीरकम् ॥ १८ ॥
 तद्भोजिभिः पापिभिश्च सङ्कुलं कीटभक्षितम् ।
 पूर्णां नेत्राश्रुमिस्तप्तं भङ्गुपापिभिरन्वितम् ॥ १९ ॥
 वापीतुर्यप्रमाणां यं रुदद्भिः कीटभक्षितैः ।
 नृणां गात्रमलैर्युक्तं तद्भक्षैः पापिभिर्युतम् ॥ २० ॥
 ताडितैर्मम दूतैश्च व्यग्रैश्च कीटभक्षितैः ।
 कर्णवित्परिपूर्णां यं तद्भक्षैः पापिभिर्युतम् ॥ २१ ॥
 वापीतुर्यप्रमाणां यं भ्रुवद्भिः कीटभक्षितैः ।
 भ्रुवद्भिः परिपूर्णां नराणां यं मङ्गादुर्गन्धिसंयुतम् ॥ २२ ॥
 मङ्गापातकिभिर्युक्तं वापीतुर्यप्रमाणाकम् ।
 परिपूर्णां सिग्धमांसैर्मम दूतैश्च ताडितैः ॥ २३ ॥
 पापिभिः सङ्कुलं यैव वापीमानं भयानकम् ।
 कन्याविडम्बिभिश्चैव तद्भक्ष्यैः कीटभक्षितैः ॥ २४ ॥
 पाडीति शब्दं कुर्वद्भिस्त्रासितैश्च भयानकैः ।
 वापीतुर्यप्रमाणां यं नष्पाटिकयतुष्टयम् ॥ २५ ॥

पापिभिः संयुतं शश्वन्मम दूतैश्च ताडितैः ।
 प्रतमताम्रकुण्डं यं ताम्रोपर्युष्मुकान्वितम् ॥ २६ ॥
 ताम्राणां प्रतिमालक्षैः प्रतमैर्व्यापृतं सद्य ।
 प्रत्येकं प्रतिमाश्लिष्टैः रुदद्भिः पापिभिर्युतम् ॥ २७ ॥
 गव्युतिमानं विस्तीर्णं मम दूतैश्च ताडितैः ।
 प्रतमलोडधारं यं जववलेद्गारसंयुतम् ॥ २८ ॥
 लोडानां प्रतिमाश्लिष्टैः रुदद्भिः पापिभिर्युतम् ।
 प्रत्येकं प्रतिमाश्लिष्टैः शश्वत्प्रज्वलितैर्भिया ॥ २९ ॥
 रक्ष रक्षेति शब्दं यं कुर्वद्भिर्दूतताडितैः ।
 महापातडिभिर्युक्तं द्विगव्युतिप्रमाणाकम् ॥ ३० ॥
 भयानकं ध्वान्तयुक्तं लोडकुण्डं प्रकीर्तितम् ।
 यर्मकुण्डं तमसुराकुण्डं वाप्यर्धमेव यं ॥ ३१ ॥
 तद्भोजिपापिभिर्यासं मम दूतैश्च ताडितैः ।
 अतः शास्त्रालिकुण्डं यं वृक्षाकण्टकशोभितम् ॥ ३२ ॥
 लक्ष्मणोरुषमानं यं क्रोशमानं यं द्युःखदम् ।
 धनुर्मानैः कण्टकैश्च सुतीक्ष्णैः परिवेष्टितम् ॥ ३३ ॥
 प्रत्येकं विद्धगान्त्रैश्च महापातडिभिर्युतम् ।
 वृक्षाग्रान्निपतद्भिश्च मम दूतैश्च पातितैः ॥ ३४ ॥
 जलं द्रेडीति शब्दं यं कुर्वद्भिः शुष्कतालुकैः ।
 महाभियातिव्यग्रैश्च दण्डैः सम्भ्रमस्तकैः ॥ ३५ ॥
 प्रयलद्भिर्यथा तमत्तैलज्जुविभिरेव यं ।
 विषोदैस्तक्षकाणां यं पूर्वं यं क्रोशमानकम् ॥ ३६ ॥
 तद्भक्षैः पापिभिर्युक्तं मम दूतैश्च ताडितैः ।
 प्रतमत्तैलपूर्णां यं कीटादिपरिवर्जितम् ॥ ३७ ॥
 महापातडिभिर्युक्तं दग्धाङ्गरैश्च वेष्टितम् ।
 काकुशब्दं प्रकुर्वद्भिश्चलद्भिर्दूतपीडितैः ॥ ३८ ॥
 ध्वान्तयुक्तं क्रोशमानं क्लेशदं यं भयानकम् ।
 शूलाकारैः सुतीक्ष्णाग्रैर्लोडशस्त्रैश्च वेष्टितम् ॥ ३९ ॥

शस्त्रतल्पस्वरूपग्य कोशतुर्थप्रमाणकम् ।
 वेष्टितं तत्पातकिभिः कुन्तविष्टैश्च वेष्टितैः ॥ ४० ॥
 ताडितैर्मम दूतैश्च शुष्ककण्ठोष्ठतालुकेः ।
 कीटैश्च शङ्खुप्रमितैः सर्पमानैर्भयङ्करैः ॥ ४१ ॥
 तीक्ष्णान्तैश्च विकृतैर्व्यासं ध्वान्तयुतं सति ।
 मलापातकिभिर्युक्तं मम दूतैश्च ताडिते ॥ ४२ ॥
 द्विगव्यूतिप्रमाणं यं पूयङ्कुण्डं प्रयक्षते ।
 तद्भक्ष्यैः प्राणिभिर्युक्तं मम दूतैश्च ताडितैः ॥ ४३ ॥
 तालवृक्षप्रमाणैश्च सर्पकोटिभिरावृतम् ।
 सर्पवेष्टितगान्त्रैश्च पापिभिः सर्पभक्षितैः ॥ ४४ ॥
 सङ्कुलं शब्दकृद्भिश्च मम दूतैश्च ताडितैः ।
 कुण्डत्रयं मशादीनां पूर्णं यं मशकादिभिः ॥ ४५ ॥
 सर्वं कोशार्थमानं यं मलापातकिभिर्युतम् ।
 उस्तपादादिभ्यश्च क्षतजौघेन लोडितैः ॥ ४६ ॥
 डाडति शब्दं कुर्वद्भिस्ताडितैर्मम पार्श्वैः ।
 वज्रवृश्चिकयोः कुण्डं ताभ्यां यं परिपूरितम् ॥ ४७ ॥
 वाप्यर्थं पापिभिर्युक्तं वज्रवृश्चिकदंशितैः ।
 कुण्डत्रयं शरादीनां तैरेव परिपूरितम् ॥ ४८ ॥
 तैर्विष्टैः पापिभिर्युक्तं वाप्यर्थं रक्तलोडितैः ।
 तप्ततोयोदकैः पूर्णं सध्वान्तं गोलकुण्डकम् ॥ ४९ ॥
 कीटैः शङ्खुसमानैश्च भक्षितैः पापिभिर्युतम् ।
 वाप्यर्थमानं भीतैश्च पापिभिः कीटभक्षितैः ॥ ५० ॥
 रुदद्भिः क्रोशमानैश्च मम दूतैश्च ताडितैः ।
 अतिदुर्गन्धिसंयुक्तं दृग्भ्यं पापिनां सदा ॥ ५१ ॥
 दारुणैर्विकृताकारैर्भक्षितं पापिभिर्युतम् ।
 वाप्यर्थं परिपूर्णं यं जलस्थैर्नङ्ककोटिभिः ॥ ५२ ॥
 विण्मूत्रश्लेष्मभक्षैश्च संयुतं शतकोटिभिः ।

काडैश्च विकृताकारैर्भक्षितैः पापिभिर्युतम् ॥ ५३ ॥

मन्थानकुण्डं बीजकुण्डं ताभ्यां पूर्णं धनुःशतम् ।

भक्षितैः पापिभिर्युक्तं शब्दकृद्भिश्च सन्ततम् ॥ ५४ ॥

धनुःशतं श्रुवयुक्तं पापिभिः सङ्कुलं सदा ।

शब्दकृद्भिर्विजदंष्ट्रैः सान्द्रध्वान्तमयं परम् ॥ ५५ ॥

वापीद्विगुणामानं च तप्तप्रस्तरनिर्मितम् ।

ज्वलद्गुणारसदृशं यलद्भिः पापिभिर्युतम् ॥ ५६ ॥

क्षुरधारोपमैस्तीक्ष्णैः पाषाणैर्निर्मितं परम् ।

महापातकिभिर्युक्तं लालाकुण्डं च लोडितैः ॥ ५७ ॥

कोशमात्रं च गम्भीरं मम दूतैश्च ताडितैः ।

तमाञ्जनायलाकारैः परिपूर्णां धनुःशतम् ॥ ५८ ॥

यलद्भिः पापिभिर्युक्तं मम दूतैश्च ताडितैः ।

पूर्णां यूर्णद्रवैः कोशमानं पापिभिरन्वितम् ॥ ५९ ॥

तद्भोजिभिः प्रदग्धैश्च मम दूतैश्च ताडितैः ।

कुण्डं कुलालयुक्तं च घूर्णमानञ्च सन्ततम् ॥ ६० ॥

सुतीक्ष्णं षोडशारे च यूर्णितैः पापिभिर्युतम् ।

अतीव वक्तं निम्नं च द्विगव्यूतिप्रमाणाकम् ॥ ६१ ॥

कन्दराकारनिर्माणं तप्तोदैश्च समन्वितम् ।

महापातकिभिर्युक्तं भक्षितैर्जलजन्तुभिः ॥ ६२ ॥

ज्वलद्भिः शब्दकृद्भिश्च ध्वान्तयुक्तं भयानकम् ।

कोटिभिरविकृताकारैः कथ्यपैश्च सुद्वारुणैः ॥ ६३ ॥

जलस्थैः संयुतं तैश्च भक्षितैः पापिभिर्युतम् ।

ज्वालाकलापैस्तेजोभिर्निर्मितैः कोशमानकम् ॥ ६४ ॥

शब्दकृद्भिः पातकिभिः संयुतं क्लेशदं सदा ।

कोशमानञ्च गम्भीरं तप्तभस्मभिरन्वितम् ॥ ६५ ॥

शश्वज्ज्वलद्भिः संयुक्तं पापिभिर्भस्मभक्षितैः ।

तप्तपाषाणलोडानां समूहैः परिपूरितैः ॥ ६६ ॥

पापिभिर्दग्धगात्रैश्च युक्तञ्च शुष्कतालुडैः ।
कोशमानं ध्वान्तयुक्तं गम्भीरमतिदारुणम् ॥ ६७ ॥
ताडितैश्च प्रदग्धैश्च दग्धकुण्डं प्रकीर्तितम् ।
अतीवोर्मियुतं तोयं प्रतमक्षारसंयुतम् ॥ ६८ ॥
नानाप्रकारैर्विरुतैर्जलजन्तुभिरन्वितम् ।
द्विगव्यूतिप्रमाणं यं गम्भीरं ध्वान्तसंयुतम् ॥ ६९ ॥
तद्भक्ष्यैः पापिभिर्युक्तं दंशितैर्जलजन्तुभिः ।
ज्वलद्भिः शब्दकुट्टिभिश्च न पश्यद्भिः परस्परम् ॥ ७० ॥
प्रतमसूचीकुण्डञ्च कीर्तितं यं भयानकम् ।
असीव धारापत्रस्याऽप्युच्चैस्तालतरोरधः ॥ ७१ ॥
कोशार्धमानं कुण्डं यं पतत्पत्रसमन्वितम् ।
पापिनां रक्तपूर्णां यं वृक्षाग्रात्पततां घ्रुवं । ७२
परित्राडीति शब्दं यं कुर्वतामसतामपि ।
गम्भीरं ध्वान्तयुक्तं यं रक्तकीटसमन्वितम् ॥ ७३ ॥
तदसीपत्रकुण्डं यं कीर्तितं यं भयानकम् ।
धनुःशतप्रमाणं यं क्षुरधारास्त्रसंयुतम् ॥ ७४ ॥
पापिनां रक्तपूर्णां यं क्षुरधारं भयानकम् ।
सूचीमुभास्त्रसंयुक्तं पापिरक्तौघपूरतम् ॥ ७५ ॥
पञ्चाशद्दनुरायामं क्लेशदं सूचिकामुभम् ।
कस्यचिज्जन्तुभेदस्य गोकाभ्यस्य मुष्णकृति ॥ ७६ ॥
कूपद्वयं गम्भीरं यं धनुर्विशतप्रमाणकम् ।
महापातकिनां शैव मङ्गलेशप्रदं परम् ॥ ७७ ॥
तत्कीटभक्षितानां यं नम्रास्थानां यं सन्ततम् ।
कुण्डं नकमुष्णकारं धनुःषोडशमानकम् ॥ ७८ ॥
गम्भीरं कूपद्वयं यं पापिनां सङ्कुलं सदा ।
धनुःशतप्रमाणं यं कीर्तितं गजदंशनम् ॥ ७९ ॥
धनुस्त्रिंशत्प्रमाणं यं कुण्डं यं गोमुष्णकृति ।
पापिनां क्लेशदं शश्वद् गोमुष्णं परिकीर्तितम् ॥ ८० ॥

कालयङ्केण संयुक्तं भ्रममाज्ञं भयानकम् ।
 कुम्भाकारं ध्वान्तयुक्तं द्विगव्यूतिप्रमाणकम् ॥ ८१ ॥
 लक्षपौरुषमानं य गम्भीरं विस्मृतं सति ।
 कुत्रयित्तमतैलं य ताम्राट्टिकुण्डमेव य ॥ ८२ ॥
 पापिनां य प्रधानैश्च मूर्च्छितैः कृमिभिर्युतम् ।
 परस्परं य नश्यद्भिः शब्दकृद्भिश्च सन्ततम् ॥ ८३ ॥
 ताडितैर्यमदूतैश्च मुसलैर्मुद्गरैस्तथा ।
 धूर्णमानैः पतद्भिश्च मूर्च्छितैश्च क्षणं क्षणम् ॥ ८४ ॥
 पातितैर्यमदूतैश्च रुदन्त्यस्मात्क्षणां पुनः ।
 यावन्तः पापिनः सन्ति सर्वकुण्डेषु सुन्दरि ॥ ८५ ॥
 ततश्चतुर्गुणाः सन्ति कुम्भीपाके य द्युभटे ।
 सुयिरं वध्यमानास्ते भोगदेहा न नश्वराः ॥ ८६ ॥
 सर्वकुण्डप्रधानं य कुम्भीपाकं प्रकीर्तितम् ।
 कालनिर्मितसूत्रेण निबद्धा यत्र पापिनः ॥ ८७ ॥
 उत्थापिताश्च दूतैश्च क्षणमेव निमज्जिताः ।
 निःश्वासबद्धाः सुयिरं तथा मोढं गताः पुनः ॥ ८८ ॥
 अतीव क्लेशसंयुक्ता देहभोगेन सुन्दरि ।
 प्रतप्तोययुक्तं य कालसूत्रं प्रकीर्तितम् ॥ ८९ ॥
 अवटः कूपभेदश्च मत्स्योदः स उदाहृतः ।
 प्रतप्तोययपूर्णां य यतुर्विशत्प्रमाणकम् ॥ ९० ॥
 व्यासं महापातकिभिर्यद्दग्धाङ्गैश्च सन्ततम् ।
 मद्दूतैस्ताडितैः शश्वद्वटोदं प्रकीर्तितम् ॥ ९१ ॥
 यत्रोदस्पर्शमात्रेण सर्वव्याधिश्च पापिनाम् ।
 भवेदकस्मात्पततां यस्मिन्कुण्डे धनुःशते ॥ ९२ ॥
 अरुन्तुद्वैर्भक्षितैस्तु प्राणिभिर्यश्च सङ्कुलम् ।
 डाडेति शब्दं कुर्वद्भिस्तद्देवारुन्तुदं विदुः ॥ ९३ ॥
 तमपांसुभिराकीर्णां ज्वलद्भिस्तुषट्गधकैः ।
 तद्भक्षैः पापिभिर्युक्तं पांसुभोजैर्धनुःशतम् ॥ ९४ ॥

पातमात्रेण पापी य पाशेन वेष्टितो भवेत् ।
 क्रोशमात्रेण कुण्डं य तत्पाशवेष्टनं विदुः ॥ ९५ ॥
 पातमात्रेण पापी य शूलेन वेष्टितो भवेत् ।
 धनुर्विशत्रुमाणां य शूलप्रोतं प्रकीर्तितम् ॥ ९६ ॥
 पततां पापिनां यत्र भवेद्वेव प्रकम्पनम् ।
 अतीव छिमतोयाक्तं क्रोशार्थं य प्रकम्पनम् ॥ ९७ ॥
 ददत्येव छि मे दूता यत्रोल्काः पापिनां भुम्भे ।
 धनुर्विशत्रुमाणां तद्दुल्कामिश्च सुसङ्कुलम् ॥ ९८ ॥
 लक्षपौरुषमानं य गम्भीरं य धनुःशतम् ।
 नानाप्रकारकृमिभिः संयुक्तं य भयानकम् ॥ ९९ ॥
 अत्यन्धकारव्याप्तं य कूपाकारं य वर्तुलम् ।
 तद्भक्ष्यैः पापिभिर्युक्तं प्राणशयद्भिः परस्परम् ॥ १०० ॥
 तमतोयप्रदग्धैश्च ज्वलद्भिः कीटभक्षितैः ।
 ध्वान्तेन यक्षुषा यान्धैरन्धकूपः प्रकीर्तितः ॥ १०१ ॥
 नानाप्रकारशस्त्रौघैर्यत्र विद्धाश्च पापिनः ।
 धनुर्विशत्रुमाणां य वेधनं तत्रकीर्तितम् ॥ १०२ ॥
 दण्डेन ताडिता यत्र मम दूतैश्च पापिनः ।
 धनुःषोडशमानं य तद्कुण्डं दण्डताडनम् ॥ १०३ ॥
 निरुद्धाश्च मलाजालैर्यथा मीनाश्च पापिनः ।
 धनुर्विशत्रुमाणां य जालरन्ध्रं प्रकीर्तितम् ॥ १०४ ॥
 पततां पापिनां कुण्डे देहशूर्णो भवेद्विह ।
 लोडभन्टीनिबद्धानां कीटिपौरुषमानकम् ॥ १०५ ॥
 गम्भीरं ध्वान्तसंयुक्तं धनुर्विशत्रुमाणाकम् ।
 मूर्च्छितानां जडानां य देहशूर्णं प्रकीर्तितम् ॥ १०६ ॥
 दलिताः पापिनो यत्र मम दूतैश्च ताडिताः ।
 धनुःषोडशमानं य तद्कुण्डं दलनं स्मृतम् ॥ १०७ ॥
 पतनेनैव पापी य शुष्ककण्डोष्ठतालुकः ।

भालुकासु य तमासु धनुस्त्रिंशत्प्रमाणकम् ॥ १०८ ॥
 शतपौरुषमानं य गमभीरं ध्वान्तसंयुतम् ।
 शोषणं कुण्डमेतद्वि पापिनां परदुःखदम् ॥ १०९ ॥
 नानाथर्मकषायोदपरिपूर्णा धनुःशतम् ।
 दुर्गन्धियुक्ततद्भक्ष्यैः प्राणिभिः सङ्कुलं कषम् ॥ ११० ॥
 शूर्पाकारमुष्णं कुण्डं धनुर्द्रादशमानकम् ।
 तमलोडभालुकाभिः पूर्णं पातडिसंयुतम् ॥ १११ ॥
 दुर्गन्धियुक्तं तद्भक्ष्यैः पापिभिः सङ्कुलं सति ।
 शूर्पाकारमुष्णं कुण्डं धनुर्द्रादशमात्रकम् ॥ ११२ ॥
 प्रतमभालुकापूर्णा महापातडिभिर्युतम् ।
 अन्तरि शिषानां य ज्वालाव्याप्तमुष्णं सदा ॥ ११३ ॥
 धनुर्विंशतिमात्रं य प्रमाणं यस्य सुन्दरि ।
 ज्वालाभिर्दग्धगात्रैश्च पापिभिव्याप्तमेव य ॥ ११४ ॥
 तन्महाकलेशदं शश्वत्कुण्डं ज्वालामुष्णं स्मृतम् ।
 पातमात्राधत्र पापी मूर्च्छितो वै नरो भवेत् ॥ ११५ ॥
 तमेष्टकाभ्यन्तरितं वाप्यर्धं जिह्मकुण्डकम् ।
 धूमान्धकारसंयुक्तं धूम्रान्धैः पापिभिर्युतम् ॥ ११६ ॥
 धनुःशतं श्वासरन्ध्रैर्धूम्रान्धं परिकीर्तितम् ।
 पातमात्राधत्र पापी नागैश्च वेष्टितो भवेत् ॥ ११७ ॥
 धनुःशतं नागपूर्णा तन्नागैर्वेष्टितं भवेत् ।
 षडशीति य कुण्डानि मयोक्तानि निशामय ।
 लक्षणं यापि तेषां य किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ११८ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 नानानरककुण्डवर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३७ ॥

८.३८ अष्टत्रिंशोऽध्यायः । सावित्र्युपाख्यानवर्णनम् ।

सावित्र्युवाच ।

देवीभक्तिं देहि मज्ज्यं साराणां यैव सारकम् ।

पुंसां मुक्तिद्वारबीजं नरकार्णवतारकम् ॥ १ ॥

कारणं मुक्तिसाराणां सर्वाशुभविनाशनम् ।

दारकं कर्मवृक्षाणां कृतपापौघहारणम् ॥ २ ॥

मुक्तिश्च कतिथाप्यस्ति किं वा तासां य लक्षणम् ।

देवीभक्तिं भक्तिभेदं निषेकस्यापि भाण्डनम् ॥ ३ ॥

तत्त्वज्ञानविहीना य स्त्रीजातिर्विधिनिर्मिता ।

किञ्चिज्ञानं सारभूतं वद वेदविदां वर ॥ ४ ॥

सर्वं दानं य यज्ञश्च तीर्थस्नानं प्रतं तपः ।

अज्ञानिज्ञानदानस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ५ ॥

पितुः शतगुणा माता गौरवे येति निश्चितम् ।

मातुः शतगुणः पूज्यो ज्ञानदाता गुरुः प्रभो ॥ ६ ॥

धर्मराज उवाच ।

पूर्वं सर्वो वरो दत्तो यस्ते मनसि वाञ्छितः ।

अधुना शक्तिभक्तिस्ते वत्से भवतु मद्भरात् ॥ ७ ॥

श्रोतुमिच्छसि कल्याणि श्रीदेवीगुणकीर्तनम् ।

वक्तृणां पृच्छकानां य श्रोतृणां कुलतारणम् ॥ ८ ॥

शेषो वक्त्रसहस्रेण नहि यद्भक्तुमीश्वरः ।

मृत्युञ्जयो न क्षमश्च वक्तुं पञ्चमुपेन य ॥ ९ ॥

धाता यतुर्णां वेदानां विधाता जगतामपि ।

ब्रह्मा यतुर्मुभेनैव नालं विष्णुश्च सर्ववित् ॥ १० ॥

कार्तिकेयः षण्मुपेन नापि वक्तुमलं ध्रुवम् ।

न गणेशः समर्थश्च योगीन्द्राणां गुरोर्गुरुः ॥ ११ ॥

सारभूताश्च शास्त्राणां वेदाश्चत्वार एव य ।

कलामात्रं यद्गुणानां न विदन्ति भुधाश्च ये ॥ १२ ॥

सरस्वती जडीभूता नालं तद्गुणवर्णने ।

सन्तुमारो धर्मश्च सनन्दनः सनातनः ॥ १३ ॥
सनकः कपिलः सूर्यो येऽन्ये च ब्रह्मणः सुताः ।
वियक्षाणां न यद्भक्तुं किञ्चान्ये षड्बुधयः ॥ १४ ॥
न यद्भक्तुं क्षमाः सिद्धा मुनीन्द्रा योगिनस्तथा ।
के यान्ये च वयं के वा श्रीदेव्या गुणवर्णिने ॥ १५ ॥
ध्यायन्ते यत्पदाभ्मोजं ब्रह्मविष्णुशिवाद्यः ।
अतिसाध्यं स्वभक्तानां तदन्येषां सुदुर्लभम् ॥ १६ ॥
कश्चिद्विद्विजानाति तद्गुणोत्कीर्तनं शुभम् ।
अतिरिक्तं विजानाति ब्रह्मा ब्रह्मविशारदः ॥ १७ ॥
ततोऽतिरिक्तं जानाति गणेशो ज्ञानिनां गुरुः ।
सर्वातिरिक्तं जानाति सर्वज्ञः शम्भुरेव सः ॥ १८ ॥
तस्मै दत्तं पुरा ज्ञानं कृष्णेन परमात्मना ।
अतीव निर्जनेऽरण्ये गोलोके रासमण्डले ॥ १९ ॥
तत्रैव कथितं किञ्चित्तद्गुणोत्कीर्तनं शुभम् ।
धर्मं च कथयामास शिवलोके शिवः स्वयम् ॥ २० ॥
धर्मस्तु कथयामास भास्वते पृच्छते तथा ।
यामाराध्य मत्पितापि सम्प्राप तपसा सति ॥ २१ ॥
पूर्वं स्वं विषयं याञ्च न गृह्णामि प्रयत्नतः ।
वैराग्ययुक्तस्तपसे गन्तुमिच्छामि सुप्रते ॥ २२ ॥
तदा मां कथयामास पिता तद्गुणोत्कीर्तनम् ।
यथागमं तद्ब्रह्मि निबोधातीव दुर्गमम् ॥ २३ ॥
तद्गुणं सा न जानाति तदन्यस्य च का कथा ।
यथाकाशो न जानाति स्वान्तमेव वरानने ॥ २४ ॥
सर्वात्मा सर्वभगवान् सर्वकारणकारणः ।
सर्वेश्वरश्च सर्वाधिः सर्ववित्पारिपालकः । २५
नित्यरूपी नित्यदेही नित्यानन्दो निराकृतिः ।
निरङ्कुशो निराशङ्को निर्गुणश्च निरामयः ॥ २६ ॥
निर्विमः सर्वसाक्षी च सर्वाधारः परात्परः ।

मायाविशिष्टः प्रकृतिस्तद्धिकाराश्च प्राकृताः ॥ २७ ॥
 स्वयं पुमांश्च प्रकृतिस्तावन्मित्रौ परस्परम् ।
 यथा वह्नेस्तस्य शक्तिर्न मित्रास्त्येव कुत्रचित् ॥ २८ ॥
 सेयं शक्तिर्महामाया सख्यिदानन्दरूपिणी ।
 रूपं बिभर्त्यरूपा यत्कृत्तानुग्रहोत्तमे ॥ २९ ॥
 गोपालसुन्दरीरूपं प्रथमं सा ससर्ज ७ ।
 अतीव कमनीयं यत्सुन्दरं सुमनोहरम् ॥ ३० ॥
 नवीननीरदृश्यामं किशोरं गोपवेषकम् ।
 कन्दर्पकोटिलावण्यं लीलाधाममनोहरम् ॥ ३१ ॥
 शरन्मध्याह्नपद्मानां शोभाभोजनलोचनम् ।
 शरत्पार्वणकोटीन्दुशोभाप्रच्छादनाननम् ॥ ३२ ॥
 अमूल्यरत्ननिर्माणानामभूषणभूषितम् ।
 सस्मितं शोभितं शश्वदमूल्यपीतवाससा ॥ ३३ ॥
 परब्रह्मस्वरूपं यत्ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ।
 सुभद्रदृश्यं यत्शान्तं यत्सोपान्तमनन्तकम् ॥ ३४ ॥
 गोपीभिर्वीक्ष्यमाणं यत्सस्मिताभिश्च सन्ततम् ।
 रासमाण्डलमध्यस्थं रत्नसिंहासनस्थितम् ॥ ३५ ॥
 वंशीं क्वणन्तं द्विभुजं वनमालाविभूषितम् ।
 कौस्तुभेन्द्रमण्डीन्द्रेण शश्वद्वक्षःस्थलोज्ज्वलम् ॥ ३६ ॥
 कुङ्कुमागुरुकस्तुरीयन्दनार्चितविग्रहम् ।
 यारुच्यम्पकमालाकृतं मालतीमाल्यमण्डितम् ॥ ३७ ॥
 यारुच्यन्द्रशोभाढ्यं यूडावङ्किमराजितम् ।
 अेवम्भूतं यत्ध्यायन्ति भक्त्या भक्तिपरिष्कृताः ॥ ३८ ॥
 यद्दम्बायज्जगता याता विधत्ते सृष्टिमेव यत् ।
 कर्मानुसारस्त्विभितं करोति सर्वकर्मणाम् ॥ ३९ ॥
 तपसां कृत्वदाता यत्कर्मणां यत्तदाज्ञया ।
 विष्णुः पाता यत्सर्वेषां यद्दम्बायात्पाति सन्ततम् ॥ ४० ॥

कालाग्निरुद्रः संहर्ता सर्वविश्वेषु यद्भयात् ।
 शिवो मृत्युञ्जयश्चैव ज्ञानिनां य गुरोर्गुरुः ॥ ४१ ॥
 यज्ञज्ञानाज्ज्ञानवानस्ति योगीशो ज्ञानवित्प्रभुः ।
 परमानन्दयुक्तश्च भक्तिवैराग्यसंयुतः ॥ ४२ ॥
 यद्भयाद्भाति पवनः प्रवरः शीघ्रगामिनाम् ।
 तपनश्च प्रतपति यद्भयात्सन्ततं सति ॥ ४३ ॥
 यदाज्ञया वर्षतीन्द्रो मृत्युश्चरति जन्तुषु ।
 यदाज्ञया दडेद्वह्निर्जलमेवं सुशीतलम् ॥ ४४ ॥
 दिशो रक्षन्ति दिक्पाला महाभीता यदाज्ञया ।
 भ्रमन्ति राशियक्ताणि ग्रहाश्च यद्भयेन य ॥ ४५ ॥
 भयात्कुलन्ति वृक्षाश्च पुष्यन्त्यपि य यद्भयात् ।
 यदाज्ञां तु पुरस्कृत्य कालः काले हरेद्भयात् ॥ ४६ ॥
 तथा जलस्थलस्थाश्च न श्रुवन्ति यदाज्ञया ।
 अकाले नाहरेद्विद्धं रणेषु विषमेषु य ॥ ४७ ॥
 धत्ते वायुस्तोयराशिं तोयं कूर्मं तदाज्ञया ।
 कूर्मोऽनन्तं स य क्षोणीं समुद्रान् सा य पर्वतान् ॥ ४८ ॥
 सर्वा यैव क्षमावृषा नानारत्नं बिभर्ति या ।
 यतः सर्वाणि भूतानि स्थीयन्ते उन्ति तत्र छि ॥ ४९ ॥
 छन्द्रायुश्चैव दिव्यानां युगानामेकसप्ततिः ।
 अष्टाविंशे शकृपाते ब्रह्मणश्च दिवानिशम् ॥ ५० ॥
 अयं त्रिंशद्दिनैर्मासो द्वाभ्यामाभ्यामृतुः स्मृतः ।
 ऋतुभिः षड्भिरेवाब्दं ब्रह्मणो वै वयः स्मृतम् ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मणश्च निपाते य यक्षुरुन्मीलनं हरेः ।
 यक्षुरुन्मीलने तस्य लयं प्राकृतिकं विदुः ॥ ५२ ॥
 प्रलये प्राकृते सर्वे देवाद्याश्च यरायराः ।
 लीना धाता विधाता य श्रीकृष्णनाभिपङ्कजे ॥ ५३ ॥
 विष्णुः क्षीरोदशायी य वैकुण्ठे यश्चतुर्भुजः ।
 विलीना वामपार्श्वे य कृष्णस्य परमात्मनः ॥ ५४ ॥

यस्य ज्ञाने शिवो लीनो ज्ञानाधीशः सनातनः ।
 दुर्गायां विषणुमायायां विलीनाः सर्वशक्तयः ॥ ५५ ॥
 सा य कृष्णस्य बुद्धौ य बुद्ध्यधिष्ठातृदेवता ।
 नारायणंशः स्कन्दश्च लीनो वक्षसि तस्य य ॥ ५६ ॥
 श्रीकृष्णांशश्च तद्भाडी देवाधीशो गणेश्वरः ।
 पद्मांशाश्चैव पद्मायां सा राधायां य सुव्रते ॥ ५७ ॥
 गोयश्चापि य तस्यां य सर्वाश्च देवयोषितः ।
 कृष्णप्राणाधिदेवी सा तस्य प्राणेषु संस्थिता ॥ ५८ ॥
 सावित्री य सरस्वत्यां वेदाः शास्त्राणि यानि य ।
 स्थिता वाणी य जिह्वायां यस्य य परमात्मनः ॥ ५९ ॥
 गोलोकस्य य गोपाश्च विलीनास्तस्य लोमसु ।
 तत्प्राणेषु य सर्वेषां प्राणा वाता दुताशनाः ॥ ६० ॥
 जठराग्नौ विलीनाश्च जलं तद्रसनागतः ।
 वैष्णवाश्चरणांभोजे परमानन्दसंयुताः ॥ ६१ ॥
 सारात्सारतरा भक्तिरसपीयूषपायिनः ।
 विराडंशाश्च मळति लीनाः कृष्णे मळविराट् ॥ ६२ ॥
 यस्यैव लोमकूपेषु विश्रानि निभिलानि य ।
 यस्य यक्षुष उन्मेषे प्राकृतः प्रलयो भवेत् ॥ ६३ ॥
 यक्षुरुन्मीलने सृष्टिर्यस्यैव पुनरेव सः ।
 यावत्कालो निमेषेण तावदुन्मीलनेन य ॥ ६४ ॥
 ब्रह्मणश्च शताब्दे य सृष्टेः सूत्रलयः पुनः ।
 ब्रह्मसृष्टिलयानां य सङ्ख्या नास्त्येव सुव्रते ॥ ६५ ॥
 यथा भूरजसां सैव सङ्ख्यां नैव विधते ।
 यक्षुर्निमेषे प्रलयो यस्य सर्वान्तरात्मनः ॥ ६६ ॥
 उन्मीलने पुनः सृष्टिर्भवेदेवेश्वरेच्छया ।
 स कृष्णः प्रलये तस्यां प्रकृतौ लीन एव हि ॥ ६७ ॥
 अेकैव य परा शक्तिर्निर्गुणः परमः पुमान् ।

सद्येवेदमग्र आसीदिति वेदविद्यो विदुः ॥ ६८ ॥

मूलप्रकृतिरव्यक्ताप्यव्याकृतपदाभिधा ।

विद्येदभिन्नत्वमापन्ना प्रलये सैव तिष्ठति ॥ ६९ ॥

तद्गुणोत्तीर्तनं वक्तुं ब्रह्माण्डेषु यः क्षमः ।

मुक्तयश्च यत्पूर्वैर्निरुक्ताश्च यत्पूर्विधाः ॥ ७० ॥

तत्प्रधाना देवभक्तिर्मुक्तेरपि गरीयसी ।

सावोक्ष्यदा भवेदेका तथा साऽप्यदा परा ॥ ७१ ॥

सामीप्यदाथ निर्वाणप्रदा मुक्तिश्चतुर्विधा ।

भक्तास्ता न हि वाञ्छन्ति विना तत्सेवनं विभोः ॥ ७२ ॥

शिवत्वममरत्वं य ब्रह्मत्वं यावडेलया ।

जन्ममृत्युजराव्याधिभयशोकादिकं धनम् ॥ ७३ ॥

दिव्यरूपधारणं य निर्वाणं मोक्षणं विदुः ।

मुक्तिश्च सेवारहितता भक्तिः सेवाविपरिधीनी ॥ ७४ ॥

भक्तिमुक्त्योरयं भेदो निषेकभाण्डनं शृणु ।

विदुर्बुधा निषेकं य भोगं य कृतकर्मणाम् ॥ ७५ ॥

तत्पाण्डनं य शुभदं श्रीविभोः सेवनं परम् ।

तत्त्वज्ञानमिदं साध्वि स्थिरं य लोकवेदयोः ॥ ७६ ॥

निर्विघ्नं शुभदं योक्तं गच्छ वत्से यथासुभम् ।

धृत्युक्त्वा सूर्यपुत्रश्च ज्वयित्वा य तत्पतिम् ॥ ७७ ॥

तस्यै शुभाशिषं दत्त्वा गमनं कर्तुमुद्यतः ।

दृष्ट्वा यमं य गच्छन्तं सा सावित्री प्राणम्य य ॥ ७८ ॥

रुरोद यरणौ धृत्वा साधुच्छेदेन दुःषिता ।

सावित्रीरोदनं श्रुत्वा यमश्चैव कृपानिधिः ॥ ७९ ॥

तामित्युवाच सन्तुष्टः स्वयं चैव रुरोद ह ।

धर्मराज उवाच

लक्षवर्षं सुभं भुक्त्वा पुण्यक्षेत्रे य भारते ॥ ८० ॥

अन्ते यास्यसि तल्लोकं यत्र देवी विराजते ।

गत्वा य स्वगृहं भद्रे सावित्र्याश्च व्रतं कुरु ॥ ८१ ॥

द्विसप्तवर्षपर्यन्तं नारीणां भोक्षकारणम् ।
 ज्येष्ठशुक्लयतुर्दृश्यां सावित्र्याश्च व्रतं शुभम् ॥ ८२ ॥
 शुक्लाष्टम्यां भाद्रपदे महालक्ष्या यथा व्रतम् ।
 दृव्यष्टवर्षं व्रतं यैव प्रत्यादेयं शुचिस्मिते ॥ ८३ ॥
 करोति भक्त्या या नारी सा याति य विभोः पदम् ।
 प्रतिमङ्गलवारो य देवीं मङ्गलदायिनीम् ॥ ८४ ॥
 प्रतिमासं शुक्लषष्ठ्यां षष्ठीं मङ्गलदायिनीम् ।
 तथा याषाढसङ्क्रान्त्यां मनसां सर्वसिद्धिदाम् ॥ ८५ ॥
 राधां रासे य कार्तिक्यां कृष्णप्राणाधिकप्रियाम् ।
 उपोष्य शुक्लाष्टम्यां य प्रतिमासं वरप्रदाम् ॥ ८६ ॥
 विष्णुमायां भगवतीं दुर्गां दुर्गतिनाशिनीम् ।
 प्रकृतिं जगदम्बां य पतिपुत्रवतीषु य ॥ ८७ ॥
 पतिप्रतासु शुद्धासु यन्त्रेषु प्रतिमासु य ।
 या नारी पूजयेद्भक्त्या धनसन्तानहेतवे ॥ ८८ ॥
 छल्लोके सुभं भुक्त्वा यात्यन्ते श्रीविभोः पदम् ।
 अवेदं देव्या विभूतीश्च पूजयेत्साधकोऽनिशम् ॥ ८९ ॥
 सर्वकालं सर्वरूपा संसेव्या परमेश्वरी ।
 नातः परतरं किञ्चित्कृतकृत्यत्वदायकम् ॥ ९० ॥
 छत्युक्त्वा तां धर्मराजो जगाम निजमन्दिरम् ।
 गृहीत्वा स्वामिनं सा य सावित्री य निजालयम् ॥ ९१ ॥
 सावित्री सत्यवांश्चैव प्रययौ य यथागमम् ।
 अन्यांश्च कथयामास स्ववृत्तान्तं छि नारद ॥ ९२ ॥
 सावित्रीजनकः पुत्रान् सम्प्राप्तः प्रकमेण य ।
 श्वशुरश्चक्षुषी राजयं सा य पुत्रान् वरेण य ॥ ९३ ॥
 लक्षवर्षं सुभं भुक्त्वा पुण्यक्षेत्रे य भारते ।
 जगाम स्वामिना सार्धं देवीलोकं पतिव्रता ॥ ९४ ॥
 सवितुश्चाधिदेवी या मन्त्राधिष्ठातृदेवता ।

સાવિત્રી જ્યપિ વેદાનાં સાવિત્રી તેન કીર્તિતા ॥ ૯૫ ॥

ઇત્યેવં કથિતં વત્સ સાવિત્ર્યાખ્યાનમુત્તમમ્ ।

જીવકર્મવિપાકં ચ કિં પુનઃ શ્રોતુમિચ્છસિ ॥ ૯૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

સંહિતાયાં નવમસ્કન્ધે નારાયણનારદસંવાદે

સાવિત્ર્યુપાખ્યાનવર્ણનં નામાષ્ટ્રિલોડધ્યાયઃ ॥ ૯.૩૮ ॥

૯.૩૯ એકોનચત્વારિંશોડધ્યાયઃ । લક્ષ્યુપાખ્યાનવર્ણનમ્ ।

નારદ ઉવાચ ।

શ્રીમૂલપ્રકૃતેર્દેવ્યા ગાયત્ર્યાસ્તુ નિરાકૃતેઃ ।

સાવિત્રીયમસંવાદે શ્રુતં વૈ નિર્મલં યશઃ ॥ ૧ ॥

તદ્ગુણોત્કીર્તનં સત્યં મડ્ગલાનાં ચ મડ્ગલમ્ ।

અધુના શ્રોતુમિચ્છામિ લક્ષ્યુપાખ્યાનમીશ્વર ॥ ૨ ॥

કેનાદૌ પૂજિતા સાપિ કિમ્ભૂતા કેન વા પુરા ।

તદ્ગુણોત્કીર્તનં મહ્યં વદ વેદવિદાંવર ॥ ૩ ॥

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।

સૃષ્ટેરાદૌ પુરા બ્રહ્મન્ કૃષ્ણસ્ય પરમાત્મનઃ ।

દેવી વામાંસસમ્ભૂતા બભૂવ રાસમણ્ડલે ॥ ૪ ॥

અતીવ સુન્દરી શ્યામા ન્યગ્રોધપરિમણ્ડિતા ।

યથા દ્વાદશવર્ષીયા શશ્વત્સુસ્થિરયૌવના ॥ ૫ ॥

શ્વેતયમ્પકવર્ણાભા સુખદૃશ્યા મનોહરા ।

શરત્પાર્વણકોટીન્દુપ્રભાપ્રચ્છાદનાનના ॥ ૬ ॥

શરન્મધ્યાહ્નપદ્માનાં શોભામોચનલોચના ।

સા દેવી દ્વિવિધા ભૂતા સહ સર્વેશ્વરેચ્છયા ॥ ૭ ॥

સ્વીયરૂપેણ વર્ણેન તેજસા વયસા ત્વિષા ।

યશસા વાસસા કૃત્યા ભૂષણેન ગુણેન ચ ॥ ૮ ॥

સ્મિતેન વીક્ષણેનૈવ પ્રેમ્ણા વાનુનયેન ચ ।

તદ્દામાંસાન્મહાલક્ષ્મીર્દક્ષિણાસાઞ્ચ રાધિકા ॥ ૯ ॥

राधाऽऽदौ वरयामास द्विभुजञ्च परात्परम् ।
 महालक्ष्मीश्च तत्पश्चाज्यकमे कमनीयकम् ॥ १० ॥
 कृष्णस्तद्गौरवेणैव द्विधाऽप्यो बभूव उ ।
 दक्षिणांशश्च द्विभुजो वामांशश्च यतुर्भुजः ॥ ११ ॥
 यतुर्भुजाय द्विभुजो महालक्ष्मीं ददौ पुरा ।
 लक्ष्यते दृश्यते विश्वं स्निग्धदृष्ट्या यथानिशम् ॥ १२ ॥
 देवीभूता य मडती महालक्ष्मीश्च सा स्मृता ।
 राधाकान्तश्च द्विभुजो लक्ष्मीकान्तश्चतुर्भुजः ॥ १३ ॥
 शुद्धसत्त्वस्वरूपा य गोपैर्गोपीभिरावृता ।
 यतुर्भुजश्च वैकुण्ठं प्रययौ पद्मया सह ॥ १४ ॥
 सर्वाशेन समौ तौ द्वौ कृष्णनारायणौ परौ ।
 महालक्ष्मीश्च योगेन नानारूपा बभूव सा ॥ १५ ॥
 वैकुण्ठे य महालक्ष्मीः परिपूर्णातमा रमा ।
 शुद्धसत्त्वस्वरूपा य सर्वसौभाग्यसंयुता ॥ १६ ॥
 प्रेम्णा सा य प्रधाना य सर्वासु रमणीषु य ।
 स्वर्गेषु स्वर्गलक्ष्मीश्च शङ्कसम्पत्स्वरूपिणी ॥ १७ ॥
 पाताले नागलक्ष्मीश्च राजलक्ष्मीश्च राजसु ।
 गूढलक्ष्मीर्गुह्येव गृह्णितां य कलांशतः ॥ १८ ॥
 सम्पत्स्वरूपा गृह्णितां सर्वमङ्गलमङ्गला ।
 गवां प्रसूतिः सुरभिर्दक्षिणा यज्ञकामिनी ॥ १९ ॥
 क्षीरोदसिन्धुकन्या सा श्रीरूपा पद्मिनीषु य ।
 शोभास्वरूपा यन्द्रे य सूर्यमण्डलमण्डिता ॥ २० ॥
 विभूषणेषु रत्नेषु कृतेषु य जलेषु य ।
 नृपेषु नृपपत्नीषु दिव्यस्त्रीषु गृहेषु य ॥ २१ ॥
 सर्वसस्येषु वस्त्रेषु स्थानेषु संस्कृतेषु य ।
 प्रतिमासु य देवानां मङ्गलेषु घटेषु य ॥ २२ ॥
 माण्डिक्येषु य मुक्तासु माल्येषु य मनोहरा ।
 मण्डिन्द्रेषु य तीरेषु क्षीरेषु यन्तनेषु य ॥ २३ ॥

वृक्षशाप्यासु रम्यासु नवमेघेषु वस्तुषु ।
 वैकुण्ठे पूजिता साऽऽददौ देवी नारायणेन य ॥ २४ ॥
 द्वितीये ब्रह्मणा भक्त्या तृतीये शङ्करेण य ।
 विष्णुना पूजिता सा य क्षीरोद्रे भारते मुने ॥ २५ ॥
 स्वायम्भुवेन मनुना मानवेन्द्रैश्च सर्वतः ।
 ऋषीन्द्रैश्च मुनीन्द्रैश्च सद्भिश्च गृह्णिभिर्भवे ॥ २६ ॥
 गन्धर्वैश्चैव नागाद्यैः पातालेषु य पूजिता ।
 शुक्लाष्टम्यां भाद्रपदे कृता पूजा य ब्रह्मणा ॥ २७ ॥
 भक्त्या य पक्षपर्यन्तं त्रिषु लोकेषु नारद ।
 यैत्रे पौषे य भाद्रे य पुष्ये मङ्गलवासरे ॥ २८ ॥
 विष्णुना पूजिता सा य त्रिषु लोकेषु भक्तितः ।
 वर्षान्ते पौषसङ्क्रान्त्यां माध्यामावाख्य मङ्गले ॥ २९ ॥
 मनुस्तां पूजयामास सा भूता भुवनत्रये ।
 पूजिता सा महेन्द्रेण मङ्गलेनैव मङ्गला ॥ ३० ॥
 केदारेणैव नीलेन सुभलेन नलेन य ।
 ध्रुवेणोत्तानपादेन शङ्केण बलिना तथा ॥ ३१ ॥
 कश्यपेन य दक्षेण कर्दमेन विवस्वता ।
 प्रियव्रतेन यन्द्रेण कुबेरेणैव वायुना ॥ ३२ ॥
 यमेन वह्निना यैव वरुणेनैव पूजिता ।
 अेवं सर्वत्र सर्वेषु पूजिता वन्दिता सदा ।
 सर्वैश्वर्याधिदेवी सा सर्वसम्पत्स्ववृषिणी ॥ ३३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे लक्ष्म्युपाख्यानवर्णनं
 नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ६.३६ ॥

८.४० यत्वारिंशोऽध्यायः । लक्ष्म्युत्पत्तिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

नारायणप्रिया सा य परा वैकुण्ठवासिनी ।
वैकुण्ठाधिष्ठातृदेवी महालक्ष्मीः सनातनी ॥ १ ॥

कथं बभूव सा देवी पृथिव्यां सिन्धुकन्यका ।
पुरा केन स्तुताऽऽदौ सा तन्मे व्याभ्यातुमर्हसि ॥ २ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

पुरा दूर्वाससः शापाद् भ्रष्टश्रीश्च पुरन्दरः ।
बभूव देवसङ्घश्च मर्त्यलोके हि नारद ॥ ३ ॥

लक्ष्मीः स्वर्गादिकं त्यक्त्वा रुष्टा परमदुःखिता ।
गत्वा लीना तु वैकुण्ठे महालक्ष्मीश्च नारद ॥ ४ ॥

तदा शोकाद्ययुः सर्वे दुःखिता ब्रह्मणः सभाम् ।
ब्रह्माणं य पुरस्कृत्य ययुर्वैकुण्ठमेव य ॥ ५ ॥

वैकुण्ठे शरणापन्ना देवा नारायणे परे ।
अतीव दैन्ययुक्ताश्च शुष्ककण्ठोष्ठतालुकाः ॥ ६ ॥

तदा लक्ष्मीश्च कलया पुराणपुरुषाज्ञया ।
बभूव सिन्धुकन्या सा सर्वसम्पत्स्वरूपिणी ॥ ७ ॥

तथा भयित्वा क्षीरोदं देवा दैत्यगणैः सह ।
सम्प्राप्ताश्च महालक्ष्मीं विष्णुस्तां य ददर्श ॥ ८ ॥

सुरादित्यो वरं दत्त्वा वनमालां य विष्णवे ।
ददौ प्रसन्नवदना तुष्टा क्षीरोदशाधिने ॥ ९ ॥

देवाश्चाप्यसुरग्रस्तं राज्ञ्यं प्राप्नुश्च नारद ।
तां सम्भूय य सम्भूय सर्वत्र य निरापदः ॥ १० ॥

नारद उवाच ।

कथं शशाप दूर्वासा मुनिश्रेष्ठः कदाचन ।
केन द्रोषेण वा ब्रह्मन् ब्रह्मिष्ठस्तत्त्ववित्पुरा ॥ ११ ॥

ममन्थुः केनरूपेण जलधिं ते सुरादयः ।
केन स्तोत्रेण वा देवी शङ्कं साक्षाद्बभूव सा ॥ १२ ॥

को वा तयोश्च संवाद्यो बभूव तद्दद प्रभो ।
 श्रीनारायण उवाच ।
 मधुपानप्रमत्तश्च त्रैलोक्याधिपतिः पुरा ॥ १३ ॥
 क्रीडां यकार रडसि रम्भया सड कामुकः ।
 कृत्वा क्रीडां तथा सार्धं कामुक्या लृतमानसः ॥ १४ ॥
 तस्थौ तत्र मडारण्ये कामोन्मथितमानसः ।
 कैलासशिखरे यान्तं वैकुण्ठादृषिसत्तमम् ॥ १५ ॥
 दुर्वाससं दददर्शेन्द्रो ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ।
 ग्रीष्ममध्याह्नमार्तार्डसलस्रप्रभमीश्वरम् ॥ १६ ॥
 प्रतमकाञ्चनकारं जटाभारमडोज्ज्वलम् ।
 शुक्लयज्ञोपवीतं य थीरदार्डौ कमार्डलुम् ॥ १७ ॥
 मडोज्ज्वलं य तिलकं बिभ्रन्तं येन्दुसन्निभम् ।
 समन्वितं शिष्यलक्ष्मैर्वेदवेदाङ्गपारगैः ॥ १८ ॥
 दृष्ट्वा ननाम शिरसा सम्प्रमत्तः पुरन्दरः ।
 शिष्यवर्गं तदा भक्त्या तुष्टाव य मुदान्वितम् ॥ १९ ॥
 मुनिना य सशिष्येण दत्तास्तस्मै शुभाशिषः ।
 विष्णुदत्तं पारिजातपुष्पं य सुमनोडरम् ॥ २० ॥
 तज्जरारोगमृत्युघ्नं शोकजं मोक्षकारकम् ।
 शङ्कः पुष्पं गडीत्वा य प्रमत्तो राजयसम्पदा ॥ २१ ॥
 पुष्पं स न्यस्तयामास तदैव करिमस्तके ।
 उस्ती तत्स्पर्शमात्रेण रुपेण य गुणेन य ॥ २२ ॥
 तेजसा वयसाकस्माद्भिष्णुतुल्यो बभूव ड ।
 त्यक्त्वा शङ्कं गजेन्द्रश्च जगाम धोरकाननम् ॥ २३ ॥
 न शशाक मडेन्द्रस्तं रक्षितुं तेजसा मुने ।
 तत्पुण्यं त्यक्तवन्तं य दृष्ट्वा शङ्कं मुनीश्वरः ॥ २४ ॥
 तमुवाय मडारुष्टः शशाप य रुषान्वितः ।
 मुनिरुवाच ।
 अरे श्रिया प्रमत्तस्त्वं कथं मामवमन्यसे ॥ २५ ॥

मदत्तपुष्पं दत्तं य गर्वेण करिभस्तके ।
विष्णोर्निवेदितं यैव नैवेद्यं वा कृत्वं जलम् ॥ २६ ॥
प्राप्तिमात्रेण भोक्तव्यं त्यागेन ब्रह्मभडा भवेत् ।
ब्रह्मश्रीर्ब्रह्मबुद्धिश्च पुरब्रह्मो भवेत्तु सः ॥ २७ ॥
यस्त्यजेद्विष्णुर्नैवेद्यं भाग्येनोपस्थितं शुभम् ।
प्राप्तिमात्रेण यो भुङ्क्ते भक्तो विष्णुर्निवेदितम् ॥ २८ ॥
पुंसां शतं समुद्धृत्य ज्वलन्मुक्तः स्वयं भवेत् ।
नैवेद्यं भोजनं कृत्वा नित्यं यः प्रणामेद्धृदि ॥ २९ ॥
पूजयेत्स्तौति वा भक्त्या स विष्णुसदृशो भवेत् ।
तत्स्पर्शवायुना सद्यस्तीर्थोद्यश्च विशुध्यति ॥ ३० ॥
तत्पादरजसा मूढ सद्यः पूता वसुन्धरा ।
पुंश्चल्यन्नमवीरान्नं शूद्रभ्राह्मन्तमेव य ॥ ३१ ॥
यद्दरेरनिवेद्यं य वृथा मांसस्य भक्षणात् ।
शिवलिङ्गप्रदानं य यदत्तं शूद्रयाजिना ॥ ३२ ॥
त्रिकित्सकद्विजात्रं य देवलात्रं तथैव य ।
कन्याविहयिणामन्नं यदन्नं योनिजुविनाम् ॥ ३३ ॥
उच्छिष्टान्नं पर्युषितं सर्वभक्षावशेषितम् ।
शूद्रापतिद्विजानां य भूषवाडद्विजात्रकम् ॥ ३४ ॥
अदीक्षितद्विजानां य यदन्नं शवदाडिनाम् ।
अगम्यागामिनां यैव द्विजानामन्नमेव य ॥ ३५ ॥
मित्रद्रुडां कृतजानामन्नं विश्वासघातिनाम् ।
मिथ्यासाक्ष्यप्रदानं य ब्राह्मणान्नं तथैव य ॥ ३६ ॥
अते सर्वे विशुध्यन्ति विष्णोर्नैवेद्यभक्षणात् ।
श्वपयश्चेद्विष्णुसेवी वंशानां कोटिमुद्धरेत् ॥ ३७ ॥
उदरेरभक्तो मनुजः स्वयं य रक्षितुमक्षमः ।
अज्ञानाद्यदि गृह्णाति विष्णोर्निर्मात्यमेव य ॥ ३८ ॥
सप्तजन्मार्जितात्पापान्मुच्यते नात्र संशयः ।
ज्ञात्वा भक्त्या य गृह्णाति विष्णोर्नैवेद्यमेव य ॥ ३९ ॥

कोटिजन्मार्जितात्पापान्मुच्यते निश्चितं उरे ।
 यस्मात्संस्थापितं पुष्पं गर्वेण कश्मिस्तके ॥ ४० ॥
 तस्माद्गुष्मान्परित्यज्य यातु लक्ष्मीर्दरेः पदम् ।
 नारायणस्य भक्तोऽहं न बिभेमि सुराद्विधेः ॥ ४१ ॥
 कालान्मृत्योर्जरातश्च कानन्यान् गणयामि य ।
 किं कश्चिदिति ते तातः कश्यपश्च प्रजापतिः ॥ ४२ ॥
 भृशस्यतिर्गुरुश्चैव निःशङ्कस्य य मे उरे ।
 एतं पुष्पं यस्य मूर्ध्नि तस्यैव पूजनं परम् ॥ ४३ ॥
 एति श्रुत्वा महेन्द्रश्च धृत्वा स यरणां मुनेः ।
 उच्यै रुरोह शोकार्तस्तमुवाय भयाकुलः ॥ ४४ ॥
 महेन्द्र उवाच ।
 दत्तः समुचितः शापो मलयं मायापदः प्रभो ।
 हृतां न याये सम्पत्तिं किञ्चिज्ज्ञानं य दृढि मे ॥ ४५ ॥
 अश्रयं विपदां बीजं ज्ञानप्रच्छन्नकारणम् ।
 मुक्तिमार्गकुण्डलश्च भक्तेश्च व्यवधायकम् ॥ ४६ ॥
 मुनिरुवाच ।
 जन्ममृत्युजराशोकरोगबीजाङ्कुरं परम् ।
 सम्पत्तितिमिरान्धश्च मुक्तिमार्गं न पश्यति ॥ ४७ ॥
 सम्पन्नतो विमूढश्च सुरामत्तः स एव य ।
 बान्धवैर्वैष्टितः सोऽपि बन्धुत्वेनैव उे उरे ॥ ४८ ॥
 सम्पत्तिमदमत्तश्च विषयान्धश्च विह्वलः ।
 महाकामी राजसिकः सत्त्वमार्गं न पश्यति ॥ ४९ ॥
 द्विविधो विषयान्धश्च राजसस्तामसः स्मृतः ।
 अशास्त्रज्ञस्तामसश्च शास्त्रज्ञो राजसः स्मृतः ॥ ५० ॥
 शास्त्रं य द्विविधं मार्गं दृश्येत्सुरपुङ्गव ।
 प्रवृत्तिबीजमेकं य निवृत्तेः कारणं परम् ॥ ५१ ॥
 यरन्ति श्रुविनश्चादौ प्रवृत्तेर्दुःखवर्त्मनि ।

स्वच्छन्दं य प्रसन्नं य निर्विरोधं य सन्ततम् ॥ ५२ ॥

आयाति मधुनो लोभात्कलेशेन सुभमानितः ।

परिणामे नाशभीजे जन्ममृत्युजराकरे ॥ ५३ ॥

अनेकजन्मपर्यन्तं कृत्वा य भ्रमणं मुदा ।

स्वकर्मविडितायां य नानायोन्यां कमेण य ॥ ५४ ॥

ततश्चेशानुगुणग्रन्थ सत्सङ्गं लभते य सः ।

सदस्रेषु शतेष्वेको भवाब्धिपारकारणम् ॥ ५५ ॥

साधुस्तत्त्वप्रदीपेन मुक्तिमार्गं प्रदर्शयित् ।

तदा करोति यत्नं य ज्ञुवो बन्धनपाडने ॥ ५६ ॥

अनेकजन्मयोगेन तपसानशनेन य ।

तदा लभेन्मुक्तिमार्गं निर्विघ्नं सुभद्रं परम् ॥ ५७ ॥

छंदं श्रुतं गुरोर्वक्ष्याद्यत् पृच्छसि पुरन्दर ।

मुनेस्तद्भयनं श्रुत्वा वीतरागो बभूव सः ॥ ५८ ॥

वैराग्यं वर्धयामास तस्य ब्रह्मन् दिने दिने ।

मुनेः स्थानाद् गृहं गत्वा स ददर्शामरावतीम् ॥ ५९ ॥

दैत्यैरसुरसङ्घैश्च समाकीर्णा भयाकुलाम् ।

विषमोपप्लवां पुत्रबन्धुहीनां य कुत्रयित् ॥ ६० ॥

पितृमातृकलत्रादिविहीनामतिगञ्जलाम् ।

शत्रुग्रस्तां य तां दृष्ट्वा जगाम वाक्पतिं प्रति ॥ ६१ ॥

शङ्को मन्दाकिनीतीरे ददर्श गुरुमीश्वरम् ।

ध्यायमानं परं ब्रह्म गङ्गातोये स्थितं परम् ॥ ६२ ॥

सूर्याभिसम्भुषं पूर्वमुषं य विश्रतोमुभम् ।

साश्रुनेत्रं पुलकिनं परमानन्दसंयुतम् ॥ ६३ ॥

वरिष्ठं य गरिष्ठं य धर्मिष्ठं श्रेष्ठसेवितम् ।

प्रेष्ठं य बन्धुवर्गाणामतिश्रेष्ठं य ज्ञानिनाम् ॥ ६४ ॥

ज्येष्ठं य भ्रातृवर्गाणामनिष्टं सुरवैरिणाम् ।

दृष्ट्वा गुरुं जपन्तं य तत्र तस्थौ सुरेश्वरः ॥ ६५ ॥

प्रहरान्ते गुरुं दृष्ट्वा योत्थितं प्रणनाम सः ।
 प्रणम्य थराणाम्भोजे रुरोदोऽय्यैर्मुहुर्मुहुः ॥ ६६ ॥
 वृत्तान्तं कथयामास ब्रह्मशापादिकं तथा ।
 पुनर्वरोपलब्धिं च ज्ञानप्राप्तिं सुदुर्लभाम् ॥ ६७ ॥
 वैरिग्रस्तां च स्वपुरीं कमेणैव सुरेश्वरः ।
 शिष्यस्य वचनं श्रुत्वा सुबुद्धिर्वदतां वरः ॥ ६८ ॥
 भृङ्गस्मतिरुवाचेदं कोपसंरक्तालोचनः ।
 गुरुरुवाच ।
 श्रुतं सर्वं सुरश्रेष्ठ मा रोदीर्वचनं शृणु ॥ ६९ ॥
 न कातरौ हि नीतिज्ञो विपत्तौ च कदाचन ।
 सम्पत्तिर्वा विपत्तिर्वा नश्वरा श्रमरूपिणी ॥ ७० ॥
 पूर्वस्य कर्मायत्ता च स्वयं कर्ता तयोरपि ।
 सर्वेषां च भवत्येव शश्वज्जन्मनि जन्मनि ॥ ७१ ॥
 यङ्ग्नेमिङ्गमेणैव तत्र का परिदेवना ।
 उक्तं हि स्वकृतं कर्म भुज्यतेऽपि लभारते ॥ ७२ ॥
 शुभाशुभं च यत्किञ्चित्स्वकर्मकृत्तुमाप्नु ।
 नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि ॥ ७३ ॥
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।
 एत्येवमुक्तं वेदे च कृष्णेन परमात्मना ॥ ७४ ॥
 सामवेदोक्तशाखायां सम्बोध्य कमलोद्भवम् ।
 जन्मभोगावशेषे च सर्वेषां कृतकर्मणाम् ॥ ७५ ॥
 अनुभूयं हि तेषां च भारतेऽन्यत्र चैव हि ।
 कर्मणा ब्रह्मशापं च कर्मणा च शुभाशिषम् ॥ ७६ ॥
 कर्मणा च महालक्ष्मीं लभेद्दैन्यं च कर्मणा ।
 कोटिजन्मार्जितं कर्म श्रुविनामनुगच्छति ॥ ७७ ॥
 न हि त्यजेद्धिना भोगं तच्छायेव पुरन्दर ।
 कालभेदे देशभेदे पात्रभेदे च कर्मणाम् ॥ ७८ ॥
 न्यूनताधिकभावोऽपि भवेदेव हि कर्मणा ।

वस्तुदानेन वस्तूनां समं पुण्यं द्विने द्विने ॥ ७८ ॥
 द्विनभेदे कोटिगुणमसङ्ख्यं वा ततोऽधिकम् ।
 समे देशे य वस्तूनां दाने पुण्यं समं सुर ॥ ८० ॥
 देशभेदे कोटिगुणमसङ्ख्यं वा ततोऽधिकम् ।
 समे पात्रे समं पुण्यं वस्तूनां कर्तुरेव य ॥ ८१ ॥
 पात्रभेदे शतगुणमसङ्ख्यं वा ततोऽधिकम् ।
 यथा कुलन्ति सस्थानि न्यूनान्यप्यधिकानि य ॥ ८२ ॥
 कर्षकाणां क्षेत्रभेदे पात्रभेदे कुलं तथा ।
 सामान्यदिवसे विप्रदानं समकुलं भवेत् ॥ ८३ ॥
 अमायां रविसङ्कान्त्यां कुलं शतगुणं भवेत् ।
 यातुर्मास्यां पौर्णमास्यामनन्तं कुलमेव य ॥ ८४ ॥
 ग्रहणो शशिनः कोटिगुणं य कुलमेव य ।
 सूर्यस्य ग्रहणो वापि ततो दशगुणं भवेत् ॥ ८५ ॥
 अक्षयायामक्षयं तदसङ्ख्यं कुलमुच्यते ।
 अेवमन्यत्र पुण्याढे कुलाधिक्यं भवेदिति ॥ ८६ ॥
 यथा दाने तथा स्नाने जपेऽन्यपुण्यकर्मसु ।
 अेवं सर्वत्र बोद्धव्यं नराणां कर्मणां कुलम् ॥ ८७ ॥
 यथा दण्डेन यच्छेष्टा शरावेष्टा भ्रमेष्टा य ।
 कुम्भं निर्माति निर्माता कुम्भकारो मृदा भुवि ॥ ८८ ॥
 तथैव कर्मसूत्रेष्टा कुलं धाता ददाति य ।
 यस्याज्ञाया सृष्टमिदं तं य नारायणं भज ॥ ८९ ॥
 स विधाता विधातुश्च पातुः पाता जगत्त्रये ।
 अष्टुः अष्टा य संदर्तुः संदर्ता कालकालकः ॥ ९० ॥
 महाविपत्तौ संसारे यः स्मरेन्मधुसूदनम् ।
 विपत्तौ तस्य सम्पत्तिर्भवेदित्याह शङ्करः ॥ ९१ ॥
 उत्प्रेवमुक्त्वा तत्पञ्जः समालिङ्ग्य सुरेश्वरम् ।
 दत्त्वा शुभाशिषं येष्टं बोधयामास नारद ॥ ९२ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे
लक्ष्म्युत्पत्तिवर्णनं नाम यत्वारिशोऽध्यायः ॥ ९.४० ॥

९.४१ ऐक्यत्वारिशोऽध्यायः । श्रीलक्ष्म्युपाख्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
उरिं ध्यात्वा उरिर्ब्रह्मन् जगाम ब्रह्मणः सत्ताम् ।
भृङ्क्ष्यति पुरस्कृत्य सर्वैः सुरगणैः सह ॥ १ ॥
शीघ्रं गत्वा ब्रह्मलोकं दृष्ट्वा यः कमलोद्भवम् ।
प्रणोमुर्ध्वताः सर्वाः सङ्केन्द्रा गुरुणा सह ॥ २ ॥
वृत्तान्तं कथयामास सुरायार्यो विधिं प्रति ।
प्रहस्योवाच तच्छ्रुत्वा मङ्केन्द्रं कमलासनः ॥ ३ ॥
ब्रह्मोवाच ।
वत्स मद्दशजातोऽसि प्रपौत्रो मे विचक्षणः ।
भृङ्क्ष्यतेश्च शिष्यस्त्वं सुराणामधिपः स्वयम् ॥ ४ ॥
मातामहश्च दक्षस्ते विष्णुभक्तः प्रतापवान् ।
कुलत्रयं यस्य शुद्धं कथं सोऽलङ्कृतो भवेत् ॥ ५ ॥
माता पतिप्रता यस्य पिता शुद्धो जितेन्द्रियः ।
मातामहो मातुलश्च कथं सोऽलङ्कृतो भवेत् ॥ ६ ॥
जनः पैतृकदोषेण दोषान्मातामहस्य यः ।
गुरुदोषात्रिभिर्दोषैर्द्विदोषी भवेद् ध्रुवम् ॥ ७ ॥
सर्वान्तरात्मा भगवान् सर्वदोषेष्ववस्थितः ।
यस्य देहात्स प्रयाति स शवस्तत्क्षणं भवेत् ॥ ८ ॥
मनोऽलमिन्द्रियेशं यः ज्ञानरूपो हि शङ्करः ।
विष्णुप्राणाय यः प्रकृतिर्बुद्धिर्भगवती सती ॥ ९ ॥
निद्राद्यः शक्तयश्च ताः सर्वाः प्रकृतेः कलाः ।
आत्मनः प्रतिबिम्बश्च ज्ञोवो भोगशरीरभृत् ॥ १० ॥
आत्मनीशे गते देहात्सर्वे यान्ति ससम्भ्रमाः ।

यथा वर्त्मनि गच्छन्तं नरदेवमिवानुगाः ॥ ११ ॥
 अलं शिवश्च शेषश्च विष्णुर्धर्मो महाविराट् ।
 यूयं यदंशा भक्ताश्च तत्पुष्पं न्यङ्कृतं त्वया ॥ १२ ॥
 शिवेन पूजितं पादपद्मं पुष्पोऽयं येन य ।
 तत्र दूर्वाससा दत्तं दैवेन न्यङ्कृतं त्वया ॥ १३ ॥
 तत्पुण्यं मस्तके यस्य कृष्णपादाब्जप्रच्युतम् ।
 सर्वेषां यं सुराणां यं तत्पूजापुरतो भवेत् ॥ १४ ॥
 दैवेन वञ्चितस्त्वं छि दैवं यं बलवत्तरम् ।
 भाग्यहीनं जन्मं मूढं को वा रक्षितुमीश्वरः ॥ १५ ॥
 सा श्रीर्गताधुना कोपात्कृष्णनिर्मात्यवर्जनात् ।
 अधुना गच्छ वैकुण्ठं मया यं गुरुणा सः ॥ १६ ॥
 निषेव्य तत्र श्रीनाथं श्रियं प्राप्स्यति मद्भरात् ।
 अवेमुक्त्वा यं स ब्रह्मा सर्वैः सुरगणैः सः ॥ १७ ॥
 तत्र गत्वा परब्रह्म भगवन्तं सनातनम् ।
 दृष्ट्वा तेजःस्वरूपं तं प्रज्वलन्तं स्वतेजसा ॥ १८ ॥
 ग्रीष्ममध्याह्नमार्तदशतकोटिसमप्रभम् ।
 शान्तमनादिमध्यान्तं लक्ष्यीकान्तमनन्तकम् ॥ १९ ॥
 यतुर्भुजैः पार्श्वैश्च सरस्वत्या युतं प्रभुम् ।
 भक्त्या यतुर्भिवैश्च गङ्गया परिवेष्टितम् ॥ २० ॥
 तं प्रणोभुः सुराः सर्वे भूर्ध्वा ब्रह्मपुरोगमाः ।
 भक्तिनम्राः साश्रुनेत्रास्तुष्टुवुः परमेश्वरम् ॥ २१ ॥
 वृत्तान्तं कथयामास स्वयं ब्रह्मा कृताञ्जलिः ।
 रुरुर्दुर्द्वेषताः सर्वाः स्वाधिकाराय्युताश्च ताः ॥ २२ ॥
 स ददर्श सुराणां विपद्ग्रस्तं भयाकुलम् ।
 रत्नभूषणशून्यं यं वाडनादिविवर्जितम् ॥ २३ ॥
 शोभाशून्यं उतश्रीकं निष्प्रभं सभयं परम् ।
 उवाच कातरं दृष्ट्वा भयभीतिविभञ्जनः ॥ २४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

मा भैर्ब्रह्मन् उे सुराश्च भयं किं वो मयि स्थिते ।
दास्यामि लक्ष्मीमयलां परमैश्वर्यवर्धिनीम् ॥ २५ ॥

किञ्च मद्भयं किञ्चिच्छूयतां समयोजितम् ।
हितं सत्यं सारभूतं परिणामसुखावहम् ॥ २६ ॥

जनाश्चासङ्ग्यविश्वस्था मद्दधीनाश्च सन्ततम् ।
यथा तथाहं मद्भक्तपराधीनोऽस्वतन्त्रकः ॥ २७ ॥

यं यं रुष्टो हि मद्भक्तो मत्परो हि निरङ्कुशः ।
तद्गुह्यं न तिष्ठामि पद्मया सह निश्चितम् ॥ २८ ॥

दुर्वासाः शङ्करांशश्च वैष्णवो मत्परायणः ।
तच्छापादागतोऽहं य सलक्ष्मीको हि वो गृह्यात् ॥ २९ ॥

यत्र शङ्खध्वनिर्नास्ति तुलसी न शिवार्चनम् ।
न भोजनं य विप्राणां न पद्मा तत्र तिष्ठति ॥ ३० ॥

मद्भक्तानां य मे निन्दा यत्र ब्रह्मन् भवेत्सुराः ।
महारुष्टा महालक्ष्मीस्ततो याति पराभवम् ॥ ३१ ॥

मद्भक्तिहीनो यो मूढो भुङ्क्ते यो उरिवासरे ।
मम जन्मदिने वापि याति श्रीस्तद्गुहादपि ॥ ३२ ॥

मन्नामविक्रयी यश्च विक्रीणाति स्वकन्यकाम् ।
यत्रातिथिर्न भुङ्क्ते य मत्प्रिया याति तद्गुहात् ॥ ३३ ॥

यो विप्रः पुंश्चलीपुत्रो महापापी य तत्पतिः ।
पापिनो यो गृहं याति शूद्रश्चाध्वात्रभोजकः ॥ ३४ ॥

महारुष्टा ततो याति मन्दिरात्कमलायता ।
शूद्राणां शवदाही य भाग्यहीनो द्विजधमः ॥ ३५ ॥

याति रुष्टा तद्गुहाय देवाः कमलवासिनी ।
शूद्राणां सूपकारी यो ब्राह्मणो वृषवालकः ॥ ३६ ॥

तत्तोयपानभीता य कमला याति तद्गुहात् ।
अशुद्धदृष्टयः क्रूरो हिंसको निन्दको द्विजः ॥ ३७ ॥

ब्राह्मणः शूद्रयाञ्च य याति देवी य तद्गुहात् ।

अवीरान्नं यं यो भुङ्क्ते तस्माद्घाति जगत्प्रसूः ॥ ३८ ॥

तृष्णं छिनत्ति नभरैस्तैर्वा यो विलिप्तेन्महीम् ।

निराशो ब्राह्मणो यत्र तद्गुहाधाति मत्प्रिया ॥ ३९ ॥

सूर्योदये द्विजो भुङ्क्ते दिवास्वापी यं ब्राह्मणः ।

दिवा मैथुनकारी यं यस्तस्माद्घाति मत्प्रिया ॥ ४० ॥

आचारहीनो विप्रो यो यश्च शूद्रप्रतिग्रही ।

अधीक्षितो हि यो मूढस्तस्माद्भै याति मत्प्रिया ॥ ४१ ॥

स्निग्धपादश्च नग्नो हि यः शेते ज्ञानदुर्बलः ।

शश्वद्भ्रमति वाचालो याति सा तद्गुहात्सती ॥ ४२ ॥

शिरस्नातस्तु तैलेन योऽन्याङ्गं समुपसृशेत् ।

स्वाङ्गं यं वाद्येद्राघं रुष्टा सा याति तद्गुहात् ॥ ४३ ॥

व्रतोपवासहीनो यः सन्ध्याहीनोऽशुचिर्द्विजः ।

विषगुभक्तित्विहीनस्तु तस्माद्घाति यं मत्प्रिया ॥ ४४ ॥

ब्राह्मणं निन्दयेद्यो हि तं यो द्वेषि सन्ततम् ।

शुचिस्त्रो दयाहीनो याति सर्वप्रसूस्ततः ॥ ४५ ॥

यत्र यत्र उरेरर्या उरेरुत्तीर्तनं तथा ।

तत्र तिष्ठति सा देवी सर्वमङ्गलमङ्गला ॥ ४६ ॥

यत्र प्रशंसा कृष्णस्य तद्भक्तस्य पितामह ।

सा यं कृष्णप्रिया देवी तत्र तिष्ठति सन्ततम् ॥ ४७ ॥

यत्र शङ्खध्वनिः शङ्खः शिला यं तुलसीदलम् ।

तत्सेवा वन्दनं ध्यानं तत्र सा परिधिष्ठति ॥ ४८ ॥

शिवलिङ्गार्चनं यत्र तस्य योत्तीर्तनं शुभम् ।

दुर्गार्चनं तद्गुणाश्च तत्र पद्मनिवासिनी ॥ ४९ ॥

विप्राणां सेवनं यत्र तेषां यं भोजनं शुभम् ।

अर्चनं सर्वदेवानां तत्र पद्ममुष्णी सती ॥ ५० ॥

धृत्युक्त्वा यं सुरा-सर्वान् रमामाह रमापतिः ।

क्षीरोदसागरे जन्म कलयाकलयेति यं ॥ ५१ ॥

एत्युक्त्वा तां जगन्नाथो ब्रह्मार्णो पुनराह य ।
 मथित्वा सागरं लक्ष्मीं देवेभ्यो देहि पद्मज ॥ ५२ ॥
 एत्युक्त्वा कमलाकान्तो जगामान्तःपुरं मुने ।
 देवाश्चिरेण कालेन ययुः क्षीरोदसागरम् ॥ ५३ ॥
 मन्थानं मन्दरं कृत्वा कूर्मं कृत्वा य भाजनम् ।
 कृत्वा शेषं मन्थपाशं ममन्थुरसुराः सुराः ॥ ५४ ॥
 धन्वन्तरिं य पीयूषमुख्यैःश्रवसमीप्सितम् ।
 नानारत्नं उस्तिरत्नं प्रापुर्लक्ष्मीं सुदर्शनम् ॥ ५५ ॥
 वनमालां ददौ सा य क्षीरोदशायिने मुने ।
 सर्वेश्वराय रम्याय विष्णवे वैष्णवी सती ॥ ५६ ॥
 देवैः स्तुता पूजिता य ब्रह्मार्णा शङ्करेण य ।
 ददौ दृष्टिं सुरगृहे ब्रह्मशापविमोचनात् ॥ ५७ ॥
 प्रापुर्देवाः स्वविषयं दैत्यग्रस्तं भयङ्करम् ।
 महालक्ष्मीप्रसादेन वरदानेन नारद ॥ ५८ ॥
 एत्येवं कथितं सर्वं लक्ष्म्युपाख्यानमुत्तमम् ।
 सुभ्रष्टं सारभूतं य किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ५९ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे
 श्रीलक्ष्म्युपाख्यानवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ९.४९ ॥

९.४२ द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । महालक्ष्म्याः ध्यानस्तोत्रवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 उरेरुत्कीर्तनं भद्रं श्रुतं तज्ज्ञानमुत्तमम् ।
 एप्सितं लक्ष्म्युपाख्यानं ध्यानं स्तोत्रं वद प्रभो ॥ १ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 स्नात्वा तीर्थे पुरा शङ्को धृत्वा धौते य वाससी ।
 घटं संस्थाप्य क्षीरोद्रे षड्देवान् पर्यपूजयत् ॥ २ ॥
 गणेशं य द्दिनेशं य वह्निं विष्णुं शिवं शिवाम् ।

अेतान् भक्त्या समभ्यर्च्य पुष्पगन्धादिभिस्तदा ॥ ३ ॥

आवाह्य य मडालक्ष्मीं परमैश्वर्यरूपिणीम् ।

पूजाञ्चकार देवेशो ब्रह्मणो य पुरोधसा ॥ ४ ॥

पुरःस्थितेषु मुनिषु ब्राह्मणेषु गुरौ हरौ ।

देवादिषु सुदेशे य ज्ञानानन्दं शिवे मुने ॥ ५ ॥

पारिजातस्य पुष्पं य गृहीत्वा यन्मनोक्षितम् ।

ध्यात्वा देवीं मडालक्ष्मीं पूजयामास नारद ॥ ६ ॥

ध्यानं य सामवेदोक्तं यद्दत्तं ब्रह्मणो पुरा ।

हरिणा तेन ध्यानेन तन्निबोध वदामि ते ॥ ७ ॥

सडस्रदलपद्मस्थकर्णिकावासिनीं पराम् ।

शरत्पार्वणकोटीन्दुप्रभामुष्टिकरां पराम् ॥ ८ ॥

स्वतेजसा प्रज्वलन्तीं सुभद्रश्यां मनोहराम् ।

प्रतमकाञ्चननिभशोभां मूर्तिमतीं सतीम् ॥ ९ ॥

रत्नभूषणभूषाढ्यां शोभितां पीतवाससा ।

श्वध्वास्याप्रसन्नास्यां शश्वत्सुस्थिरयौवनाम् ॥ १० ॥

सर्वसम्पत्प्रदात्रीं य मडालक्ष्मीं भजे शुभाम् ।

ध्यानेनानेन तां ध्यात्वा नानागुणसमन्विताम् ॥ ११ ॥

सम्पूज्य ब्रह्मवाक्येन योपयाराणि षोडश ।

ददौ भक्त्या विधानेन प्रत्येकं मन्त्रपूर्वकम् ॥ १२ ॥

प्रशस्तानि प्रकृतानि वराणि विविधानि य ।

अमूल्यरत्नसारं य निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ १३ ॥

आसनं य विचित्रं य मडालक्ष्मिं प्रगृह्यताम् ।

शुद्धं गङ्गोदकमिदं सर्ववन्दितमीप्सितम् ॥ १४ ॥

पापेधमवह्निरूपं य गृह्यतां कमलालये ।

पुष्पयन्मनदूर्वादिसंयुतं जह्वीजलम् ॥ १५ ॥

शङ्खगर्भस्थितं स्वर्घ्यं गृह्यतां पद्मवासिनि ।

सुगन्धिपुष्पतैलं य सुगन्धामलकीकृतम् ॥ १६ ॥

देहसौन्दर्यबीजं य गृह्यतां श्रीहरेः प्रिये ।
 कार्पासजं य कृमिजं वसनं देवि गृह्यताम् ॥ १७ ॥
 रत्नस्वर्णविकारं य देहभूषाविवर्धनम् ।
 शोभायै श्रीकरं रत्नं भूषणं देवि गृह्यताम् ॥ १८ ॥
 सर्वसौन्दर्यबीजं य सद्यः शोभाकरं परम् ।
 वृक्षनिर्यासरूपं य गन्धद्रव्यादिसंयुतम् ॥ १९ ॥
 श्रीकृष्णकान्ते धूपं य पवित्रं प्रतिगृह्यताम् ।
 सुगन्धियुक्तं सुभद्रं यन्मनं देवि गृह्यताम् ॥ २० ॥
 जगन्धक्षुःस्वरूपं य पवित्रं तिमिरापहम् ।
 प्रदीपं सुभद्रं य गृह्यतां य सुरेश्वरि ॥ २१ ॥
 नानोपहाररूपं य नानारससमन्वितम् ।
 अतिस्वादुकरं यैव नैवेद्यं प्रतिगृह्यताम् ॥ २२ ॥
 अन्नं ब्रह्मस्वरूपं य प्राणरक्षाकारणम् ।
 तुष्टिदं पुष्टिदं यैव देव्यन्नं प्रतिगृह्यताम् ॥ २३ ॥
 शाल्यन्नजं सुपक्वं य शर्करागव्यसंयुतम् ।
 स्वादुयुक्तं मालाक्ष्मि परमान्नं प्रगृह्यताम् ॥ २४ ॥
 शर्करागव्यपक्वं य सुस्वादु सुमनोहरम् ।
 स्वस्तिकं नाम नैवेद्यं गृहाण परमेश्वरि ॥ २५ ॥
 नानाविधानि रम्याणि पक्वान्नानि कृत्वानि य ।
 सुरभिस्तनसन्त्यक्तं सुस्वादु सुमनोहरम् ॥ २६ ॥
 मर्त्यामृतं सुगव्यं य गृह्यतामभ्युतप्रिये ।
 सुस्वादु रससंयुक्तमिक्षुवृक्षसमुद्भवम् ॥ २७ ॥
 अग्निपक्वमतिस्वादु गुडं य प्रतिगृह्यताम् ।
 यवगोधूमसस्थानां यूर्णरिणुसमुद्भवम् ॥ २८ ॥
 सुपक्वं गुडगव्याक्तं मिष्टान्नं देवि गृह्यताम् ।
 सस्थयूर्णोद्भवं पक्वं स्वस्तिकादिसमन्वितम् ॥ २९ ॥
 मया निवेदितं भक्त्या नैवेद्यं प्रतिगृह्यताम् ।
 शीतवायुप्रदं यैव दाढे य सुभद्रं परम् ॥ ३० ॥

कमले गृह्यतां येदं व्यञ्जनं श्वेतयामरम् ।
 ताम्बूलं च वरं रम्यं कर्पूरादिसुवासितम् ॥ ३१ ॥
 जिह्वाज्ज्यस्थेदकरं ताम्बूलं प्रतिगृह्यताम् ।
 सुवासितं सुशीतं च पिपासानाशकारणम् ॥ ३२ ॥
 जगज्जुवनरूपं च जुवनं देवि गृह्यताम् ।
 देहसौन्दर्यबीजं च सदा शोभाविवर्धनम् ॥ ३३ ॥
 कार्पासजं च कृमिजं वसनं देवि गृह्यताम् ।
 रक्तस्वर्णविकारं च देहभूषादिवर्धनम् ॥ ३४ ॥
 शोभाधारं श्रीकरं च भूषणं देवि गृह्यताम् ।
 नानाऋतुषु निर्माणां बहुशोभाश्रयं परम् ॥ ३५ ॥
 सुरभूप्रियं शुद्धं मात्स्यं देवि प्रगृह्यताम् ।
 शुद्धिदं शुद्धरूपं च सर्वमङ्गलमङ्गलम् ॥ ३६ ॥
 गन्धवस्तूद्वयं रम्यं गन्धं देवि प्रगृह्यताम् ।
 पुण्यतीर्थोदकं चैव विशुद्धं शुद्धिदं सदा ॥ ३७ ॥
 गृह्यतां कृष्णकान्ते त्वं रम्यमायमनीयकम् ।
 रत्नसारादिनिर्माणां पुष्पचन्दनचरितम् ॥ ३८ ॥
 रत्नभूषणभूषाढ्यं सुतल्पं देवि गृह्यताम् ।
 यद्यद् द्रव्यमपूर्वं च पृथिव्यामपि दुर्लभम् ॥ ३९ ॥
 देवभूषार्द्धभोग्यं च तद् द्रव्यं देवि गृह्यताम् ।
 द्रव्याण्येतानि दत्त्वा च मूलेन देवपुङ्गवः ॥ ४० ॥
 मूलं जज्ञाप भक्त्या च दशलक्षं विधानतः ।
 जपेन दशलक्षेण मन्त्रसिद्धिर्भूव ७ ॥ ४१ ॥
 मन्त्रश्च भ्रष्टमणा दत्तः कल्पवृक्षश्च सर्वतः ।
 लक्ष्मीर्माया कामवाणी उदन्ता कमलवासिनी ॥ ४२ ॥
 वैदिको मन्त्रराजोऽयं प्रसिद्धः स्वाहयान्वितः ।
 कुबेरोऽनेन मन्त्रेण परमैश्वर्यमाप्तवान् ॥ ४३ ॥
 राजराजेश्वरो दक्षः सावर्णिर्मनुरेव च ।

मङ्गलोऽनेन मन्त्रेण समद्वीपेऽवनीपतिः ॥ ४४ ॥

प्रियप्रतोत्तानपादौ केदारो नृप अवे य ।

अते सिद्धाश्च राजेन्द्रा मन्त्रेणानेन नारद ॥ ४५ ॥

सिद्धे मन्त्रे महालक्ष्मीः शक्याय दर्शनं ददौ ।

रत्नेन्द्रसारनिर्माणाविमानस्था वरप्रदा ॥ ४६ ॥

सामद्वीपवतीं पृथ्वीं छाद्यन्ती त्विषा य सा ।

श्वेतयम्पकवर्णाभा रत्नभूषणभूषिता ॥ ४७ ॥

ऽषध्दास्यप्रसन्नास्या भक्तानुग्रहकातरा ।

बिभ्रती रत्नमालां य कोटियन्द्रसमप्रभाम् ॥ ४८ ॥

दृष्ट्वा जगत्प्रसूं शान्तां तुष्टावैतां पुरन्दरः ।

पुलकाञ्चितसर्वाङ्गः साश्रुनेत्रः कृताञ्जलिः ॥ ४९ ॥

भ्रमणा य प्रदत्तेन स्तोत्रराजेन संयुतः ।

सर्वाभ्यष्टप्रदेनैव वैदिकेनैव तत्र य ॥ ५० ॥

पुरन्दर उवाच ।

नमः कमलवासिन्धौ नारायण्यै नमो नमः ।

कृष्णप्रियायै सततं महालक्ष्यै नमो नमः ॥ ५१ ॥

पद्मपत्रेक्षणायै य पद्मास्यायै नमो नमः ।

पद्मासनायै पद्मिन्धौ वैष्णव्यै य नमो नमः ॥ ५२ ॥

सर्वसम्पत्स्वर्गपिण्यै सर्वाराध्यै नमो नमः ।

हरिभक्तिप्रदात्र्यै य उर्षदात्र्यै नमो नमः ॥ ५३ ॥

कृष्णवक्षःस्थितायै य कृष्णशायै नमो नमः ।

यन्द्रशोभास्वर्गपायै रत्नपद्मे य शोभने ॥ ५४ ॥

सम्पत्त्यधिष्ठातृद्वैयै महाद्वैयै नमो नमः ।

नमो वृद्धिस्वर्गपायै वृद्धिदायै नमो नमः ॥ ५५ ॥

वैकुण्ठे या महालक्ष्मीर्या लक्ष्मीः क्षीरसागरे ।

स्वर्गलक्ष्मीस्त्रिन्द्रगोळे राजलक्ष्मीर्नृपालये ॥ ५६ ॥

गृहलक्ष्मीश्च गृहिलां गोळे य गृहदेवता ।

सुरभिः सागरे जाता दक्षिणा यज्ञाकामिनी ॥ ५७ ॥

अदितिर्देवमाता त्वं कमला कमलालया ।
 स्वाहा त्वं य उविदनि कव्यदाने स्वधा स्मृता ॥ ५८ ॥
 त्वं हि विष्णुस्वरूपा य सर्वाधारा वसुन्धरा ।
 शुद्धसत्त्वस्वरूपा त्वं नारायणपरायणा ॥ ५९ ॥
 ऋषिर्द्विजावर्जिता य वरदा शारदा शुभा ।
 परमार्थप्रदा त्वं य हरिदास्यप्रदा परा ॥ ६० ॥
 यथा विना जगत्सर्वं भस्मीभूतमसारकम् ।
 ज्वन्मृतं य विश्वं य शश्वत्सर्वं यथा विना ॥ ६१ ॥
 सर्वेषां य परा माता सर्वबान्धववृषिणी ।
 धर्मार्थकाममोक्षाणां त्वं य कारणवृषिणी ॥ ६२ ॥
 यथा माता स्तनान्धानां शिशूनां शैशवे सदा ।
 तथा त्वं सर्वदा माता सर्वेषां सर्वरूपतः ॥ ६३ ॥
 मातृहीनः स्तनान्धस्तु स य ज्वति दैवतः ।
 त्यथा हीनो जनः कोऽपि न ज्वत्येव निश्चितम् ॥ ६४ ॥
 सुप्रसन्नस्वरूपा त्वं मां प्रसन्ना भवाम्बिडे ।
 वैरिग्रस्तं य विषयं देहि मख्यं सनातनि ॥ ६५ ॥
 अहं यावत्त्वया हीनो बन्धुहीनश्च भिक्षुकः ।
 सर्वसम्पद्धिहीनश्च तावदेव हरिप्रिये ॥ ६६ ॥
 ज्ञानं देहि य धर्मं य सर्वसौभाग्यमीप्सितम् ।
 प्रभावञ्च प्रतापं य सर्वाधिकारमेव य ॥ ६७ ॥
 जयं पराङ्गमं युद्धे परमैश्वर्यमेव य ।
 एत्युक्त्वा य भडेन्द्रश्च सर्वैः सुरगणैः सः ॥ ६८ ॥
 प्रणनाम साश्रुनेत्रो मूर्ध्ना यैव पुनः पुनः ।
 ब्रह्मा य शङ्करश्चैव शेषो धर्मश्च केशवः ॥ ६९ ॥
 सर्वे यद्गुः परीडारं सुरार्थं य पुनः पुनः ।
 देवेभ्यश्च वरं दत्त्वा पुष्पमालां मनोहराम् ॥ ७० ॥
 केशवाय ददौ लक्ष्मीः सन्तुष्टा सुरसंसदि ।

यथुर्देवाश्च सन्तुष्टाः स्वं स्वं स्थानं च नारद ॥ ७१ ॥

देवी यथौ हरेः स्थानं दृष्टा क्षीरोदशायिनः ।

यथतुश्चैव स्वगृहं ब्रह्मेशानौ च नारद ॥ ७२ ॥

दत्त्वा शुभाशिषं तौ च देवेभ्यः प्रीतिपूर्वकम् ।

ॐ स्तोत्रं महापुण्यं त्रिसन्ध्यं यः पठेन्नरः ॥ ७३ ॥

कुबेरतुल्यः स भवेद्राजराजेश्वरो महान् ।

पञ्चलक्षजपेनैव स्तोत्रसिद्धिर्भवेन्नृणाम् ॥ ७४ ॥

सिद्धस्तोत्रं यद्वि पठेन्मासमेकं तु सन्ततम् ।

महासुष्पी च राजेन्द्रो भविष्यति न संशयः ॥ ७५ ॥

इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे महालक्ष्म्याः

ध्यानस्तोत्रवर्णनं नाम द्वियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ८.४२ ॥

८.४३ त्रियत्वारिंशोऽध्यायः । स्वाढोपाभ्यानवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

नारायण महाभाग नारायण महाप्रभो ।

रूपेणैव गुणैर्नैव यशसा तेजसा त्विषा ॥ १ ॥

त्वमेव ज्ञानिनां श्रेष्ठः सिद्धानां योगिनां मुने ।

तपस्विनां मुनीनां च परो वेदविदांवर ॥ २ ॥

महालक्ष्म्या उपाभ्यानं विज्ञातं मडदद्भुतम् ।

अन्यत्किञ्चिदुपाभ्यानं निगूढं वद साम्प्रतम् ॥ ३ ॥

अतीव गोपनीयं यदुपयुक्तं च सर्वतः ।

अप्रकाश्यं पुराणेषु वेदोक्तं धर्मसंयुतम् ॥ ४ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

नानाप्रकारमाभ्यानमप्रकाश्यं पुराणतः ।

श्रुतं कतिविधं गूढमास्ते ब्रह्मन् सुदुर्लभम् ॥ ५ ॥

तेषु यत्सारभूतं च श्रोतुं किं वा त्वमिच्छसि ।

तन्मे ब्रूहि महाभाग पश्चाद्भक्ष्यामि तत्पुनः ॥ ६ ॥

नारद उवाच ।

स्वाहा देवी उविर्दाने प्रशस्ता सर्वकर्मसु ।

पितृदाने स्वधा शस्ता दक्षिणा सर्वतो वरा ॥ ७ ॥

अेतासां यरितं जन्मदुलं प्राधान्यमेव य ।

श्रोतुमिच्छामि त्वद्भङ्गनाद्भेद वेदविदांवर ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।

नारदस्य वचः श्रुत्वा प्रदस्य मुनिसत्तमः ।

कथां कथितुमारेभे पुराणोक्तां पुरातनीम् ॥ ९ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

सृष्टेः प्रथमतो देवाः स्वाहारायं ययुः पुरा ।

ब्रह्मलोकं ब्रह्मसभामाजग्मुः सुमनोहराम् ॥ १० ॥

गत्वा निवेदनं यदुराडारडेतुं मुने ।

ब्रह्मा श्रुत्वा प्रतिज्ञाय निषेवे श्रीहरिं परम् ॥ ११ ॥

नारद उवाच ।

यज्ञरूपो हि भगवान् कलया य बभूव उ ।

यज्ञे यद्यद्दविर्दानं दत्तं तेभ्यश्च ब्राह्मणैः ॥ १२ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

उविर्ददति विप्राश्च भक्त्या य क्षत्रियाद्यः ।

सुरा नैव प्राप्नुवन्ति तदानं मुनिपुङ्गव ॥ १३ ॥

देवा विषण्णास्ते सर्वे तत्सभां य ययुः पुनः ।

गत्वा निवेदनं यदुराडाराभावडेतुकम् ॥ १४ ॥

ब्रह्मा श्रुत्वा तु ध्यानेन श्रीकृष्णं शरणं ययौ ।

पूजाम्यकार प्रकृतेध्यानेनैव तदाज्ञया ॥ १५ ॥

प्रकृतेः कलया यैव सर्वशक्तिस्वदृषिणी ।

अतीव सुन्दरी श्यामा रमणीया मनोहरा ॥ १६ ॥

ईषद्धास्यप्रसन्नास्या भक्तानुग्रहकातरा ।

उवायेति विधेरग्रे पद्मयोने वरं वृणु ॥ १७ ॥

विधिस्तद्भयनं श्रुत्वा सम्भ्रमात्समुवाच ताम् ।

प्रजापतिरुवाच ।

त्वमग्नेर्दाडिका शक्तिर्भव यातीव सुन्दरी ॥ १८ ॥

दग्धुं न शक्तः प्रकृतीर्दुताशश्च त्वया विना ।

त्वन्नामोऽर्थ्यार्थं मन्त्रान्ते यो दास्यति उविर्नरः ॥ १९ ॥

सुरेभ्यस्तत्प्राप्नुवन्ति सुराः सानन्दपूर्वकम् ।

अग्नेः सम्पत्स्वरुपा य श्रीरुपा सा गृहेश्वरी ॥ २० ॥

देवानां पूजिता शश्वन्नरादीनां भवाम्बिके ।

ब्रह्मणश्च वयः श्रुत्वा सा विषण्णा बभूव उ ॥ २१ ॥

तमुवाच ततो देवी स्वाभिप्रायं स्वयम्भुवम् ।

स्वाडोवाच ।

अहं कृष्णं भजिष्यामि तपसा सुचिरेण च ॥ २२ ॥

ब्रह्मंस्तदन्यं यत्किञ्चित्स्वप्नवद् भ्रममेव च ।

विधाता जगतस्त्वं य शम्भुर्भृत्युञ्जयो विभुः ॥ २३ ॥

भिभर्ति शेषो विश्वं य धर्मः साक्षी य धर्मिणाम् ।

सर्वाद्यपूज्यो देवानां गणेषु य गणेश्वरः ॥ २४ ॥

प्रकृतिः सर्वसम्पूज्या यत्प्रसादात्पुराभवत् ।

ऋषयो मुनयश्चैव पूजिता यन्निषेवया ॥ २५ ॥

तत्पादपद्मं नियतं भावेन चिन्तयाभ्युत्तम् ।

पद्मास्या पाद्यमित्युक्त्वा पद्मनाभानुसारतः ॥ २६ ॥

जगाम तपसे देवी ध्यात्वा कृष्णं निरामयम् ।

तपस्तेपे वर्षलक्षमेकपादेन पद्मजा ॥ २७ ॥

तदा ददर्श श्रीकृष्णं निर्गुणं प्रकृतेः परम् ।

अतीव कमनीयं य रुपं दृष्ट्वा य रुपिणी ॥ २८ ॥

मूर्च्छां सम्प्राप कालेन कामेशस्य य कामुकी ।

विज्ञाय तदभिप्रायं सर्वज्ञस्तामुवाच उ ॥ २९ ॥

समुत्थाप्य य तां कोउे क्षीणाङ्गीं तपसा चिरम् ।

श्रीभगवानुवाच ।

वाराडे वै त्वमंशेन मम पत्नी भविष्यसि ॥ ३० ॥

नाम्ना नाग्नजिती कन्या कान्ते नग्नजितस्य य ।
अधुनाग्नेर्दाडिका त्वं भव पत्नी य भामिनी ॥ ३१ ॥
मन्त्राङ्गुपा पूज्या य मत्प्रसादाद् भविष्यसि ।
वह्निस्तवां भक्तिभावेन सम्पूज्य य गृहेश्वरीम् ॥ ३२ ॥
रमिष्यति त्वया सार्धं रामया रमणीयया ।
धृत्युक्तवान्तर्दधे देवो देवीं सम्भाष्य नारद ॥ ३३ ॥
तत्राजगाम सन्त्रस्तो वह्निर्भ्रमनिदेशतः ।
सामवेदोक्तध्यानेन ध्यात्वा तां जगदम्बिकाम् ॥ ३४ ॥
सम्पूज्य परितुष्टाव पाणिं जग्राड मन्त्रतः ।
तदा द्रिव्यं वर्षशतं स रेमे रामया सड ॥ ३५ ॥
अतीव निर्जने देशे सम्भोगसुभृष्टे सदा ।
अभूव गर्भस्तस्यां य धुताशस्य य तेजसा ॥ ३६ ॥
तं दधार य सा देवी द्रिव्यं द्वादशवत्सरम् ।
ततः सुषाव पुत्रांश्च रमणीयान्मनोहरान् ॥ ३७ ॥
दक्षिणाग्निगार्हपत्याडवनीयान् कुमेरा य ।
ऋषयो मुनयश्चैव ब्राह्मणाः क्षत्रियादयः ॥ ३८ ॥
स्वाढान्तं मन्त्रमुख्यार्यं लविर्दानं य यङ्किरे ।
स्वाढायुक्तं य मन्त्रं य यो गृह्णाति प्रशस्तकम् ॥ ३९ ॥
सर्वसिद्धिर्भवेत्तस्य मन्त्रग्रहणमात्रतः ।
विषडीनो यथा सर्पो वेदडीनो यथा द्विजः ॥ ४० ॥
पतिसेवाविडीना स्त्री विद्याडीनो यथा पुमान् ।
हृलशाप्पाविडीनश्च यथा वृक्षो हि निन्दितः ॥ ४१ ॥
स्वाढाडीनस्तथा मन्त्रो न धुतः हृलदायकः ।
परितुष्टा द्विजाः सर्वे देवाः सम्प्रापुराडुतीः ॥ ४२ ॥
स्वाढान्तेनैव मन्त्रेण सङ्कलं सर्वमेव य ।
धृत्येवं कथितं सर्वं स्वाढोपाध्यानमुत्तमम् ॥ ४३ ॥
सुभृष्टं मोक्षदं सारं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।
नारद उवाच ।

स्वाहापूजाविधानं य ध्यानं स्तोत्रं मुनीश्वर ॥ ४४ ॥
 सम्पूज्य वह्निस्तुष्टाव येन तद्भद्र मे प्रभो ।
 श्रीनारायण उवाच ।
 ध्यानं य सामवेदोक्तं स्तोत्रपूजाविधानकम् ॥ ४५ ॥
 वदामि श्रूयतां ब्रह्मन् सावधानो मुनीश्वर ।
 सर्वयज्ञारम्भकाले शालग्रामे घटेऽथवा ॥ ४६ ॥
 स्वाहां सम्पूज्य यत्नेन यज्ञं कुर्यात्कलामये ।
 स्वाहां मन्त्राङ्गयुक्तां य मन्त्रसिद्धिस्त्वङ्गुपिणीम् ॥ ४७ ॥
 सिद्धां य सिद्धिदां नृणां कर्मणां कृलदां शुभाम् ।
 एति ध्यात्वा य मूलेन दत्त्वा पाद्यादिकं नरः ॥ ४८ ॥
 सर्वसिद्धिं लभेत्स्तुत्वा मूलमन्त्रं मुने शृणु ।
 ॐ ह्रीं श्रीं वह्निजायायै देव्यै स्वाहेत्यनेन य ॥ ४९ ॥
 यः पूजयेद्य तां भक्त्या सर्वेष्टे सम्भवेद् ध्रुवम् ।
 वह्निरुवाच ।
 स्वाहा वह्निप्रिया वह्निजाया सन्तोषकारिणी ॥ ५० ॥
 शक्तिः क्षिया कालदात्री परिपाककरी ध्रुवा ।
 गतिः सदा नराणां य दाडिका दहनक्षमा ॥ ५१ ॥
 संसारसाररूपा य घोरसंसारतारिणी ।
 देवज्ज्वनरूपा य देवपोषणकारिणी ॥ ५२ ॥
 षोडशैतानि नामानि यः पठेद्भक्तिसंयुतः ।
 सर्वसिद्धिर्भवेत्तस्य एव लोके परत्र य ॥ ५३ ॥
 नाङ्गलीनं भवेत्तस्य सर्वं कर्म सुशोभनम् ।
 अपुत्रो लभते पुत्रं भार्याहीनो लभेत्प्रियाम् ॥ ५४ ॥
 रम्भोपमां स्वकान्तां य सम्प्राप्य सुभमाप्नुयात् ॥ ५५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संहितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 स्वाहापोष्यानवर्णनं नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ८.४३ ॥

८.४४ यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः । स्वधोपाभ्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

शृणु नारद वक्ष्यामि स्वधोपाभ्यानमुत्तमम् ।

पितृणां य तृप्तिकरं ब्राह्मन्तद्गुणवर्धनम् ॥ १ ॥

सृष्टेरादौ पितृगणान्ससर्ज जगतां विधिः ।

यतुरश्च मूर्तिमतस्त्रीश्च तेजःस्वरूपिणः ॥ २ ॥

दृष्ट्वा समपितृगणान् सुप्ररुपात्मनोऽरान् ।

आडारं ससृजे तेषां ब्राह्मं तर्पणपूर्वकम् ॥ ३ ॥

स्नानं तर्पणपर्यन्तं ब्राह्मं तु देवपूजनम् ।

आह्निकं च त्रिसन्धान्तं विप्राणां य श्रुतौ श्रुतम् ॥ ४ ॥

नित्यं न कुर्याद्यो विप्रस्त्रिसन्ध्यं ब्राह्मतर्पणम् ।

बलिं वेदध्वनिं सोऽपि विषडीनो यथोरगः ॥ ५ ॥

देवीसेवाविडीनश्च श्रीऽरेरनिवेद्यभुङ्क्ते ।

भस्मान्तं सूतकं तस्य न कर्माहंश्च नारद ॥ ६ ॥

ब्रह्मा ब्राह्मादिकं सृष्ट्वा जगाम पितृदेतवे ।

न प्राप्नुवन्ति पितरो ददति ब्राह्मणार्थायः ॥ ७ ॥

सर्वे य जग्मुः क्षुधिताः पित्रास्तु ब्रह्मणः सभाम् ।

सर्वं निवेदनं यकुस्तमेव जगतां विधिम् ॥ ८ ॥

ब्रह्मा य मानसीं कन्यां ससृजे य मनोऽराम् ।

रुपयौवनसम्पन्नां शतयन्द्रनिभाननाम् ॥ ९ ॥

विधावतीं गुणवतीमतिरुपवतीं सतीम् ।

श्वेतयम्पकवर्णाभां रत्नभूषणभूषिताम् ॥ १० ॥

विशुद्धां प्रकृतेरंशां सस्मितां वरदां शुभाम् ।

स्वधाभिधां य सुदतीं लक्ष्मीलक्ष्णसंयुताम् ॥ ११ ॥

शतपद्मपदन्यस्तपादपद्मं य भिल्लीम् ।

पत्नीं पितृणां पद्मास्यां पद्मजां पद्मलोचनाम् ॥ १२ ॥

पितृभ्यश्च ददौ ब्रह्मा तुष्टेभ्यस्तुष्टिरुपिणीम् ।

ब्राह्मणानां योपदेशं यकार गोपनीयकम् ॥ १३ ॥

સ્વધાન્તં મન્ત્રમુચ્યાર્થં પિતૃભ્યો દેયમિત્યપિ ।
 ક્રમેણ તેન વિપ્રાશ્ચ પિત્રે દાનં દદુઃ પુરા ॥ ૧૪ ॥
 સ્વાહા શસ્તા દેવદાને પિતૃદાને સ્વધા સ્મૃતા ।
 સર્વત્ર દક્ષિણા શસ્તા હતં યજ્ઞમદક્ષિણામ્ ॥ ૧૫ ॥
 પિતરો દેવતા વિપ્રા મુનયો મનવસ્તથા ।
 પૂજાં ચક્રુઃ સ્વધાં શાન્તાં તુષ્ટુવુઃ પરમાદરાત્ ॥ ૧૬ ॥
 દેવાદયશ્ચ સન્તુષ્ટાઃ પરિપૂર્ણમનોરથાઃ ।
 વિપ્રાદયશ્ચ પિતરઃ સ્વધાદેવીવરેણ ચ ॥ ૧૭ ॥
 ઇત્યેવં કથિતં સર્વં સ્વધોપાખ્યાનમેવ ચ ।
 સર્વેષાં ચ તુષ્ટિકરં કિં ભૂયઃ શ્રોતુમિચ્છસિ ॥ ૧૮ ॥
 નારદ ઉવાચ ।
 સ્વધાપૂજાવિધાનં ચ ધ્યાનં સ્તોત્રં મહામુને ।
 શ્રોતુમિચ્છામિ યત્નેન વદ વેદવિદાંવર ॥ ૧૯ ॥
 શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।
 ધ્યાનં ચ સ્તવનં બ્રહ્મન્ વેદોક્તં સર્વમ્ડગલમ્ ।
 સર્વં જાનાસિ ચ કથં જ્ઞાતુમિચ્છસિ વૃદ્ધયે ॥ ૨૦ ॥
 શરત્કૃષ્ણત્રયોદશ્યાં મઘાયાં શ્રાદ્ધવાસરે ।
 સ્વધાં સમ્પૂજય યત્નેન તતઃ શ્રાદ્ધં સમાચરેત્ ॥ ૨૧ ॥
 સ્વધાં નાભ્યર્ચ્ય યો વિપ્રઃ શ્રાદ્ધં કુર્યાદહમ્મતિઃ ।
 ન ભવેત્કલભાકસત્યં શ્રાદ્ધસ્ય તર્પણસ્ય ચ ॥ ૨૨ ॥
 બ્રહ્મણો માનસીં કન્યાં શશ્વત્સુસ્થિરયૌવનામ્ ।
 પૂજ્યાં વૈ પિતૃદેવાનાં શ્રાદ્ધાનાં કૃલદાં ભજે ॥ ૨૩ ॥
 ઇતિ ધ્યાત્વા શિલાયાં વા હ્યથવા મ્ડગલે ઘટે ।
 દઘાત્પાઘાદિકં તસ્યૈ મૂલેનેતિ શ્રુતૌ શ્રુતમ્ ॥ ૨૪ ॥
 ઐ ડ્રીં શ્રીં કર્લીં સ્વધાદેવ્યૈ સ્વાહેતિ ચ મહામુને ।
 સમુચ્યાર્થં તુ સમ્પૂજય સ્તુત્વા તાં પ્રણમેદ્ દ્વિજઃ ॥ ૨૫ ॥
 સ્તોત્રં શૃણુ મુનિશ્રેષ્ઠ બ્રહ્મપુત્ર વિશારદ ।

सर्ववाञ्छाप्रदं नृणां ब्रह्मणा यत्कृतं पुरा ॥ २६ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

स्वधोय्यारणामात्रेण तीर्थस्नाथी भवेन्नरः ।

मुख्यते सर्वपापेभ्यो वाञ्छयेयद्दलं लभेत् ॥ २७ ॥

स्वधा स्वधा स्वधेत्येवं यद्दि वारत्रयं स्मरेत् ।

श्राद्धस्य हलमाप्नोति बलेश्च तर्पणस्य च ॥ २८ ॥

श्राद्धकाले स्वधास्तोत्रं यः शृणोति समाहितः ।

स लभेच्छ्राद्धसम्भूतं हलमेव न संशयः ॥ २९ ॥

स्वधा स्वधा स्वधेत्येवं त्रिसन्ध्यं यः पठेन्नरः ।

प्रियां विनीतां स लभेत्साध्वीं पुत्रगुणान्विताम् ॥ ३० ॥

पितृणां प्राणतुल्या त्वं द्विजशुवनरूपिणी ।

श्राद्धाधिष्ठातृदेवी य श्राद्धादीनां हलप्रदा ॥ ३१ ॥

नित्या त्वं सत्यरूपासि पुण्यरूपासि सुप्रते ।

आविर्भावतिरोभावौ सृष्टौ च प्रलये तव ॥ ३२ ॥

ॐ स्वस्तिश्च नमः स्वाहा स्वधा त्वं दक्षिणा तथा ।

निरूपिताश्चतुर्विदैः प्रशस्ताः कर्मिणां पुनः ॥ ३३ ॥

कर्मपूर्त्यर्थमेवैता षष्ठरेण विनिर्मिताः ।

एत्येवमुक्त्वा स ब्रह्मा ब्रह्मलोके स्वसंसदि ॥ ३४ ॥

तस्थौ च सलसा सधः स्वधा साऽऽविर्बलू ल ।

तदा पितृभ्यः प्रददौ तामेव कमलाननाम् ॥ ३५ ॥

तां सम्प्राप्य ययुस्ते च पितरश्च प्रदर्षिताः ।

स्वधास्तोत्रमिदं पुण्यं यः शृणोति समाहितः ।

स स्नातः सर्वतीर्थेषु वाञ्छितं हलमाप्नुयात् ॥ ३६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे

स्वधोपाख्यानवर्णनं नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ८.४४ ॥

८.४५ पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः । दक्षिणोपाख्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

उक्तं स्वाहास्वधाभ्यानं प्रशस्तं मधुरं परम् ।

वक्ष्यामि दक्षिणाभ्यानं सावधानो निशामय ॥ १ ॥

गोपी सुशीला गोलोके पुराऽऽसीत्प्रेयसी उदरे ।

राधा प्रधाना सध्रीयी धन्या मान्या मनोहरा ॥ २ ॥

अतीव सुन्दरी रामा सुभगा सुदती सती ।

विधावती गुणवती यातिरूपवती सती ॥ ३ ॥

कलावती कोमलाङ्गी कान्ता कमललोचना ।

सुश्रीणी सुस्तनी श्यामा न्यग्रोधपरिमण्डिता ॥ ४ ॥

धृषद्वास्थप्रसन्नास्या रत्नालङ्कारभूषिता ।

श्वेतयम्पकवर्णाभा बिम्बोष्ठी मृगलोचना ॥ ५ ॥

कामशास्त्रेषु निपुणा कामिनी लसगामिनी ।

भावानुरक्ता भावज्ञा कृष्णस्य प्रियभामिनी ॥ ६ ॥

रसज्ञा रसिका रासे रासेशस्य रसोत्सुका ।

उवासादक्षिणे कोडे राधायाः पुरतः पुरा ॥ ७ ॥

सम्भलूवानम्रमुष्णो भयेन मधुसूदनः ।

दृष्ट्वा राधां य पुरतो गोपीनां प्रवरोत्तमाम् ॥ ८ ॥

कामिनीं रक्तवदनां रक्तपङ्कजलोचनाम् ।

कोपेन कम्पिताङ्गीं य कोपेन स्फुरिताधराम् ॥ ९ ॥

वेगेन तां तु गच्छन्तीं विज्ञाय तदनन्तरम् ।

विरोधभीतो भगवानन्तर्धानं यकार सः ॥ १० ॥

पलायन्तं य कान्तं य शान्तं सत्त्वं सुविग्रहम् ।

विलोक्य कम्पिता गोप्यः सुशीलाधास्ततो भिया ॥ ११ ॥

विलोक्य लम्पटं तत्र गोपीनां लक्षकोटयः ।

पुटाञ्जलियुता भीता भक्तिनम्रात्मकन्धराः ॥ १२ ॥

रक्ष रक्षेत्युक्तवन्त्यो देवीमिति पुनः पुनः ।

ययुर्भयेन शरणां यस्याश्चरणापङ्कजे ॥ १३ ॥

त्रिलक्षकोटयो गोपाः सुदामाद्य येव य ।
 ययुर्भयेन शरणां तत्पादाब्जे य नारद ॥ १४ ॥
 पलायन्तं य कान्तं य विज्ञाय परमेश्वरी ।
 पलायन्तीं सडयरीं सुशीलां य शशाप सा ॥ १५ ॥
 अद्यप्रभृति गोलोकं सा येदायाति गोपिका ।
 सद्यो गमनमात्रेण भस्मसाय्य भविष्यति ॥ १६ ॥
 षत्येवमुक्त्वा तत्रैव देवदेवेश्वरी रुषा ।
 रासेश्वरी रासमध्ये रासेशमाजुडाव ७ ॥ १७ ॥
 नालोक्य पुरतः कृष्णं राधा विरडकातरा ।
 युगकोटिसमं मेने क्षाणभेदेन सुप्रता ॥ १८ ॥
 डे कृष्ण प्राणानाथेशागच्छ प्राणाधिकप्रिय ।
 प्राणाधिष्ठातृदेश प्राणा यान्ति त्वया विना ॥ १९ ॥
 स्त्रीगर्वः पतिसौभाग्याद्धर्षते य दिने दिने ।
 सुभं य विपुलं यस्मात्तं सेवेद्धर्मतः सदा ॥ २० ॥
 पतिर्बन्धुः कुलस्त्रीणामधिदेवः सदागतिः ।
 परसम्पत्स्वदुपश्च मूर्तिमान् भोगदः सदा ॥ २१ ॥
 धर्मदः सुभदः शश्वत्प्रीतिदः शान्तिदः सदा ।
 सम्मानैर्दीप्यमानश्च मानदो मानपण्डनः ॥ २२ ॥
 सारात्सारतरः स्वामी बन्धुनां बन्धुवर्धनः ।
 न य भर्तुः समो बन्धुर्बन्धोर्बन्धुषु दृश्यते ॥ २३ ॥
 भरणादेव भर्ता य पालनात्पतिरुच्यते ।
 शरीरेशाय्य स स्वामी कामदः कान्त उच्यते ॥ २४ ॥
 बन्धुश्च सुभवृद्ध्या य प्रीतिदानात्प्रियः स्मृतः ।
 शैश्वर्यदानादीशश्च प्राणेशात्प्राणनायकः ॥ २५ ॥
 रतिदानाय्य रमणः प्रियो नास्ति प्रियात्परः ।
 पुत्रस्तु स्वामिनः शुक्लज्जायते तेन स प्रियः ॥ २६ ॥
 शतपुत्रात्परः स्वामी कुलजानां प्रियः सदा ।

असत्कुलप्रसूता या कान्तं विज्ञातुमक्षमा ॥ २७ ॥
 स्नानं य सर्वतीर्थेषु सर्वयज्ञेषु दक्षिणा ।
 प्रादक्षिण्यं पृथिव्याश्च सर्वाणि य तपांसि य ॥ २८ ॥
 सर्वाण्येव व्रतादीनि मडादानानि यानि य ।
 उपोषणानि पुण्यानि यानि यानि श्रुतानि य ॥ २९ ॥
 गुरुसेवा विप्रसेवा देवसेवादिकं य यत् ।
 स्वामिनः पादसेवायाः कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३० ॥
 गुरुविप्रेन्द्रदेवेषु सर्वेभ्यश्च पतिर्गुरुः ।
 विधादाता यथा पुंसां कुलजानां तथा प्रियः ॥ ३१ ॥
 गोपीनां लक्षकोटीनां गोपानां य तथैव य ।
 ब्रह्माण्डानामसङ्ख्यानां तत्रस्थानां तथैव य ॥ ३२ ॥
 विश्वादिगोलकान्तानामीश्वरी यत्प्रसादतः ।
 अहं न जाने तं कान्तं स्त्रीस्वभावो दुरत्ययः ॥ ३३ ॥
 धृत्युक्त्वा राधिका कृष्णं तत्र ध्व्यौ स्वभक्तितः ।
 रुरोद प्रेमणा सा राधा नाथ नाथेति याब्रवीत् ॥ ३४ ॥
 दर्शनं देहि रमणा दीना विरडदुःषिता ।
 अथ सा दक्षिणा देवी ध्वस्ता गोलोकतो मुने ॥ ३५ ॥
 सुखिरे य तपस्तप्त्वा विवेश कमलातनौ ।
 अथ देवादयः सर्वे यज्ञं कृत्वा सुदुष्करम् ॥ ३६ ॥
 नालभंस्ते क्वलं तेषां विषण्णाः प्रययुर्विधिम् ।
 विधिर्निवेदनं श्रुत्वा देवादीनां जगत्पतिम् ॥ ३७ ॥
 ध्व्यौ य सुखिरं भक्त्या प्रत्यादेशमवाप सः ।
 नारायणश्च भगवान् महालक्ष्याश्च देवतः ॥ ३८ ॥
 विनिष्कृष्य मर्त्यलक्ष्मीं ब्रह्मणो दक्षिणां ददौ ।
 ब्रह्मा ददौ तां यज्ञाय पूरणार्थं य कर्मणाम् ॥ ३९ ॥
 यज्ञः सम्पूज्य विधिवत्तां तुष्टाव तदा मुदा ।
 तमकाञ्चनवर्णाभां चन्द्रकोटिसमप्रभाम् ॥ ४० ॥

अतीव कमनीयां य सुन्दरीं सुमनोहराम् ।
 कमलास्यां कोमलाङ्गीं कमलायतलोचनाम् ॥ ४१ ॥
 कमलासनपूज्यां य कमलाङ्गसमुद्भवाम् ।
 वह्निशुद्धांशुकाधानां भिम्बोष्ठीं सुदतीं सतीम् ॥ ४२ ॥
 भिभतीं कवरीभारं मालतीमाव्यसंयुतम् ।
 षषध्दास्यप्रसन्नास्यां रत्नभूषणभूषिताम् ॥ ४३ ॥
 सुवेषाढ्यां य सुस्नातां मुनिमानसमोहिनीम् ।
 कस्तूरीभिन्दुभिः सार्धं सुगन्धियन्नेन्दुभिः ॥ ४४ ॥
 सिन्दूरभिन्दुनाल्येनाप्यलकाधःस्थलोज्ज्वलाम् ।
 सुप्रशस्तनितम्बाढ्यां बृहच्छ्रीणिपयोधराम् ॥ ४५ ॥
 कामदेवाधाररूपं कामबाणप्रपीडिताम् ।
 तां दृष्ट्वा रमणीयां य यज्ञो मूर्च्छामवाप ७ ॥ ४६ ॥
 पत्नीं तामेव जग्राह विधिबोधितपूर्वकम् ।
 दिव्यं वर्षशतं यैव तां गृहीत्वा तु निर्जने ॥ ४७ ॥
 यज्ञो रेमे मुदा युक्तो रामेशो रमया सह ।
 गर्भं दधार सा देवी दिव्यं द्वादशवर्षकम् ॥ ४८ ॥
 ततः सुषाव पुत्रं य क्लं वै सर्वकर्मणाम् ।
 परिपूर्णे कर्मणि य तत्पुत्रः क्लदायकः ॥ ४९ ॥
 यज्ञो दक्षिणया सार्धं पुत्रेण य क्लेन य ।
 कर्मिणां क्लदाता येत्येवं वेदविदो विदुः ॥ ५० ॥
 यज्ञश्च दक्षिणां प्राप्य पुत्रं य क्लदायकम् ।
 क्लं ददौ य सर्वेभ्यः कर्मिणां यैव नारद ॥ ५१ ॥
 तदा देवाद्यस्तुष्टाः परिपूर्णात्मनोरथाः ।
 स्वस्थाने ते ययुः सर्वे धर्मवक्त्रादिदं श्रुतम् ॥ ५२ ॥
 कृत्वा कर्म य कर्ता य तूर्णं दद्याच्च दक्षिणाम् ।
 तत्क्षणां क्लमाप्नोति वेदैरुक्तमिदं मुने ॥ ५३ ॥
 कर्मा कर्मणि पूर्णे य तत्क्षणे यदि दक्षिणाम् ।
 न दद्याद् भ्रातृभ्यश्च देवेनाज्ञानतोऽथवा ॥ ५४ ॥

मुहूर्ते समतीते तु द्विगुणा सा भवेद् ध्रुवम् ।
 ऐकरात्रे व्यतीते तु भवेत्थतगुणा य सा ॥ ५५ ॥
 त्रिरात्रे तथ्यतगुणा समाडे द्विगुणा ततः ।
 भासे लक्षगुणा प्रोक्ता ब्राह्मणानां य वर्धते ॥ ५६ ॥
 संवत्सरे व्यतीते तु सा त्रिकोटिगुणा भवेत् ।
 कर्म तद्यजमानानां सर्वं वै निष्कलं भवेत् ॥ ५७ ॥
 स य ब्रह्मस्वहारी य न कर्माहोऽशुचिर्नरः ।
 दशिद्रो व्याधियुक्तश्च तेन पापेन पातकी ॥ ५८ ॥
 तद्गृहाधाति लक्ष्मीश्च शापं दत्त्वा सुदारुणम् ।
 पितरो नैव गृह्णन्ति तदत्तं श्राद्धतर्पणम् ॥ ५९ ॥
 अयं सुराश्च तत्पूजां तदत्तामग्निराहुतिम् ।
 दत्तं न दीयते दानं ग्रीहीता नैव याचते ॥ ६० ॥
 उभौ तौ नरके यातश्छिन्नरज्जौ यथा घटः ।
 नार्पयेद्यजमानश्चेद्यायितश्चापि दक्षिणाम् ॥ ६१ ॥
 भवेद्ब्रह्मस्वापहारी कुम्भीपाकं प्रजेद् ध्रुवम् ।
 वर्षलक्षं वसोत्तत्र यमदूतेन ताडितः ॥ ६२ ॥
 ततो भवेत्स यादालो व्याधियुक्तो दशिद्रकः ।
 पातयेत्पुरुषान्सप्त पूर्वाश्च सप्त जन्मतः ॥ ६३ ॥
 इत्येवं कथितं विप्र किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।
 नारद उवाच ।
 यत्कर्म दक्षिणाडीनं को भुङ्क्ते तत्कलं मुने ॥ ६४ ॥
 पूजाविधिं दक्षिणायाः पुरा यज्ञकृतं वद ।
 श्रीनारायण उवाच ।
 कर्मणोऽदक्षिणस्यैव कुत अयं कृतं मुने ॥ ६५ ॥
 सदक्षिणे कर्मणि य कृलमेव प्रवर्तते ।
 अदक्षिणं य यत्कर्म तद्भुङ्क्ते य बलिर्मुने ॥ ६६ ॥
 बलये तत्प्रदत्तं य वामनेन पुरा मुने ।

अश्रोत्रियः श्राद्धद्रव्यमश्रद्धादानमेव य ॥ ६७ ॥

वृषलीपतिविप्राणां पूजाद्रव्यादिकं य यत् ।

असद्द्विजैः कृतं यज्ञमशुभेः पूजनं य यत् ॥ ६८ ॥

गुरावभक्तस्य कर्म बलिर्भुङ्क्ते न संशयः ।

दक्षिणायाश्च यद्द्वयानं स्तोत्रं पूजाविधिक्रमम् ॥ ६९ ॥

तत्सर्वं कण्वशाभोक्तं प्रवक्ष्यामि निशामय ।

पुरा सम्प्राप्य तां यज्ञः कर्मदक्षां य दक्षिणाम् ॥ ७० ॥

मुमोडास्याः स्वर्गपेण तुष्टाव कामकातरः ।

यज्ञ उवाच ।

पुरा गोलोकगोपी त्वं गोपीनां प्रवरा वरा ॥ ७१ ॥

राधासमा तत्सम्प्री य श्रीकृष्णप्रेयसी प्रिया ।

कार्तिकीपूर्णिमायां तु रासे राधामहोत्सवे ॥ ७२ ॥

आविर्भूता दक्षिणांसाव्लक्ष्याश्च तेन दक्षिणा ।

पुरा त्वं य सुशीलाभ्या भ्याता शीलेन शोभने ॥ ७३ ॥

लक्ष्मीदक्षांसामागात्त्वं राधाशापाय्य दक्षिणा ।

गोलोकात्त्वं परिभ्रष्टा मम भाग्याद्गुपस्थिता ॥ ७४ ॥

कृपां कुरु महाभागे मामेव स्वामिनं कुरु ।

कर्मिणां कर्मिणां देवी त्वमेव हृलदा सदा ॥ ७५ ॥

त्वया विना य सर्वेषां सर्वं कर्म य निष्फलम् ।

त्वया विना तथा कर्म कर्मिणां य न शोभते ॥ ७६ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशाश्च दिक्पालादय एव य ।

कर्मिणाश्च ह्रलं दातुं न शक्ताश्च त्वया विना ॥ ७७ ॥

कर्मरूपी स्वयं ब्रह्मा ह्रलरूपी महेश्वरः ।

यज्ञरूपी विष्णुरहं त्वमेषां साररूपिणी ॥ ७८ ॥

ह्रलदातृपरं ब्रह्म निर्गुणा प्रकृतिः परा ।

स्वयं कृष्णश्च भगवान् स य शक्तस्त्वया सह ॥ ७९ ॥

त्वमेव शक्तिः कान्ते मे शश्वज्जन्मनि जन्मनि ।

सर्वकर्मिणि शक्तोऽहं त्वया सह वरानने ॥ ८० ॥

ઇત્યુક્ત્વા ચ પુરસ્તસ્થૌ યજ્ઞાધિષ્ઠાતૃદેવતા ।
 તુષ્ટા ભભૂવ સા દેવી ભેજે તં કમલાકલા ॥ ૮૧ ॥
 ઇદં ચ દક્ષિણાસ્તોત્રં યજ્ઞકાલે ચ યઃ પઠેત્ ।
 કૃલં ચ સર્વયજ્ઞાનાં પ્રાપ્નોતિ નાત્ર સંશયઃ ॥ ૮૨ ॥
 રાજસૂયે વાજપેયે ગોમેધે નરમેધકે ।
 અશ્વમેધે લાઙ્ગલે ચ વિષ્ણુયજ્ઞે યશસ્કરે ॥ ૮૩ ॥
 ધનદે ભૂમિદે પૂર્તે કૃલદે ગજમેધકે ।
 લોહયજ્ઞે સ્વર્ણયજ્ઞે રત્નયજ્ઞેઽથ તામ્રકે ॥ ૮૪ ॥
 શિવયજ્ઞે રુદ્રયજ્ઞે શક્રયજ્ઞે ચ બન્ધુકે ।
 વૃષ્ટૌ વરુણયાગે ચ કણ્ડકે વૈરિમર્દને ॥ ૮૫ ॥
 શુશિયજ્ઞે ધર્મયજ્ઞેઽધ્વરે ચ પાપમોચને ।
 બ્રહ્માણીકર્મયાગે ચ યોનિયાગે ચ ભદ્રકે ॥ ૮૬ ॥
 એતેષાં ચ સમારમ્ભે ઇદં સ્તોત્રં ચ યઃ પઠેત્ ।
 નિર્વિદ્ધેન ચ તત્કર્મ સર્વં ભવતિ નિશ્ચિતમ્ ॥ ૮૭ ॥
 ઇદં સ્તોત્રં ચ કથિતં ધ્યાનં પૂજાવિધિં શૃણુ ।
 શાલગ્રામે ઘટે વાપિ દક્ષિણાં પૂજયેત્સુધીઃ ॥ ૮૮ ॥
 લક્ષ્મીદક્ષાંસામ્ભૂતાં દક્ષિણાં કમલાકલામ્ ।
 સર્વકર્મસુદક્ષાં ચ કૃલદાં સર્વકર્મણામ્ ॥ ૮૯ ॥
 વિષ્ણોઃ શક્તિસ્વરૂપાં ચ પૂજિતાં વન્દિતાં શુભામ્ ।
 શુદ્ધિદાં શુદ્ધિરૂપાં ચ સુશીલાં શુભદાં ભજે ॥ ૯૦ ॥
 ધ્યાત્વાનેનૈવ વરદાં મૂલેન પૂજયેત્સુધીઃ ।
 દત્વા પાઠાદિકં દેવ્યૈ વેદોક્તેનૈવ નારદ ॥ ૯૧ ॥
 ઐ શ્રીં કર્વીં હ્રીં દક્ષિણાયૈ સ્વાહેતિ ચ વિચક્ષણઃ ।
 પૂજયેદ્ધિવિવદ્ ભક્ત્યા દક્ષિણાં સર્વપૂજિતામ્ ॥ ૯૨ ॥
 ઇત્યેવં કથિતં બ્રહ્મન્ દક્ષિણાખ્યાનમેવ ચ ।
 સુખદં પ્રીતિદં ચૈવ કૃલદં સર્વકર્મણામ્ ॥ ૯૩ ॥
 ઇદં ચ દક્ષિણાખ્યાનં યઃ શૃણોતિ સમાહિતઃ ।

अङ्गुलीनं य तत्कर्म न भवेद्भारते भुवि ॥ ८४ ॥
 अपुत्रो लभते पुत्रं निश्चितं य गुणान्वितम् ।
 भार्याङ्गीनो लभेद्भार्या सुशीलां सुन्दरीं पराम् ॥ ८५ ॥
 वरारोडां पुत्रवतीं विनीतां प्रियवादिनीम् ।
 पतिव्रतां य शुद्धां य कुलजां य वधूं वराम् ॥ ८६ ॥
 विद्याङ्गीनो लभेद्द्विधां धनङ्गीनो लभेद्धनम् ।
 भूमिङ्गीनो लभेद्भूमिं प्रजाङ्गीनो लभेत्प्रजाम् ॥ ८७ ॥
 सङ्कटे बन्धुविच्छेदे विपत्तौ बन्धने तथा ।
 मासमेकमिदं श्रुत्वा मुच्यते नात्र संशयः ॥ ८८ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 दक्षिणोपाख्यानवर्णनं नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ८४५ ॥

८.४६ षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः । षष्ठ्युपाख्यानवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 अनेकानां य देवीनां श्रुतमाख्यानमुत्तमम् ।
 अन्यासां यरितं ब्रह्मन् वद वेदविदांवर ॥ १ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 सर्वासां यरितं विप्र वेदेषु य पृथङ्पृथक् ।
 पूर्वोक्तानां य देवीनां कासां श्रोतुमिच्छसि ॥ २ ॥
 नारद उवाच ।
 षष्ठी मङ्गलयज्ञी य मनसा प्रकृतेः कला ।
 उत्पत्तिमासां यरितं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ३ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 षष्ठांशा प्रकृतेर्या य सा य षष्ठी प्रकीर्तिता ।
 बालकानामघिष्ठात्री विष्णुमाया य बालदा ॥ ४ ॥
 मातृकासु य विष्याता देवसेनाभिधा य या ।
 प्राणाधिकप्रिया साध्वी स्कन्धभार्या य सुव्रता ॥ ५ ॥

आयुःप्रदा य बालानां धात्री रक्षार्काकारिणी ।
 सततं शिशुपार्श्वस्था योगेन सिद्धियोगिनी ॥ ६ ॥
 तस्याः पूजाविधिं ब्रह्मनितीडासमिदं शृणु ।
 यच्छ्रुतं धर्मवक्येषा सुभद्रं पुत्रदं परम् ॥ ७ ॥
 राजा प्रियव्रतश्चासीत्स्वायम्भुवमनोः सुतः ।
 योगीन्द्रो नोद्ब्रह्मद्वैतार्थां तपस्यासु रतः सदा ॥ ८ ॥
 ब्रह्माज्ञया य यत्नेन कृतदारो बभूव उ ।
 सुयिरे कृतदारश्च न लेभे तनयं मुने ॥ ९ ॥
 पुत्रेष्टियज्ञं तं यापि कारयामास कश्यपः ।
 मालिन्यं तस्य कान्तायै मुनिर्यज्ञयत्नं ददौ ॥ १० ॥
 भुक्त्वा य तं यत्नं तस्याः सद्यो गर्भो बभूव उ ।
 धधार तं य सा देवी दैवं द्वादशवत्सरम् ॥ ११ ॥
 ततः सुधाव सा ब्रह्मन् कुमारं कनकप्रभम् ।
 सर्वावयवसम्पन्नं मृतमुत्तारलोचनम् ॥ १२ ॥
 तं दृष्ट्वा रुरुदुः सर्वा नार्यश्च बान्धवस्त्रियः ।
 मूर्च्छामवाप तन्माता पुत्रशोकेन भूयसा ॥ १३ ॥
 श्मशानं य ययौ राजा गळीत्वा बालकं मुने ।
 रुरोद तत्र कान्तारे पुत्रं कृत्वा स्ववक्षसि ॥ १४ ॥
 नोत्सृजद् बालकं राजा प्राणांस्त्यक्तुं समुद्यतः ।
 ज्ञानयोगं विसस्मार पुत्रशोकात्सुदामरुणात् ॥ १५ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र विमानं य ददर्श सः ।
 शुद्धस्फटिकसङ्काशं मणिराजविनिर्मितम् ॥ १६ ॥
 तेजसा ज्वलितं शश्वच्छोभितं क्षौमवाससा ।
 नानाचित्रविचित्राढ्यं पुष्पमालाविराजितम् ॥ १७ ॥
 ददर्श तत्र देवीं य कमनीयां मनोहराम् ।
 श्वेतयम्पकवर्णाभां शश्वत्सुस्थिरयौवनाम् ॥ १८ ॥
 ष्षड्भास्यप्रसन्नास्यां रत्नभूषणभूषिताम् ।
 कृपामयीं योगसिद्धां भक्तानुग्रहकालराम् ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा तां पुरतो राजा तुष्टाव परमादरात् ।
 यकार पूजनं तस्या विधाय बालकं भुवि ॥ २० ॥
 पप्रच्छ राजा तां तुष्टां ग्रीष्मसूर्यसामप्रभाम् ।
 तेजसा ज्वलितानां शान्तानां कान्तां स्कन्दस्य नारद ॥ २१ ॥
 राजोवाच ।
 का त्वं सुशोभने कान्ते कस्य कान्तासि सुप्रते ।
 कस्य कन्या वरारोहे धन्या मान्या य योषिताम् ॥ २२ ॥
 नृपेन्द्रस्य वयः श्रुत्वा जगन्मङ्गलयज्ञिका ।
 उवाच देवसेना सा देवानां रक्षाकारिणी ॥ २३ ॥
 देवानां दैत्यग्रस्तानां पुरा सेना बभूव सा ।
 जयं ददौ सा तेभ्यश्च देवसेना य तेन सा ॥ २४ ॥
 श्रीदेवसेनोवाच ।
 ब्रह्मणो मानसी कन्या देवसेनाऽमीश्वरी ।
 सृष्ट्वा तां मनसा धाता ददौ स्कन्दाय भूमिप ॥ २५ ॥
 मातृकासु य विख्याता स्कन्दभार्या य सुप्रता ।
 विश्वे षष्ठीति विख्याता षष्ठांशा प्रकृतेः परा ॥ २६ ॥
 अपुत्राय पुत्रदाढं प्रियादात्री प्रियाय य ।
 धनदाढं दरिद्रेभ्यः कर्मिभ्यश्च स्वकर्मदा ॥ २७ ॥
 सुभं दृढं भयं शोको लर्षो मङ्गलमेव य ।
 सम्पत्तिश्च विपत्तिश्च सर्वं भवति कर्मणा ॥ २८ ॥
 कर्मणा बहुपुत्रश्च वंशहीनः स्वकर्मणा ।
 कर्मणा मृतपुत्रश्च कर्मणा चिरञ्जिवनः ॥ २९ ॥
 कर्मणा गुणवांश्चैव कर्मणा याऽगङ्गीनकः ।
 कर्मणा बहुभार्यश्च भार्याहीनश्च कर्मणा ॥ ३० ॥
 कर्मणा रुपवान्धर्मी रोगी शस्त्रत्वकर्मणा ।
 कर्मणा य भवेद्व्याधिः कर्मणाऽऽरोग्यमेव य ॥ ३१ ॥
 तस्मात्कर्म परं राजन् सर्वेभ्यश्च श्रुतौ श्रुतम् ।

धृत्येवमुक्त्वा सा देवी गृहीत्वा बालकं मुने ॥ ३२ ॥

महाज्ञानेन सा देवी श्रुवयामास लीलया ।

राजा ददर्श तं बालं सस्मितं कनकप्रभम् ॥ ३३ ॥

देवसेना य पश्यन्तं नृपमापृच्छ्य सा तदा ।

गृहीत्वा बालकं देवी गगनं गन्तुमुद्यता ॥ ३४ ॥

पुनस्तुष्टाय तां राजा शुष्ककण्ठोष्ठतालुकः ।

नृपस्तोत्रेण सा देवी परितुष्टा बभूव उ ॥ ३५ ॥

उवाच तं नृपं ब्रह्मन् वेदोक्तं कर्मनिर्मितम् ।

देव्युवाच ।

त्रिषु लोकेषु त्वं राजा स्वायम्भुवमनोः सुतः ॥ ३६ ॥

मम पूजो य सर्वत्र कारयित्वा स्वयं कुरु ।

तदा दास्यामि पुत्रं ते कुलपञ्च मनोहरम् ॥ ३७ ॥

सुप्रतं नाम विभ्यातं गुणवन्तं सुपण्डितम् ।

जातिस्मरं य योगीन्द्रं नारायणकलात्मकम् ॥ ३८ ॥

शतकृतुकरं श्रेष्ठं क्षत्रियाणां य वन्दितम् ।

भक्तमातङ्गलक्षाणां धृतवन्तं बलं शुभम् ॥ ३९ ॥

धनिनं गुणिनं शुद्धं विदुषां प्रियमेव य ।

योगिनां ज्ञानिनां यैव सिद्धिर्गुणं तपस्विनाम् ॥ ४० ॥

यशस्विनं य लोकेषु दातारं सर्वसम्पदाम् ।

धृत्येवमुक्त्वा सा देवी तस्मै तद्बालकं ददौ ॥ ४१ ॥

राजा चकार स्वीकारं पूजार्थं य प्रियव्रतः ।

जगाम देवी स्वर्गं य दत्त्वा तस्मै शुभं वरम् ॥ ४२ ॥

आजगाम सडामात्यः स्वगृहं लृष्टमानसः ।

आगत्य कथयामास वृत्तान्तं पुत्रोत्पत्तुम् ॥ ४३ ॥

श्रुत्वा बभूवुः सन्तुष्टा नरा नार्यश्च नारद ।

मङ्गलं कारयामास सर्वत्र पुत्रोत्पत्तुम् ॥ ४४ ॥

देवीं य पूजयामास ब्राह्मणेष्वप्यो धनं ददौ ।

राजा य प्रतिमासेषु शुक्लषष्ठ्यां मखोत्सवम् ॥ ४५ ॥

षष्ठ्या देव्याश्च यत्नेन कारयामास सर्वतः ।
 बालानां सूतिकागारे षष्ठाडे यत्नपूर्वकम् ॥ ४६ ॥
 तत्पूजां कारयामास यैकविंशतिवासरे ।
 बालानां शुभकार्ये य शुभात्रप्राशने तथा ॥ ४७ ॥
 सर्वत्र वर्धयामास स्वयमेव यकार ७ ।
 ध्यानं पूजाविधानं च स्तोत्रं भक्तो निशामय ॥ ४८ ॥
 यश्छूतं धर्मवद्भूतेषु कौथुमोक्तं य सुप्रत ।
 शालग्रामे घटे वाथ वटमूलेऽथवा मुने ॥ ४९ ॥
 भित्त्यां पुत्तलिकां कृत्वा पूजयेद्वा विद्यक्षाणः ।
 षष्ठांशां प्रकृतेः शुद्धां प्रतिष्ठाप्य च सुप्रभाम् ॥ ५० ॥
 सुपुत्रदां च शुभदा दयारूपां जगत्प्रसूम् ।
 श्वेतयम्पकवर्णाभां रत्नभूषणभूषिताम् ॥ ५१ ॥
 पवित्ररूपां परमां देवसेनां परां भजे ।
 एति ध्यात्वा स्वशिरसि पुष्पं दत्त्वा विद्यक्षाणः ॥ ५२ ॥
 पुनर्ध्यात्वा च मूलेन पूजयेत्सुप्रतां सतीम् ।
 पाद्यार्घ्याद्यमनीयैश्च गन्धपुष्पप्रदीपकैः ॥ ५३ ॥
 नैवेद्यैर्विद्यैश्चापि कृत्वेन शोभनेन च ।
 ॐ ह्रीं षष्ठीदेव्यै स्वाहेति विधिपूर्वकम् ॥ ५४ ॥
 अष्टाक्षरं महामन्त्रं यथाशक्ति जपेन्नरः ।
 ततः स्तुत्वा च प्रणमेद्भक्तियुक्तः समाहितः ॥ ५५ ॥
 स्तोत्रं च सामवेदोक्तं वरं पुत्रकृत्प्रदम् ।
 अष्टाक्षरं महामन्त्रं लक्षधा यो जपेत्ततः ॥ ५६ ॥
 सुपुत्रं स लभेन्नूनमित्याह कमलोद्भवः ।
 स्तोत्रं शृणु मुनिश्रेष्ठ सर्वकामशुभावहम् ॥ ५७ ॥
 वाग्छाप्रदं च सर्वेषां गूढं वेदेषु नारद ।
 नमो देव्यै महादेव्यै सिद्ध्यै शान्त्यै नमो नमः ॥ ५८ ॥
 शुभायै देवसेनायै षष्ठ्यै देव्यै नमो नमः ।

वरदायै पुत्रदायै धनदायै नमो नमः ॥ ५८ ॥
 सुभ्रदायै मोक्षदायै षष्ठ्यै देव्यै नमो नमः ।
 सुष्ट्यै षष्ठांशरूपायै सिद्धायै य नमो नमः ॥ ६० ॥
 मायायै सिद्धयोगिन्यै षष्ठीदेव्यै नमो नमः ।
 सारायै शास्त्रदायै य परादेव्यै नमो नमः ॥ ६१ ॥
 आलाधिष्ठातृदेव्यै य षष्ठीदेव्यै नमो नमः ।
 कल्याणदायै कल्याण्यै कृलदायै य कर्मणाम् ॥ ६२ ॥
 प्रत्यक्षायै स्वभक्तानां षष्ठ्यै देव्यै नमो नमः ।
 पूज्यायै स्कन्दकान्तायै सर्वेषां सर्वकर्मसु ॥ ६३ ॥
 देवक्षेत्रकारिण्यै षष्ठीदेव्यै नमो नमः ।
 शुद्धसत्त्वस्वरूपायै वन्दितायै नृणां सदा ॥ ६४ ॥
 लिसाङ्गोषवर्जितायै षष्ठीदेव्यै नमो नमः ।
 धनं देहि प्रियां देहि पुत्रं देहि सुरेश्वरि ॥ ६५ ॥
 मानं देहि जयं देहि द्विषो जहि मलेश्वरि ।
 धर्मं देहि यशो देहि षष्ठीदेव्यै नमो नमः ॥ ६६ ॥
 देहि भूमिं प्रजां देहि विधां देहि सुपूजिते ।
 कल्याणं य जयं देहि षष्ठीदेव्यै नमो नमः ॥ ६७ ॥
 धृतिं देवीं य संस्तूय लेभे पुत्रं प्रियव्रतः ।
 यशस्विनं य राजेन्द्रः षष्ठीदेव्याः प्रसादतः ॥ ६८ ॥
 षष्ठीस्तोत्रमिदं ब्रह्मन् यः शृणोति तु वत्सरम् ।
 अपुत्रो लभते पुत्रं वरं सुचिरञ्जुविनम् ॥ ६९ ॥
 वर्षमेकं य यो भक्त्या सम्पूजयेदं शृणोति य ।
 सर्वपापाद्धिनिर्मुक्तो महाबन्ध्या प्रसूयते ॥ ७० ॥
 वीरं पुत्रं य गुणिनं विधावन्तं यशस्विनम् ।
 सुचिरायुष्यवन्तं य सूते देवीप्रसादतः ॥ ७१ ॥
 काकवन्ध्या य या नारी मृतवत्सा य या लभेत् ।
 वर्षं श्रुत्वा लभेत्पुत्रं षष्ठीदेवीप्रसादतः ॥ ७२ ॥

रोगयुक्ते य आले य पिता माता शृणोति चेत् ।
 मासेन मुख्यते आलः षष्ठीदेवीप्रसादतः ॥ ७३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 षष्ठ्युपाख्यानवर्णनं नाम षट्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ८.४६ ॥

८.४७ समयत्वारिंशोऽध्यायः । मङ्गलयज्ञीमनसयोरुपाख्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 कथितं षष्ठ्युपाख्यानं ब्रह्मपुत्र यथाऽऽगमम् ।
 देवी मङ्गलयज्ञी य तदाख्यानं निशामय ॥ १ ॥
 तस्याः पूजादिकं सर्वं धर्मवङ्करोषु यच्छ्रुतम् ।
 श्रुतिसम्मतमेवेष्टं सर्वेषां विदुषामपि ॥ २ ॥
 दक्षा या वर्तते याज्ञी कल्याणेषु य मङ्गला ।
 मङ्गलेषु य या दक्षा सा य मङ्गलयज्ञिउका ॥ ३ ॥
 पूज्या या वर्तते याज्ञी मङ्गलोऽपि महीसुतः ।
 मङ्गलाभीष्टदेवी या सा वा मङ्गलयज्ञिउका ॥ ४ ॥
 मङ्गलो मनुवंश्यश्च समद्वीपधरापतिः ।
 तस्य पूज्याभीष्टदेवी तेन मङ्गलयज्ञिउका ॥ ५ ॥
 भूर्तिभेदेन सा दुर्गा मूलप्रकृतिरीश्वरी ।
 कृपाऽपातिप्रत्यक्षा योषितामिष्टदेवता ॥ ६ ॥
 प्रथमे पूजिता सा य शङ्करेण परात्परा ।
 त्रिपुरस्य वधे घोरे विष्णुना प्रेरितेन य ॥ ७ ॥
 ब्रह्मन् ब्रह्मोपदेशेन दुर्गतेन य सङ्कटे ।
 आकाशात्पतिते याने दैत्येन पातिते रुषा ॥ ८ ॥
 ब्रह्मविष्णूपदिष्टश्च दुर्गा तुष्टाव शङ्करः ।
 सा य मङ्गलयज्ञी या अब्रूव ऋषभेदतः ॥ ९ ॥
 उवाच पुरतः शम्भोर्भयं नास्तीति ते प्रभो ।
 भगवान्वृषः सर्वेशस्ते भविष्यति ॥ १० ॥

युद्धशक्तिस्वतृपाळं भविष्यामि न संशयः ।
 मायात्मना य उरिणा साहायेन वृषध्वज ॥ ११ ॥
 जलि दैत्यं स्वशत्रुं य सुराणां पदघातकम् ।
 धृत्युक्त्यान्तर्लिता देवी शम्भोः शक्तिर्भूव सा ॥ १२ ॥
 विषगुदत्तेन शस्त्रेण जघान तमुमापतिः ।
 मुनीन्द्र पतिते दैत्ये सर्वे देवा मर्षयः ॥ १३ ॥
 तुष्टुवुः शङ्करं देवं भक्तिनम्रात्मकन्धराः ।
 सधः शिरसि शम्भोश्च पुष्पवृष्टिर्भूव उ ॥ १४ ॥
 ब्रह्मा विष्णुश्च सन्तुष्टो ददौ तस्मै शुभाशिषम् ।
 ब्रह्मविष्णूपदिष्टश्च सुस्नातः शङ्करस्तथा ॥ १५ ॥
 पूजयामास तां भक्त्या देवीं मङ्गलचण्डिकां ।
 पाद्यार्घ्यायमनीयैश्च वस्त्रैश्च विविधैरपि ॥ १६ ॥
 पुष्पयन्तनैवेद्यैर्भक्त्या नानाविधैर्भुजे ।
 छागैर्मेषैश्च मलिषैर्गव्यैः पक्षिभिस्तथा ॥ १७ ॥
 वस्त्रालङ्कारमाल्यैश्च पायसैः पिष्टकैरपि ।
 मधुभिश्च सुधाभिश्च कृत्वा नानाविधैरपि ॥ १८ ॥
 सङ्गीतेर्नर्तकैर्वाद्यैरुत्सवैर्नामकीर्तनैः ।
 ध्यात्वा माध्यन्दिनोक्तेन ध्यानेन भक्तिपूर्वकम् ॥ १९ ॥
 ददौ द्रव्याणि मूलेन मन्त्रेणैव य नारद ।
 ॐ ह्रीं श्रीं क्लीं सर्वपूज्ये देवि मङ्गलचण्डिके ॥ २० ॥
 ॐ ह्रूं ह्रूं ह्रूं स्वाहाप्येकविंशाक्षरो मनुः ।
 पूज्यः कल्पतरुश्चैव भक्तानां सर्वकामदः ॥ २१ ॥
 दशलक्षजपेनैव मन्त्रसिद्धिर्भवेद् ध्रुवम् ।
 ध्यानं य श्रूयतां ब्रह्मन् वेदोक्तं सर्वसम्मतम् ॥ २२ ॥
 देवीं षोडशवर्षीयां शश्वत्सुस्थिरयौवनाम् ।
 बिम्बोष्ठीं सुदतीं शुद्धां शरत्पद्मनिभाननाम् ॥ २३ ॥
 श्वेतयम्पकवर्णाभां सुनीलोत्पललोचनाम् ।
 जगद्धात्रीं य दार्त्रीं य सर्वेभ्यः सर्वसम्पदाम् ॥ २४ ॥

संसारसागरे धीरे ज्योतीरूपां सदा भजे ।
देव्याश्च ध्यानमित्येवं स्तवनं श्रूयतां मुने ॥ २५ ॥
महादेव उवाच ।
रक्ष रक्ष जगन्मार्तर्देवि मङ्गलययिउडेके ।
हारिके विपदां राशेर्लुर्षमङ्गलकारिके ॥ २६ ॥
लुर्षमङ्गलदक्षे च लुर्षमङ्गलदायिके ।
शुभे मङ्गलदक्षे च शुभे मङ्गलययिउडेके ॥ २७ ॥
मङ्गले मङ्गलार्त्ते च सर्वमङ्गलमङ्गले ।
सतां मङ्गदे देवि सर्वेषां मङ्गलालये ॥ २८ ॥
पूज्ये मङ्गलवारे च मङ्गलाभीष्टदेवते ।
पूज्ये मङ्गलभूपस्य मनुवंशस्य सन्ततम् ॥ २९ ॥
मङ्गलाधिष्ठातृदेवि मङ्गलानां च मङ्गले ।
संसारमङ्गलाधारे मोक्षमङ्गलदायिनि ॥ ३० ॥
सारे च मङ्गलाधारे पारे च सर्वकर्मणाम् ।
प्रतिमङ्गलवारे च पूज्ये मङ्गलसुभप्रदे ॥ ३१ ॥
स्तोत्रेणानेन शम्भुश्च स्तुत्वा मङ्गलययिउडकाम् ।
प्रतिमङ्गलवारे च पूजो दत्त्वा गतः शिवः ॥ ३२ ॥
प्रथमे पूजिता देवी शिवेन सर्वमङ्गला ।
द्वितीये पूजिता सा च मङ्गलेन अडेण च ॥ ३३ ॥
तृतीते पूजिता भद्रा मङ्गलेन नृपेण च ।
चतुर्थे मङ्गले वारे सुन्दरीभिः प्रपूजिता ॥ ३४ ॥
पञ्चमे मङ्गलाकाङ्क्षिनरैर्मङ्गलययिउडका ।
पूजिता प्रतिविशेषु विश्वेशपूजिता सदा ॥ ३५ ॥
ततः सर्वत्र सम्पूज्या बभूव परमेश्वरी ।
देवैश्च मुनिभिश्चैव मानवैर्मनुभिर्मुने ॥ ३६ ॥
देव्याश्च मङ्गस्तोत्रं यः शृणोति समाहितः ।
तन्मङ्गलं भवेत्तस्य न भवेत्तदमङ्गलम् ।

वर्धते पुत्रपौत्रैश्च मङ्गलं च दिने दिने ॥ ३७ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

उक्तं द्वयोरुपाभ्यानं ब्रह्मपुत्र यथागमम् ।

श्रूयतां मनसाऽऽभ्यानं यच्छ्रुतं धर्मवङ्गतः ॥ ३८ ॥

सा च कन्या भगवती कश्यपस्य च मानसी ।

तेनैव मनसा देवी मनसा या च दीव्यति ॥ ३९ ॥

मनसा ध्यायते या च परमात्मानमीश्वरम् ।

तेन सा मनसा देवी तेन योगेन दीव्यति ॥ ४० ॥

आत्मारामा च सा देवी वैष्णवी सिद्धयोगिनी ।

त्रियुगं च तपस्तप्त्वा कृष्णस्य परमात्मनः ॥ ४१ ॥

जरत्कारुशरीरं च दृष्ट्वा यत्क्षीणमीश्वरः ।

गोपीपतिर्नाम यडे जरत्कारुरिति प्रभुः ॥ ४२ ॥

वाञ्छितं च ददौ तस्यै कृपया च कृपानिधिः ।

पूजां च कारयामास यकार च स्वयं प्रभुः ॥ ४३ ॥

स्वर्गं च नागलोके च पृथिव्यां ब्रह्मलोकतः ।

भृशं जगत्सु गौरी सा सुन्दरी च मनोहरा । ४४

जगद्गौरीति विख्याता तेन सा पूजिता सती ।

शिवशिष्या च सा देवी तेन शैवी प्रकीर्तिता ॥ ४५ ॥

विष्णुभक्तातीव शश्वद्द्वैष्णवी तेन कीर्तिता ।

नागानां प्राणरक्षित्री यज्ञे पारीक्षितस्य च ॥ ४६ ॥

नागेश्वरीति विख्याता सा नागभगिनीति च ।

विषं संहर्तुमीशा या तेन विषहरी स्मृता ॥ ४७ ॥

सिद्धयोगं उरात्प्राप तेन सा सिद्धयोगिनी ।

महाज्ञानं च योगं च मृतसज्जुवनीं पराम् ॥ ४८ ॥

महाज्ञानयुतां तां च प्रवदन्ति मनीषिणः ।

आस्तीकस्य मुनीन्द्रस्य माता सापि तपस्विनी ॥ ४९ ॥

आस्तीकमाता विज्ञाता जगत्यां सुप्रतिष्ठिता ।

प्रिया मुनेर्जरत्कारोर्मुनीन्द्रस्य महात्मनः ॥ ५० ॥

योगिनो विश्वपूज्यस्य जरत्कारुप्रिया ततः ।
 जरत्कारुर्जगद्गौरी मनसा सिद्धयोगिनी ॥ ५१ ॥
 वैष्णवी नागभगिनी शैवी नागेश्वरी तथा ।
 जरत्कारुप्रियास्तीक्ष्णमाता विषडरेति य ॥ ५२ ॥
 महाज्ञानयुता यैव सा देवी विश्वपूजिता ।
 द्वादशैतानि नामानि पूजाकाले तु यः पठेत् ॥ ५३ ॥
 तस्य नागभयं नास्ति तस्य वंशोद्भवस्य य ।
 नागभीते य शयने नागग्रस्ते य मन्दिरे ॥ ५४ ॥
 नागशोभे महादुर्गे नागवेष्टितविग्रहे ।
 छंदं स्तोत्रं पठित्वा तु मुच्यते नात्र संशयः ॥ ५५ ॥
 नित्यं पठेद्यस्तं दृष्ट्वा नागवर्गः पलायते ।
 दशलक्षजपेनैव स्तोत्रसिद्धिर्भवेन्नृणाम् ॥ ५६ ॥
 स्तोत्रसिद्धिर्भवेद्यस्य स विषं भोक्तुमीश्वरः ।
 नागैश्च भूषणं कृत्वा स भवेन्नागवाहनः ॥ ५७ ॥
 नागासनो नागतल्यो महासिद्धो भवेन्नरः ।
 अन्ते य विष्णुना सार्धं कीडत्येव दिवानिशम् ॥ ५८ ॥
 छति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे नारायणनारदसंवादे
 मङ्गलत्रयाङ्गीमनसयोरुपाख्यानवर्णनं
 नाम सप्तम्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ८.४७ ॥

८.४८ अष्टम्यत्वारिंशोऽध्यायः । मनसोपाख्यानवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 भक्तः पूजाविधानं य श्रूयतां मुनिपुङ्गव ।
 ध्यानं य सामवेदोक्तं प्रोक्तं देवीविधानकम् ॥ १ ॥
 श्वेतयम्पकवर्णाभां रत्नभूषणभूषिताम् ।
 वह्निशुद्धांशुकाधानां नागयज्ञोपवीतिनीम् ॥ २ ॥
 महाज्ञानयुतां तां य प्रवरज्ञानिनां वराम् ।

सिद्धाधिष्ठातृदेवीं च सिद्धां सिद्धिप्रदां भजे ॥ ३ ॥

एति ध्यात्वा च तां देवीं मूलेनैव प्रपूजयेत् ।

नैवेद्यैर्विद्यैर्धूपैः पुष्पगन्धानुलेपनैः ॥ ४ ॥

मूलमन्त्रैश्च वेदोक्तैर्भक्तानां वाञ्छितप्रदः ।

मुने कल्पतरुर्नाम सुसिद्धो द्वादशाक्षरः ॥ ५ ॥

ॐ ह्रीं श्रीं क्लीं अँ मनसादेव्यै स्वाहेति कीर्तितः ।

पञ्चलक्षजपेनैव मन्त्रसिद्धिर्भवेन्नृणाम् ॥ ६ ॥

मन्त्रसिद्धिर्भवेद्यस्य स सिद्धो जगतीतले ।

सुधासमं विषं तस्य धन्वन्तरिसमो भवेत् ॥ ७ ॥

ब्रह्मन्स्नात्वा तु सङ्कान्त्यां गूढशालासु यत्नतः ।

आवाह्य देवीमीशानां पूजयेद्योऽतिभक्तितः ॥ ८ ॥

पञ्चम्यां मनसा ध्यायन् देव्यै दद्याच्च यो बलिम् ।

धनवान्पुत्रवाञ्छैव कीर्तिमान्स भवेद् ध्रुवम् ॥ ९ ॥

पूजाविधानं कथितं तदाभ्यानं निशामय ।

कथयामि महाभाग यच्छ्रुतं धर्मवद्भूतः ॥ १० ॥

पुरा नागभयाङ्कान्ता बभूवुर्मानवा भुवि ।

गतास्ते शरणां सर्वे कश्यपं मुनिपुङ्गवम् ॥ ११ ॥

मन्त्रांश्च ससृजे भीतः कश्यपो ब्रह्मणान्वितः ।

वेदभीजानुसारेण योपदेशेन ब्रह्मणः ॥ १२ ॥

मन्त्राधिष्ठातृदेवीं तां मनसा ससृजे तथा ।

तपसा मनसा तेन बभूव मनसा च सा ॥ १३ ॥

कुमारी सा च सम्भूता जगाम शङ्करालयम् ।

भक्त्या सम्पूज्य कैलासे तुष्टाव यन्द्रशेखरम् ॥ १४ ॥

दिव्यवर्षसङ्घं तं सिषेवे च मुनेः सुता ।

आशुतोषो मण्डेशश्च तां च तुष्टो बभूव ७ ॥ १५ ॥

महाज्ञानं ददौ तस्यै पाठयामास साम च ।

कृष्णमन्त्रं कल्पतरुं ददावष्टाक्षरं मुने ॥ १६ ॥

लक्ष्मीमायाकामबीजं उऽन्तं कृष्णपदं ततः ।
 त्रैलोक्यमङ्गलं नाम कवयं पूजनकमम् ॥ १७ ॥
 पुरश्चर्याङ्कमं यापि वेदोक्तं सर्वसम्मतम् ।
 प्राप्य मृत्युञ्जयान्मन्त्रं सा सती य मुनेः सुता ॥ १८ ॥
 जगाम तपसे साध्वी पुष्करं शङ्कराज्ञया ।
 त्रियुगं य तपस्तप्त्वा कृष्णस्य परमात्मनः ॥ १९ ॥
 सिद्धा बभूव सा देवी ददर्श पुरतः प्रभुम् ।
 दृष्ट्वा कृशाङ्गीं आलां य कृपया य कृपानिधिः ॥ २० ॥
 पूजां य कारयामास यकार य स्वयं हरिः ।
 वरं य प्रददौ तस्यै पूजिता त्वं भवे भव ॥ २१ ॥
 वरं दत्त्वा तु कल्याण्यै ततश्चान्तर्दधे हरिः ।
 प्रथमे पूजिता सा य कृष्णेन परमात्मना ॥ २२ ॥
 द्वितीये शङ्करेणैव कश्यपेन सुरेण य ।
 मुनिना मनुना यैव नागेन मानवादिभिः ॥ २३ ॥
 बभूव पूजिता सा य त्रिषु लोकेषु सुव्रता ।
 जरत्कारुमुनीन्द्राय कश्यपस्तां ददौ पुरा ॥ २४ ॥
 अयाचितो मुनिश्रेष्ठो जग्राह ब्रह्मणोऽज्ञया ।
 कृत्वोद्गाढं महायोगी विश्रान्तस्तपसा चिरम् ॥ २५ ॥
 सुध्याप देव्या जघने वटमूले य पुष्करे ।
 निद्रां जगाम स मुनिः स्मृत्वा निद्रेशमीश्वरम् ॥ २६ ॥
 जगामास्तं दिनकरः सायङ्काल उपस्थिते ।
 सञ्चिन्त्य मनसा साध्वी मनसा सा पतिव्रता ॥ २७ ॥
 धर्मलोपभयेनैव यकारालोचनं सती ।
 अकृत्वा पश्चिमां सन्ध्यां नित्यां यैव द्विजन्मनाम् ॥ २८ ॥
 ब्रह्मलत्यादिकं पापं लभिष्यति पतिर्भम ।
 नोपतिष्ठति यः पूर्वां नोपास्ते यस्तु पश्चिमाम् ॥ २९ ॥
 स सर्वत्राशुचिर्नित्यं ब्रह्मलत्यादिकं लभेत् ।
 वेदोक्तमिति सञ्चिन्त्य बोधयामास सुन्दरी ॥ ३० ॥

स य बुध्दो मुनिश्रेष्ठस्तां युकोप भृशं मुने ।
मुनिरुवाच ।
कथं मे सुम्भिनः साध्वि निद्रामङ्गः कृतस्त्वया ॥ ३१ ॥
व्यर्थं प्रतादिकं तस्या या भर्तुश्चापकारिणी ।
तपश्चानशनं यैव प्रतं दानादिकं य यत् ॥ ३२ ॥
भर्तुरप्रियकारिण्याः सर्वं भवति निष्कलम् ।
यथा प्रियः पूजितश्च श्रीकृष्णः पूजितस्तथा ॥ ३३ ॥
पतिप्रताप्रतार्थग्य पतिरूपो हरिः स्वयम् ।
सर्वदानं सर्वयज्ञः सर्वतीर्थनिषेवणम् ॥ ३४ ॥
सर्वं प्रतं तपः सर्वमुपवासादिकं य यत् ।
सर्वधर्मश्च सत्यं य सर्वदेवप्रपूजनम् ॥ ३५ ॥
तत्सर्वं स्वामिसेवायाः कलां नार्हति षोडशीम् ।
पुण्ये य भारते वर्षे पतिसेवा करोति या ॥ ३६ ॥
वैकुण्ठे स्वामिना सार्धं सा याति ब्रह्मणः पदम् ।
विप्रियं कुरुते भर्तुर्विप्रियं वदति प्रियम् ॥ ३७ ॥
असत्कुले प्रसूता हि तत्कलं श्रूयतां सति ।
कुम्भीपाकं व्रजेत्सा य यावच्चन्द्रद्विवाकरौ ॥ ३८ ॥
ततो भवति याइडाली पतिपुत्रविवर्जिता ।
धृत्युक्त्वा य मुनिश्रेष्ठो बभूव स्फुरिताधरः ॥ ३९ ॥
यकम्पे तेन सा साध्वी भयेनोवाच तं पतिम् ।
साध्युवाच ।
सन्ध्यालोपभयेनैव निद्रामङ्गः कृतस्तव ॥ ४० ॥
कुरु शान्तिं महाभाग दृष्टाया मम सुप्रत ।
शृङ्गाराडारनिद्राणां यश्च भङ्गं करोति वै ॥ ४१ ॥
स व्रजेत्कालसूत्रं वै यावच्चन्द्रद्विवाकरौ ।
धृत्युक्त्वा मनसा देवी स्वामिनश्चरणाम्बुजे ॥ ४२ ॥
पपात भक्त्या भीता य रुरोद य पुनः पुनः ।

कुपितं च मुनिं दृष्ट्वा श्रीसूर्यं शम्भुमुद्यतम् ॥ ४३ ॥
 तत्राजगाम भगवान्सन्ध्यया सल नारद ।
 तत्रागत्य मुनिं सभ्यगुवाय भास्करः स्वयम् ॥ ४४ ॥
 विनयेन च भीतश्च तथा सल यथोचितम् ।
 भास्कर उवाच ।
 सूर्यास्तसमयं दृष्ट्वा साध्वी धर्मभयेन च ॥ ४५ ॥
 बोधयामास त्वां विप्र शरणां त्वामहं गतः ।
 क्षमस्व भगवन्-ब्रह्मन् मां शम्भुं नोचितं मुने ॥ ४६ ॥
 ब्राह्मणानां च हृदयं नवनीतसमं सदा ।
 तेषां क्षणार्धं क्रोधश्च ततो भस्म भवेज्जगत् ॥ ४७ ॥
 पुनः स्रष्टुं द्विजः शक्तो न तेजस्वी द्विजात्परः ।
 ब्राह्मणो ब्रह्मणो वंशः प्रज्वलन्-ब्रह्मतेजसा ॥ ४८ ॥
 श्रीकृष्णं भावयेन्नित्यं ब्रह्मज्योतिः सनातनम् ।
 सूर्यस्य वचनं श्रुत्वा द्विजस्तुष्टो बभूव ह ॥ ४९ ॥
 सूर्यो जगाम स्वस्थानं गृहीत्वा ब्राह्मणशिषम् ।
 तत्याज मनसां विप्रः प्रतिज्ञापालनाय च ॥ ५० ॥
 रुदतीं शोकसंयुक्तां हृदयेन विदूयता ।
 सा सस्मार गुरुं शम्भुमिष्टदेवं विधिं हरिम् ॥ ५१ ॥
 कश्यपं जन्मदातारं विपत्तौ भयकर्षिता ।
 तत्राजगाम गोपीशो भगवाच्छम्भुरेव च ॥ ५२ ॥
 विधिश्च कश्यपश्चैव मनसा परिचिन्तितः ।
 दृष्ट्वा विप्रोऽभीष्टदेवं निर्गुणं प्रकृतेः परम् ॥ ५३ ॥
 तुष्टाव परया भक्त्या प्राणानाम् मुहुर्मुहुः ।
 नमश्चकार शम्भुं च ब्रह्मणां कश्यपं तथा ॥ ५४ ॥
 कथमागमनं देवा इति प्रश्नं चकार सः ।
 ब्रह्मा तद्ग्रथनं श्रुत्वा सलसा समयोचितम् ॥ ५५ ॥
 प्रत्युवाच नमस्कृत्य हृषीकेशपदाम्भुजम् ।
 यदिति क्ता धर्मपत्नी धर्मिष्ठा मनसा सती ॥ ५६ ॥

कुरुष्वस्थां सुतोत्पत्तिं स्वधर्मपालनाय वै ।
 जायायां य सुतोत्पत्तिं कृत्वा पश्चात्त्यजेन्मुने ॥ ५७ ॥
 अकृत्वा तु सुतोत्पत्तिं विरागी यस्त्यजेत्प्रियाम् ।
 स्रवते तस्य पुण्यं य खालन्यां य यथा जलम् ॥ ५८ ॥
 ब्रह्मणो वचनं श्रुत्वा जरत्कार्मुनीश्वरः ।
 यकार नाभिसंस्पर्शं योगेन मन्त्रपूर्वकम् ॥ ५९ ॥
 मनसाया मुनिश्रेष्ठ मुनिश्रेष्ठ उवाच ताम् ।
 जरत्कारुरुवाच ।
 गर्भेणानेन मनसे तव पुत्रो भविष्यति ॥ ६० ॥
 जितेन्द्रियाणां प्रवरो धार्मिको ब्राह्मणाग्रणीः ।
 तेजस्वी य तपस्वी य यशस्वी य गुणान्वितः ॥ ६१ ॥
 वरो वेदविदां यैव ज्ञानिनां योगिनां तथा ।
 स य पुत्रो विष्णुभक्तो धार्मिकः कुलमुद्भूरेत् ॥ ६२ ॥
 नृत्यन्ति पितरः सर्वे जन्ममात्रेण वै मुदा ।
 पतिव्रता सुशीला या सा प्रिया प्रियवादिनी ॥ ६३ ॥
 धर्मिष्ठा पुत्रमाता य कुलस्त्री कुलपालिका ।
 हरिभक्तिप्रदो बन्धुर्न्यामीष्टसुभप्रदः ॥ ६४ ॥
 यो बन्धुश्चेत्स य पिता हरिवर्त्मप्रदर्शकः ।
 सा गर्भधारिणी या य गर्भावासविमोचनी ॥ ६५ ॥
 दयारूपा य भगिनी यमभीतिविमोचनी ।
 विष्णुमन्त्रप्रदाता य स गुरुर्विष्णुभक्तिदः ॥ ६६ ॥
 गुरुश्च ज्ञानदो यो हि यज्ज्ञानं कृष्णभावनम् ।
 आब्रह्मस्तम्भपर्यन्तं ततो विश्वं यरायरम् ॥ ६७ ॥
 आविर्भूतं तिरोभूतं किं वा ज्ञानं तदन्यतः ।
 वेदज्ञं यज्ञज्ञं यद्यत्तत्सारं हरिसेवनम् ॥ ६८ ॥
 तत्त्वानां सारभूतं य उरेरन्यद्विडम्भनम् ।
 दत्तं ज्ञानं मया तुभ्यं स स्वामी ज्ञानदो हि यः ॥ ६९ ॥

ज्ञानात्प्रमुच्यते बन्धात्स रिपुर्यो हि बन्धदः ।
 विष्णुभक्तियुतं ज्ञानं नो ददाति य यो गुरुः ॥ ७० ॥
 स रिपुः शिष्यधाती य यतो बन्धान्न मोचयेत् ।
 जननीं गर्भजकलेशाधमयातनया तथा ॥ ७१ ॥
 न मोचयेदः स कथं गुरुस्तातो हि बान्धवः ।
 परमानन्दरूपं य कृष्णमार्गमनश्चरम् ॥ ७२ ॥
 न दर्शयेदः सततं कीदृशो बान्धवो नृणाम् ।
 भज साध्वि परं ब्रह्माभ्युतं कृष्णं य निर्गुणम् ॥ ७३ ॥
 निर्मूलं य भवेत्पुंसां कर्म वै तस्य सेवया ।
 मया छलेन त्वं त्यक्त्वा क्षमस्वैतन्मम प्रिये ॥ ७४ ॥
 क्षमायुतानां साध्वीनां सत्त्वात्कीदो न विधते ।
 पुष्करे तपसे यामि गच्छ देवि यथासुभम् ॥ ७५ ॥
 श्रीकृष्णायराणाम्भोजे निःस्पृहाणां मनोरथाः ।
 जरत्कारुवयः श्रुत्वा मनसा शोककातरा ॥ ७६ ॥
 साश्रुनेत्रा य विनयाद्दुवाय प्राणवल्लभम् ।
 मनसोवाय ।
 दौषो नास्त्येव मे त्यक्तुं निद्राभङ्गेन ते प्रभो ॥ ७७ ॥
 यत्र स्मरामि त्वां नित्यं तत्र मामागमिष्यसि ।
 बन्धुभेदः क्लेशतमः पुत्रभेदस्ततः परम् ॥ ७८ ॥
 प्राणेशभेदः प्राणानां विच्छेदात्सर्वतः परः ।
 पतिः पतिप्रतानां तु शतपुत्राधिकं प्रियः ॥ ७९ ॥
 सर्वस्मात्तु प्रियः स्त्रीणां प्रियस्तेनोच्यते ब्रुवैः ।
 पुत्रे यथैकपुत्राणां वैष्णवानां यथा हरौ ॥ ८० ॥
 नेत्रे यथैकनेत्राणां तृषितानां यथा जले ।
 क्षुधितानां यथान्ने य कामुकानां य मैथुने ॥ ८१ ॥
 यथा परस्वे यौराणां यथा जरे कुयोषिताम् ।
 विदुषां य यथा शास्त्रे वाणिज्ये वणिजां यथा ॥ ८२ ॥
 तथा शश्वन्मनः कान्ते साध्वीनां योषितां प्रभो ।

ॐत्युक्त्वा मनसा देवी पपात स्वामिनः पदे ॥ ८३ ॥

क्षणां यकार कोउे तां कृपया य कृपानिधिः ।

नेत्रोदकेन मनसां स्नापयामास तां मुनिः ॥ ८४ ॥

साश्रु नेत्रा मुनेः कोउं सिषेय भेदकातरा ।

तदा ज्ञानेन तौ द्वौ य विशोकौ सम्भ्रभूवतुः ॥ ८५ ॥

स्मारं स्मारं पदाम्भोजं कृष्णस्य परमात्मनः ।

जगाम तपसे विप्रः स्वकान्तां सम्प्रबोधय य ॥ ८६ ॥

जगाम मनसा शम्भोः कैलासं मन्दिरं गुरोः ।

पार्वती बोधयामास मनसां शोककर्षिताम् ॥ ८७ ॥

शिवश्चातीव ज्ञानेन शिवेन य शिवालयाः ।

सुप्रशस्ते दिने साध्वी सुषुवे मङ्गलक्षणे ॥ ८८ ॥

नारायणांशं पुत्रं तं योगिनां ज्ञानिनां गुरुम् ।

गर्भस्थितो महाज्ञानं श्रुत्वा शङ्करवङ्गतः ॥ ८९ ॥

सम्भ्रभूव य योगीन्द्रो योगिनां ज्ञानिनां गुरुः ।

जातकं कारयामास वाययामास मङ्गलम् ॥ ९० ॥

वेदांश्च पाठयामास शिवाय य शिवः शिशोः ।

मणिरत्नकिरीटांश्च ब्राह्मणोभ्यो ददौ शिवः ॥ ९१ ॥

पार्वती य गवां लक्षं रत्नानि विविधानि य ।

शम्भुश्च यतुरो वेदा-वेदाङ्गानितरांस्तथा ॥ ९२ ॥

बालकं पाठयामास ज्ञानं मृत्युञ्जयं परम् ।

भक्तिरस्त्यधिका कान्तेऽभीष्टदेवे गुरौ तथा ॥ ९३ ॥

यस्यास्तेन य तत्पुत्रो ब्रह्मवास्तीक एव य ।

जगाम तपसे विष्णोः पुष्करं शङ्कराज्ञया ॥ ९४ ॥

सम्प्राप्य य महामन्त्रं ततश्च परमात्मनः ।

दिव्यं वर्षत्रिलक्षं य तपस्तप्त्वा तपोधनः ॥ ९५ ॥

आजगाम महायोगी नमस्कर्तुं शिवं प्रभुम् ।

शङ्करं य नमस्कृत्य स्थित्वा तत्रैव बालकः ॥ ९६ ॥

सा याजगाम मनसा कश्यपस्याश्रमं पितुः ।
तां सपुत्रां सुतां दृष्ट्वा मुदं प्राप प्रजापतिः ॥ ८७ ॥
शतलक्षं य रत्नानां ब्राह्मणोभ्यो ददौ मुने ।
ब्राह्मणान्भोजयामास सोऽसङ्ख्यान् श्रेयसे शिशोः ॥ ८८ ॥
अदितिश्च दितिश्चान्या मुदं प्राप परन्तप ।
सा सपुत्रा य सुखिरं तस्थौ तातालये सदा ॥ ८९ ॥
तदीयं पुनराख्यानं वक्ष्यामि तन्निशामय ।
अथाभिमन्युतनये ब्रह्मशापः परीक्षिते ॥ १०० ॥
बभूव सडसा ब्रह्मन् दैवदोषेण कर्मणा ।
समाडे समतीते तु तक्षकस्त्वां य धक्ष्यति ॥ १०१ ॥
शशाप शृङ्गी तत्रैव कौशिक्याश्च जलेन वै ।
राजा श्रुत्वा तत्प्रवृत्तिं निर्वातस्थानमागतः ॥ १०२ ॥
तत्र तस्थौ य समाहं देडरक्षाणतत्परः ।
समाडे समतीते तु गच्छन्तं तक्षकं पथि ॥ १०३ ॥
धन्वन्तरिर्नृपं भोक्तुं ददर्श गामुकः पथि ।
तयोर्बभूव संवाद्यः सुप्रीतिश्च परस्परम् ॥ १०४ ॥
धन्वन्तरिर्मणिं प्राप तक्षकः स्वेच्छया ददौ ।
स ययौ तं गृहीत्वा तु सन्तुष्टो लृष्टमानसः ॥ १०५ ॥
तक्षको भक्षयामास नृपं तं मग्चके स्थितम् ।
राजा जगाम तरसा देहं त्यक्त्वा परत्र य ॥ १०६ ॥
संस्कारं कारयामास पितुर्वै जनमेजयः ।
राजा यकार यज्ञं य सर्पसत्रं ततो मुने ॥ १०७ ॥
प्राणांस्तत्याज सर्पाणां समूहो ब्रह्मतेजसा ।
स तक्षको वै भीतस्तु मडेन्द्रं शराणं ययौ ॥ १०८ ॥
सेन्द्रं य तक्षकं उन्तुं विप्रवर्गः समुद्यतः ।
अथ देवाश्च सेन्द्राश्च सञ्जग्मुर्नसान्तिकम् ॥ १०९ ॥
तां तुष्टाव मडेन्द्रश्च भयकातरविह्वलः ।
तत आस्तीक आगत्य यज्ञं य मातुराज्ञया ॥ ११० ॥

महेन्द्रतक्षकप्राणान्ययाये भूमिपं परम् ।
ददौ वरं नृपश्रेष्ठः कृपया ब्राह्मणज्ञया ॥ १११ ॥
यज्ञं समाप्य विप्रेभ्यो दक्षिणां च ददौ मुदा ।
विप्राश्च मुनयो देवा गत्वा च मनसान्तिकम् ॥ ११२ ॥
मनसां पूजयामासुस्तुष्टुवुश्च पृथक् पृथक् ।
शङ्कः सम्भृतसम्भारो भक्तियुक्तः सदा शुचिः ॥ ११३ ॥
मनसां पूजयामास तुष्टाव परमादरात् ।
नत्वा षोडशोपचारं बलिं च तत्प्रियं तदा ॥ ११४ ॥
प्रददौ परितुष्टश्च ब्रह्मविष्णुशिवाज्ञया ।
सम्पूज्य मनसां देवीं प्रथयुः स्वालयं च ते ॥ ११५ ॥
छत्येवं कथितं सर्वं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।
नारद उवाच ।
केन स्तोत्रेण तुष्टाव महेन्द्रो मनसां सतीम् ॥ ११६ ॥
पूजाविधिक्रमं तस्याः श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ।
श्रीनारायण उवाच ।
सुस्नातः शुचिरायान्तो धृत्वा धीते च वाससी ॥ ११७ ॥
रत्नसिंहासने देवीं वासयामास भक्तितः ।
स्वर्गाङ्गाया जलेनैव रत्नकुम्भस्थितेन च ॥ ११८ ॥
स्नापयामास मनसां महेन्द्रो वेदमन्त्रतः ।
वाससी वासयामास वस्त्रिशुद्धे मनोहरे ॥ ११९ ॥
सर्वाङ्गे यन्दनं कृत्वा पादार्यं भक्तिसंयुतः ।
गणेशं च द्विनेशं च वह्निं विष्णुं शिवं शिवाम् ॥ १२० ॥
सम्पूज्यादौ देवषट्कं पूजयामास तां सतीम् ।
ॐ ह्रीं श्रीं मनसादेव्यै स्वाहेत्येवं च मन्त्रतः ॥ १२१ ॥
दशाक्षरेण मूलेन ददौ सर्वं यथोचितम् ।
दत्त्वा षोडशोपचारान्दुर्लभान्देवनायकः ॥ १२२ ॥
पूजयामास भक्त्या च विष्णुना प्रेरितो मुदा ।

वाधं नानाप्रकारं य वाद्ययामास तत्र वै ॥ १२३ ॥
बभूव पुष्पवृष्टिश्च नभसो मनसोपरि ।
देवप्रियाज्ञया तत्र बभ्रुविविष्णुशिवाज्ञया ॥ १२४ ॥
तुष्टाव साश्रुनेत्रश्च पुलकाङ्कितविग्रहः ।
पुरन्दर उवाच ।
देवि त्वां स्तोतुमिच्छामि साध्वीनां प्रवरां वराम् ॥ १२५ ॥
परात्परां य परमां न छि स्तोतुं क्षमोऽधुना ।
स्तोत्राणां लक्षणं वेदे स्वभावाभ्यानतत्परम् ॥ १२६ ॥
न क्षमः प्रकृते वक्तुं गुणानां गाणानां तव ।
शुद्धसत्त्वस्वरूपा त्वं कोपलिसादिवर्जिता ॥ १२७ ॥
न य शक्तो मुनिस्तेन त्यक्तुं याञ्छ्या कृता यतः ।
त्वं मया पूजिता साध्वी जननी मे यथादितिः ॥ १२८ ॥
ध्यातृपा य भगिनी क्षमातृपा यथा प्रसूः ।
त्वया मे रक्षिताः प्राणाः पुत्रदाराः सुरेश्वरि ॥ १२९ ॥
अहं करोमि त्वत्पूजां प्रीतिश्च वर्धतां सदा ।
नित्या यद्यपि पूजया त्वं सर्वत्र जगदम्बिके ॥ १३० ॥
तथापि तव पूजां य वर्धयामि सुरेश्वरि ।
ये त्वामाषाढसङ्क्रान्त्यां पूजयिष्यन्ति भक्तितः ॥ १३१ ॥
पञ्चम्यां मनसाभ्यायां मासान्ते वा दिने दिने ।
पुत्रपौत्राद्यस्तेषां वर्धन्ते य धनानि वै ॥ १३२ ॥
यशस्विनः कीर्तिमन्तो विधावन्तो गुणान्विताः ।
ये त्वां न पूजयिष्यन्ति निन्दन्त्यज्ञानतो जनाः ॥ १३३ ॥
लक्ष्मीडीना भविष्यन्ति तेषां नागभयं सदा ।
त्वं स्वयं सर्वलक्ष्मीश्च वैकुण्ठे कमलालया ॥ १३४ ॥
नारायणांशो भगवाञ्जरत्कार्मुनीश्वरः ।
तपसा तेजसा त्वां य मनसा ससृजे पिता ॥ १३५ ॥
अस्माकं रक्षाणायैव तेन त्वं मनसाभिधा ।
मनसादेवि शक्त्या त्वं स्वात्मना सिद्धयोगिनी ॥ १३६ ॥

तेन त्वं मनसादेवी पूजिता वन्दिता भव ।
 ये भक्त्या मनसां देवाः पूजयन्त्यनिशं भृशम् ॥ १३७ ॥
 तेन त्वां मनसां देवीं प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 सत्यस्वर्गपा देवि त्वं शम्भत्सत्यनिषेवणात् ॥ १३८ ॥
 यो हि त्वां भावयेन्नित्यं स त्वां प्राप्नोति तत्परः ।
 छन्दश्च मनसां स्तुत्वा गृहीत्वा भगिनीवरम् ॥ १३९ ॥
 प्रजगाम स्वभवनं भूषया सपरिच्छदम् ।
 पुत्रेण सार्धं सा देवी चिरं तस्थौ पितुर्गृहे ॥ १४० ॥
 भ्रातृभिः पूजिता शम्भन्मान्या वन्द्या य सर्वतः ।
 गोलोकात्सुरभिर्ब्रह्मन् तत्रागत्य सुपूजिताम् ॥ १४१ ॥
 तां स्नापयित्वा क्षीरेण पूजयामास सादरम् ।
 ज्ञानं य कथयामास गोप्यं सर्वं सुदुर्लभम् ॥ १४२ ॥
 तथा देवैः पूजिता सा स्वर्लोकं य पुनर्ययी ।
 छन्दस्तोत्रं पुण्यबीजं मनसां पूजयेत्पठेत् ॥ १४३ ॥
 तस्य नागभयं नास्ति तस्य वंशोद्भवस्य य ।
 विषं भवेत्सुधातुल्यं सिद्धस्तोत्रो यदा भवेत् ॥ १४४ ॥
 पञ्चलक्षजपेनैव सिद्धस्तोत्रो भवेन्नरः ।
 सर्पशाथी भवेत्सोऽपि निश्चितं सर्पवाहनः ॥ १४५ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायां नवमस्कन्धे
 मनसोपाभ्यानवर्णनं नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ९.४८ ॥

९.४८ ऐकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । सुरभ्युपाभ्यानवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 का वा सा सुरभिर्देवी गोलोकादागता य या ।
 तज्जन्मयस्मितं ब्रह्मञ्छ्रीतुमिच्छामि यत्नतः ॥ १ ॥
 श्रीनारायणाय उवाच ।

गवामधिष्ठातृदेवी गवामाधा गवां प्रसूः ।
 गवां प्रधाना सुरभिर्गोलोके सा समुद्भवा ॥ २ ॥
 सर्वादिसृष्टेश्चरितं कथयामि निशामय ।
 भ्रूव तेन तज्जन्म पुरा वृन्दावने वने ॥ ३ ॥
 ऐकदा राधिकानाथो राधया सल कौतुकी ।
 गोपाङ्गनापरिवृतः पुण्यं वृन्दावनं ययौ ॥ ४ ॥
 सलसा तत्र रलसि विजडार स कौतुकात् ।
 भ्रूव क्षीरपानेच्छा तस्य स्वेच्छामयस्य य ॥ ५ ॥
 ससृजे सुरभिं देवीं लीलया वामपार्श्वतः ।
 वत्सयुक्तां दुग्धवतीं वत्सो नाम मनोरथः ॥ ६ ॥
 दृष्ट्वा सवत्सां श्रीदामा नवभाएडे दुदोड य ।
 क्षीरं सुधातिरिक्तं य जन्ममृत्युजराडरम् ॥ ७ ॥
 तदुत्थं य पयः स्वादु पपी गोपीपतिः स्वयम् ।
 सरो भ्रूव पयसां भाएडविस्रंसनेन य ॥ ८ ॥
 दीर्घं य विस्तृतं यैव परितः शतयोजनम् ।
 गोलोकेडयं प्रसिद्धश्च सोऽपि क्षीरसरोवरः ॥ ९ ॥
 गोपिकानां य राधायाः डीडावापी भ्रूव सा ।
 रनेन्द्ररयिता पूर्णं भूता यापीश्वरेच्छया ॥ १० ॥
 भ्रूव कामधेनूनां सलसा लक्षकोटयः ।
 यावन्तस्तत्र गोपाश्च सुरभ्या लोमकूपतः ॥ ११ ॥
 तासां पुत्राश्च भडवः सम्भ्रूवुरसङ्घ्यकाः ।
 कथिता य गवां सृष्टिस्तया य पूरितं जगत् ॥ १२ ॥
 पूजा यकार भगवान् सुरभ्याश्च पुरा मुने ।
 ततो भ्रूव तत्पूजा त्रिषु लोकेषु दुर्लभा ॥ १३ ॥
 दीपान्वितापरदिने श्रीकृष्णस्याज्ञया डरेः ।
 भ्रूव सुरभिः पूजया धर्मवङ्गादिदं श्रुतम् ॥ १४ ॥
 ध्यानं स्तोत्रं मूलमन्त्रं यधत्पूजाविधिकमम् ।
 वेदोक्तं य महाभाग निबोध कथयामि ते ॥ १५ ॥

ૐ સુરભ્યૈ નમ ઇતિ મન્ત્રસ્તસ્યાઃ ષડક્ષરઃ ।
 સિદ્ધો લક્ષ્મણપેનૈવ ભક્તાનાં કલ્પપાદપઃ ॥ ૧૬ ॥
 ધ્યાનં યજુર્વેદગીતં તસ્યાઃ પૂજા ચ સર્વતઃ ।
 ઋદ્ધિદા વૃદ્ધિદા ચૈવ મુક્તિદા સર્વકામદા ॥ ૧૭ ॥
 લક્ષ્મીસ્વરૂપાં પરમાં રાધાસહચરીં પરામ્ ।
 ગવામધિષ્ઠાતૃદેવીં ગવામાઘાં ગવાં પ્રસૂમ્ ॥ ૧૮ ॥
 પવિત્રરૂપાં પૂતાં ચ ભક્તાનાં સર્વકામદામ્ ।
 યથા પૂતં સર્વવિશ્વં તાં દેવીં સુરભિં ભજે ॥ ૧૯ ॥
 ઘટે વા ધેનુશિરસિ બન્ધસ્તમ્ભે ગવામપિ ।
 શાલગ્રામે જલાગ્રૌ વા સુરભિં પૂજયેદ્ દ્વિજઃ ॥ ૨૦ ॥
 દીપાન્વિતાપરદિને પૂર્વાહ્નિ ભક્તિસંયુતઃ ।
 યઃ પૂજયેચ્ચ સુરભિં સ ચ પૂજયો ભવેદ્ભુવિ ॥ ૨૧ ॥
 એકદા ત્રિષુ લોકેષુ વારાહે વિષ્ણુમાયયા ।
 ક્ષીરં જહાર સુરભિશ્ચિન્તિતાશ્ચ સુરાદયઃ ॥ ૨૨ ॥
 તે ગત્વા બ્રહ્મલોકે ચ બ્રહ્માણં તુષ્ટુવુસ્તદા ।
 તદાજ્ઞાયા ચ સુરભિં તુષ્ટાવ પાકશાસનઃ ॥ ૨૩ ॥
 પુરન્દર ઉવાચ ।
 નમો દેવ્યૈ મહાદેવ્યૈ સુરભ્યૈ ચ નમો નમઃ ।
 ગવાં બીજસ્વરૂપાયૈ નમસ્તે જગદમ્બિકે ॥ ૨૪ ॥
 નમો રાધાપ્રિયાયૈ ચ પદ્માંશાયૈ નમો નમઃ ।
 નમઃ કૃષ્ણપ્રિયાયૈ ચ ગવાં માત્રે નમો નમઃ ॥ ૨૫ ॥
 કલ્પવૃક્ષસ્વરૂપાયૈ સર્વેષાં સતતં પરે ।
 ક્ષીરદાયૈ ધનદાયૈ બુદ્ધિદાયૈ નમો નમઃ ॥ ૨૬ ॥
 શુભાયૈ ચ સુભદ્રાયૈ ગોપ્રદાયૈ નમો નમઃ ।
 યશોદાયૈ કીર્તિદાયૈ ધર્મદાયૈ નમો નમઃ ॥ ૨૭ ॥
 સ્તોત્રશ્રવણમાત્રેણ તુષ્ટા હૃષ્ટા જગત્પ્રસૂઃ ।
 આવિર્બભૂવ તન્નૈવ બ્રહ્મલોકે સનાતની ॥ ૨૮ ॥

मडेन्द्राय वरं दत्त्वा वाञ्छितं यापि दुर्लभम् ।
 जगाम सा य गोलोकं ययुर्देवाद्यो गृहम् ॥ २८ ॥
 बभूव विश्वं सलसा दृग्धपूर्णा य नारद ।
 दृग्धं धृतं ततो यज्ञस्ततः प्रीतिः सुरस्य य ॥ ३० ॥
 षट् स्तोत्रं महापुण्यं भक्तियुक्तश्च यः पठेत् ।
 स गोमान् धनवांश्चैव कीर्तिमान्पुत्रवांस्तथा ॥ ३१ ॥
 स स्नातः सर्वतीर्थेषु सर्वयज्ञेषु दीक्षितः ।
 षड् लोके सुभं भुक्त्वा यात्यन्ते कृष्णमन्दिरे ॥ ३२ ॥
 सुचिरं निवसेत्तत्र करोति कृष्णसेवनम् ।
 न पुनर्भवनं तत्र ब्रह्मपुत्रो भवेत्ततः ॥ ३३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां नवमस्कन्धे सुरभ्युपाख्यानवर्णनं
 नामेकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ६.४६ ॥

६.५० पञ्चाशत्तमोऽध्यायः । दैव्या आवरणपूजविधिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 श्रुतं सर्वमुपाख्यानं प्रकृतीनां यथातथम् ।
 यच्छ्रुत्वा मुच्यते जन्तुर्जन्मसंसारबन्धनात् ॥ १ ॥
 अधुना श्रोतुमिच्छामि रक्ष्यं वेदगोपितम् ।
 राधायाश्चैव दुर्गाया विधानं श्रुतियोदितम् ॥ २ ॥
 मडिमा वर्णितोऽतीव भवता परयोर्द्वयोः ।
 श्रुत्वा तं तद्गतं येतो न कस्य स्थान्मुनीश्वर ॥ ३ ॥
 ययोरंशो जगत्सर्वं यन्नियम्यं यराचरम् ।
 ययोर्भक्त्या भवेन्भुक्तिस्तद्विधानं वदधुना ॥ ४ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 शृणु नारद वक्ष्यामि रक्ष्यं श्रुतियोदितम् ।
 यन्न कस्यापि याभ्यातं सारात्सारं परात्परम् ॥ ५ ॥
 श्रुत्वा परस्मै नो वाच्यं यतोऽतीव रक्ष्यकम् ।

मूलप्रकृतिरूपिण्याः संविद्यो जगद्गुह्ये ॥ ६ ॥
प्रादुर्भूतं शक्तियुग्मं प्राणबुद्ध्यधिदैवतम् ।
शुवानां यैव सर्वेषां नियन्तृप्रेरकं सदा ॥ ७ ॥
तदधीनं जगत्सर्वं विराडादियरायरम् ।
यावत्तयोः प्रसादो न तावन्मोक्षो हि दुर्लभः ॥ ८ ॥
ततस्तयोः प्रसादार्थं नित्यं सेवेत तद्द्वयम् ।
तत्रादौ राधिकामन्त्रं शृणु नारद भक्तितः ॥ ९ ॥
ब्रह्मविष्ववादिभिर्नित्यं सेवितो यः परात्परः ।
श्रीराधेति यत्तुर्थ्यन्तं वह्नेर्जाया ततः परम् ॥ १० ॥
षडक्षरो महामन्त्रो धर्माद्यर्थप्रकाशकः ।
मायाबीजादिकश्चायं वाञ्छाश्रित्तामणिः स्मृतः ॥ ११ ॥
वक्त्रकोटिसहस्रैस्तु जिह्वाकोटिशतैरपि ।
अेतन्मन्त्रस्य माहात्म्यं वर्णितुं नैव शक्यते ॥ १२ ॥
जग्राड प्रथमं मन्त्रं श्रीकृष्णो भक्तितत्परः ।
उपदेशान्मूलदेव्या गोलोके रासमण्डले ॥ १३ ॥
विष्णुस्तेनोपदिष्टस्तु तेन ब्रह्मा विराट् तथा ।
तेन धर्मस्तेन याडमित्येषा हि परम्परा ॥ १४ ॥
अहं जपामि तं मन्त्रं तेनाडमृषिरीडितः ।
ब्रह्माद्याः सकला देवा नित्यं ध्यायन्ति तां मुदा ॥ १५ ॥
कृष्णार्यायां नाधिकारो यतो राधार्यनं विना ।
वैष्णवैः सकलैस्तस्माद्धर्तव्यं राधिकार्यनम् ॥ १६ ॥
कृष्णप्राणाधिदेवी सा तदधीनो विबुधैः ।
रासेश्वरी तस्य नित्यं तथा डीनो न तिष्ठति ॥ १७ ॥
राध्नोति सकलान्कामांस्तस्माद्राधेति कीर्तिता ।
अत्रोक्तानां मनूनां य ऋषिरस्य्यडमेव य ॥ १८ ॥
छन्दश्च देवी गायत्री देवतात्र य राधिका ।
तारो बीजं शक्तिबीजं शक्तिस्तु परिकीर्तिता ॥ १९ ॥

मूलावृत्त्या षडङ्गानि कर्तव्यानीतस्त्र य ।
अथ ध्यायेन्महादेवीं राधिकां रासनायिकाम् ॥ २० ॥
पूर्वोक्तरीत्या तु मुने सामवेदे विगीतया ।
श्वेतयम्पकवर्णाभां शरदिन्दुसमाननाम् ॥ २१ ॥
कोटियन्द्रप्रतीकाशां शरदम्भोजलयनाम् ।
बिम्बाधरां पृथुश्रोणीं काञ्चीयुतनितम्बिनीम् ॥ २२ ॥
कुन्दपङ्क्तिसमानाभदन्तपङ्क्तिविराजिताम् ।
क्षौमाभरपरीधानां वल्लिशुद्धांशुकान्विताम् ॥ २३ ॥
ऋषद्धास्यप्रसन्नास्यां करिकुम्भयुगस्तनीम् ।
सदा द्वादशवर्षीयां रत्नभूषणभूषिताम् ॥ २४ ॥
शृङ्गारसिन्धुलङ्घरीं भक्तानुग्रहकातराम् ।
मल्लिकामालतीमालाकेशपाशविराजिताम् ॥ २५ ॥
सुकुमाराङ्गलतिकां रासमण्डलमध्यगाम् ।
वराभयकरां शान्तां शश्वत्सुस्थिरयौवनाम् ॥ २६ ॥
रत्नसिंहासनासीनां गोपीमण्डलनायिकाम् ।
कृष्णप्राणायिकां वेदभोधितां परमेश्वरीम् ॥ २७ ॥
अथैव ध्यात्वा ततो आढ्ये शालग्रामे घटेऽथवा ।
यन्त्रे वाष्टदले देवीं पूजयेत्तु विधानतः ॥ २८ ॥
आवाढ्य देवीं तत्पश्चादासनादि प्रदीयताम् ।
मूलमन्त्रं समुत्थार्य यासनादीनि कल्पयेत् ॥ २९ ॥
पाद्यं तु पाद्योर्दधान्मस्तकेऽर्घ्यं समीरितम् ।
मुषे त्वाचमनीयं स्यात्त्रिवारं मूलविधया ॥ ३० ॥
मधुपर्कं ततो दद्यादेकां गां य पयस्विनीम् ।
ततो नयेत्स्नानशालां तां य तत्रैव भावयेत् ॥ ३१ ॥
अभ्यङ्गादिस्नानविधिं कल्पयित्वाथ वाससी ।
ततश्च यन्त्रं दद्यान्नालङ्कारपूर्वकम् ॥ ३२ ॥
पुष्पमाला बहुविधास्तुलसीमञ्जरीयुताः ।
पारिजातप्रसूनानि शतपत्रादिकानि य ॥ ३३ ॥

ततः कुर्यात्पवित्रं तत्परिवारार्थनं विभोः ।
 अग्नीशासुरवायव्यमध्ये दिक्ष्वङ्गपूजनम् ॥ ३४ ॥
 कृत्वा पश्चादष्टदले दक्षिणावर्ततोऽग्रतः ।
 मालावतीमग्रदले वह्निकोणे च माधवीम् ॥ ३५ ॥
 रत्नमालां दक्षिणे च नैरृत्ये तु सुशीलकाम् ।
 पश्चाद्दले शशिकलां पूजयेन्मतिमान्नरः ॥ ३६ ॥
 मारुते पारिजातां याप्युत्तरे च परावतीम् ।
 ईशानकोणे सम्पूज्या सुन्दरी प्रियकारिणी ॥ ३७ ॥
 ब्राह्म्याद्यस्तु तद्भाज्येऽप्याशापालांस्तु भूपुरे ।
 वजादिकान्यायुधानि देवीमित्थं प्रपूजयेत् ॥ ३८ ॥
 ततो देवीं सावरणां गन्धाद्यैरुपचारकैः ।
 राजोपचारसहितैः पूजयेन्मतिमान्नरः ॥ ३९ ॥
 ततः स्तुवीत देवेशीं स्तोत्रैर्नामसहस्रकैः ।
 सहस्रसङ्ख्यं च जपं नित्यं कुर्यात्प्रयत्नतः ॥ ४० ॥
 य एवं पूजयेद्देवीं राधां रासेश्वरीं पराम् ।
 स भवेद्भिष्यत्सुतुल्यस्तु गोलोकं याति सन्ततम् ॥ ४१ ॥
 यः कार्तिक्यां पौर्णमास्यां राधाजन्मोत्सव बुधः ।
 कुरुते तस्य सान्निध्यं दद्याद्रासेश्वरी परा ॥ ४२ ॥
 केनचित्कारणेनैव राधा वृन्दावने वने ।
 वृषभानुसुता जाता गोलोकस्थायिनी सदा ॥ ४३ ॥
 अत्रोक्तानां तु मन्त्राणां वर्णसङ्ख्याविधानतः ।
 पुरश्चरणकर्मांस्तं दशांशं ङोममाचरेत् ॥ ४४ ॥
 तिलैस्त्रिस्वादुसंयुक्तैर्जुहुयाद्भक्तिभावतः ।
 नारद उवाच ।
 स्तोत्रं वद मुने सभ्यज्येन देवी प्रसीदति ॥ ४५ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 नमस्ते परमेशानि रासमण्डलवासिनि ।

रासेश्वरि नमस्तेऽस्तु कृष्णप्राणाधिऽप्रिये ॥ ४६ ॥

नमस्त्रैलोक्यजननि प्रसीद करुणाएव ।

ब्रह्मविष्णवादिभिर्देवैर्वन्द्यमानपदाम्बुजे ॥ ४७ ॥

नमः सरस्वतीरूपे नमः सावित्रि शङ्करि ।

गङ्गापद्मावतीरूपे षष्ठि मङ्गलचण्डिके ॥ ४८ ॥

नमस्ते तुलसीरूपे नमो लक्ष्मीस्वरूपिणि ।

नमो दुर्गे भगवति नमस्ते सर्वरूपिणि ॥ ४९ ॥

मूलप्रकृतिरूपां त्वां भजामः करुणाएवाम् ।

संसारसागरादस्मानुद्धराम्भ दयां कुरु ॥ ५० ॥

ॐ स्तोत्रं त्रिसन्ध्यं यः पठेद्राधां स्मरन्नरः ।

न तस्य दुर्लभं किञ्चित्कदाचिच्च भविष्यति ॥ ५१ ॥

देहान्ते य वसोन्नित्यं गोलोके रासमण्डले ।

ॐ रक्षस्यं परमं न याप्येयं तु कस्यचित् ॥ ५२ ॥

अधुना शृणु विप्रेन्द्र दुर्गादेव्या विधानकम् ।

यस्याः स्मरणमात्रेण पलायन्ते मखापदः ॥ ५३ ॥

येनां न भजते यो हि तादृङ्नास्त्येव कुत्रचित् ।

सर्वोपास्या सर्वमाता शैवी शक्तिर्महाद्भुता ॥ ५४ ॥

सर्वबुद्ध्याधिदेवीयमन्तर्यामिस्वरूपिणी ।

दुर्गासङ्कटञ्जीति दुर्गेति प्रथिता भुवि ॥ ५५ ॥

वैष्णवानां य शैवानामुपास्येयं य नित्यशः ।

मूलप्रकृतिरूपा सा सृष्टिस्थित्यन्तकारिणी ॥ ५६ ॥

तस्या नवाक्षरं मन्त्रं वक्ष्ये मन्त्रोत्तमोत्तमम् ।

वाग्भवं शम्भुवनिता कामभीजं ततः परम् ॥ ५७ ॥

यामुण्डायै पदं पश्चाद्विष्ये षट्यक्षरद्वयम् ।

नवाक्षरो मनुः प्रोक्तो भजतां कल्पपादपः ॥ ५८ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशाना ऋषयोऽस्य प्रकीर्तिताः ।

छन्दांस्युक्तानि सततं गायत्र्युष्णिगनुष्टुभः ॥ ५९ ॥

महाकाली महालक्ष्मीः सरस्वत्यपि देवताः ।
स्याद्भक्तदन्तिकाभीजं दुर्गा य भ्रामरी तथा ॥ ६० ॥
नन्दाशाकम्भरीदिव्यौ भीमा य शक्तयः स्मृताः ।
धर्मार्थकामभोक्षेषु विनियोग उदाहृतः ॥ ६१ ॥
ऋषिच्छन्दो दैवतानि मौलौ वदन्ने ष्टुष्टि न्यसेत् ।
स्तनयोः शक्तिबीजानि न्यसेत्सर्वार्थसिद्ध्यै ॥ ६२ ॥
बीजत्रयैश्चतुर्भिश्च द्वाभ्यां सर्वेषा यैव हि ।
षडङ्गानि मनोः कुर्याज्जातियुक्तानि देशिकः ॥ ६३ ॥
शिखायां लोचनद्वन्द्वे श्रुतिनासाननेषु य ।
गुद्रे न्यसेन्मन्त्रवर्णांस्सर्वेषा व्यापकं यरेत् ॥ ६४ ॥
भङ्गयङ्गदाबाणयापानि परिधं तथा ।
शूलं भुशुण्डीं य शिरः शङ्खं सन्दधतीं करैः ॥ ६५ ॥
महाकालीं त्रिनयनां नानाभूषणभूषिताम् ।
नीलाञ्जनसामप्रप्यां दशपादाननां भजे ॥ ६६ ॥
मधुकैटभनाशार्थं यां तुष्टावाम्भुजासनः ।
अेवं ध्यायेन्महाकालीं कामबीजस्वरूपिणीम् ॥ ६७ ॥
अक्षमालां य परशुं गदेषुकुलिशानि य ।
पद्मं धनुष्कुण्डिकां य दण्डं शक्तिमसिं तथा ॥ ६८ ॥
यर्माभुजं तथा घण्टां सुरापत्रं य शूलकम् ।
पाशं सुदर्शनं यैव दधतीमरुणप्रभाम् ॥ ६९ ॥
रक्ताम्भुजासनगतां मायाबीजस्वरूपिणीम् ।
महालक्ष्मीं भजेदेवं मलिषासुरमर्दिनीम् ॥ ७० ॥
घण्टाशूले उलं शङ्खं मुसलं य सुदर्शनम् ।
धनुर्बाणान् उस्तपन्नैर्दधानां कुन्दसन्निभाम् ॥ ७१ ॥
शुम्भादिदैत्यसंहरत्रीं वाणीबीजस्वरूपिणीम् ।
महासरस्वतीं ध्यायेत्सखिदानन्दविग्रहाम् ॥ ७२ ॥
यन्त्रमस्याः शङ्खं प्राज्ञ त्र्यसं षट्कोणसंयुतम् ।
ततोऽष्टदलपद्मं य यतुर्विशतिपत्रकम् ॥ ७३ ॥

भूगृहोऽसमायुक्तं यन्त्रमेवं विचिन्तयेत् ।
 शालग्रामे घटे वापि यन्त्रे वा प्रतिमासु वा ॥ ७४ ॥
 भाषाविद्गोऽथवा सूर्ये यजेद्देवीमनन्यधीः ।
 जयादिशक्तिसंयुक्ते पीठे देवीं प्रपूजयेत् ॥ ७५ ॥
 पूर्वकोशे सरस्वत्या सङ्घितं पद्मजं यजेत् ।
 श्रिया सङ्घं तत्र नैरृते कोशके यजेत् ॥ ७६ ॥
 पार्वत्या सङ्घितं शम्भुं वायुकोशे समर्थयेत् ।
 देव्या उत्तरतः पूजयः सिंढो वामे महासुरम् ॥ ७७ ॥
 मङ्घ्रिं पूजयेदन्ते षट्कोशेषु यजेत्कृमात् ।
 नन्दं रक्तदन्तां य तथा शाकम्भरीं शिवाम् ॥ ७८ ॥
 दुर्गां भीमां भ्रामरीं य ततो वसुदलेषु य ।
 भ्रातृमीं मातृशरीं यैव कौमारीं वैष्णवीं तथा ॥ ७९ ॥
 वाराडीं नारसिंहीं य औन्द्रीं यामुण्डकां तथा ।
 पूजयेच्च ततः पश्चात्तत्त्वपत्रेषु पूर्वतः ॥ ८० ॥
 विष्णुमायां येतनां य बुद्धिं निद्रां क्षुधां तथा ।
 छायां शक्तिं परां तृष्णां शान्तिं जातिं य लज्जया ॥ ८१ ॥
 क्षान्तिं श्रद्धां कीर्तिलक्ष्म्यौ धृतिं वृत्तिं श्रुतिं स्मृतिम् ।
 ध्यां तुष्टिं ततः पुष्टिं मातृभ्रान्तीं धितिं कृमात् ॥ ८२ ॥
 ततो भूपुरकोशेषु गणेशं क्षेत्रपालकम् ।
 वटुकं योगिनीश्चापि पूजयेन्मतिमात्ररः ॥ ८३ ॥
 धन्द्राद्यानपि तद्भाष्ये वज्राद्यायुधसंयुतान् ।
 पूजयेदनया रीत्या देवीं सावरणं ततः ॥ ८४ ॥
 राजोपयारान्विविधान्दद्याद्भ्रातृपुत्रेभ्यः ।
 ततो जपेन्नवाणं य मन्त्रं मन्त्रार्थपूर्वकम् ॥ ८५ ॥
 ततः समशतीस्तोत्रं देव्या अत्रे तु सम्पठेत् ।
 नानेन सदृशं स्तोत्रं विधते भुवनत्रये ॥ ८६ ॥
 ततश्चानेन देवेशीं तोषयेत् प्रत्यहं नरः ।

धर्मार्थकाममोक्षाणामालयं जायते नरः ॥ ८७ ॥
 धृति ते कथितं विप्र श्रीदुर्गाया विधानकम् ।
 कृतार्थता येन भवेत्तदेतत्कथितं तव ॥ ८८ ॥
 सर्वे देवा उरिभ्रमप्रमुष्णा मनवस्तथा ।
 मुनयो ज्ञाननिष्ठाश्च योगिनश्चाश्रमास्तथा ॥ ८९ ॥
 लक्ष्म्याद्यस्तथा देव्यः सर्वे ध्यायन्ति तां शिवाम् ।
 तदैव जन्मसाकृत्यं दुर्गास्मरणमस्ति येत् ॥ ९० ॥
 यतुर्दशापि मनवो ध्यात्वा यराणपङ्कजम् ।
 मनुत्वं प्राप्तवन्तश्च देवाः स्वं स्वं पदं तथा ॥ ९१ ॥
 तदेतत्सर्वमाभ्यातं रजस्यातिरजस्यकम् ।
 प्रकृतीनां पञ्चकस्य तदंशानां य वर्णनम् ॥ ९२ ॥
 श्रुत्वैतन्मनुजो नित्यं पुरुषार्थयतुष्टयम् ।
 लभते नात्र सन्देहः सत्यं सत्यं भयोदितम् ॥ ९३ ॥
 अपुत्रो लभते पुत्रं विद्यार्थी प्राप्नुयाच्च ताम् ।
 यं यं कामं स्मरेद्वापि तं तं श्रुत्वा समाप्नुयात् ॥ ९४ ॥
 नवरात्रे पठेदेतद्देव्यत्रे तु समाहितः ।
 परितुष्टा जगद्धात्री भवत्येव हि निश्चितम् ॥ ९५ ॥
 नित्यमैकैकमध्यायं पठेद्यः प्रत्यहं नरः ।
 तस्य वश्या भवेद्देवी देवीप्रियकरो हि सः ॥ ९६ ॥
 शङ्कुनांश्च परीक्षेत नित्यमस्मिन्मन्त्रविधि ।
 कुमारीदिव्यहस्तेन यद्वा भट्टकराम्बुजात् ॥ ९७ ॥
 मनोरथं तु सङ्कल्प्य पुस्तकं पूजयेत्ततः ।
 देवीं च जगदीशानीं प्रणामेभ्य पुनः पुनः ॥ ९८ ॥
 सुस्नातां कन्यकां तत्रानीयाभ्यर्च्य यथाविधि ।
 शलाकां रोपयेन्मध्ये तथा स्वर्णेन निर्मिताम् ॥ ९९ ॥
 शुभं वाप्यशुभं तत्र यदायाति य तद्भवेत् ।
 उदासीनेऽप्युदासीनं कार्यं भवति निश्चितम् ॥ १०० ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां नवमस्कन्धे देव्या
आवरणपूजाविधिवर्णनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ८.५० ॥
॥ ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे नवमस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

——
9 Shrimaddevibhagavatamahapurane Navamah Skandhah
pdf was typeset on March 31, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

